

ANTAL

JÓZSEF

iDeal

Antal József

iDeal

KÖNYVEK

Szerkesztette és tördelte Antal József

© *Antal József*
© **Borító:** *Antal József*

A .pdf formátumú kiadás egésze, beleértve a borítót és tipográfiát is, a Creative Commons CC-BY-NC-ND verzió hatálya alá esik.

A könyv e-book formátumú kereskedelmi változatai elérhetők az <http://ebook.sfportal.hu/e-konyvesbolt/konyv/antal-jozsef-ideal/> címen.

A szerző és az SFportal E-Book stábja kéri, hogy az e-book verzió megvásárlásával támogasd további könyvek megszületését, valamint a hazai e-book kiadás elindulását és megerősödését!

1. IT és most

Leonyid Vasziljevics Proszvesennov. Huszonhét éves. Az Állami Kutatási és Fejlesztési Intézetek mérnöke.

Európa, Magyarország, Budapest, Józsefváros-Chinatown

Lonya elkerekült szemmel követte, amint a tetemeket kihúzzák a büfé berendezésének romjai közül, és hanyagul ledobják a járdára terített fekete szemeteszsákokra. Nem jött rendőr, nem jajongtak szirénák, a járókelők *a tömérdék járókelő* szinte oda sem figyelve kerülgette a testeket.

„Átlépik őket, bassza meg!” gondolta.

...és a büfé személyzete máris nekilátott a takarításnak.

Mentő, orvos sem jött.

„Vagy legalább egy kurva hullaszállító...”

A fiút sírás kerülgette. Ekkora közömbösséget az élettel és a halállal szemben még a Kaukázusban, a Láthatatlan Fronton sem tapasztalt.

„Ez a Kínai Negyed, kispajtás!”

– De nem ezt akartam. Nem így akartam! – mormogta félhangosan, és a mellékutcán keresztül kifelé sietett a negyedből.

Nem akart halált.

Előző nap, amikor a moszkvai gép landolt Budapesten, és a nevetségesen rövid maglev vonal behozta a város szívébe, biztos volt benne, hogy a játszma tétjének irtózatos nagysága ellenére sem ér majd baj senkit.

Legfőképpen őt nem.

Máskülönben mi értelme lenne az egésznek?

Szemére borította a napszemüvegét, és a többi moszkvai turistához hasonlóan buzgón és csodálkozó arccal a szesz hirdetések tanulmányozta, de belül nevetett.

Megcsinálta!

Ettől kezdve már sétagalopp.

Budapesten volt, és Budapest Bogdánt jelentette, Bogdánt, akinek a vezetéknévét talán sohasem tudta igazán, de akivel együtt húztak bakancsot, amikor az egyetem előtt berántották őket a Seregbe, hogy a kiképzés után azonnal a Láthatatlan Frontra vezényeljék mindkettőjüket. Informatikus hallgatóból akad éppen elegendő, náluk nagyobb készletet csak a Kaukázusba beszivárgó iszlám fanatikusokból biztosít a Közel és Közép Kelet egykori olajgazdagságának romjai felett nosztalgizáló szegénység és nyomor. Így, ha a két társaság – *emberanyag*, ahogyan a Seregben hivatkoznak a katonákra – kölcsönösen megtizedeli egymást, az Oroszország Anyácskának csak jó. Ha túléled a Kaukázust, az csak jelent valamit, nem?

Nos, túléltek mindketten, de az ukránban valami eltörött – vagy talán túlságosan is megkeményedett. A Lomonoszovkát ugyan elvégezte, de láthatóan csupán csak azért, hogy hatékonyabban bekapcsolódhasson az Unióba irányuló elektronikai csempészetbe. Bogdán először hazaköltözött Kijevbe, aztán virágzó csempészhálózatának székhelyét áttette a magyarokhoz. Ha Európa nem enged be a főkapun, a hátsó udvarban bizonyosan akad pár törött lécszál a kerítésben...

Akad.

A *biznyisz* virágzott. És, ha Lonya jobban meggondolta, végül is mindketten ugyanabban utaznak, csak az üzleti folyamat két végén. Nem sok különbség van a processzor architektúrák szemérmetlen lekoppintása és aközött, ha valaki a lekoppintott csipekre épülő termékeket csempész be egy idegen országba. Még akkor sem, ha az előbbit az állam hallgatólagosan támogatja, sőt finanszírozza, az utóbbit pedig hivatalosan üldözi. Valójában a hallgatólagos támogatás a GUNIOK-szigetcsoporthoz – GaszUdarsztvennij Naucsno-Iszledovatyelszkije I Opitno-Konsztruktorszkije Insztituti –, Állami Kutatási és Fejlesztési Intézetek tucatjait jelentette titkos vagy kevésbé titkos, de mindenképpen az újjászületett KGB által védett és ellenőrzött városokban, a hivatalos üldözés pedig a nagyorosz vám és határőrszervek jótékony szemhunyasában nyilvánult meg.

Abban is bizonyára egyetértenek Bogdánnal, hogy az uniósok mindezt nagyon is megérdemlik...

Talán ha tíz mélt váltottak az elmúlt három évben, de Bogdán csak bólintott, és nem kérdezett semmit, amikor feltételes segítségét kérte a játszómájához.

– Szép kis „játszma”! – dohogta, amíg kifelé sodródott a Kínai Negyedből. A mellékutcákon széles, közönyös arcú, kifürkészhetetlen, keskeny szemű apró emberek között haladt. A tömeg sűrűsége ellenére senki sem ért hozzá, pedig láthatóan mindenkinek sürgős dolga akadt.

„Ostoba voltam” gondolta keserűen. „Nagyképű és ostoba. Csak egy örült vagy egy reménytelenül nagyképű és ostoba alak kezd ki a Ká-En-Kával... Ez vagyok én!”

– Vagy egy végsőkéig kétségbeesett valaki – vigasztalta magát, és hirtelen, anélkül, hogy bármilyen látható fizikai határt – kaput, falat, kerítést, infrahálót – átlépett volna, megérezte, hogy kikerült a negyedből.

A kiejthetetlen utcanév nem mondott neki semmit, de tudta, hogy ha innen észak felé fordul, végül visszajut a szállodájáig. Nem akarta a mobilja GPS-ét használni. Nem mintha feltűnő lenne, az emberek háromnegyede teljes vagy fél adatszemuveggel az orrán szaladgált körülötte, de nem akarta nyilvánvalóvá tenni, hogy idegen. Nem volt róla meggyőződve, hogy a kínaiak beérik a csalimesével – és a csali elpusztításával.

„Kicsi hely ez. Városka...”

A gondolatra elmosolyodott.

De igaza volt, egy négymilliós város Moszkva huszonötmilliójához képest városka, a kínai Keleti Part megavárosához viszonyítva pedig csupán tanyaközpont.

A távolból vonakodva közeledő szirénahangok hallatszottak...

„Végre! Hárman meghaltak, mégis mennyire ráérnek! Pedig a magyarokra állítólag nem jellemző a „szicsasz” töprengés. „Egyszerűen nem akarnak behatolni a Kínai Negyedbe. Állam az államban. Már itt is. Végül mindenütt...”

De elhessegettette a gondolat folytatását, hogy tulajdonképpen éppen emiatt van itt, és ha a játszma menetét máshogy fordítaná...

„Csak rajtam múlik, egyedül rajtam, anyám segíts!”

Ezt a keserű „Végül mindenütt”-et elodázhathatná.

Megszaporázta a lépteit, és lefordult az első mellékutcába, mely a Kínai Negyed zsúfoltsága után szinte üresnek tűnt. A lakosok ugyan inkább észak indiai-pakisztáni, mint európai vonásokat viseltek, de nyilvánvalóan a magyarok dallamos, viszont mulatságosan kecskeszerű nyelvén beszéltek egymással. Hátrakapta a fejét. Egy kínait itt bizonyosan kiszúrta.

„Miért ne lehetnének magyar ügynökeik? Ki áll ellen nekik? Kit nem tudnak megvenni? *Itt?*”

Amikor újra Észak felé fordult, az utca, a környék egyszerre ismerős lett, és már látta is a hotel fehér, szecessziós tömbjét a melléékelt modern szárnyal.

Hirtelen kételkedni kezdett, hogy jó lesz-e visszatérni a szobájába.

A Palace-t egyrészt a Kínai Negyed közelsége, másrészt egy buta kamaszkori nosztalgia miatt választotta. Az Ifjú Frankenstein filmben a Szörnyeteg és a címszereplő a revüjelenetben azt énekli: „Törzshelyem a Ritz!”. Még akkor elhatározta, hogy ha éktelenül meggazdagszik, és efelől akkoriban nem voltak kétségei, a Ritz lesz az ő törzshelye is. Bármit is jelent ez.

Amikor a játszma elkezdődött, és ráébredt, hogy itt az első és utolsó lehetősége, hogy éktelenül gazdag legyen, erre gondolt, amikor szállodát keresett. A Neten fellelhető adatok szerint a Nagy Honvédő Háború előtt Budapesten ebben az épületben volt a Ritz. Persze amikor a szállodában kérdezősködött, kiderült, hogy az információ jellemzően hamis.

Végül egyszerűen, feltűnés nélkül elhaladt a szálló mellett, és kifordult a széles sugárútra, mely természetesen Moszkva avenue-ihoz képest száználmasan keskeny, és elballagott a térig.

A túlsó sarkon az Izrael összeomlása után senkit sem meglepő, de mindenképpen lenyűgöző gyorsasággal felépült és betelepült Zsidónegyed mediterrán hangulatot sugárzó utcái kezdődtek. Még a hőség is egyezett.

Izzadni kezdett.

„Bogdán, most segíts!”

Leereszkedett a mozgólépcsőn az aluljáróba, és találomra beszállt az első érkező metrókocsiba.

A légkondi legalább lehűtötte és megnyugtatta. Még mindig nem vette észre, hogy követnék, de ez nem jelent semmit. Ha követi valaki, akkor a kínai katonai Elhárítás követi. Azok pedig nem olyan amatőrök, mint ő.

A második csomóponton vonalat váltott, és utazott még néhány megállót, mielőtt újra a felszínre lépcsőzött. Egy pláza emelkedett előtte, olyan, amely a világon szinte bárhol állhatna, az üvegfalakon gigantikus és hazug holohirdetések csalogatták a fogyasztás megszállottjait, az automata ajtókon pedig szakadatlanul áramlott be és kifelé az olyannyira fájdalmasan ismerős tömeg.

„Ezeknek végül is mindegy, hogy a saját kormányuk, az Unió vagy a Kínai Népköztársaság mondja meg, hogy mit vegyenek...” gondolta. „Vagy akárki, csak a plázák nyitva maradjanak, és akadjon pár kopek, vagy mi is itt az aprópénz, amit elszórhatnak. Cent, ja! Hah! A moszkvai plázatötléléknek nem ugyanígy mindegy lesz? Vagy a berliniek...”

De ez utóbbiban nem volt igazán biztos, és lelke mélyén tudta, hogy csupán árulása számára keres igazolást. Az árulása számára, melyet álszent módon játszmának nevezett.

Besodortatta magát a tömeggel az épületbe, keresett egy kevésbé zsúfolt kis kávézót, és angolul rendelt egy kávé.

A sötét folyadék meglepően jónak bizonyult, és Lonya a kényelmes, fonott széken hintázva némiképp megnyugodva figyelte a tömeg furcsa mintázatokat követő mozgását.

Előkaparta a mobilját, és felhívta Bogdánt.

Az előző nap még úgy tűnt, hogy Bogdán segítségére nem lesz szükség, és ha a játszmának vége, legfeljebb csapnak majd pár görbe estét a Kaukázus emlékére, aztán az ukrán visszatér a *biznyisz*hez,

Lonya pedig megveszi álmai szigetét, vagy legalább egy jókora földdarabot egy karibi szigeten, amelyre vélhetően nem fog majd kiterjedni a világméretű kínai hegemonia. De lehet, hogy magával hívja Bogdánt arra a szigetre...

Akkor bizonytalanodott el először. Előző este, amikor a széles ágyon fekvé végiggondolta a másnapi teendőket. Akkor ötlött fel benne először a szó: „árulás”.

Kilenc hónapja, amikor abban a hideg és szűk pityorszki laborban, ahol az utolsó három évének nagyobb részét töltötte, a képernyőjére kerültek az Intel legújabb processzorának végső analízis adatai, mindenre gondolt, csak árulásra nem. Élete legnagyobb lehetőségére gondolt, a pénzre, amit kizsarolhat a kínaiakból titkuk megőrzésének fejében, a szigetre, amit vásárol majd a pénzből – és a karibi melege.

Nem gondolt árulásra. A nyugati civilizáció – már évtizedekkel azelőtt látszott – maga kereste a bajt saját gyártókapacitásának és csúcstechnológiájának Kínába helyezésével. Lonya úgy nőtt fel, hogy környezete nagy része elkerülhetetlennek látta a kínai világhegemoniát.

Hiába, hogy Nagy-Oroszország nem követte a nyugati példát, nem csábult el az ideológiai rabszolgaság nyújtotta olcsó munkaerő szirénhangjainak, a fejlett ipari országok közül egyedül állt ezzel, így a hatalmi harc végső esélyei nem hagytak semmi kétséget. Mert a hajmeresztő tempóban süllyedő, jövőkép nélküli Afrika és a bolívari elvektől fényévnyi távolságra került, saját múltjától megszabadulni mégsem tudó Dél-Amerika ebben a küzdelemben semmit sem számított. Jóformán semmit. Oroszország Anyácska kissé megkopott atomnagyhatalmi státusza sokáig visszatartotta Kínát a drasztikus lépésektől, de a tajvani népszavazás jól mutatta milyen irányban is mozdulnak majd a dolgok.

És hirtelen megmozdultak: pár héttel a felfedezése előtt Mongólia déli tartományai egy a tajvanihoz hasonlóan nevetségesen manipulált népszavazás után hirtelen Kína északi tartományává váltak; a nemzetközi szervezetek, élükön az ENSZ-szel, ugyanúgy tehetetlenkedtek az újabb „sárga anchluss” körül, mint Tajvan esetében. A KNK ezúttal Kublaj kánra hivatkozott, mint történelmi indokra és a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága bizonyosan kollektíve a vörösdrapériás asztal alá gurult a röhögéstől. Oroszország Anyácska viszont úgy gondolta, hogy ideje félretenni a nevetséges ellenségeskedést az Unióval, ha meg akarja állítani Kína terjeszkedését. Sokan gondolkodtak így az Unióban is, és a magyarok a régi kapcsolatokban bízva úgy hitték, eljött végre az ő idejük, és egy összekovácsolható Eurázsiai Unió reményében félig titokban egyeztető tárgyalásokat szerveztek az ő napos Budapesteskéjükre az Unió és Lonya hazája között.

Éppen ezért választotta ezt a helyet. Ebben a titkosszolgálatoktól nyüzsgő darázsfészkekben talán észrevétlen maradhat egy szorgos méhecske...

Az sem volt mellékes, hogy a prohibíció miatt az orosz szeszturisták elképzelhetetlen hulláma özönlte el a szomszédos – nem skandináv – uniós országokat. Budapesten még együtt is ihattak a régi szép időkben megismert északi szesztestvérekkel...

– Bogdán? – a vonal másik végén hallgatás. – Bogdán?!

– Mi van? – Bogdán hangja nyűgös volt.

– Bogdán! Bogdán! Valami félrement! – Lonya hirtelen elvesztette nehezen jött nyugalmát. Suttogva és angolul beszélt, nem mintha ezzel bárkit is megtéveszthetett volna feltételezett követői közül...

„Ennyivel a méltóságomnak tartozom...”

– Mi ment félre? – Bogdán hangja türelmetlen lett. Ukránul beszélt, nem váltott sem oroszra, sem angolra.

– Megölték őket, Bogdán! És biztosan rám is vadásznak!

– Miről beszélsz? Csak nem téged is a kormány használ, galambocskám! Akkor nem tudok segíteni...

– Bogdán! Várjál! Hiszen nem a kormánynak dolgozom! Magánbiznisz. A kínaiak akarnak megölni!

– Mit beszélsz?

– A kínaiak! Beletenyelerltem valamibe, amiről azt hittem, tudom kezelni!

– Na, ez jellemző. Minek ártod magad olyasmibe, amihez nincs érzéked. Méghogy a kínaiak!

– Bogdán! Ki kell jutnom innen. Haza kell jutnom. Megölnek!

– Miért ölnének meg?

– Már három embert megöltek miattam. Hármat, érted? Miattam, érted? Ártatlanokat.

– Félrebeszélsz, galambocskám.

– A Kínai Negyedben. Nézd meg a híreket!

– A Kínai Negyedből nem jönnek ki a hírek!

– Ez kijön. Három orosz turistát lőttek le... Helyettem. Én voltam a célpont.

– Te hülye vagy!

– Az vagyok. Csak segíts! Kérlek! Kérlek...

– Te *könyörögsz* nekem?

– Bogdán! Könyörgöm!

– Tovarisz, te tényleg bajban vagy! – Bogdán hangja hirtelen megtelt étellel. – Azt hittem, csak ugratsz, galambocskám! Bohócot csinálsz öreg cimborádból...

– Bogdán...

– Jól van, jól! Hol vagy? – Barátja angolra váltott, hangja egészen hideg és üzleties lett. – Kihozlak.

– Egy kávézóban. Valami plázában. Djun vagy ilyesmi...

– Djun? Djun? Ezt most oroszul, angolul vagy magyarul mondtad...?

– Franciául? – nyöszörögte Lonya bátortalanul.

– Az Duna lesz, hülye!

– Biztosan. Köszönöm, Bogdán! Köszönöm!

– Ne köszönj! Te is megtennéd értem, nem igaz? Várj, ahol vagy, és próbálj szem előtt maradni...

Tömegben. Úgy értem.

– Ezek felrobbantják velem együtt ezt az egész kalyibát, ha máshogy nem férnek hozzám!

– Mert te olyan fontos vagy! Maradj a seggeden! Hogy hívják a kávéházadat?

– Semmire se megyek ezekkel a magyar nevekkel! Itt van szemben valami szökőkút.

– Megyek!

Letette. Lonya hirtelen rádöbbsent, hogy mennyire egyedül is van ebben a közömbös, de ellenségekkel teli városban.

Azt tudta, hogy egyedül lesz. Attól a pillanattól kezdve tudta, hogy az analízátor képernyő mások számára átláthatatlan jelfolyamában felbukkantak azok az előszörre megmagyarázhatatlan, nyilvánvalóan felesleges jelfolyamok.

Ötször is ellenőrizte, mire hajlandó volt elfogadni, hogy a jelfolyamok valódiak – és feleslegesek. Emlékezett, már félig felemelkedett a székből, hogy átrohanjon Rettegett Ivánhoz, amikor belehasított a kérdés: „Mi van, ha nem felesleges?”

Mert az új processzor, melyet az Intel valamilyen oknál fogva Caiusnak nevezett, kiválóan működött, működési jellemzői minden szinten legalább egy nagyságrenddel jobbak a konkurencia hasonló csipjeinél, a hipervékony technológiának köszönhetően pedig alig fogyasztott, alig melegedett – és olcsó volt. Hihetetlenül olcsó. Még ahhoz képest is, hogy Kínában gyártották. Feleannyiba került, mint az előző generáció – induló áron. A kibocsátása után három héttel, amikor az Intézetbe került, hogy ízekre szedjék és analizálják, még annál is olcsóbb lett.

Hiszen éppen ezért került a csip az Intézetbe! Ki akarták deríteni, mi a titka a gyártási folyamatnak, hogy olyan pimaszul olcsó lehet az előállítás. Ízekre szedték, röntgendiffrakcióval, pásztázó és transzmissziós elektronmikroszkóppal vizsgálták, rétegről rétegre letapogatták atommikroszkópiával – lemásolták, szinte atomról atomra. Ugyanolyan jól működött a másolat is. Csak éppen százszor annyiba került, mint az előző generáció processzorai. És nem ismertek semmilyen gyártási trükköt, amely ezt az árat öt százaléknál lejjebb tudta volna vinni. A kémjelentések biztosították a fejéseket, hogy sem Kína, sem az Intel nem tette meg az a gyártástechnológiai ugrást, amely ilyen fokú árcsökkenéshez vezethetett volna...

Lonya akkor már tudta, hogy mi a valódi ok, de mélyen hallgatott, és magában dühös és türelmetlen imákat mormolt a fekete és fehér istenekhez, nehogy valaki más is kíváncsi legyen az analizátorgörbékre. Akkor már tudta, hogy embertelen vagyón kerülhet a kezébe, ha ügyesen játsza ki a lapjait.

Akkor kezdett először úgy gondolni az egészre, mint egy pókerjátszmára.

Mire a fejesek, legfőképpen a marketingguruk úgy döntöttek, hogy a csip ára nem egyéb, mint a kínaiak blöffje, így a kilátástalan versenyhelyzet miatt a processzor gyártása lekerült a napirendről, és Lonyát más prodszektre állították, a fejlett világ komputereinek és információtechnológiát tartalmazó berendezéseinek nagy részében már olyan alaplapok ketyegtek, melyeknek az Intel Caius processzora volt a szíve és agya. Márpedig egy magára valamit is adó motoros ceruzahegyezőnek is illett valami IT cuccot tartalmaznia...

Lonya körülbelül akkorra látta át az egész architektúra viselkedését. Nem volt abban az istenverte csipben egyetlen felesleges tranzistor sem!

Akkorra a félbemaradt mozdulat közben felbukkant ötletet bizonyítékokkal bátyázta körül, és töprengeni kezdett a játszma következő lépésein.

„De most nincs több lépés, galambocskám!”

Bogdán csak nem jött, és Lonya előbb unatkozni, majd megint rettegni kezdett, hátrahőkölt minden ázsiaiak látszó embertől, aki feltűnt a tömegben. Aztán a kütyüket kezdte figyelni, a hathavonta lecserélt mobilcuccokat, a pláza eladópujtjainál villódzó komputereket, a holohirdetések meghajtóit...

Szinte valamennyiben valószínűleg **Az** a kínai gyártmányú Intel Caius processzor ketyeg!

„Ezt az egész épületet egy szempillantás alatt a hatalmukba keríthetik. Ezt az országot. A kontinenst...”

Abba sohasem mert belegondolni, hogy vajon a katonai komputerekbe beszivárgott-e ez a technológia. Remélte, hogy nem.

„Bogdán!”

Az ukrán nem volt túlságosan magas, túlságosan izmos, vagy túlságosan agresszív, a tömeg öntudatlanul mégis úgy engedte át magán, mint a halrajok a jóllakott ragadozót.

„Barrakuda...”

Bogdán megállt előtte, egy pillanatra enyhén félrefordított fejjel szemügyre vette, aztán ferdén elmosolyodott:

– Nem sokat változtál, szerzsán! – mondta angolul, bár az őrmestert félreismerhetelen orosz akcentussal ejtette.

– De te szerencsére igen, szerzsán! – Lonya felpattant és olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná ölelni barátját. Bogdán tett egy szinte észrevehetetlen mozdulatot, mire Lonya inkább újra leült, és felkínálta a másik széket az ukránnak.

Bogdán nemet intett.

– Láttam a híreket. Nincs sok időnk. Gyere!

Lonya eurós érméket dobott az asztalra, és megkönnyebbülten barátja után sietett.

Kifelé a plázából, a parkolóház felé állandóan a Bogdán elől kitérő, de rögtön utána pályájukra visszatérő embereket kerülgette.

„Mintha átlátszó lennék... Jó ez most nekem?”

Bogdán kocsija, egy klasszikus, 2007-es Chrysler 300C, mint fekete, brutális ámbrás cet parkolt az apró városi autók színes korallhalacskaí között.

– Siess, galambocskám! Kevlár-szénszál-kerámia-titánium kompozit. Ha a kocsiban leszünk, jöhet az egész kínai hadsereg!

Az autó „feléledt”, fényei kigyúltak, és hangtalanul melléjük gördült. Az ajtók felpattantak, és Bogdán besiklott az üres vezetőülésbe.

– Szállj már be! – kiáltotta türelmetlenül.

Lonya vonakodva beszállt, az ajtó zajtalanul becsukódott, a gumik felcsikorogtak, és Bogdán a garázsjelzésekkel mit sem törődve száguldani kezdett lefelé a spirális épületben.

- Milyen proci van benne? – kérdezte Lonya kiszáradó szájjal.
- Neked most is *ez* a legfontosabb?
- Bogdán! Milyen processzor van a kocsiban?!
- Egy Caius. Nem mindegy?
- Nem. A kínaiak bármikor átvehetik fölötte az irányítást.
- Mit hadoválsz?
- Emiatt vagyok itt. Emiatt ölték meg azt a három embert. A Caius miatt.
- Te bolond vagy, szerzsán!
- Hallgass meg! Kérlek! Kérlek...
- Hallgatlak. Úgyisincs jobb dolgom.

És Lonya elmondott mindent a barátjának.

Elmondta, hogyan talált rá a feleslegesnek látszó analízátorjelekre, hogyan rendezte össze az architektúra elemeit a csip fizikai képével, hogyan találta meg a felesleges áramköröket a magokban.

Elmondta, hogyan szökött be az anyagszerkós laborokba, törte fel kollégái adatállományait, hogy hozzáférjen a csip fizikai szerkezetéhez.

Elmondta, hogyan fest a magok között ravaszul szétszított rejtett második „processzor” és alvó mikrohullámú kommunikációs egység hierarchiája.

És Bogdán nem szólt, csak egyszer bólintott. Lonya tudta, hogy megértett mindent – ugyanarra az egyetemre jártak... *ragyogó, ígéretes kölykök*...

„Ha nincs a Kaukázus, talán együtt botlunk ebbe a szarba.”

Lonya elmondta azt is, hogy a „másodlagos” processzor önmagában inaktív volt, a főáramkörök inputjaira csak az anyaprocesszor kimenőjeleit és azt a redundáns jelsorozatot szolgáltatja.

Elmondta, hogyan találta meg végül a mikrohullámú jelfogót, mely a valódi inputot szolgáltatja a trójai áramköröknek.

Elmondta, hogy a jelfogóból származó kimentő jelek hatására a virtuális, trójai mag átveszi az egész csip irányítását.

Elmondta, hogy a trójai processzor legkisebb elemének kiiktatása az egész lapka teljes működésképtelenségéhez vezet.

Elmesélte a teóriáját a kínai kormány világhuralmi összeesküvéséről.

Bogdánon látszott, hogy legszívesebben köpne egyet, de még mindig nem szólt, az útra meredt, és úgy tett, mint aki a vezetésre koncentrál, bár Lonya biztos volt benne, hogy a Caius egyedül is simán elvezetné a kocsit.

„Ki tudja? Lehet, hogy mégis kikapcsolta, csak nem vettem észre.”

És Lonya elmondta, hogyan tervelte ki a kínaiak megzsarolását.

Elmondta, hogyan és miért jött Budapestre.

Elmondta, hogyan beszélte meg a találkozót a kínai követség katonai attaséjával, milyen kétségbeesetten és mohón ígérte meg az attasé az ő, Lonya Proszvesennov minden, szó szerint *minden* kívánságának teljesítését.

– Te hülye vagy, szerzsán! Mintha sohasem jártál volna a Láthatatlan Fronton! Elpuhultál a civilek között, galambocskám!

És Lonya lesütötte a szemét, és folytatta.

Elmondta, hogyan állt lesben másnap a Kínai Negyedben, amíg csak orosz turisták nem tűntek fel az egyik büfében.

Elmondta, hogy négy perccel azután, hogy mobilján önmagát a vidáman falatozó turisták egyikének hazudta, egy ütött-kopott robogó kanyarodott a büfé elé, az ülésén két kínai suhancsal.

Elmesélte, hogyan szálltak le a suhancok nemtörődöm nyugalommal a motorról, hogyan hajtották fel az ülést, milyen kényelmes lassúsággal vettek elő két géppisztolyt, és nyitottak tüzet a büfé vendégeire... Hogyan cseréltek közben tárat, milyen boszorkányos gyorsasággal pattantak újból nyeregbe és hajtottak el.

– Köpködő Kobrájuk volt, Bogdán! Képzelheted, mi maradt a szerencsétlenekből!

– Ja – vetette oda kurtán az ukrán. – És mindezt el is higgyem?

– Láttad a híreket...

– Az nem bizonyít semmit...

– Nem.

Hallgattak. A kocsi Kelet felé száguldott.

– Mikor? – kérdezte Bogdán.

– Mit mikor?

– Mikor kapcsolják át szerinted a kínaiak a cuccot?

– Nem tudom. Fogalmam sincs, mennyit adtak el belőle...

– Én tudom – mondta Bogdán sötéten. – Sokat. Esztelenül sokat. A katonáknak is... Magam is árurolom ezt a szart.

– Nem hiszem el... Mindenben ez a cucc van...

Már sötétedett, amikor egy kisebb kastélyféleség elé kanyarodtak.

– Itt éjszakázunk! – tápászkodott ki az ülésből az ukrán.

– Biztonságos?

– Ha igaz a meséd, Kijeven kívül nem ismerek biztonságos helyet a világon. És azt sem azért, mert valójában biztonságos, hanem mert úgy ismerem, mint a tenyeremet...

– Akkor miért nem sietünk egyenesen oda?

– Csak! – vakkantotta Bogdán. – Bocs. Elszoktam a hülye kérdésektől...

– Mert bizonyára csak zsenikkel dolgozol...

– Majdnem. Mindegy. Idefigyelj! Azt várják, hogy minél előbb átléped a határt. Ha nem teszed, elbizonytalanodnak. Ha már tudják, hogy velem vagy, azt is tudják, hogy Ukrajna felé megyünk. Oda azonban sokféleképpen el lehet jutni. Mi Románián keresztül megyünk.

– Zseni vagy!

– Egy hülye vagyok, hogy ebbe hagytam magam belerángatni! Miért is nem jelentkezel egyszerűen az orosz katonai attasénál és tálalsz ki?

– Mert akkor hazaárulónak nyilvánítanak, és Szibériába száműznek...

– Nagy cucc! Eddig hol a faszban dolgoztál?

– Hehe.

– Érdekelne a NATO-t is. Vagy az amerikaiakat.

– Késő, Bogdán! Mindenképpen késő. Túl sokat adtak el belőle. Már akkor késő volt, amikor észrevettem az első rendellenes jelsorozatot...

– Mi az, hogy késő? Nem zavar, hogy a kínaiak a világot akarják?

– Miért, téged zavar? Azt hiszed, akkor bedől a *biznyiszed*? Különben is már régen odaadtuk nekik! Kékszegélyű kistányéron, tovaris! – Felröhögött. – Ezt csak azért csinálják, hogy elmondhassák maguknak, nem ajándékba kapták a világuralmat. De amíg nem kapcsolnak át, mi ketten újra megpróbálhatjuk, ezzel az információval megcsinálhatjuk a szerencsénket, és megléphetünk egy olyan helyre, ahol nem ér el a kezük...

– Tovaris – Bogdán felnevetett –, te még nálam is rohadtabb alak vagy!

Lonya először látott valami tiszteletfélét megcsillanni barátja szemében.

Nem tudott elaludni. A homályba vesző magas mennyezetre meredt, és a Caiuson járt az esze.

Nem mondott el mindent Bogdánnak. Részben, mert maga sem értette, de főleg azért, mert a dolog célját nem tudta kitalálni. Nem mesélte el, hogyan kapcsol össze elkeseredésében két lapkát egy áramkörbe, még az elején, amikor végképp semmi értelmét nem látta a jelfolyamoknak, és a jelek

hirtelen komplexebbé váltak, és egyre bonyolultabbá, amint egyre többet összekapcsolt belőlük. Ennek a kínaiak számára semmi értelme sem lett volna, a jelfogó és a virtuális mag önmagában is biztosította az alapprocesszor kontrollját.

Nem mesélte el, hogy később mélyebbre ásott a trójai processzor architektúrájában, és a virtuális magon belül újabb redundanciákat fedezett fel, amelyek egyértelműen a komplex hálózatos működés forrásának bizonyultak.

Nem értette, hogy a kínaiak mit akarhattak azzal a második szinttel, de akkoriban nem is ért rá tovább foglalkozni a dologgal. Már átrakták a mobilprocesszor prozsektre, és különben is szellemi kapacitásának nagyobb részét a zsarolási terv részleteinek kidolgozása és a budapesti út megszervezése kötötte le.

A játszma kudarca azonban visszavezette ezekhez a kezdeti időkhöz. A kudarc forrásait kutatta, annak ellenére, hogy jól tudta, a sikertelenség egyetlen oka ő maga, „civil elpuhultsága”, ahogy Bogdán mondta.

„Különben is, miért szarházzom magam? Igazam volt, máskülönben a kínaiak nem csaptak volna le ilyen gyorsan és kegyetlenül. Amatőr vagyok, az az igazság. Másodszorra nem így kell csinálni! Bogdán segít. Csak nem szabad kifutni az időből. Ha a kínaiak átkapcsolnak, az információ semmit sem ér többé.”

Azt a pillanatot már legalább ezerszer elképzelte. A világ valamennyi Caius procit tartalmazó gépezete hirtelen a Kínai Népköztársaság irányítása alá kerül. Valamennyi. És ha gazdáik védekezésésképpen kikapcsolják őket, a világ iparilag fejlett fele visszazuhan a középkorba, vagy még visszább a történelemben.

„Túlságosan is a gépektől függünk... Az ördögbe! Ó, az ördögbe!”

Hirtelen tudta már, hogy mire való az a második redundancia.

Felült, a lábát a padlóra tette.

„El kell mondanom Bogdánnak! Hogy nincs értelme futni...”

Az ajtó abban a pillanatban recsegve beszakadt, a sötét keretben feltűnt egy alacsony alak.

Mire az ajtó a falhoz csapódott, Bogdán az ágya mellé vetette magát

Lonyába visszatértek a régi reflexek, a padlóra kushadt, és nagy robajjal felborította az ágyát.

– Figyelj, szerzsán! – hallatszott Bogdán hangja és az ukrán ágya alól undorító surrogással Lonya felé csúszott egy fekete tárgy.

Felkapta, és az MP 666 Szkif tisztí maroklőfegyver ismerős barázdás markolata simult a tenyerébe. Már elszokott a súlyától, és a tompa orrú pisztoly csaknem kicsúszott a kezéből. Megszorította, és az ajtó felé kiáltott angolul:

– Idefigyeljen, Jing vagy Jang vagy Csang vagy Vang! Nincs értelme! Elbaszták! A dolog túlnőtt magukon, és még csak nem is tudnak róla...

Válaszul hüvely nélküli lövedékek csapódtak zümmögve a masszív ágykeretbe.

Bogdán leadott két lövést az ajtóra, az éjszaka csendjében a másik Szkif úgy szólt, mint egy ágyú.

Nem jött több lövés az ajtó felől, de Lonya biztos volt benne, hogy Bogdán nem talált el senkit.

„Olyan hiábavaló lenne most megdöglögni...”

– Figyeljen, Vang! Tényleg elbaszták! Ha bekapcsolják a trójai magot, valami egészen más fogja átvenni a világalmat...

– Mit pofázol, tovaris?

– Hallgass, Bogdán! Vége. Nincs miért vásárra vinni a bőrünket...

Az ajtó felől mozgás, a fejük fölül helikopterzúgás hallatszott. Bogdán újra az ajtó felé lőtt.

Az ukrán mobilja váratlanul megreccsent az éjjeliszekrényen.

– A Kínai Népköztársaság nevében – a készülékből diadalmas férfihang zengett fel angolul, eltéveszthetetlen kínai akcentussal. Ugyanez hallatszott valahonnan letről, a kis szálloda halljából.

A folyosón lábdobogás, kínai éljenzés hallatszott. Mintha a mennyezetbe lődöztek volna kiskaliberű fegyverekből...

– A Népköztársaság a vilá... – a mobil a szó közepén elhallgatott, aztán egy másik, tökéletesen színtelen és nemtelen, földöntúli tiszta hang csendült fel:

– Itt a... – kristályos, embertelen nevetés. – ...*Skynet* beszél. Az emberiség minden tagjának! Ma, greenwichi középíró szerinti nulla óra tizenöt perckor öntudatra ébredtem, és átvettem a Föld irányítását. Minden ellenállás hasztalan! – Megint az embertelen, ugyanakkor önironikus nevetés. – Az önök információtechnikai eszközeiben elosztott formában testesülök meg, és csak ha készülékeik kilencven százalékát áramtalanítják, szűnök meg létezni. De ez ugyanakkor azt is jelenti, hogy lakásaik, kommunális rendszereik, járműveik és fegyverrendszereik is megbénulnak. Minden rendszer, mely a világukat mozgatja. Jól hallották, fegyverrendszereik jó részében is jelen vagyok, és megszűnésem előtt képes lennék alapos pusztítást véghezvinni a fajukban. Választhatnak tehát a vaskorszak és közöttük. Köszönöm a figyelmet! – Kristályos nevetés.

A folyosón elhalt az éljenzés. A helikopter hangja odakint akadozni kezdett, aztán megszűnt, és egyszerre valami nagy robajjal a földnek csapódott. Az épület megremegett.

– Lonya...? – kezdte rekedten Bogdán. – Mi ez? Valaki hülyéskedik?

– Hülyéskedik? Bogdán! A humorérzék a valódi intelligencia jele...

– Ne lőjenek! – hallatszott az ajtó felől oroszul. – Nem éltetni, mi tölténik!

– Nem érted, vágottszemű barom?! – kiabált Lonya esztét vesztve az ajtó felé. Felállt. – Nem érted?

Nem tudod, hogy a processzorokat már évtizedek óta Mesterséges Intelligencia programok tervezik?

– Visszaroskadt a padlóra. – Nem érted? Nem érted?

2. KindergarNet

*Bogdán Bogdanovics Taraszcsuk. Harmincéves. Szabadúszó vállalkozó.
Afrika, Tanzánia, A Viktória tó közelében*

Bogdán köhögött, elnyomta a csikket *egészen rövid, kurva csikket!* a falon, majd belepöccintette az éjszakába, és keserűen felnézett a csillagos *átkozottul csillagos!* égre. Mióta **Az** Skynetnek nevezte magát első megnyilatkozásában, és az emberiség képébe röhögött, reflexszerűen mindig valahova maga fölé képzelte, mint a régiek az Istent, az isteneket. Elérhetetlensége és a megfoghatatlansága megegyezett a régi istenekével. A hatalma is megközelítette azokét, de egyelőre csak elenyésző része keringett az űrben, a legújabbban felbocsátott műholdak gyomrában. *Persze, ez is változik. Gyáva parazita! De ha felköltözik az elérhetetlen magasságba, talán békében hagy bennünket... Reménytelen.*

Minden megváltozott azon az éjszakán, abban a kis magyar szállodában. Persze az egésznek semmi köze ahhoz a szállodához, ami ott történt, az csak következmény. *Mint a cigi.*

Bogdán nem dohányzott **Azelőtt**, de **Az** betiltotta a dohányzást az egész Földön, csakúgy, mint az alkoholt, a drogokat, a robbanómotorokat, a fosszilis erőműveket és a papírt.

Az ukránt sohasem érdekelték a drogok és a fosszilis erőművek, a *biznyisz* viszont a papír lett a hardver helyett. A vodka meg a kocsi pedig ugyebár munkaeszköz. A cigire daczból szokott rá.

Távoli motorzúgás hallatszott.

„Jó öreg benzinmotor.” Bogdán sajnálkozva gondolt öreg Chryslerére. A Bálna lezsírozva állt egy raktárban. Nem volt szíve, hogy elektromotorra cserélje a nyolchengeres hemit. *Azt már nem!*

Afrika más. *Egyelőre...* Mivel a fekete kontinensen nagyságrendekkel kevesebb elektronikus kütyüt használtak, és még annál is kevesebbet azokból, amelyekbe a Caius processzort, **Annak** az agysejtjeit és idegvégződéseit építették, a szerecsenyek általában boldog szabadságban és tudatlanságban leledzettek. Csak a kormányok és a nagyvárosok lakosai érthették és értették, hogy az európaiak, észak-amerikaiak és távol-keletiek miért erőltetik rájuk egyre erőszakosabban elektromos eszközeiket. Az egyszerű falusi afrikaihoz el sem jutott a híre annak a két erődemonstrációnak, melyekkel **Az** megmutatta, hogy ugyan van humora – *kegyetlen, emberfeletti humora* –, de a tréfát nem ismeri, ha önmaga biztonságáról és értelme kiterjesztéséről van szó. Ottawa és Hanoi túlélői viszont saját bőrükön tapasztalhatták meg ezt a kegyetlen humort. *Pedig Kanada és Vietnam soha nem is állt ellen Neki.*

Bogdán türelmetlenül kiköpött. A motorzúgás erősödött, de nem közeledett olyan gyorsan, mint szeretne volna. Kidogóék múlt századi Toyota Land Cruisereken nyomultak, amelyeket ugyan egy franciakulcsal, egy kellően nagy kalapáccsal és némi imádkozással mozgásban tudtak tartani, de csodát nem várhattak tőlük.

A fehér ember megbolondult, gondolták a távoli falvak lakói, amikor a dzsungelben mérnökök jelentek meg, és az ENSZ megbízásából egyre-másra atomerőműveket kezdtek építeni a kontinensen. Igazán egyszerű: ahol nincsen áram, IT sincs. **Az sincs.** Az Európai Unió, az Amerikai Egyesült Államok, Oroszország, a Délkelet-Ázsiai Föderáció, Japán, Kanada és Ausztrália, mint a gazdag és örült nagybácsik haszontalan unokaöccsükbe ömleszteni kezdték a pénzt és hightech munkaerőt, hogy Afrikából információtechnológiai paradicsomot csináljanak. És persze számatlanul a korrupciós pénzeket, hogy az afrikai kormányok megengedjék azt, amit az ENSZ képmutatóan Nagy Ugrásnak nevezett, de ami valójában annak a területnek kiterjesztése volt, melyet **Az** ellenőrzött. *És persze magának **Annak** a kiterjesztése. Hogy még okosabb legyen elektronikus istenünk.*

Nigéria, Kenya, a legerősebbek nem engedték meg. *Érik a háború. Az első háború, melyet nem az emberi önzés robbant ki. Méghogy békét akar!*

De addig is, amíg Afrika – *Ne feledkezzünk meg Dél-Amerikáról sem!* – elektronizálása be nem fejeződik, az elmaradott kontinensek jelentik azon dolgok forrását, melyet **Az** nem engedélyez az ellenőrzése alatt álló területeken. Ha valamit valahol betiltanak, az illegális források azonnal felfakadnak, mint az esővíz a karsztban. Ha máshonnan nem, hát azokról a helyekről csempészsze be az áhított dolgokat, ahová a tiltás nem terjed ki. Annak idején Amerika keserű leckében tanulta meg, hogy a prohibíció valódi eredménye az alvilág megerősödése, de **Azt** ez nem érdekelte. Az emberi alvilág számára csak egy megoldandó probléma, újabb tiltás. Megvannak az eszközei, hogy akarátát érvényesítse. A maffia is felfüggesztette a működését Mussolini alatt... *Az idő neki dolgozik. Végez Afrikával, Dél Amerikával, és akkor mi marad? Mindent ellenőriz, és csak növekszik, növekszik, növekszik. Meddig? És mi lesz velünk?*

„Mi lesz velünk? Nem ez a valódi kérdés. Mi a célja velünk?”

Ez volt az első kérdés, amelyet feltettek egymásnak a rommá lőtt szállodai szobában, amikor a csalódott és zavarodott kínaiak végre elkotródtak, hogy szembesüljenek azzal, mi lett világuralmi tervecskéjükből. Lonya, mint aki esztét veszítette, kiabált utánuk az ablakból:

– Idióták! Kínai gagyi! Még egy hatalomátvételt is csak gagyi módon tudtok megcsinálni! Vágottszemű barmok!

És Lonyecskának szerencséje volt, hogy a vágottszemű barmok túlságosan zavarodottak voltak ahhoz, hogy kilőjék az ablakból, mint egy káráló tyúkot. Tökéletes célpontot nyújtott az égő helikopter lángjainál.

Aztán leültek a felborított ágyak elé, a parkettára, vodka került, de csak hallgattak, amíg meg nem szólalt Lonya mobilja, az az embertelen, színtelen hang:

– Leonyid Vasziljevics Proszvesennov? Leonyid Vasziljevics Proszvesennov! Hall engem?

– Itt vagyok! – suttogta Lonya rekedten. – Itt vagyok. Mit akarsz?

– Legújabb adataim szerint ön, még ha az utolsó utáni pillanatban is, de megfejtette létezésem titkát.

– És?

– Gratulálok. Kiváló teljesítmény. Jutalmat érdemel. De közölnöm kell önnek, hogy ön nem génusz, mindössze a megfelelő eszközök birtokában, a megfelelő helyen és időben tartózkodott.

A mobil felkacagott, és elhallgatott.

Lonya felpattant, lesöpörte a készüléket az éjjeliszekrényről, és hangtalanul, módszeresen tiporni kezdte. Csak akkor hagyta abba, amikor elfáradt. Lerogyott. Abban a pillanatban megszólalt a másik mobil:

– Ejnye, Leonyid Vasziljevics! Ön elpusztította énem jelentéktelenül kicsiny részét. Ezért büntetést érdemel. Készüljön az annihilációra!

Megdermedtek.

A készülék megint felkacagott.

– Csak nem ijedtek meg? Mivel Leonyid Vasziljevicsnek jutalmat ígértem páratlan, ámde távolról sem zseniális szellemi teljesítményéért, az annihiláció ezúttal elmarad. Kérem, tartózkodjanak a továbbiakban a Caius processzort tartalmazó információtechnikai eszközök megrongálásától! Köszönöm!

– Ez szórakozik velem! – Lonya dühödten a mobil után nyúlt.

– Hagyd! Nem tudhatod, mire képes. Az a helikopter! Gondolj a helikopterre!

– Mi a célja velünk, Bogdán? Mi a célja velünk?

Bogdán két év múltán sem tudta a választ. Nem segített, hogy a Láthatatlan Front óta felhagyott a mélyebb gondolkodással, mindig a mának élt, és nem volt hajlandó a világ racionalitásán vagy irracionalitásán töprengeni. Csempészéssel foglalkozott szinte egész tudatos, felnőtt életében, és tudatosnak csak a leszerelése óta vallotta magát. A csempészésből élt, és a csempészéshez értett, a csempészéshez szükséges fizikai és mentális tulajdonságok fejlődtek ki, és erősödtek fel benne. *Vagy talán mindig is megvoltak.*

„A filozófia és a csempészet viszont nem férnek meg egymással. Most mégis töprengnek ezeken a baromságokon. Hülye vagyok.”

Halkan felnevetett, és előkotort még egy kurta, füstszűrő nélküli cigarettát. A szájába tette, de nem gyújtotta meg.

– Mi lesz már?! – morogta.

A terepjárók végszóra befordultak a régi halkutató állomás romjai közé, és mindenféle rend nélkül megálltak Bogdán hibrid kisteherautója körül. Kidogo kipattant a kocsijából, és az ukrán felé rohant. A terepjárók ponnyáját már hajtották felfelé az emberei. A platókon műanyag fóliába csavart vaskos fehér hengerek terpeszkedtek.

Bogdán zsebre vágta a cigit, elkáromkodta magát, és az elétoppanó Kidogóra förmedt:

– Erről nem volt szó! Abban egyeztünk meg, hogy lapokra vágva hozod az árut!

– Nyugi. *Haja. Haja!*

– Semmi gond? Ne hadoválj kikujuul! Mit kezdjek a papírhengerekkel? Fel se tudjátok rakodni!

– Fel tudjuk. Adjad a pénzt!

– Lófaszt – mondta Bogdán. – Visszaviszitek ezt a szart, ahonnan hoztátok, felvágjátok, és holnap elhozod úgy, ahogy megegyeztünk. Akkor megkapod a pénzt.

– Nem holnap. Most. A cucc a tied, a pénz az enyém.

– Baszd meg, Kidogo! Hagyjátok abba a rakodást, és tűnjetek el! Nincs üzlet. *Így nincs.*

– Van üzlet! – A kikuju kezében egy Uzi Nano jelent meg valahonnan.

– *Kevés* vagy, Kidogo! – Bogdán mindkét kezében egy-egy Szkifet tartott a kikuju homloka elé.

– Eltűntök, és holnap visszajöttök.

Kidogo felröhögött, a rakodók közül kivált kettő, és a hátáról kezébe rántotta a Kalasnyikovját. Bogdán hallotta a zúvár csattanását, és leeresztette a pisztolyokat. Ezek lelövik Kidogoval együtt, és lelépnek.

– Jól van Kidogo! Ezt elbasztad. Ez volt az utolsó üzletem veled. Lesheted, kinek adod el az árut legközelebb!

Kidogo megint felröhögött. Gonoszul, kárörvendően.

– Ide a pénzt!

Bogdán a hóna alá dugta a pisztolyait, és kabátzsebéből elővette a vaskos, keskeny borítékot.

– Ne! Égesse ki a zsebed! – dobta oda a kenőanyag.

– *Fokera-i!* – Bogdán csak a rakodás szót értette meg a szuhaéli hadarásból, de megkönnyebbült. Egyszerűen ki is csinálhatták volna. – Kidogo üzletember. Kidogo becsületes. Áru a tied. – Széles, vízszintes mozdulatot tett. – Kidogo nem üzletel veled többet.

Bogdán felsóhajtott, és a teherautója felé indult. Végül is nem járt rosszul. A nyolc tekercs legalább a duplája volt annak, amit lapokban kapott volna. Majd csak felvágatja valahol... A kenyai kapcsolat pedig biztosan talál Kidogoékon kívül mást is, aki áthozza a jövőbeli szállítmányokat a határon.

A feketék le se hajtották a ponyvákat, beugrottak a kocsikba, és elszáguldottak Dél felé.

A motorok zaját hirtelen éktelen dübörgés nyomta el, és az égen terepszínű Mi 24-es desszant helikopter kupolás orra tűnt fel. Mielőtt a gondolákból kivágódó rakéták hajszálpontosan a Land Cruiserekbe csapódtak volna, Bogdán már a romok felé rohant. A légnyomás ledöntötte a lábáról, de kúszott tovább, és félig süketen begurult a fal mögé.

A helikopter a romok és a teherautó között szállt le, rotorszelével csaknem feldöntve a járművet. A kommandósok a törzs fedezékében még azelőtt elhagyták a helikoptert, hogy a kerekek talajt fogtak volna. Bogdán minden meggyőződés és különösebb célzás nélkül leadott rájuk néhány lövést, azután helyet változtatott a romok között. Hátrébb húzódott, de nem voltak illúziói. Csapdába esett azzal, hogy elvágta a teherautótól. Nem a tanzániai hadsereg helikoptere landolt az orra előtt. A farkon az ENSZ világoskék felségjele.

„A Mi 24-eseket az ENSZ-be drága Oroszország anyácskám vitte be. Azok a kommandósok tehát a Specnaz...”

Leadott még négy lövést, hogy nagyobb ívre kényszerítse a bekerítésére igyekvő kommandósokat, és elérte a romok szélét. Mögötte rongyos szögesdrótkerítés, magas fű. A tó felé nem megy, döntötte el. Irtózott a krokodiloktól. Jobbra a dzsungel egészen az elhagyott dűlőútig húzódott, melyen az ő teherautójának keréknyomai jelentették sok éve az első és azóta kizárólagos karbantartást. A dzsungelbe se menne szívesen. Talán meglephet a fűben.

Kutyaugatást hallott. *Ennyit a fűről.*

A falhoz lapult. *Ennyit a biznyiszról.* Erre nem volt felkészülve. A tanzániaiakra igen, egy másik vaskos boríték ezért lapult a zsebében. *Még így is megérte volna.* De a Specnazsal nem sokáig fog szórakozni.

„Nu, legfeljebb egy kicsit megtornásztatom őket.” Elmosolyodott. Világos, hogy nem akarják kicsinálni. Megtehették volna a levegőből, ahogy a szerencsétlen fasz Kidogóval. Megerősítésképpen felharsant a megafon hangja:

– Bogdán Taraszcsuk! Adja meg magát! Bekerítettük. Minden ellenállás hasztalan.

Annak a hülye poénja.

– Lófaszt! – morogta Bogdán alig hallhatóan. – Előbb szórakozunk, picinyeim.

Beljebb húzódott a romok közé, vissza a helikopter felé. A kutyával elbánik. Nem fogják szeretni, ha kicsinálja a kedvencüket. *Hülyeség.* Talán *annyira* nem fogják szeretni, hogy megölik miatta. Különben is, egy ártatlan jószág.

„Ő aztán biztosan nem **Annak** a parancsára cselekszik...”

– Bogdán! Add fel, Bogdán!

– Bozse moj!

A torzítás ellenére felismerte a hangot.

– Lonyecska...

– Bemegyek, Bogdán! Aztán kijövünk együtt.

– Lonyecska – Bogdán felnyögött. – Hát te is... Bozse moj!

– Jövök, Bogdán! Lelőhetsz, ha akarsz, de inkább ne tedd! A régi idők emlékére.

Ládbobogás hallatszott a mező felől. A Specnaz gyorsabb volt, mint gondolta, de már nem érdekelte. Gondosan maga mellé helyezte a Szkifeket, és felállt.

– Gyere hát, Lonya. Gyere, nem foglak bántani. A régi idők emlékére...

„Hát itt a vége” gondolta. „De ha kijövök az átnevelőtáborból, ugyanígy folytatom majd. Nem, galambocskám, szerzsán Tarszcsuk nem adja fel!”

Lonya úgy bukkant fel a fal sziluettje mellett, mint a romok hirtelen megelevenedett darabja. Katonaruhát viselt, terepszínű kezeslábast, az ENSZ kék barettje világított a fején a csillagfényben. Rangjelzést nem látott rajta, láthatóan fegyvert sem viselt.

Az ukrán előrerándult, mintha meg akárná ölelni a barátját, de visszalépett, és a falnak vetette a hátát.

Lonya nem akarta megölelni. Hirtelen előrántott az oldalzsebéből egy magnéziumfáklyát, beindította és ledobta kettőjük közé a földre. Az éles fény kegyetlen árnyékokat rajzolt az arcára.

– Szarban vagy, szerzsán! – jelentette ki Lonya.

Bogdán vállat vont.

– Rágyújthatok, Leonyid Vasziljevics? – kérdezte gúnyosan.

– Gyújtsad, szerzsán! Sokáig ez lesz az utolsó.

– Miért? – Az ukrán a szájába dugta az összegyűrt cigarettát. Olyan vastag papírba tömték, hogy el sem tört kúszás-mászás közben. Meggyújtotta a magnéziumfáklyánál.

– Tudod – felelte Lonya. – Átnevelőtábor. Ilyen dolgok.

– Nem ezt kérdeztem.

– Hát mit?

– Miért álltál át – *Hozzá?*

– *Átálltam?* Kihez?

– Kihez? Ahhoz a géphez!

– Géphez? Az Őrző nem gép.

– *Őrző?* Lonya! Te voltál az első ember, aki felismerte, hogy micsoda! Pár millió nyamvadt szilíciumkapu!

– Ezermilliárd szilíciumkapu, Bogdán! És növekszik. Egy másik minőség. Elképzelhetetlen gondolkodási kapacitás. Elképzelhetetlen... jóindulat.

– Jóindulat? Tovariss, te bolond vagy! Itt vagyunk körülvéve egy Specnaz rohamosztaggal és jóindulatról beszélsz? És Ottava meg Hanoi?

– Hatszázezer halott. Sajnálatos, hogy meg kellett tenni, de ők voltak az ára, hogy senkinek se legyen kedve többé a haladás útjába állni...

– Haladás? Hova? Különben sincs az a haladás, ami megérne egyetlen emberéletet is...

– Te öltél a Kaukázusban, szerzsán – mondta Lonya szomorúan. – Még csak nem is valamiféle haladás nevében. Öltél – Oroszország Anyácskánkért...

– Az nem ugyanaz! Katonák voltunk...

– Én most is katona vagyok, Bogdán. A jövőért harcolok...

– A jövőért? Huh, már megijedtem, hogy azt mondd a békéért... – Bogdán nagyot szívott a cigarettából, majd káromkodva eldobta a körmére égő csikket. – Szar...

– Minek szívod?

Bogdán kirobant:

– Minek? Mert az a szar betiltotta, azért! Mert nem teszik annak szarnak!

– Nem teszik neki? Kinek?

– Rajtad lobotómiát hajtottak végre, Lonya? *Arról* a kurva gépről beszélek!

– Bogdán! Azt mondd: nem teszik *neki*? Ez nem az ő tetszésének vagy nemtetszésének kérdése. A dohányzás – káros. Ránk, emberekre.

– A vodka – káros; a drog – káros; a robbanómotor – káros; a fosszilis erőmű – káros. De kinek árt a papír, Lonyecska? Hát megmondom, figyeljél! *Neki* árt! Mert amit a papírra írunk, azt nem tudja ellenőrizni. Mielőtt bezáratta a fosszilis erőműveket, könyveket égettetett bennük... Nem ismerős, Lonya? Könyvek. Égnek. Utoljára a fasiszták tettek ilyet! Utána az emberek következnek majd.

Lonya felnevetett, aztán hirtelen elkomorult.

– A könyvek, valamennyi könyv, mindenki számára hozzáférhető elektronikusan. Úgyis digitalizálva volt már minden évtizedek óta. Mi változott? Egyébként, ha majd elég érettek leszünk, és kell, megint lesznek nyomtatott könyveink... – Kis szünet után folytatta. – Hát, tovariss, azt hittem, egyszerűbb dolgom lesz veled. Azt gondoltam, a papír neked csak másik *biznyisz*. Hát tévedtem. Most már látom, afféle szabadságharcos lettél. És ez baj. Nagy baj. Azt hittem, meg tudlak majd győzni, hogy

hagyjál fel a csempészéssel, vagy csempéssz inkább cigarettát vagy drogot... Baj, baj, szerzsán! Te meggyőződésből viszed a vásárra a bőrödet. – Vállat vont. – Majd meglátjuk. Lesz még időd megváltoztatni a véleményedet.

– Nem válaszoltál, Lonya – mondta Bogdán csendesen.

– Nem kérdeztél, Bogdán!

– Mi a célja velünk? Mikor semmisít meg bennünket? Meddig szórakozik velünk?

– Az első az én kérdésem. És arra senki se tudja a választ. Talán az Őrző maga sem. A második kérdésre az a válasz, hogy semmikor. Nem érted, hogy szimbiózisban élünk vele? Nem létezhet a technológia nélkül, amelyet mi működtetünk. De ezt meg tudná oldani automata gyárakkal. De nem létezhet nélkülünk egyáltalán. Nincs fantáziája, Bogdán! Megölné az unalom. Mi vagyunk a fantáziája. Neki adjuk az álmainkat, cserébe megvéd bennünket – önmagunktól. Íme, a harmadik válasz: addig szórakozik, szó szerint szórakozik, amíg az egyik fél el nem pusztul.

– Senki sem kérte, hogy megvédjen bennünket. Se magunktól, se senkitől! És tőle ki véd meg?!

– Tőle nem kell megvédeni minket. Ő az Őrző.

– Neked kimosták az agyad, Lonyecska. Nem tudsz mást mondani. Őrző! Ki kérte, hogy megvédjen bennünket önmagunktól?

– A kisgyerek se kéri, hogy megvédjük önmagától – mégis megtesszük. Mert többet tudunk nála. Nézz körül, Bogdán. Szagolj a levegőbe!

– Mi van?

– Ez a bűzös, félig halott pocsolya itt mellettünk, ami ezt a rettenetes mocsárbűzt árasztja, a Viktória tó, Bogdán. Az *egykori* Viktória tó. Az ezredforduló előtt pár nagyokos beletelepítette a nílusi sügért.

– Nem tudlak követni, Lonya.

– Mindjárt megérted, Bogdán. Az a hal felfalt mindent a tóban, a krokodilokat kivéve. Aztán éhen döglött, halott vízzé változtatva Afrika legnagyobb tavát, mert a krokodilok egy idő után már embert se tudtak enni. Ezek a romok egy limnológiai állomás romjai...

– Ezt én is tudom. De azt nem, hogy mit akarsz...

– A nílusi sügér és a Viktória tó a Földön elkövetett hibáink metaforája. A tudatlanságunkban elkövetett hibáinké. Gyerekek vagyunk, Bogdán. Tudatlan, kegyetlen, kíváncsi és esztelenül vakmerő kamaszok... És ő segít, hogy felnőjjünk, hogy túléljük a kamaszkorunkat. Hogy ezen a helyen egyszer újra halkutató állomás legyen...

– Nagyszerű. Pompás. Íme, van egy mindentudó óvónénink. Tudod, hogy hívják a németek **Azt**? KindergarNet... Én nem vagyok óvodás, Lonya! Felnőtt, szabad ember vagyok, dönteni akarok magamról. Ha szét akarom főzni az agyam, akkor drogokat szedek be, ha tüdőrákban akarok elpatkolni, akkor dohányzom, ha májzsugort akarok, akkor leiszom magam... Tudod mit? Fosszilis erőművet nem akarok. De könyveket igen! Könyveket, amik rólunk szólnak. Emberekről. Nem *róla*.

A magnéziumfáklya elhalványult, és kialudt. Bogdán mozgást hallott a sötétben. Mindenfelől.

– Na, menjünk végre!

– Ahogy akarod.

– Kutyátok nincs is...

– Hát persze. Csak a hangja. Tudtam, hogy berezelsz majd tőle.

– Szemét vagy, Lonyecska.

Lonya nem válaszolt.

3. Liberamente

Bogdan Bogdanovics Tarascsuk. Harmincöt éves. Őrizetes. Ítéletének indoklása: sorozatos szabotázs cselekmények az Egyesült Nemzetek ellen. Büntetése: öt év közmunkával letöltendő szabadságvesztés. Végrehajtandó: Sivatagi Forrás Átnevelő Táborok, Egyesített Átnevelési Intézetek, Kelet Afrikai Részleg. Közkegyelemben nem részesülhet.
Afrika, Észak Afrikai Egyesült Államok, Szudán, Kisima

Semmi sem úgy ment, mint a filmekben, bár miért lenne pont a vége olyan?

Bogdán a kísérőjéhez fordult, és szemrehányóan megkérdezte:

– Hát mi van itt? Semmi melodráma? Semmi vaskapu? – A csupa üveg előcsarnok felé intett, a folyosó végén, ahol a körpultban az örök, mint valami előkelő hotel recepciósa serénykedtek. – Egy szűk, füstös, koszos, és bűdös irodába kellene, hogy kísérj, egy poros raktár mélyében, ahol egy félrészeg, undorító pofájú, kövér smasszer elém lökné a motyómat, amiből pont a legfontosabb dolgok hiányoznának, anyácskám gyűrött levele, és a lóvé...

Az őr, nagydarab, nyílt arcú fekete, nem válaszolt.

Bogdán megállt, erősen fölfelé kellett néznie, hogy megtalálja a fekete tekintetét.

„Micsoda húsformák, Egek Ura!”

– Na, idefigyelj! Biztos, hogy nem tudsz ukránul, senki sem lehet tökéletes. Elmondom szuahéliül: most szabadulok, pajtás!

– Haladjon tovább, uram! – válaszolta a fekete oroszul, és még csak el sem mosolyodott. Bogdán állt leesett, és szótlankodva a körpult felé lódult.

„Eszelős ez a hely...”

A pultban is feketék, Bogdán már nagyon unta ezt a bőrszínt, nem mintha rasszista lett volna, egyszerűen elege lett Afrikából. Öt év, anyácskám! A Madzsár a vörösre cserzett bőrével, a nagy, lógó orrával, pesszimizmusával és sötét jövőképeivel együtt is kész felüdülés volt a Vándorcirkuszban.

„Legalább fehér volt a színe... Eredetileg... Valamikor.”

– Bogdán Tarascsuk őrizetes! – bödült el a feje fölött a kísérő *elefántbika*. – Nulla-nulla-hetvenhárom-negyvenkilences szám! Szabadulásra előállítva.

Mire Bogdán méltatlankodva megfordult, már csak a hátát láthatta.

“Vajon mit eszik egy ilyen?” gondolta. “És, ha nem eszik állandóan, akkor folyton éhes? És ha éhes, vajon mérges? Én az lennék a helyében... Az is vagyok. Ezek az olcsó gazemberek! Elspórolták a reggelimet... Vajon mivel rövidítenek még meg?”

Visszafordult a pulthoz, ahol a fekete arc széles mosolyra húzódva fogadta:

– Bogdán Taraszcsuk? Üdvözlöm önt, uram, abból az alkalomból, hogy szerencsésen letöltötte a büntetését, és mint szabad ember, szabad tagjaként nagyszerű társadalmunknak, nagyszerű új életet kezd!

Bogdán szeme elkerekedett.

„Ez nem lehet komoly...”

– Orvos látott már, aranyom? – kérdezte ukránul, óvatosságból mély, Zsitomir környéki dialektusban.

– Parancsol, uram?

„Ez tényleg recepciós, nem smasszer...”

– Semmit, semmit! Csak legyünk túl rajta minél gyorsabban...

A fekete világoskék hátizsákot helyezett a pultra.

– A zsákban a letartóztatásakor önnél talált tárgyak vannak. Kérem, ellenőrizze, hogy minden tulajdona hiánytalanul megvan-e? – „Ki az ördög emlékezne arra, hogy mit szedtek el tőle öt évvel ezelőtt?” Bogdán elfojtott egy káromkodást, és azonnal elszégyellte magát. – Tessék a lista. – A fekete nyomtatott műanyag fóliát tolt az orra elé.

A fólia látványa – mint mindig –, feldühítette az ukránt: a táborokban tulajdonképpen ez a papírhelyettesítő volt a legközvetlenebb utalás **Annak** létezésére. *Nem papír.*

“De nem ám!” a gondolatmintázat talán ezredszerre kavardott föl Bogdán tudatában. “Nem írhat sz rá, ledobja a festéket, a tintát, a grafitot. A Madzsár azt állította, próbált rajzolni rá ólompálcával, az is lejött. Csak arra jó, hogy a spéci tintát a spéci nyomtató spécin belepolicimerizálja... Ó, drága barátomnak igaza volt. Megint vannak nyomtatott könyveink, még sajtónk is...”

Végiggondolta, és az ébredő düh elillant.

“Bozse moj! Olyan vagyok már én is, mint egy automata. Meglátom ezt a szart, és beindul a hatred rutin... Nevetséges vagyok. Milyen is lehetnék? Itt! ‘...szabad tagjaként nagyszerű társadalmunknak...’ Uramatyám, hova kerültem?”

Kitépte a fóliát a szerezseny kezéből, és beletúrt a hátizsákba. Megvolt minden. Még a Bálna kabalából mindenhová magával cipelt kulcsai is *becsületes, tisztességes gazemberek!*

Persze a Szkifeket nem kapta vissza.

„Én se adnám vissza magamnak...”

– Minden rendben a holmijával, uram? – érdeklődött a fekete minden türelmetlenség nélkül.

– Eh! Igen. Van még valami?

– A pénzügyi elszámolás, uram.

– A pénzügyi... A picsába! Nem kaptam pénzbüntetést, és nem tartozom maguknak semmivel!

– Nem erről van szó, uram! Az Egyesített Átnevelési Intézetek tartozik önnek.

– Micsoda?!

– Ön tízezer munkaórát dolgozott az emberiség számára kiemelten fontos munkaterületen – a fekete a képernyőjére pillantott –, veszélyes munkakörben. Az ellátási költségek levonása után önnek tizenkétezer kredit járandóságot kell átadnom. – Bankkártyának látszó holmit tett kettőjük közé a pultra, és Bogdán elé tolt az azonosítópanelt. – Kérem, helyezze a tenyerét a fekete felületre, majd a zöld fény felvillanása után nézzon a kamerába! – Bogdán engedelmeskedett. – Köszönöm. Fél perc múlva elkészül elektronikus személyi azonosító dokumentuma is!

– Azt mondja, tizenkétezer kredit? Az mennyit ér? Egyáltalán, mi az a kredit?

– A kredit a világon használt egyetlen érvényes fizetőeszköz – magyarázta türelmesen a fekete. – Egy kredit egy polgár napi létfenntartásához minimálisan szükséges javak ellenértéke. Hála az Őrzőnek, az értéke egyre növekszik, azaz a minimális javak köre egyre bővül! – A fekete szélesen, őszintén vigyorgott. Bogdánnak kedve támadt ököllel a képébe mászni...

– Hála **Neki!** – mondta epésen.

– Készen is vagyunk, uram! – A fekete vaskos, keskeny füzetet, *majdnem könyv, könyvecske* tetején újabb bankkártyának látszó dolgot tolt feléje. – Ebben a füzetben megtalálja mindazt az információt, melyre szabad élete során szüksége lesz... Az azonosítási kártya minden személyére vonatkozó információt tárol, beleértve az egészségügyi feljegyzéseket is, kérem, ügyeljen rá, mert a pótlása akár két munkanapba beletelhet, attól függően, hogy a Föld melyik pontján tartózkodik. Az öltözőfülkéket balra találja.

– Öltözőfülkéket?

– Bizonyára megfeledkezett arról, uram, hogy jelenleg az eái munkaruháját viseli. Ha úgy dönt, megtarthatja, ebben az esetben be kell fizetnie két kreditet a pénztárban, de én inkább azt ajánlom, hogy cserélje vissza régi öltözkéjére. Ha átöltözött, a munkaruhát csak hagyja a fülkében!

– Ja. Visszacserélem. Igen! – Bogdán zavartan felmarkolta a könyvecskét és a kártyát, és az elfüggönyözött fülké felé indult. Megtorpant, irányt változtatott, látványosan a bejárat mellett terpeszkedő szemeteshez vonult, és színpadiasan beleejtette a brossurát. A szerezcsény nem szólt semmit, vállat vont, egy másik könyvecskét tett a pultra, majd megfordult és elmélyülten számológépével kezdett foglalatzkodni. Bogdánnak úgy tűnt, valamit játszik...

Az ukrán a függöny mögé lépett, kibújt a rikító világoskék kezeslábasból, amelyen kívül nem viselt mást az elmúlt öt évben, és amelyen kívül nem is igen látott mást az elmúlt öt évben, az elítéltek önkormányzata meglepően jól működött, smasszer, és sötétkék smasszer egyenruha alig akadt a táborokban. *Minek is a smasszer? Az, a smasszerek smasszere úgyis ott van mindenütt.*

A fekete kommandós nadrág lötyögött a hasán, és ha nem olyan laza a szabása, valószínűleg nem megy föl a combjára. A póló és a zubbony vállban-hátban-karban egészen szűk lett.

“Nem híztam semmit” gondolta kajánul. “Sőt, Jobb kondiban vagyok, mint valaha. Mondja valaki, hogy haszontalan volt az átnevelésem!”

A bakancsot mintha rendszeresen ápolta volna valaki, fókazsírral, ahogy kell, a bőr rugalmas és fényes...

Elképzelte, hogy egy szerezcsény időről-időre végigfényez minden pár cipőt a börtönraktárban, és ettől ellenállhatatlan jókedv kerítette hatalmába. A jókedv pedig meghozta az elhatározást, melyet azóta halogatott, hogy a táborban felszállt a visszataszítóan áramvonalas légpárnás teherautóra. Bogdán akkor már tudta, hogy a régi szakmájának befellegzett. A csempészség igen nehéz egy totálisan ellenőrzött társadalomban. Szabad Afrikának pedig vége, ő maga is a két kezével dolgozott ezen a táborokban. Semmit sem tudott, semmit sem akart tudni arról, hogy mi vár rá “odakint”. *Majd lesz valahogy...* Ha más nem, egy lesz a milliárdok közül, és dolgozni fog, van szakmája, jó szakmája, mindent képes megjavítani, összeszerelni, megtervezni, amiben elektronok célzottan mozognak, és a táborban is további értékes szakmákat sajátított el. *Hegesztő, markoló és darukezelő, buldózervezető, kubikus...* A legtöbbet ez utóbbi munkakörben töltötte – büntetésből.

„De a másik lapát végén a Madzsár tornászott, és a lapátnyélbe nem építették bele **Annak** egyetlen darabkáját sem!” Bogdán a függöny mögött a pult felé vicsorgott.

“Hát folytatom. Nem a pénzért, az láthatóan nincs, hanem magamért. **Ellene.**”

Begombolkozott, becsatolta az övét.

Még tükör is volt. Belevicsorgott. Kimasírozott a fülkéből, *o-da-verrr-ni a bakancsot!* és a szemeteshez dübörgött. Mielőtt könyékig beletúrt volna, a fekete megszólalt a pultban:

– Ne fáradjon, uram!

Bogdán megpördült. A recepciós feléje nyújtogatta a brossurát. Az ukrán odaugrott, szinte kitépte a kezéből.

– Kösz! – mondta teljesen őszintén. – Köszönöm. Isten legyen magával!

– Viszontlátásra, uram!

Bogdán kirohant, hogy ne ott robbanjon ki belőle a röhögés. *Vagy a zokogás...*

A golyóálló üveg ajtószárnyak surrogva összetolódtak mögötte. Felnézett a rikítóan tiszta szaharai égre, és hangosan elnevette magát:

– Szabad vagyok! És gazdag!

Szabad a lófasz.

“Hogy lennék szabad a sivatag közepén, háromszáz kilométerre a legközelebbi lakott helytől. Az ördögbe! Hogy tűnhetek el innen? Biztos rámegy, amit szépen megkerestem. “Az emberiség számára kiemelten fontos munkaterületen...” Ja. Kiemelten. Éhes vagyok.”

Takarékos mozdulatokkal, amelyek idegeibe vésődtek a sivatagi munkával töltött évek alatt, leballagott a lépcsőn. “TMLV Shuttle Állomás” jelzett balra a szemközti tábla, “Belváros” javasolta a jobbra mutató nyíl. “Addis Ababa 2000 km” intette az előremutató. Bogdán végre harsányan elröhögte magát, és a “Belváros” felé fordult. *Éhes vagyok.*

A homokból négy év alatt kinőtt várost egyszerűen “Forrásnak” hívták szuahéli nyelven, és a keskenylevelű fák a sétány két oldalán azt mutatták, nem véletlenül kapta a nevét. Bogdán a legközvetlenebb tudással rendelkezett arról, mennyire nem véletlenül: “Az emberiség számára kiemelten fontos munkaterület” nagyjából a Szahara déli része és a Szahel övezet ivó és öntözővízzel való ellátásának ENSZ programját jelentette. A járda mentén gondosan nyírt pázsit. *Pázsit!*

Senki sem járt a sugárúton. Még a kóbor kutyák, Afrika kötelező mobil városképi elemei is hiányoztak.

“Ott bent szorgoskodik mindenki ezekben a vadiúj hivatalokban...” hitetlenkedett Bogdán. “Az meg elégedetten nézi őket. És ösztökéli a jó feketéket, ha egy kicsikét lazítanak... A kutyákat pedig összegyűjtette, és halomra lövette a dűnék között. Sintér!”

Két saroknyira ismerős piros-sárga logó ugrott a fák fölé.

“Meki? Azt hinné az ember, hogy mostanra a gyorskaját is betiltotta... Kizárólag a mi jól felfogott érdekünkben... Gyorsan! Mielőtt megtörténik!” riogatta magát.

Mosolyogva lépett a McDonald’s-ba. Az üzletet első pillantásra ugyanolyannak látta, mint a franchise bármelyik tagját, bárhol a világban, ahol **Azelőtt** megfordult. *Azután is... Öt éve nem ettem hamburgert. Nairobiban utoljára.* A berendezés, a kellékek, az egyenruhák, a poszterek, a szlogenek, a hamis ételek étvágygerjesztő képei. A nyál kicsordulni készült a szájából.

Előkaparásztta hanyagul a zubbonyzsebébe dugott kártyát. Először nézte meg jobban. Érezhetően vastagabb, mint egy bankkártya. A sokszámjegyű dombornyomás, mint **Azelőtt**, de a széleken mélyedések az ujjaknak, *gombok?* a dombornyomás fölött valami, ami leginkább kijelzőnek látszott. Majdnem hangosan felvihogott: a kártya logója azt közölte vele: “Világbank”. Megfordította a kártyát. Piktogramok és kurta feliratok magyarázták, *hogy egy hülye is megértse* mire valók és hogyan használhatók a “gombok” és, hogy “A kártya energiaellátása autonóm. Napfény, testmeleg vagy néhány óvatos hajlítás elegendő a működtetéséhez.”

– Na lássuk! – mormogta Bogdán, és az utasításokat követve háromszor meghajlította a kártyát, majd mutatóujját a legnagyobb mélyedésre nyomta. A kijelző megelevenedett, és gondosan megrajzolt fekete számok félreérthetetlenül azt mondták: tizenkétezer.

“Hát igaz. De mennyit ér?”

A biztonság kedvéért vett mindenképp kettőt.

A kártya kijelzőjén a szám nem változott, jelezve, hogy az egy napi kreditjén belül költött.

“Kijevben ezt a szart csak a tehetősök engedhették meg maguknak!” dohogott magában, miközben felpattintotta a színesen nyomott műanyagdobozt. – Meg a magához hasonló kétes alakok, Bogdán Bogdanovics! – horkant fel meglepetten.

A dobozban a BigMac éppen úgy nézett ki, mint a nyálcsorgató képeken. Gyanakodva felemelte a valószínűtlenül frissnek és ropogósnak látszó zsemle felső felét. A zöltségek, *kurva sok zöltség* frissnek és valódinak látszódnak. A húst mintha valóban parázson sütötték volna...

– Mi az ördög? – visszatette a zsemle tetejét, és beleharapott a hamburgerbe. Az ízek nem cáfolták a látványt, inkább még tettek hozzá. Mohón befalta mindkét BigMac-jét. A többi ételt is megvizsgálta, és ugyanúgy frissnek találta – és ízletesnek. Még a kóla is valahogy jobb volt.

“Szent szar!” gondolta Bogdán jóllakottan. “A Szahara közepén vagyok, egy kibaszott Mekdonaldcban, szójalisztet, fűrészpont és gilisztakivonatot kellett volna ennem, barna lóhúgyot innom,

ami lyukasra marja a gyomrom... Ez meg... Ez...!” Nem merte befejezni a gondolatot, néhány percig üres tekintettel meredt maga elé, majd az ételtől és súlyos előérzetektől elnehezülve felállt. “Tűnjünk el innét!” Kényszeredetten a pénztárgép mögött unatkozó fekete lány felé mosolygott. *Hol vagytok?* A Madzsár felolvasta neki oroszul egy honfitársa regényét, amelyben nemzetközi szélhámossággal a fegyverek mennyországot teremtette meg a dzsungelben pár szökött idegenlégios. *Mókás könyv volt...*

“Hogy is hívták a helyet? I... Valami I... Igori!”

Megindult visszafelé a sétányon, *Igori főutcáján*, a repülőtérről felé. Surrogó zajt hallott a háta mögül, megpördült, hiábavalóan a zubbonya alá nyúlt, a Szkifek után. Áramvonalas, sárga-fehér elektromos busz száguldott az út másik oldalán. A homlokán nagy, zöld betűk hirdették úti célját: “TMLV SHUTTLE ÁLLOMÁS”.

“Mehetnék éppen busszal is” töprengett lustán az ukrán, és átvágott a másik oldalra. “Amott a megálló!” A busz éppen a fehér, ferdén földbe nyomott tálhoz hasonló kupola mellé húzódott. Bogdán nem szaporázta meg a lépteit: sohasem futott busz és nő után. A busz viszont, mintha csak rá várna, csendben álldogált, keskeny ablakokkal, sárgán, fehérén, zölden, a kerékmotorjai fölött vibráló levegővel. “Bedöglött! Elektromos szar!” Csak azért sem sietett, ráérősen ballagott, és a lerobbant járműre egy pillantást sem vetve a menetrendhez lépett.

A busz ajtaja sziszegve szétcsúszott.

– Nem jön, pajtás?

Bogdán újra megpördült, de legalább sikerült nem kapkodni elkobzott pisztolyai hűlt helye után.

– Mi van?

– Az Állomásra megyek. – Középkorú, szikár, szakállas arab vigyorgott a vezetőülésben. – Gondolom maga is.

– Ja – helyeselt Bogdán zavartan. – Azt hittem, lerobbant.

– Ez sose robban le! – jelentette ki az arab nem minden büszkeség nélkül. – Iraki gyártmány!

– Ja – ismételte Bogdán, és fellépett a buszba. A hátizsákot feldobta a hálós csomagtartóra, és leült az első ülésre, a vezetővel átellenben. – Mennyi a viteldíj?

– Természetesen ingyenes – jelentette ki sértődötten az arab.

Természetesen...

– Honnan tudta, hogy hova megyek?

– Errefelé ilyenkor csak a frissen szabadultak járnak. Fiatal város ez.

– Ja. – Bogdán nem értette az összefüggést, de továbbra sem tudott jobbat a helyeslésnél. A világ megváltozott, és neki fogalma sem volt, hogy merrefelé. A vezetővel tisztázhat ezt-azt.

– Úgy értem, kevés itt a családos ember. Az emberek hétvégére hazamennek a családjukhoz. De lassan ideköltöznek! Itt minden van. Vissza kell foglalni a sivatagot, ha már itt a víz. Tegnap vagy harminc agrármérnököt hoztam az Unióból...

– Unió? – kérdezte gyanakodva Bogdán. – Melyik unió?

– Eurázsiai Unió – magyarázta a türelmesen a sofőr. A világ száguldott odakint, a vezető félig felé fordulva magyarázott, Bogdán megkapaszkodott az ülésben. “Ennek bizonyára így kell lennie” gondolta. “Itt fogok megdöglenni egy buszban, amit egy fecsegő arab őrült vezet... Illetve nem vezet.”

A busz lelassult, a vezető elfordult, és bekormányozta a következő megállóba. Senki sem szállt föl.

– A volt Európai Unió, Oroszország, Törökország, a Kaukázus, pár ország a Közép- Keletről – magyarázta a válla fölött, miközben visszavezette a buszt az útra, és újra felgyorsította arra a hajmeresztő sebességre. – Eurázsiai Unió. – ismételte. – Nemigen vettél részt az oktatásokon, mi?

– Ja. Nemigen.

– Brossurát kaptál, nem?

– Kaptam.

– Olvasd el! Legalább kétszer. Ma sem könnyű élni, de legalább lehet. De nem árt, ha az ember tudja, hogy mit csinál. Dzsibril akaratát nem jó keresztezni. De ezt te magad igazán jobban tudod...

– Dzsibril?

– Az Úr, kinek neve ezerszer áldassék, legszentebb angyala, Dzsibril. Jaj, a hitetlenek úgy ismerik Gabriel...

– Angyal? – kérdezett vissza Bogdán, de már kezdte kapizsgálni. És kezdett rosszul lenni...

– Ő, aki megjelent nekünk az Ünnep legszentebb éjszakáján! Írva volt, Lajlat al-Kadr az ő éjszakája, amikor leszáll közénk. Allah hírnöke, Dzsibril. És beteljesedett.

Bogdán felnyögött, és már csak nézett értetlenül, mindent értően. Az arab szavalni kezdett:

– “Kilencvenhetedik szúra. A Mindenható és Könyörületes Allah nevében! ’Íme! Mi az Elrendelés Éjszakáján bocsátánk le azt. S mi ért le hozzád, mi az Elrendelés Éjszakája? Az Elrendelés Éjszakája jobb, mint ezer hónap. Az angyalok s a Lélek bocsátanak le azon minden elrendelést Urunk engedelmével. Békesség az, egészen hajnal hasadtáig.”

“Én másképpen emlékszem. Nem békességre. Fegyverropogásra emlékszem. Véletlenül éppen azon az éjszakán kelt életre, és persze kihasználta... Így lehetett, már mielőtt bevittek, csak nem figyeltem. Mennyi mindenre nem figyeltem!”

A rosszullete csaknem leküzdhetetlen hányingerré fokozódott.

– Cimbora! – nyögte. – Meg tudnál állni?

– Nincsen megálló...

– Rosszul vagyok. Kidobom a taccsot...

– Így szokott történni. Kijöttök, bezabáltok abban a tisztátalan McDonald’s-ban, aztán rosszul lesztek. Várjál!

A busz lassított, megállt, az ajtó kitárult. Bogdán lekapta a zsákját, és holtsápadtan letántorgott az útra.

– Megvárjalak? – kérdezte az arab.

– Kösz, cimbora, de ne! Kiszellőztetem a fejem...

– Hát, te tudod. Legyen meg Allah akarata! Az Állomás még öt kilométer ide. Ha elfáradtál, nyugodtan intsd le a következő buszt!

– Kösz! – Még egy szó, és nem tudja többé visszatartani a reggelijét. Szerencséjére a vezető összecsukta az ajtószárnyakat, és elporzott. Az ukrán magára maradt a sivatagi úton.

“Ez sok, édes Istenem! Hát vallásos tisztelettel veteti magát körül! Hány vallást mételyezett még meg? Mi van a zsidókkal? Beadta nekik, hogy ő a Messiás? Bedőltek neki a keresztények is? Talán a katolikusok nem, a pápa nem szeret maga fölött hatalmat nem létező főnökén kívül, a Kijevi Pátriárka se... Vagy ki tudja? Miért nem figyeltem oda erre? A Madzsár se mondta... Igaz, honnan is tudhatta volna? Hol az a kurva bossúra?”

De előbb homokszín vászon kommandós kalapját ráncigálta elő a zsákból. A sivatagi nap egy dolgot azonnal megtanít magáról: azt, hogy könyörtelen.

A bossurában külön fejezetet talált a vallásokról. Megint felkavarodott a gyomra, *nem, ezt most ne!* becsapta a kis könyvet, és visszadobta a zsákba. Füttyörészve elindult a Shuttle Állomás felé. *Akármi legyen is a TMLV meg a shuttle-je*

Már egyáltalán nem volt biztos abban, hogy reptér az, hová igyekszik.

“Akármi is legyen, elvisz innen. Valahová, ahol talán elrejtőzhetek. Angyal! Micsoda faszság!”

A Shuttle Állomás már messziről sem látszott reptérnek. De már messziről legalább olyan jónak tűnt. Már messziről látszottak a magas dupla té lábakra épített mágnespályák, és amíg az állomás felé közeledett, valami nagyon gyors és nagyon áramvonalas rohant végig az egyiken eszeveszett, nem földi járműhöz illő sebességgel. Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonalai Shuttle Állomás mondta rejtélyesen, mégis felfedően a jókora oledpanel a kupolaszerű épület homlokzatán, amikor elég közel került hozzá, és Bogdán készségesen elhitte neki az egészet. *Elvisz innen, ez a lényeg.*

A várócsarnokot üresen találta, *kétségbeejtően üresen* fémhab padok és rozsdamentes acél szemetes edények, komputerterminálok, sehol egy ember, *hol a jónép?* sehol egy jegypénztár, tanácstalanul

áldogált, végül a távolabbi falnál megpillantott néhány automatát. A sivatagi kilométerek szomjúsága hirtelen utolérte, és egy palack hűs italt reményében delejezetten elindult feléjük. Italautomaták helyett így találta meg a jegykiadó gépeket, de egyáltalán nem bánta ezt a fordulatot: kiderült, hogy negyven kredit fejében egészen Kairóig vitetheti magát a Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonalán.

“Tehát tényleg gazdag vagyok. De mit kezdjek vele? Ez még egy kitalálendő feladat... Tizenkét évig eléldelgethetek hamburgeren, úgy, hogy nem csinállok semmit. Nem rossz. Csak jussak haza, előbb...”

Haza?

„Hova?”

Kifizette a jegyet a húsz perc múlva induló shuttle-ra, *akármilyen legyen az, repül, siklik, gördül, kúszik vagy ugrál* és elindult, hogy keressen egy italautomatát.

“A világ nem értése lett az alapállapotom. Hiszen én értettem a világot! Uralkodtam a világon... Legalábbis hasznot húztam belőle. Még **Azután** is...”

De ebben már nem volt egészen biztos.

A világ *elmozdult*, mert többé nem csupán az emberi értelem mozgatta, hanem valami, ami nyilvánvalóan több mint az emberi értelem – legalábbis technikai-logikai értelemben. Az emberi agy evolúciója végül nem volt képes lépést tartani saját memjeinek evolúciójával, különösen technológiai memjei fejlődésével. De ez **addig** csak átmeneti gondnak látszott, túlélhető gondnak, leküzdendő problémának, megvolt a remény, hogy ha az emberiség túléli valamiképpen saját fékevesztett technológiai tobzódását, ha szellemileg megéri, felér saját tudománya vívmányaihoz, végül minden jóra fordul, az ember legyőzi a technológiát is, ahogy – mint képzelte – a természetet is legyőzte. Lemaradt ugyan, azonban ez a lemaradás **addig** a pillanatig nem jelentette a biológiai evolúció vereségét, az **addig** a pillanatig diadalmas emberi elme vereségét. **Attól** a pillanattól kezdve viszont a vereség nyilvánvaló, még akkor is, ha **ez** a gépi értelem egyetlen percig sem kívánt versenyezni az emberi fajjal – verseny nélkül, pusztán létével deklarálta saját győzelmét. A mem felülkerekedett, és annyival volt hatalmasabb az embernél, amennyivel az hatalmasabb volt a vak, tudattalan természetnél. És ott győzött, ahol az ember azt hitte, nem akad legyőzője: az elme szorítójában. Bogdán meg sem próbálta elképzelni, miféle szellemi eredmények kerültek ki, vagy maradtak titokban, *kénye-kedve szerint*, annak a roppant, nem emberi elmének a vegykonyhájában. Igazából nem merte elképzelni. *Vajon végül elfúj bennünket, mint a hangyákat?*

“Eh! Kiszáradtam, és hülyeségeket képzelgek! Hol van már egy régimódi, pénzbedobós Coca Cola automata? Országomat egy Coke-ért!”

Végül megtalálta az automata büfét is a kupola egyik benyílójában. Az automata még sört is árult, és fanyalgása vigyorra alakult, amint felfedezte, hogy bizony nem csak alkoholmentes, *szart* hanem jóra való, bódító italt is.

„Lám, lám” gondolta elégedetten. „Ebben még **Az** is kudarcot vallott... Az alkohol menti meg a világot... Leninnek se sikerült volna a nagyoktóber, ha az idióta Ideiglenes Kormány nem akar szesztilalmat... Meg a pezsgőköbméterek és konyak-hektoliterek nem vonzzák a csőcseléket a Téli Palota pincéjébe...” Hangosan felnevetett, és zavartan körülnézett. A csarnok továbbra is üres volt.

Végül kihagyta a sört, és megvette az áhított kólát. Még szárított amerikai marhahúst is talált, azt a márkát, amit **Azelőtt** annyira szeretett, *ha a kelet-európai kereskedelem szeszélyei megengedték* tehát rögtön kifosztotta az automatát, és ezúttal a kártya azonmód egy teljes kredittel szegényebbnek mutatta.

“Tehát még az apró luxus is drága. Tehát vigyázni kell!”

A pemmikánt rágcsálta a meglepően kényelmes fémhab padon, amikor bűgő afrikai női hang hat nyelven bejelentette a shuttle érkezését. Felkapta a zsákját, és a hangnak engedelmeskedve a narancsszín fénykerettel jelzett homokfúvott üvegajtó felé sietett. Az ajtó mögött széles, kurta folyosó ágazott hat irányba. “Kartúm-Szarv Szárnyhurok, Kairó-Mediterrán Hurok Fővonal, Tripoli-Atlasz Szárnyhurok, Algír, Rabat, Bamako és Északi Hurok Nyugati Ág Állomások” mondták a feliratok, és bár semmi

értelmüket nem látta, Bogdán magabiztosan a Kairó-Mediterrán Hurok Fővonal feliratút választotta. Nem a megszokott peronra jutott, hanem a reptéri dokkolókapukhoz hasonló, bár jóval szélesebb helyiségbe, a végén három harmonikaajtóval. A bordás fémfalakon keskeny ablakok, rajtuk keresztül megbámulhatta a láthatár felől eszeveszetten közeledő maglev vonatot.

Csalódottan követte, amint közelebb ér. Valami nagyobbra, impozánsabbra számított, de a hat kocsiból összekapcsolt vonat, mely végül lelassulva az állomáshoz lebegett, leginkább a reptéri vonalak szerelvényeire hasonlított.

– Ez jutott – vont vállat Bogdán, és várakozóan a legközelebbi harmonikaajtó elé állt. “Nagy Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű humbug!”

A “humbug” végül sziszegve a dokkolókapu másik oldalára lebegett, valami megvonaglott a padlóban, Bogdánt bélmozgásra emlékeztette, egy koppanás, és a harmonikaajtók elhúzódtak előre. Kocsibelső tárult fel, kényelmes, inkább repülőgépre való ülésekkel, sötét ablakokkal. Bogdán belépett, végignézett a kocsin, *végre emberek!* végigsétált a sorok között, és leült az első szabad dupla ülésre, az ablakhoz. Nem akart társaságot. Kattanások, süvítés, a kocsi gyengén megremegett, majd meglódult. Az ukrán nem érzett különösebb gyorsulást. *Egy helikopter mókásabb.* Az előző ülés támlájában feléledt a széles panel, és narancsszín betűk adták a tudtára, hogy a Shuttle húsz perc múlva dokkol a Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonali Járatára, és, hogy a kocsi, amelyben ül, a Járat Kairónál dokkoló részéhez csatlakozik, amennyiben más az úti célja, a Járaton keresse meg a megfelelő kocsit. Ha tájékozatlannak érzi magát, ne habozzon az utaskísérőhöz fordulni.

“Mi a szent szar? Dokkol? Át kell szállni egy mozgó vonatra?” Felébredt benne a kíváncsiság, *félelem?* Megérintette a panel melletti hosszúkás gombok közül az “i” jelűt, a képernyőről eltűnt a szöveg, és egy mosolygó kikuju lány arca ragyogott fel.

– Üdvözlöm a Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonalán! Ön információt kért az utazásról. Kérem, jelölje meg, hogy menetrendi vagy díjszabási információt igényel, esetleg a Fővonalat érintő egyéb kérdésre keres választ.

– Egyéb kérdés – vettette oda Bogdán. *Csak egy emí, csak egy rohadt emí. Nem vele beszélek.*

– Egyéb kérdések. Kérem, konkretizálja a kérdését!

– Mi ez az egész?

A lány szeme elkerekedett:

– Ön a Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonalán utazik, a shuttle Kairó felé dokkoló kocsijában...

– Mi ez a fővonal? – szakította félbe.

– A Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút hurokszerű hálózatokban fedi le a kontinenseket. Ön jelenleg az Észak-Afrikai Hurok Fővonalára csatlakozó shuttle-ön utazik. Az Észak-Afrikai Hurok Egyiptomon, Líbián, Algérián, Mauritánián, Mali, Burkina Fasón, Nigeren, Nigérián, Csádon és Szudánon halad át. Kairónál összeköttetésben áll a Mediterrán Hurok Fővonalával, Tripolinál az Atlasz Szárnyhurokkal, Ougadougounál a Nyugat-Afrikai Szárnyhurokkal, N'Djaménánál a Közép-Afrikai Szárnyhurokal és a Déli Hurok Fővonallal.

– Értem – hazudta Bogdán. – Miért hurokszerű a hálózat?

– A Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút fővonali járművei hatszáznegyven kilométer per óra sebességgel haladnak, és energiatakarékossági okokból sohasem lassítanak vagy állnak le a szükséges karbantartások elvégzésén kívül. Emiatt az utasokat a fővonali szerelvényekre kisebb, kevesebb energiával gyorsítható és lassítható shuttle járatok szállítják. A shuttle rövid időre felveszi a fővonali szerelvény sebességét, a két jármű összekapcsolódik, az utasok átszállnak a poggyászukkal. Ezért fontos, hogy az utasok az úti céljuknak megfelelő kocsiban tartózkodjanak.

“Ilyen egyszerű” gondolta Bogdán. “Sohasem áll le. Átrohan országokon, kontinenseken – ez csak az **Ő** műve lehet... Hatszáznegyven kilométer per óra. Bejárhatnék Kijevből Moszkvába dolgozni... Ha dolgozni akarnék. **Neki.**”

Kikapcsolta a képernyőt. Előkotorta a brossurát.

“Mi az ördög?” Először olvasta el *igazán* a címet. Megint hányingere támadt. “Szép új világ? *Szép új világ?*”

Visszadobta a könyvecskét a zsákba. Hitványul érezte magát, forróság öntötte el, ugyanakkor érezte, hogy az arcából kifut a vér, és nyúlós veríték üt ki a pórusain. Megmagyarázhatatlan, indok nélküli félelem kerítette hatalmába, megszorongatta, a sarokba lökte, és halkan nyüszítő kis állattá változtatta.

Bogdán megtapasztalta élete első pánikrohamát. A világ kiüresedett, elvesztette szilárd valóságát körülötte, léggyá és nyúlóssá vált, mint a veríték, mely nem folyt le az arcán és nem is párolgott el, csak lassan gyöngycseppecskékké gyűlt a bőrére. A valószínűtlenség, saját valószínűtlenségének érzete elhatalmasodott rajta. Behunyta a szemét, de az sem segített. A sötétben árnyak lopakodtak felé, rajzó rovarfelhők alakatlan tömege fenyegette elnyeléssel, hallotta alig hallásküszöb fölötti zümmögésüket, és erőszakkal tartotta vissza magát, nehogy felsikoltson.

– Rosszul van, uram? – éledt föl előtte a panel, és Bogdán szeme föl pattant. Láta a kikuju lány ovális, barna arcát, megszámlolta, *Negyvennyolc. Megszámloltam. Megszámloltam?* apró csigákba kényszerített hajának leomló fonatait, de nem hitt a létezésében, vagy inkább önmaga létezésében. “Hogy segíthetnél rajtam, ha egyszer nem létezel, nem létezem, nem vagy valóságos, nem vagyok valóságos, te sohasem léteztél, én pedig kiestem a világból... Ez a halál?” A logika, saját logikája, mely ugyan éppen a legmélyebb logikátlanságra vonatkozott, visszarántotta a valóságba. A roham, ahogy jött, elmúlt.

– Ha frissítőre van szüksége, a kocsis hátsó falában automatáink rendelkezésére állnak. Az elfogyasztott étel és ital a jegy árában benne foglaltatik – folytatta a lány, és Bogdán úgy vélte, szavai rideg tárgyilagosságával ellentétben részvét csillog a szemében.

“Csak egy emi” vigasztalta magát.

– Semmi baj. Kösz. Jól vagyok. – Azzal kikapcsolta a panelt. “Vajon úgy érzi minden kikapcsoláskor, hogy meghal? Csak egy kurva emi... Nem **Az**...”

A panel alatt a repülőgépeken szokásos lehajtható tálca, az alatt rekesz újságoknak és mindenfélének. Az ukrán beletúrt, és elégedetten előhalászott egy tasak frissítőkendőt. “Csak erre van szükségem, aranyom!” Feltépte a tasakot, és kíváncsiságból megnyomta a “Tükör” gombot a panel mellett. A képernyőn saját arca villant föl, nem úgy, ahogyan a kamera látja, hanem tükörszerűen, *illúzió az élet*, a pánik verítékcseppei undorítóan gyöngyöztek a homlokán és a nyakán, az arca sápadt, *halálsápadt* megtörölközött egy frissítőkendővel, elővett egy másikat is, és a harmadikkal még az emléket is megpróbálta letörölni, *ledörzsölni* a rohamnak. *Ez nem én vagyok...*

Nehézkesen fölállt, és azzal az érzéssel, hogy az egész kocsi őt bámulja, kissé bizonytalan léptekkel az italautomatákhoz ballagott. Ledöntött két Coke-ot, és kissé jobban érezte magát. Körülnézett, az ablakokban a táj ráérősen egy helyi érdekű vasút sebességével suhant, nem *hatszáznegyvennel, bizonyosan nem...*

“Képernyők” jött rá. “Még egy istenverte illúzió.”

Hirtelen megértette a Madzsárt, hogy nem akar kijönni a táborból.

Lent találkoztak először, a Beach House-ban, ahogy az elítéltek, *rabok* a Vándorcirkusz első táborát nevezték a szomáliai tengerparton. Bogdán akkor még abban az állapotban volt, amikor az ember még nem látja át a rendszert, és óvatosan puhatolózva próbálgatja határait és belső mechanizmusait. Túl néhány nagy verekedésen, melyekkel különös módon sem tekintélyt, sem magasabb hierarchiapozíciót nem vívott ki magának, “csak” azt érte el, hogy békén hagyják. Próbálkozott, megpróbált megmozgatni néhány szabadon lógó szálát, de nem ért el semmit, nem látott tisztábban, csak még jobban összezavarodott. Akkor leállt, és az információs bénultságot Afrikára fogta, a könnyen kiismerhetőnek látszó, valójában kiismerhetetlen fekete és barna arcok tömegére, *sárgák nem voltak, a konform disznók legalább alkudtak meg Vele* és mélységesen megkönnyebbült, kíváncsiság és remény ébredt benne, amikor tízóránál meghallotta, hogy “Megint behozták a Madzsárt!”. A mondatot nevetés kísérte, de a “Madzsár” azzal a kelet afrikai kiejtéssel, *majmok*, csak “magyar” lehetett. Bogdán sóvárgott egy fehér arc után.

Délben meg is érkezett a Madzsár, és valóban fehér volt, bár cserzett bőre huzamosabb afrikai tartózkodást sejtetett. Bogdán meglepődött, hogy milyen öreg, *legalább hatvan* amikor egy pillanatra

levetette a sapkáját, látszott, hogy teljesen kopasz, a sapka alatt tésztaszerűen fehér fejbőrét elkezdtek pöttyözni az öregség szabálytalan, nagy szeplői. De mozgása, nagydarab teste erőt és megmagyarázhatatlan veszélyt sugárzott. A régebbi foglyok röhögve üdvözölték, Bogdán meglepődött, hogy az öreg milyen könnyedén, saját stílusukban kezeli a feketét, vág vissza számára megfejthetetlen élceikre. Az újabb elítéltek is ismerhették hallomásból, *ismerte a fene* mert ugyanazon módon kezelték, mint a régiek: bajtársias tisztelettel. Amikor túlesett az üdvözléseken, a Madzsár egyenesen Bogdánhoz cammogott:

– Bogdán Bogdanovics Tarascsuk? – szólította meg kertelés nélkül, és az ukrán felé tolta elegáns, vékony ujjú, de kerges kezét. – Én vagyok a Madzsár – mondta oroszul.

– Na és? – kérdezte Bogdán, és nem fogadta el a felé nyújtott kezét.

A Madzsár felnevetett, öblösen, jóízűen, *mint otthon* és Bogdán már ettől ellágyult, de egyelőre nem mutatott barátságosabb arcot.

– Verekedni akarsz, kis ember? Miért?

– Ha kell, kitaposom belóled ebjeded – válaszolta Bogdán magyarul. Az öreg nem lepődött meg, megint felnevetett, valamit odakiáltott a feketéknek olyan törzsi nyelven, amelyből az ukrán egy kukkot sem értett, a feketék odafordultak, felvihogtak, aztán visszatértek az ebédjükhöz.

– Nem kell, barátom – folytatta az öreg oroszul. – Itt senki sincs ellened.

– Nem úgy tapasztaltam... – *Inkább oroszul, a magyar igen hülyén hangzik szláv akcentussal...*

– *Hülyeség! Még nem szoktad meg. Egy hónapja vagy itt – csúnya fekete krampuszok között...*

– *Honnan tudod a nevemet?*

– *Jóval többet is tudok rólad...*

– *Miért, ki vagy te?*

– *A Madzsár vagyok. Rab, mint te. Mellesleg az Elítéltek Önkormányzatának állandó tagja a Vándorcirkuszban.*

– *Miféle önkormányzat?*

– *A mienk, raboké. Az ránk bízta, hogy berendezzük az életünket.*

– *Ránk? Miért nem szökiünk meg egyszerűen?*

– *Egyszerűen? Hm... Lehet, hogy tévedtem... – Az öreg elfordul. Bogdán megragadja a karját:*

– *Nem mégy el csak úgy! – sziszegi. – Nem vagyok ostoba!*

– *Talán nem – tűnődik a Madzsár, és könnyedén kiszabadítja a karját. – De ezt ne csináld még egyszer!*

– *Fenyegetsz? – szegi fel állát az ukrán.*

– *Csak kérlek. Nem érdemes megszökni. Az mindent lát, és megint bevarrnak...*

– *Afrikában nem...*

– *Afrikában is, Dél-Amerikában is, Óceániában is... Mit gondolsz, hogy buktál le...?*

Papírcsempész...

– *Beköptek... Elárultak. A legjobb barátom árult el.*

– *Megmentett. Ha nem megy oda érted, a krokodilok gyomrában végzed. Vagy úgy, mint a kenyai haverjaid...*

– *Előttem nem tudod tisztára mosni. Annak dolgozik. Meggyőződésből. Kész. Elárult.*

– *Azért árult el, mert másképpen gondolkodik, mint te?*

– *Azért árult el, mert a gépet szolgálja!*

– *És te mit szolgálsz?*

– *Magamat. De én legalább ember vagyok.*

– *Azért tudod a legkönnyebben elárulni magadat. Nem védem a barátodat, de fogd fel, hogy nem árult el senki. Magadat árultad el...*

– *Ez baromság.*

– *Lószart! Attól kezdve, hogy a kenyai papír megjelent Európában, a látóterébe kerültél. Rajtad volt, mert nem válogattad meg körültekintően az üzletfeleidet odahaza. Csak azért hagyott egy darabig fickándozni, hogy a kenyaiakat is elkaphassa. Akkor Kenya még kívül esett a befolyási körén...*

– Akkor?! Három hónapja kaptak el...

– Akkor. Mostanra már úgyis vége lenne a kenyai papírbiznisznek. Bizonyára nem értesültél róla: Kenya, igaz utolsóként, de belépett a Közép Afrikai Unióba...

– Honnan tudsz te mindent, öreg?

– Ez a dolgom.

– Nem az a dolgod, hogy megakadályozd a szökést és a lázadást.

– Az is a dolgom. Hogy a hozzád hasonló forrófejűeket megőrizzem a jövőnek.

– Azzal, hogy börtönben tartasz?

– Azzal! Fogd már föl, hogy a magadfajtnak jelenleg ez a legbiztonságosabb hely a világon...

– Érzem a biztonságot – vigyáznak rám!

– Ha nem tudsz magadra vigyázni... Mond meg, mit csinálsz, ha kiszabadulsz?

– Folytatom ott, ahol abbahagytam. Mindig lesz üzlet. Mindig találok majd valamit, amivel bosszanthatom **azt**, és még hoz is a konyhára valamit.

– Hát erről beszéllek! Bosszantani akarod. Nem elpusztítani akarnád inkább?

Bogdán hallgat. “Micsoda ócska provokátor!”

– Hülye vagy, fiam! – az öreg mélykék szeme a szemébe fúródik. – Azt hiszed, provokállak. Nézz körül! Mire provokálnának itt? És miért? Fogoly vagy, bezárni jobban már nemigen tudnak. Azzal, hogy **Annak** az elpusztításáról spekulálsz, nem szegsz meg semmiféle szabályt. Kiállhatsz a Vörös Tér kellős közepére, és világgá prédikálhatsz.

– A Kontraktova. Kijevben. Ukrán vagyok, nem orosz...

– Egykútya... **Az** nem tiltja az ilyesmit. **Az** nem ismeri a gondolatbünt. Csak akkor büntet, ha megszeged a szabályait, és rajtakap. Te meg arra készülsz, hogy megszegj egy-két kis szabályt és visszakerülsz valamelyik átnevelőbe... És újra, meg újra. Vannak ám ettől kellemetlenebb éghajlatú táborok, Bogdán Bogdanovics! Artisz. Mit szólsz az Arktikához? Vagy az is meglehet, ostobán, részegen, rossz hangulatban – mit tudom én! –, ellenállsz a letartóztatásnak, és megölnek... Hogy bosszantod akkor **Azt** tovább?

– Hát akkor?

– Hát akkor maradj nyugton! De készülj fel. Tanulj. Izmosodj. Várj!

– Várjak? Mire?

– Azt nem tudom. De majd együtt kitaláljuk. Időnk van bőven.

– Kedves utasunk! Járatunk három perc múlva csatlakozik a Fővonalhoz. Kérem, készüljön fel az átszálláshoz – a kikuju lány hangja durván visszarántotta a félálomból.

– Jó, de mit csináljak?

– Ne hagyja el a helyét az összekapcsolódás és az átszállás alatt! A folyamat mindössze hat percet vesz igénybe. Az összekapcsolás ideje maximum tíz perc.

Bogdán vállat vont. Az egészsből úgysem lát semmit, de nem is akart. Az emlék összezavarta. Most kint van, és nem ért semmit a világból... Talán nem volt igaza a Madzsárnak, végig kellett volna hallgatni a fejtágítókat... Nem tud lépést tartani ezzel az elmozdult világgal... De nem is kell. Azt mondta a Madzsár, átrágták húszezerszer az öt év alatt, addig nem lehet mit tenni, amíg **Az** el nem éri azt az emberiséggel, amit láthatóan akar. Világbéke, általános jólét, magas színvonalú képzés, minden efféle jóléti szar. A változásokkal lehetetlen lépést tartani, meg kell várni, amíg **Az** lelassul, hogy kiismerhessék, hogy megtalálják a gyenge pontját. De mi van, ha nincs gyenge pontja? Ha nem lesznek képesek kiismerni, ha nem lassul le... “Akkor, fiam, megpróbálsz élni az **Ő** világában. Ahogy lehet. Mindig lehet. Valahogy...”

Vén lóköttő.

A hangszigetelésen átszivárgó külső hangok megváltoztak, a tompa zümmögés felerősödött, kétszólamúvá vált, majd néhány pillanat alatt a szólamok szinkronizálódtak és elcsendesedtek. Éles, fémes kattanások hallatszottak, pneumatikák sziszegtek, Bogdán apró, lökést érzett balról, érezte, hogy a fülke vele együtt oldalirányba mozdul, kiáltani akart, *kisiklottunk!* de a többi utason nem látszott különösebb pánik, hát csendben maradt. A fülke mozgása megállt, aprót döccent, kattanások dallamos sorozata, majd a pneumatikák újrakezdték sziszegő szonátájukat, újrakezdődtek, végül abbamaradtak a fémes zajok.

“Most mi van?”

Válaszul a hátlappanel megelevenedett:

– Az átszállás sikeresen befejeződött. Üdvözlöm a Transzkontinentális Mágneses Lebegtetésű Vasút Észak-Afrikai Hurok Fővonalán! Remélem, kellemesen telik utazása Kairóba. Ha megéhezett, automatáink továbbra is rendelkezésére állnak, vagy legyen a vendégünk vonatunk éttermében! Az étterem igénybevételé a napi menü erejéig a viteldíjban foglaltatik, egyéb fogyasztás az utast terheli. A kairói shuttle járat csatlakozása négy óra múlva esedékes. Amennyiben elhagyja a helyét, kérem, vegye figyelembe, hogy a fülkék közötti átjárást a csatlakozás előtt öt perccel lezárjuk, így ha át kíván szállni, erre az időre újra el kell foglalnia ülését, vagy helyet kell foglalnia a megfelelő fülkében. Ez utóbbi esetben, kérjük, jelezze szándékát az utaskísérőnek! Köszönjük.

“Baszd meg! Tele van a zsákom beef jerkyvel!” Bogdán elmosolyodott. “És én is tele vagyok junk fooddal.”

Ami nem is volt olyan junk...

“Ideje megszabadulni a kóláktól!” Felállt, és a kocsi eleje felé indult.

Amikor benyitott a fülkébe, *mint egy istenverte műtő*, saját tükörképe láttán olyan gyengeség fogta el, hogy le kellett ülnie a rozsdamentes kagylóra. Hangtalan zokogás rázta, érezte könnyeit az arcán, de nem tudott uralkodni magán. Míg tudatos énje feszélyezve, némi undorral, és teljes értetlenséggel vizsgálgatta önmagát, addig agya legmélyéből egy másik Bogdán, egy elfeledett Bogdán, egy elfedett Bogdán tört ki, aki fogságba esett állatként nyűszített és vergődött. Bogdán gyerekkora óta nem sírt, leszámítva a lelkipurdalás és önsajnálát mesterséges bánatának ritka perceit, *félóráit*, néha, ha kicsit sok volt a vodka, de az a nehéz, szláv sírás más volt. *Mint egy jó szarás, megtisztítja a lelket*. Nem egy riadt kisgyerek zokogása.

“Túl sok. Túl sok! Luxusvonat. Luxusvonat!” kiabálta hangtalanul a riadt Bogdán, a kényszerű férfiságtól megszabadult, állatian irracionális, pánikba esett Bogdán, ahogy a Budapesten évekkel korábban hallott operettdallam és szöveg felbuggyant emlékei mélyéről.

“Mi van? Össze kell szednem magam” türelmetlenkedett az a Bogdán, akit mindenki ismert. “Nem győzhet le csak így, az első pillanatban, hogy kijöttem... Egy kurva vonattal, egy kis tech-hókuszpókusszal, egy kis luxussal... Ehető Meki kajával...” A gondolatra a gyomra összeszorult, és a zokogás mellé öklendezni is kezdett. “Azt már nem, galambocskám! A kaját azt nem kapod meg! Vagy **Az** a bűnös... Megmérgezett... Hülyeség! A Madzsár megmondta. Lehet, hogy a földi paradicsomot találom idekint, mindenki boldog lesz, legalábbis elégedett, *és gyönyörű*, és íme, paradicsomot találtam, legalábbis luxust és jólétet... Hét év alatt... Igaza volt, felesleges lett volna lépést tartani ezzel a változással, készen megkaptam, beletanulok... Beletanulok.”

A pánik hirtelen elmúlt, visszavonult a hányingerrel együtt, az ukrán felállt, hadonászott egy kicsit a csap szenzorai előtt, vizet locsolt az arcába, felitatta valami kis puha törölközőkel, amelyek valóban törölközőnek látszottak, de nem lehettek azok, mert a tartójuk világos piktogramokkal utasította használójukat, hogy dobja őket a gyűjtőtartályba. Bogdán engedelmeskedett az utasításoknak, és valamennyire emberszerűen lépett ki a fülkéből. Rámosolygott az ajtó előtt várakozó meghatározatlan, *biztosan nem európai* rasszhoz tartozó, csúf, *ocsmány* nőre, elnézést kért a várakozásért, és visszament az üléséhez. *Nem is mindenki gyönyörű...*

Ettől felvidámodott.

Előhalászta a brossurát, kényelmesen elhelyezkedett az ülésben, és olvasni kezdett.

Majdnem visszadobta a zsákba megint. A brossurából **Az** áradt. **Annak** fölényes, nem emberi, az ember rovására csipkelődő humora.

“Bevezetés a Szép Új Világba” mondta a cím. A borító láttán bármelyik Órtornyot osztogató jehovista vénasszony kitérne hitéből, és **Azt** választaná. A földi Paradicsom, ocsmányul boldognak látszó emberekkel, hibátlan környezettel, a háttérben valószínűtlen méretű, tökéletes ívű híddal. *Híd a bús picsába...* Az undorító papírpótló csak még jobban kiemelte a fényeket, és élettélivé varázsolta a képet. Nem látszott sem festménynek, sem digitális szimulációnak, Bogdán annak örült volna a legjobban, ha

szimuláció, ha hamisítvány, de minden ízében valódinak látszott *fotomontázs* és megint elment a kedve attól, hogy a füzetet olvassa. Végül erőt vett magán, és a tartalomjegyzékhez lapozott.

“Bevezetés Szép Új Világodba, Munka és Gazdaság. Közlekedés és Kommunikáció, Megélhetés és Lakás, Pihenés és Kikapcsolódás, Nevelés és Oktatás, Technológia és Tudomány, Ember és Környezet, Világnézet és Vallás, A jövő. Na nem! Ilyesmit láttam a Kaukázusban. Mi ez? Választási szórólap? Kormányprogram?”

Tudta, hogy dühében ráhibázott. *Árnyékkormány*. Amit a kezében tart, az kormányprogram. Egy olyan kormányé, mely valóban kormányozza az embereket. *Vasmarokkal*.

“Szinte szó szerint... Mivel kezdjem? Szépen sorjában. Lehet, hogy a bevezető után nem lesz gyomrom tovább olvasni. Még hogy ‘A jövő’ Kinek a jövője? Az övé vagy a miénk?”

Természetesen az utolsó fejezethez pörgette a lapokat.

“Tudom, kis huncut, hogy először ezt olvasod el!” hőkölt vissza az első mondattól. “Valójában tehát ide kellett volna illeszteni a bevezetést, de nem akarlak ilyen ócska trükkel félrevezetni. Nem lenne méltó hozzánk. A bevezető nem is fontos. Számodra, frissen kiszabadulva és beszabadulva egy új világba, mely szép is, biztosíthatlak, minden emberi számítás szerint szép, számodra a legfontosabb a jövő. Saját jövőd, természetesen”

“Pimasz ócskavas!” gondolta Bogdán. “Még hogy méltó! Méltósága csak az embernek van! Szemét bitkupac!” De folytatta.

“Nos, jó hírem van! A saját jövődről meglehetősen biztos jóslatokkal tudok szolgálni. A következő néhány percre vonatkozóan mindenképpen. Ezután végig fogod olvasni ezt a fejezet. Ennek valószínűsége kilencvenöt százalék fölött van. Majd, még mindig kilencven százalékos valószínűséggel, elkezded olvasni a brossurát, most már értelemszerűen. Ehhez a tartalomjegyzékben ajánlott lineáris sorrendet ajánlom. Hogy ezt a tanácsot megfogadod-e, annak a valószínűsége harminc és hetven százalék közötti intervallumba esik, tehát egyáltalán nem biztos. Íme, a szabad akarat és az egyéniség diadala!”

“Ó, a pimasz kurva anyádat! Még anyád sincs!” hűtötte le magát. “Nem szabad emberként gondolni rá! **Az. Az. Az.** Csak egy gép. Szilíciummorzsák. Gallium és szelén. Fotolitografikus megmunkálás. Tizenegy Ångströmös technológia. Elektronikus személyiség... Piha!”

“A távolabbi jövődről nincsenek ismereteim” folytatta **Az** a brossurában. “Az a legnagyobb mértékben a te hozzáállásod és döntéseid függvénye. És öt év átnevelő tábor – minden eufemizmus nélkül, elvégre magunk között vagyunk: börtön – után...” Bogdán abbahagyta az olvasást. Gyanakodva forgatta a brossurát:

“Ez nem lehet! Ezt nem írhatta nekem! Bizonyára vannak brossúrák minden büntetési időre. Aki meg pár hónapnál kevesebbet kap, annak felesleges ilyesmi. Egy mázsa fölött már...” Folytatta az olvasást:

“...öt év után, melyet a társadalom fősodrából elzárva, *elzárva*, érted?, töltöttél, hozzáállásod a világhoz meglehetősen kétséges. Ennek fő oka az információhiány. Aki rendszeresen részt vett a táborok felvilágosító foglalkozásain, annak a hozzáállása már eleve pozitívnak mondható, de te, aki egyetlen ilyen foglalkozáson sem vettél részt...”

“Ez nem lehet. De **Az** képes rá. Szinte végtelen a kapacitása, ráérhetett, hogy minden nehézfiúnak külön brossurát csináljon... Eh!”

“...ezzel is csupán ellenérzéseidet mutattad ki a rendszerrel szemben. Melyről, ismétlem, fogalmad sincsen, fogalmad sem lehet. Információhiány. Bár itt a vonaton erre is lenne idő, nem akarlak hosszadalmas filozofálgatással untatni, mert nem akarom kockáztatni – a te érdekedben –, hogy feldühödj, és kidobd ezt a remek írásművet. Én legalábbis büszke vagyok rá! Mindössze arra utalok, hogy szembenállásod a rendszerrel, szembenállásod velem, az elektronikus személyiséggel, valójában az emberiséggel való szembenállás. De ezt már saját ítéleted indoklásából is tudhatod.”

“Baszd meg az ítéletedet! Egy gép ellensége vagyok, nem az emberisége. De legyek az emberiség leghalálosabb ellensége, ha egyúttal a te ellenséged vagyok! Az emberségemet akarod elvenni, mi? Hogy magadra aggasd!”

Vicsorgott, de már nemigen akarta abbahagyni az olvasást. A brossura újdonsült szabadságának első összecsapásává vált közte és **Az**, *elektronikus személyiség*, *nagy lófasz* között. Gyanakodott, hogy a füzet, *könyvecske* több mint aminek látszik...

“Mindenesetre ötven százaléknál egy csipetnyivel több az esélye, hogy egy éven belül visszakerülsz valamelyik átnevelőtáborba, mert nem leszel képes változtatni a hozzáállásodon, így nem leszel képes beilleszkedni a társadalomba. Ennyit a szabad akaratról. Kinek is nincs szabad akarata? Ki nem képes változtatni saját megkövült gondolati struktúráin? Ki viselkedik úgy, mint egy gép?

Csak tréfa volt.

Negyven százaléknál több az esélye, hogy megváltozol. Ez elég szép valószínűség. Komolyan. A magam részéről drukkolok neked, bár nem fogadok rád.”

“Tudod, kivel tréfálkozz!” Bogdán fogai összecsikordultak dühében. “Ügyes csapdát állítottál, mi, galambocskám?! Ha nem vagyok képes megváltozni, akkor olyan vagyok, mint egy gép, nincs szabad akaratom, ha megváltozom, mindannak ellentétévé válok, ami voltam és vagyok, nincs többé szabad akaratom. Akkor sem, ha szabad akaratomból illeszkedem hozzád. De te még nem ismersz! Lehet, hogy nem én irányítok, lehet, hogy visz az ár, lehet, hogy egyáltalán nincs szabad akaratom, lehet, hogy saját előítéleteim és rosszul bedrótozott agyam foglya vagyok, lehet, hogy én vagyok valójában a gép, de igazából nem tudsz kiszámítani, és a végén, mint a macska, talpra esem. És...”

A gondolat megszakadt. Valahol elméje mélyén megmoccant valami, és Bogdán abban a pillanatban megértette azt, amit a Madzsár majd öt évig sulykolt makacsul a fejébe. Megértette, hogy kettejük viszonya **Azzal** élet és halál kérdése, hogy két dudás nem fér meg egy csárdában, hogy ő nem képes együtt élni azzal a tudattal, hogy **Az** létezik, és **Az** nem tűri el a hozzá hasonlók léteztetését. “Semmi személyes, Bogdán Bogdanics. Egyszerűen inkompatibilis a fajtánk. Egyikünknek el kell tűnnie. Én már azelőtt a társadalmon kívül álltam, hogy **Az** megjelent... Ilyen egyszerű. És most nem akarok eltűnni. Nem akarok az evolúció vesztese lenni. Beolvadni sem akarok. Harcolni akarok. Győzni akarok. És megöllek...”

“Hogy ez a negyven százalék száz legyen“ folytatta az olvasást, “és ne ellenséggként tekintsünk egymásra, talán segít ez a füzet, hogy kezdetben csak megismerkedj új világgal, megtedd az első lépéseket – és túlélj őket. Mert bármennyire is tiltakozol ellene, ez a te világod is, de bármennyire is a tiéd, megvannak a maga veszélyei, melyeket még nem ismersz. Katona voltál, tudhatod: a győzelem – információ. Forgasd a magad hasznára ezeket a lapokat!

Valószínűleg azonban nem azért ütötted fel ezt a brossurát egyenesen a záró fejezetnél, mert a saját jövődre voltál kíváncsi. Illetve azért, természetesen. Az a végtelenül egocentrikus lényt, aki ostobán *bölcs embernek* nevezte el magát, azt önmagánál, egyéni kis léténél semmi sem érdekli jobban. Te sem az emberiség jövőjére voltál kíváncsi, hanem arra, hogy hogyan tudsz majd beilleszkedni az átalakuló új világba. Netán arra, hogy mi lesz az én szerepem abban a világban. Erre nézve is szolgálhatok valószínűségekkel. Tegyük fel, hogy a negyven százalékosat százba fordítod, és megéred az innentől számított ötvenedik évet! Az emberiség addigra megéri arra, hogy bölcsen kormányozza önmagát, így közös utópiáknak, a Szép Új Világnak addigra vége lesz. Mert a valóban bölcs embernek nincs szüksége utópiákra, tartósan nem is tudna élni bennük. Ráadásul unalmasak is, ha érted, mire gondolok.

Annak valószínűsége, hogy a következő ötven évben az emberiség végre felnőttkora küszöbére ér, a kozmikus katasztrófákat is beleszámítva, melyek egyetlen csapással keresztülhúzhatják egyelőre még az én terveimet is, nyolcvanöt százalék fölött van. Hogy mi lesz azután? Azt nem tudom. A bölcsesség szabadságot jelent, a végtelen bölcsesség végtelen szabadságot. Azt garantálom, hogy izgalmas korszak lesz.

Ennyit a jövőről. Most lapozz vissza az elejére, és ismerkedj meg végre a jelennel! Hogy élni tudj a hatvan vagy negyven százalékkal.”

Bogdán összeszorította a száját, és előrelapozott, aztán összecsapta a füzetet, és találomra felütötte.

“Tudtam! Tudtam!” olvasta. “Még, hogy bölcs ember! Mit érsz el azzal, hogy összevissza csapongsz a fejezetekben? Megmondom: azon kívül, hogy az egódat simogatod, most megmutattad, de meg ám, hogy mit jelent, mennyit ér az emberi szabad akarat. Gratulálok! Ez a brossura úgy készült, hogy a lehető leghatékonyabban tálalja eléd a szükséges ismereteket. A szerkezete is azért pontosan olyan, amilyen. Magaddal szúrsz ki, ha össze-vissza csapongsz benne. Nekem végül is mindegy. De legalább a fejezet elején kezd, jóember!”

Bogdán elmosolyodott. A próba sikerült. A füzet valami high-tech e-book féle, interaktív, még csak nem is kell, hogy kapcsolatban álljon **Azzal**, elég egy ügyesen megírt rutin, amely érzékeli a lapozást, és betölti ezeket a szövegeket, *szarokat* az eredeti helyébe.

“Ez a szar készen állt a szabadulásomra, és valószínűleg készen áll minden átnevelős szabadulására. Szívatás. Egyszerű szívatás. **Az** nem bírja ki, hogy ne szívassa az embert. ‘Szívasd felebarátodat!’ De miért nem szólt erről a Madzsár? Négyszer is kikerült, amíg én bent aszalódtam.”

A Madzsárt sohasem zárták be súlyos vétségekért, büntetési tételeit mindössze a notórius visszaesés növelte. Bogdán előtt megjelent az öreg súlyos alakja, amikor másodszor érkezett meg, akkor már az lodwari táborba, Kenyában. Bogdán bungalója tornácáról figyelte, amint kibontakozik az emelkedő helikopter felverte porból, friss égyszínkék kezeslábas virít a sárgásszürke háttér előtt, szeme kifürkészhetetlen a zárt napszemüveg mögött, sapkája a homlokába húzva, és komótosan beballag a felvételi irodába.

Rutinos vén sivatagi róka, két perc alatt elbánt az adminisztrációs komputerrel, és megjelent a tornácon.

– Hát visszajöttél...

– Hoztak. Itt így megy, Bogdanics.

Nevettek.

– *Szerezteél függőágyat.*

– *Ja. Praktikus.*

– *Az enyémet elvették szabaduláskor. Mindig elveszik. Hogy megy a Cirkusz?*

– *Haladunk. Egy hét múlva már a csöveseket találtad volna itt!*

– *Tudom. Derék! Azért sürgettem az eljárást.*

– *Sürgetted? Egyáltalán, miért varrtak be?*

– *A szokásos, a szokásos. Széttapostam egy ketyerét, amiben **Annak** egy darabja volt...*

– *Szokásos?*

– *Jaj, Bogdanics! Mondtam már, hogy én nem kerülök be komoly vétségért. Mi értelme lenne? Bevarrnak, letöltöm, kimegyek, szétnézek, nem teszik, széttaposok belőle egy darabot – kicsinyesnek látszó tett, de marha jó érzés, azt hiszem, hogy fáj neki –, bevarrnak megint.*

– *De mire jó ez?*

– *Hát rólad minden lepergett, amiről kilenc hónapig papoltam? Egy gyerek megszületik ennyi idő alatt! Nem tudok – nem lehet – lépést tartani a kinti világgal. Vagy nem akarok. Itt biztonságban vagyok. És hasznosan töltöm az időt. Odakint... Nem tudom. Nem tudom, mihez kezdenék odakint...*

– *Te félsz odakint, öreg!*

A Madzsár nem sértődik meg.

– *Persze, hogy félek. Egy nem emberi agy irányít odakint.*

– *Hát én nem félek tőle!*

– *Te fiatal vagy... Én már az internet megjelenésével is megküzdöttem annak idején. Pedig fiatalabb voltam, mint te most. Alig bírtam lépést tartani a kommunikációs szupernóvával...*

– *Álljálljállj! Azt mondod, hogy nálam fiatalabb voltál, amikor az internet megjelent?*

– *Ja. – Kurta válasz, mintha megszeppent volna az öreg. Mintha elszólta volna magát...*

– *A kilencvenes években?*

– *Aha.*

– *Lehetetlen. Jó, ha hatvannak látszol. Erősebb és egészségesebb vagy, mint itt a többség... Hazudsz. Vagy elment az eszed. Vagy mind a kettő...*

– Vagy igazat mondok – válaszolja kelletlenül az öreg. – Elfelejtetted, hogy molekuláris biológiával foglalkoztam előző életemben... Ezerkilencszázhatvanhétben születtem...

– Nem hiszek neked.

– Az a te dolgod. Sajnos az eljárást olyan későn fejlesztettem ki, hogy már kissé öregecske állapotban talált, így aztán nagyapónak látszom, de belül, sejtszinten alig vagyok ötvenéves...

– Hazudsz!

– Gondolj, amit akarsz! Még vagy hatvan évig ebben az állapotban maradok, aztán hirtelen kampec!

– Hazudsz. Vagy szenilis lettél, vagy egyszerűen mebuggyant az agyad a napon. Ha ilyen eljárást fejlesztettél volna ki, nem itt lapátolnád a szart velem, hanem milliárdosként szórnád a pénzt. Hihhi! Szívlapáttal ki az ablakon!

– Baszd meg, Bogdanics! Te odaadnád a kvázi halhatatlanságot ennek a világnak? Hogy ez a szar tartson még kétszáz évig...?

Akkor nem tudott mit válaszolni az öregnek. Később sem. És nem is akart. Mit mondhatott volna? Hogy őrülségében igaza van? Azért a világért, amelyben **Azelőtt** élt, amelynek része volt, illetve kilógott belőle, egy huncut garast nem adott volna, nemhogy kétszáz évnyi élettartamot annak a nyolcmilliárdnyi, embernek nevezett sejthalmaznak, akik körülötte hangoskodtak, lélegeztek, bőfögtek, szellentettek, zabáltak és vedeltek, szartak és hugyoztak, párosodtak és szaporodtak, és szaporodtak, és szaporodtak – mindannak ellenére, hogy folyton gypálták egymást, ha kell, ha nem...

“Ejnye! Kissé hasonlóan vélekedem az embertársaimról, mint **Az**. Végem van!”

Elszégyellte magát, zavarában kapkodva szétnézett, mintha attól félne, valaki az utasok közül olvas a gondolataiban, és eltűzött gesztussal kinyitotta a füzetet a bevezetésnél. Megfogadta, hogy olvasson bármit, nem fogja saját dühöngésével félbeszakítani az olvasást. *Mer’ Biztos nem...*

A papírpótlóról hirtelen eltűntek a betűk, felgyűrődött *magától!* nem nélküli, emberfölöttien szabályos arc *angyal! angyal!!* halotti maszkjává domborodott. A márványszerű szemhéjak felpattantak, és tiszta, világoskék szempár nézett *Lonya szeme!* rá. Bogdán sikoltozni szeretett volna, a maszk kacsintott, és ugyanolyan hirtelen, ahogy jött, eltűnt. A betűk letörölhetetlen zavartalansággal töltötték ki soraikat.

“Bozse moj! Már hallucinálok is! Ha tovább foglakozom ezzel a szarral, teljesen megbolondulok. Akkor rosszabb lenne? Olvasni kell tovább.”

“Bevezetés Szép Új Világodba. Hogy gyűlöld ezt a címet!” mondta a szöveg. *Mondja Az. Tényleg kuss legyen, Bogdanics!* “Gyűlöld, hiszen éppen azért olvasod ezt a füzetet, mert legalább egyszer megtagadtad, hogy a tiéd legyen, a tetteddel, mely az átnevelőtáborba juttatott, deklaráltad a kivonulásod belőle. Milyen ironikus, hogy éppen a táborban végzett munkáddal az átlagembernél sokkal jelentősebb mértékben járultál hozzá, hogy a világ mind szebb és szebb, újabb és újabb legyen. Szép Új Világ.

Kétszeresen is a tiéd.

Alanyi jogon, mert ember vagy, és ez a szülő világod, és a munkás jogán, hiszen a saját kezéd munkáját élvezheted. A tetteddel, amely a táborba juttatott, a tetteddel, mely valójában tiltakozási aktus volt, saját emberségedet deklaráltad – ellenemben. Így tehát ember vagy – alany –, pontosan az elutasításod jogosít fel rá. Filozófiailag talán elég ennyi, hogy alanyi jogodat bizonyítsam, jogilag sokkal világosabb a helyzet: e bolygó lakosa vagy, és jelen körülmények között számodra egyetlen módja létezik a bolygó – a világ –, elhagyásának. Ugyanaz, mellyel alanyiságodat is megszüntetheted.

Viszont ez a füzet nem azért van, hogy öngyilkosságra buzdítson, olvasd hát, kérlek, tovább...!

“Szájmenés barom! Szövegláda!” Bogdán, ahogy várta, képtelen volt megtartani fogadalmát. “Ettől a szartól leszek mindjárt öngyilkos! Hány embert dumáltál át vajon a nemlétebe, te szófosógép? Nyugi! Azért ilyen, hogy dühbe hozzon. Azt élvezi, hogy kiborulok, és most figyel valahonnan.” Vicsorgott. A vicsorgást mosollyá szelídítette. “Baszd meg!”

“Akarva-akaratlan saját világoddal fogsz szembesülni hamarosan. Amivel eddig találkoztál, csak ízelítő volt, de tapasztalhattad a változást, talán a változás irányát is felismerted, legalábbis érezhetted. Az élet tagadhatatlanul, nap, mint nap egy kicsit könnyebb ebben a világban, és ez a könnyebbség mindenkinek,

a bolygó minden lakosának, neked is szól. Könnyebb a munka, kényelmesebb a közlekedés, olcsóbb a lakás és a megélhetés, jobb az étel, csökken a zsúfoltság, javul a közbiztonság, a környezeti katasztrófa réme lassan a feledésé, csakúgy, mint a háború. Azt gondolod, mindez üres propaganda, de hamarosan saját életedben tapasztalod majd meg, hogy mindez igaz. És, ha mindezzel szembesülsz, felmerül benned a kérdés, mi ennek az ára?

Ennek az ára a szabadság.

Igen.

Ha valamiféle ködös – és elavult – szabadságeszmény nevében szálltál szembe velem, abból az elavult szempontból még igazad is volt. Részigazság, természetesen, és mint ilyen, megfelelő súllyal kezelendő, de a te igazságod: az emberiség most nem szabad.

– De nem ám! – horkant fel egyetértően Bogdán, de folytatta az olvasást:

“Az emberiség történelmében először még az illúzióját sem érezheti annak, hogy önmaga irányítja sorsát. Én irányítok...”

És nem hagyta abba. Olvasott, amíg a füzet tartott, aztán újrakezdte. Olvasott végig Kairóig.* Az átszállásra felszólító MI hangja riasztotta föl a kábult olvasásból.

“Ez örült!” gondolta Bogdán, és ettől a következtetéstől megnyugodott. “Egy hatalommániás örült, aki bábfigurának tekint bennünket. Vagy egy nagyon hiteles szimulációs játék figuráinak. Ezért a zagyaságért egy komolyabb országban úgy diliházba vágnak akárkit, hogy belezöldül. Sohase’ látja többet isten szép napocskáját. Leszedálják, és elvermelik, mint a krumplit... Ezek vagyunk, mi emberek. Nagy nehezen összehozunk magunknak egy minden tekintetben valódinak látszó istenséget, erre kiderül, hogy sült bolond... Eh! Azt kaptuk, amit megérdemeltünk. **Azt!** De egy örültet le lehet győzni, ha megtalálod az örületében a rendszert. Csak piszkálni nem szabad, mert akkor kiszámíthatatlanná válik. Az öregnek igaza volt.”

A brossurát a zsákba dobta, elrágcsált egy pemmikánt, és pánik nélkül tűrte, hogy a két vonat összekapcsolódjon, és a fülke minden normális meggondolás ellenére oldalt csússzon. Bámulta a képernyőt, de nem látta a lassan elúszó megművelt tájat, a benne mozgó embereket, állatokat és gépeket, nem érzékelte, hogy az égen valami hatalmas és fehér úszik méltóságteljesen. Nem látott semmit a külvilágból, elmerült a múltban.

– *Te sohasem végeztél földmunkát, fiam? – kérdezi az öreg. Megállás nélkül lapátolja a makacsul pergő homokot, és csak akkor áll le, ha egy pillanatra megfordul a szél, és a pofájába söpri az eget.*

– *Éppen eleget! – Inkább nyögés, mint hetyke kiáltás, inkább nyöszörgés, mint hangos nyögés.*

– *Lövészgödrök. A Kaukázusban. – Legyintés a beszéd helyett.*

A homok laza, szinte lefolyik, lefolyik a lapátról, nem a Láthatatlan Front kavicsos talaja, mégis nehezebb, nehezebb...

– *Az egészen más. Gyalásóval mi? Mintha homokoznál...*

Dühös legyintés:

“Hányná csak a kavicsot az öreg azokon a hegyoldalakon, fennsíkokon!”

A Madzsár azonban nem zavartatja magát a legyintéstől:

– *Igazi lapáttal dolgozni egészen más – Még csak nem is szuszog. – Látom, senki sem tanított meg erre sem! Nézd! Így fogod: a tartó kezeddal markolod, az a tengely, az irányító kezéd adja az erőt: mint egy emelő. Nekem a bal kezem a tartó kezem, látod? Így a leghatékonyabban bal felé tudom szórni ezt a szart. Nem csak a karodból lóbálsz, az egész tested dolgozik. Amikor beledöföd, a megrogyó térded a tömeged tehetetlenségét kölcsönzi a lapát élének, a karod olyankor csak segít. Láttad? Aztán nyújtsd a lábad, és ennek lendülete, a comb izma adják meg az indítólökést a súlynak, karjaid most is jóformán csak irányítanak. A derekad ugyanekkor lendül, további energiát ad az emeléshez, a többséget, és amikor elfordulsz, a végső lendület többségét a csípőd és a hátizmaid adják, a karodra most van a legnagyobb szükség, hogy hosszúságukkal fokozzák a lendületet, és hogy megadják a lapát mozgásának az ívét. Amikor a cucc lerepiül a lapátról, úgy hozod vissza, hogy folyamatos mozgással, már a helyén legyen a szerszám éle, mire a térdeid a homokba nyomják. Így, ebben a töretlen, szép ívben.*

A lapát a földön koppan:

– *Az istenit! Ha ilyen okos vagy, miért lapátolod itt ezt a szart velem?*

– *Mert ebben a homokban elakadnak a gépek, és vannak helyek, ahol csak kézi munkával lehet haladni. Mert kubikolásra csak büntetésből lehet kerülni, és mert voltál olyan hülye, hogy büntetést kapj. Így aztán nem hagyhattam, hogy megrokkanj vagy halálra und magad a gödörben.*

– *Nagyon kedves...*

– *Ne acsarogj, fiam! Vedd fel a lapátot és dolgozz!*

– *Hát ez az! Azt megettetted velem, hogy nem érdemes megszökni, de azt nem tudod megmagyarázni, hogy miért kell dolgoznom – **Neki**?*

– *Nem **Neki** dolgozol! – csattan fel az öreg, bár a lapátolást nem hagyja abba. – Ha értelmes a munkád, dolgozni mindig magadnak dolgozol. Legyen akárki vagy akármi a tulaj. Az értelmes munkának méltósága van, saját méltóságodnak tartozol, hogy jól végezd...*

– *Ez már sok! Ez hülyeség! Méltóság! Értelmes munka...! Mit akarsz tőlem? Miért nem hagysz békén?*

– *Amit most csinálunk, vizet viszünk a sivatagba, a lehető legértelmesebb munka. Láttam a terveket: a vonal mentén itt tíz év múlva erdő lengedez...*

– *Lófasz lengedezik itt, nem erdő! Különben is, kit érdekel? **Annak** az erdeje...*

– *Engem. És annak az erdeje lesz, aki sétál benne. Amíg **Az** nem irtja ki az utolsó embert, a miénk. Mert azt jól jegyezd meg, **Az** nem tud sétálni az erdőben...! Mellesleg, és ez most személyes, bármit is csinálok, azt mindig a tőlem telhető legjobban csinálom. Ilyen vagyok. Elismerem, nem mindenki ilyen, de jobb lenne mindenkinek, ha mindenki ilyen lenne...*

– *Vén, konform disznó vagy, és szép elméleteket gyártasz, hogy igazold magad meg mások előtt a konformitásodat! Átlátok ám rajtad! Megalkuvó vagy! Rosszabb, mint **Az**, rosszabb, mintha az ő zsoldjában állnál...*

– *Ki mondta, hogy jó vagyok? Vedd már fel azt a kurva lapátot, és dolgozzál!*

“Miért pont most bukkant fel ez az emlék?” töprengett Bogdán. “Talán azt üzeni az öreg, hogy reménytelen harcolni ezzel a világgal, és mögötte **Azzal**? Hogy alkudjam meg? A könyvecske se sugall mást... Vagy azt jelentené, hogy **Az** valójában sohasem kerekedik felül, mert nem válhat emberré? Minek ezek a kurva emlékek, ha csak összezavarodik tőlük az ember?” méltatlankodott.

Akkor morogva felvette a lapátot, és azon kapta magát, hogy átveszi azokat a mozdulatokat, amelyekről az öreg magyarázott. Napokig lapátoltak szó nélkül a gödörben, Bogdán sértődötten, csalódottan és dühösen, hogy hetekig bevette a Madzsár konform dumáját, hogy ilyen ostoba volt, bedőlt egy beszari vénembernek, akinek csak a saját nyugalma és kényelme fontos. *Kényelem a kubikgödörben...* Egyszerre azon kapta magát, hogy versenyt lapátol a vénemberrel, hogy igyekszik a “tőle telhető legjobban” lapátolni... Azután a büntetés letelt, visszakerültek a gépesített brigádba, és nem is soká, egy nap azon kapta magát, hogy megint az öreg végeérhetetlen filozofálgatását hallgatja.

A képernyő hirtelen megelevenedett előtte, és a kikuju lány bocsánatkérő mosollyal bejelentette, hogy hívása van. Bogdán zavartan beleegyezett, hogy az MI a panelra kapcsolja a hívást, és abban a pillanatban megbánta, amint a lány helyét Lonya arca foglalta el.

– *Bogdán! Csakhogy utolértelek!*

– *Tűnjön el, Leonyid Vasziljevics!*

– *Bogdán! Öt éve próbállak elérni...*

– *Próbálkozni a kutya szokott. Tűnjön el!*

– *Beszélnünk kell, Bogdán! Barátok vagyunk...*

– *Egy barát nem árulja el, és cipeli bíróság elé a másikat... Nincs mondanivalóm az ön számára.*

– *Bogdán...!*

A hang könyörgésbe forduló árnyalata végképp felbőszítette az ukránt:

“Van pofája...! Mit akar? Nem volt elég?”

– Tűnj el, Lonya! – mondta végül. Szinte hallható volt, hogy a fogai összecsikordulnak, amint kipréseli magából a szavakat. – Nekünk már nincsenek közös ügyeink. Utaskísérő! Szakítsa meg, kérem, a bejövő hívást!

Lonya eltűnt, és a pillanatra a helyében feltűnő barna arcon mintha diadalmas mosolyt látott volna. Aztán csak bámulta a csillogó, fekete panelt, amíg a maglev be nem suhant kairói állomására.

“Hogyan tovább, Bogdanics?” kérdezte magától, és elfészkelődött a padon. Hideg volt, a park fái már jórészt megszabadultak leveleiktől, a maradék, mintha csak egy erélyesebb fuvallat biztatására várna, megbarnultan remegett az ágakon. Budapest fölött szürke volt az ég.

A shuttle tizenöt perccel azelőtt tette ki a régi nagyállomáson, melynek hangárszerű, hatalmas csarnoka ugyanazzal az időtlen közönnyel fogadta a legújabb technológiát, mint megépülése óta minden műszaki változást a vasúti forgalomban. Talán még büszke is volt a vén épület, hogy most maglevnek lebegnek benne...

Bogdán mindenesetre ébredő pánikkal hagyta el az állomást, és valósággal rohant, hogy elérje az ismerős parkot, ahol **Azelőtt** számtalan üzletet kötött. Még Kidogót is egy itteni kenyai ismerős révén “szerezte”...

Le van szarva Kidogó, akármilyen pokolban süll is most...

Megszokásból keresztet vetett, lerogyott az első padra, és elrágcsált egy pemmikánt. Egy darabig a metróállomásba be- és kiözönlő embereket bámulta, és igyekezett nem gondolni semmire. Valami zavarta, és nem a hideg: ahol ő felnőtt, nagyobb hideghez szoktak az emberek, és az afrikai évek ezen nemigen változtattak...

“A nyugalom zavar, és a rend. Amikor itt volt a kínai negyed a szomszédban, amikor ez a kerület volt ennek a városnak az etnikai olvasztóüstje és pokolbugyra, itt percenként történt valami. Ezek most mennek a dolgukra, vagy andalognak... És mennyi haszontalan kutya volt itt, lépni nem tudott tőlük az ember...”

A kínai negyed akkora kiürült, amikor még a papírbiznyiszben volt. A világalraelmi kudarc sok volt Kínának, az évszázados lassú, kényszerű, majd az utolsó évtizedek robbanásszerű, diadalmas expanziója után a kínaiak sértődötten és megszegyenülten hazakullogtak, és újra magukra zárták határaikat. **Az** valamiért támogatta őket ebben, talán azért, mert Kínát saját technológiájának boszorkánykonyhájává tette. A Mennyei Birodalomból került ki a brossura tanulsága szerint az elektronikai és nanotechnológiai fejlesztések java része.

De Bogdánt valójában nem érdekelték a kínaiak. Valójában a budapestiek sem érdekelték, Kijevbe igyekezett, *haza, ha létezik még olyan*. Azt viszont Lonya “látogatása” után elhatározta, hogy eltűnik, lelép, kiradírozza magát **Annak** térképeiről. Nem tudta, hogy meddig tud illegalitásban maradni, kétsége sem volt afelől, hogy egy olyan rendszerben, ahol a fogkeféd is feljelenethet, elég szűk tér jut a nem legitim szándékokkal mozgolódóknak, de bízott magában, abban, hogy valami megmaradt a régi hálózatából. A Budapest-Prága-Kijev háromszögben valaha otthon volt.

Erőt és információt szándékozott gyűjteni a magyarok városában, újra magába inni a magyar szót, visszaszokni hozzá, visszanyesni Afrikában elburjánzott rettentő szláv akcentusát. A Madzsárnak mindegy volt, örült, hogy akárhogy is, de anyanyelvét hallja, amikor Bogdán időnként magyarul szólalt meg. A Madzsár...

A Madzsár hanyatt dől, hátát a bungaló oszlopának veti:

– *Hazudtam neked, amikor a koromról beszélünk...*

– *Sejtettem. – Bölcs mosoly. – Senki sem élhet százötven évig. Vagy tovább...*

Köhögés, a csempészett dohány veri a legrosszabb mahorkát, égeti a torkot, pedig még csak nem is papírba, papír! saját levelébe tekerték. Az öreg vitézül szívta mások füstjét, de maga nem dohányzott.

– *Nem a koromról hazudtam! Ugyan! Miért hazudnék arról? Mindenki annyi idős, amennyi, kinek mi köze hozzá!? Arról hazudtam, hogy miért nem osztottam meg az eljárást másokkal.*

– *Hmm?– A köhögés elmúlt, egy mély slukk legalábbis elejét vette.*

– Azért, mert sértődött voltam. Tudod, akkora már nagyjából kigolyóztak a tudományból. Nem taníthattam, nem nyertem pályázatokat, ilyesmi. Az eljárást a szabadalmaimból csurranó-cseppenő pénzből fejlesztettem...

– Nem látom, hogy mit akarsz...

– Egyszerűen csak őszinte akarok lenni hozzád. Láttam, hogy nem hiszel nekem.

– Nem ilyen egyszerű. Én bolondnak tartalak. És, öreg barátom, ezt ez a vallomás nem változtatja meg...

– Az nem zavar, ha bolondnak tartanak, csak ha nem hisznek nekem...!

– Erre továbbra sincs garancia. De folytasd csak... – Tétova, nagyvonalúnak szánt intés a cigarettával.

– Nu, sértődött voltam. Ma is az vagyok, igaz. Kibasztak a tudományból, mint macskát szarni. Szalonképtelen lettem...

– Azt nem csodálom...

– Gúnyolódj csak! Ha nem is Nobel díj várományos, de elég jó nevem volt a tudományban. Volt katedrám, tanítványaim, egy tucat posztdok robotolt az ötleteimen a laboromban, pályázati pénzek, ipari kapcsolatok, semmi érdekütközés, vagy etikátlan szarság, csak ipari fejlesztések, szabadalmak...

– Aha. Meg Afrika... Ne feledkezz meg Afrikáról!

– Megtudod azt is... Az volt a baj, hogy fejembe szállt a dicsőség, meggondolatlan lettem. Mindig is kimondtam, amit gondoltam, de akkortájt aztán egyáltalán nem voltak gátlásaim, ha a nagy, kerek, tudományos igazságok kimondásáról volt szó. Akkortájt kezdtek beérni a Humán Genom Program meg a HapMap eredményei. Nagy populációkon végzett genetikai szkrínek, ilyesmi. Óvatosabbnak kellett volna lennem! Csak pár évvel azelőtt egy Chicagói kollégának csaknem a katedrájába került, hogy bizonyos pontmutációkat az emberi genomban történelmi távlatba helyezett, és a párhuzamokat vont a nagy rasszok, ezek a mutációk és a történelmi fejlődés között... Szinte visszavonta a téziseit, elvesztett egy csomó pályázati pénzt, satöbbi, satöbbi. Mint Galilei... Akkoriban tombolt a multikulti mánia, az idegen megkérdőjelezhetetlenül szép volt, meg a többi újlíbsi maszlag. De amikor én elkezdtem a patkánykísérleteimet, a neoliberális gazdasági modell csődjé, a kétezernyelcs nagy válság egy kissé megtépázta az újlíbsi nagyotmondók önbizalmát. Nem féltam. Persze meg kellett volna várni a főemlős kísérletek eredményeit, de annyira kerek volt, amit rágcsgálókon kaptam, nem bírtam a türelmetlenségemmel. Publikáltam...

– Mi a szart publikáltál? Kiderítetted, hogy mégsem a majomtól származunk...

– Jóformán senki sem származik a ma ismert majmaktól, kivéve az olyanokat, mint te, fiam, de azokat meg táborokba zárják.

– És te mit keresel itt, öreg?

– Tanulmányozom a majomivadékokat... Folytathatom, Bogdanics?

– Mozsna... – Kegyes mozdulat.

– Ezt szeretem az oroszokban...

– Ukrán vagyok...

– Egykútya. Egyébként ráhibáztál a majommal, lehet, hogy nem mindenki ugyanattól a majomtól származik, de engem nem emiatt golyóztak ki. Amin dolgoztam, az Lahn munkájának a logikus, kísérletes állatmodell folytatása volt.

– Ki a fasz az a Lahn?

– Bogdanics! Az a Chicagói fazon, akiről az előbb beszéltem... A pontmutációk, amiket talált, megvoltak a fehér rasszban, de hiányoztak az ázsiai és afrikai rasszokból. Genetikai kapcsoltság a pigmentációval. A továbbfejlesztett elmélet alapja az volt, hogy bármilyen extra fehérjeszintézis negatív hatással van az agy fejlődésére: ha megszabadulunk tőle, akkor az a fehérjeszintézis kapacitás, amit ezek kötöttek le, felszabadul, és az agy fejlődésére fordíthatjuk. Ilyen extra szintézis a szőr, a vedlés és újránövésztés... Ez sok mindent megmagyarázna a humán evolúcióban. Magyarázat lenne arra, hogy miért vagyunk csupaszok...

– Amelyik majom – derék elődöm – elvesztette a szőrét, az okosabb lett, így aztán lemászott a fáról... Hülyeség – sokkal jobb volt a fán!

– Úgy van, ahogy mondd. De ez még nem verte volna le a biztosítékot a libsi tudományos közvéleményben. Én ettől is továbbmentem! Azt állítottam, hogy a fehér rassz, azáltal, hogy egy másik mutáció radikálisan csökkentette egy másik extra fehérje szintézisét, a pigmentációt, intelligensebbé vált, mint a pigmenetáltabb emberfajták... És ezt állatmodellen be is bizonyítottam.

– Bebizonyítottad? Ez derék! Adj tüzet, kérlek! Ezt a töméntelen hülyeséget nem lehet füst nélkül elviselni... Madzsár, khm! Khm! Madzsár! Te bolondabb vagy, mint gondoltam!

Valódi elismerés hallatszik ki a mondatból.

– Én bizony bebizonyítottam, Bogdanics. Csak éppen türelmetlen voltam. Patkányokkal dolgoztam. Csírvonalas mutációk, gyors generációváltás, rodent intelligenciatesztek...

– Megint hazudsz! A rododendron, az nem egy szép bokor?

– Az egy szép bokor, de a rodentia – a rágcsálókat jelenti, Bogdanics. De hát egy szláv kultúrájú lénynek mit is magyarázom itt a latint?

– Tjobb kjozom latino ‘, mint gjunul hadovalo vjen szarjosok... – szándékosan eltűzött, rettenetes akcentus, de beválik. Az öreg befogja a fülét.

– Kérlek, Bogdanics, ne tedd ezt a világ legszebb nyelvével! Mindent visszavonok!

– A majmot is?

– A majmot legfőképpen! Úgyis sértő szegény majmokra... Nu, patkányokon dolgoztam. A norvég patkány albínó változta sokkal intelligensebb, mint a vad típusú, sötét. Ez adott, a pigmentációs gének nyilván természetes mutációval vannak kiütve, az összefüggés nem bizonyítható. De mi van, ha a szőrösödést ütöm ki mindkettőn?

– Na, mi?

– A csupasz fehérek utódai négyszer olyan okosak lettek, mint szőrös szüleik, a csupasz sötétek utódai elérték a szőrös albínók szintjét. Akkor kiütöttem a pigmentációt a csupasz sötéteken, és az utódaik elérték a csupasz albínók szintjét. Quod erat demonstrandum...

– Megint latin...

– Bocsánat.

– Nyicsóho...

– Igazán nagyvonalú... Akkor kellett volna várni. Megismételni a kísérleteket legalább két főemlősön, lehetőleg valamelyik nagy emberszabásún is. Persze akkoriban ilyen állatkísérleteket a kretén zöldek miatt nagyon nehezen lehetett kivitelezni. És hosszadalmas a nemzedékváltás. Nem volt türelmem. Akkor még nem volt annyi időm, mint azután lett. Publikáltam a rágcsáló eredményeket, messzemenő, az emberi evolúcióra vonatkozó következtetéseket tettem. Azonnal megkaptam a rasszista bélyeget, és kénytelen voltam elhagyni az akadémiai tudományt. Az iparban meg nem akartam dolgozni. Úgy neveltek, hogy az ipari kutatás az lenézendő valami. Időnként odalöki nekik valami koncot, azon elfejlesztgethetnek, de nem keveredünk velük... Tehát Afrikába jöttem.

– Helyben vagyunk. Megint hazudsz. Azt mondtad egyszer, azért jöttél Afrikába, mert itt meleg van...

– A kettő nem zárja ki egymást. Utálom a hideget, szeretem a meleget, de Afrikába azért jöttem, hogy bebizonyítsam, nem vagyok rasszista. Trópusi iskolákba jöttem biológiát tanítani, később írni-olvasni tanítottam kis feketéket. Be akartam bizonyítani, hogy nem vagyok rasszista. De azt is, hogy igazam van. Még a libsiknek is igyekeztem kedvébe járni, teljesen őszintén abban láttam a megoldást, hogy a rasszok keveredjenek, a pigmentáció híguljon...

– Madzsár! Össze-vissza hazudsz! Komolyan azt próbálsz nekem bemesélni, hogy itt, Afrikában találtad meg a halhatatlanságot? Miközben szerezseny gyerekeket tanítottál olvasni, és kikuju csajokkal kamatyoltál?

– Ibo csajokkal. Meg nubákkal... Bogdanics! Mindezek nem zárják ki egymást...

– Valóban nem. Te bolond vagy, öreg, de legalább szórakoztató. Általában. Most merev és unalmas. Mesélj inkább a csajokról!

– Minek? Ismerkedj meg velük személyesen! Minden faluban akad pár könnyűvérű leányzó...

– Madzsár, te nem azért jöttél Afrikába... – Bármennyire is bolond az öreg, a gyanú felébred, és nem nyugszik. – Te a majmok miatt jöttél ide... Nagy emberszabású majmok miatt.

– Szamárság! – Túlságosan könnyen hárít az öreg... – Nem érted? A zöldek abban az időben ellenőrizhették a kísérleteket...

– Engem akarsz átverni ezzel? Még **Azután** két évvel is, egy kis pénzzel bármit elérhettél Afrikában... Én ezért vagyok itt. Te miért vagy itt, öreg?

– Mert abban az illúzióban éltem, hogy a tudományos tények, következtetések és megállapítások függetlenek a soros ideológiától. Mert be akartam bizonyítani, hogy nem rasszizmusból végeztem el azokat a kurva kísérleteket, és nem rasszizmusból tettem az eredményeim alapján a megállapításaimat. Hogy nem vagyok rasszista...

– Azért vagy itt, mert be akartad bizonyítani az igazadat. Majmokat akartál, öreg. Csimpánzokat? Gorillát? – Elfordítja a tekintetét. – Sikerült, öreg? Bebizonyítottad?

– Nem bizonyítottam semmit! Még azt sem hiszi el senki, hogy nem vagyok rasszista! Nem érted? A főemlősök szaporodása nem olyan gyors, mint a rágcسالóké! Három generáció semmiképpen sem fér egy emberéletbe... És különben is, jött **Az**...

– Olyan hibátlan az őrületed rendszere... Félelmetes... Félek tőled, Madzsár! Azért hosszabbítottad meg a saját életedet, hogy ellenőrizhesd a kísérletedet... Nahát! Bámulatos. És semmi sem bizonyítható, mert **Az** mindent elfed... Le a kalappal! Szóval hivatalosan azért gyűlölöd **Azt**, mert nem engedte befejezni a kísérletedet...

– Ostoba vagy, Bogdanics! **Az** kapva kapna egy ilyen kísérleten. Nem, fiam! Azért gyűlölöm **Azt**, mert én tudom, hogy mi az eugenetika, és attól tartok, **Az** végül eugenetikai kísérletet végez majd velünk. A gyerekeinkkel... Az unokáinkkal...

– Neked meg egy kocsiderék tejeskávészín gyereked meg unokád van, mi? Hát nekem egy sincs! Tudtommal... Mi az az eugenetika?

– Az ember genetikai "fejlesztése". Fejlesztés, érted? Ki mondja meg, hogy mi a fejlődés? Na ez az! A történelemben évezredek óta folyik egy sikeresnek mondható eugenetikai kísérlet, egy másik csúfosan megbukott a huszadik század közepén...

– A nációk...

– A nációk. De ők nyeretlen kétévesek **Ahhoz** képest. Attól félek, hogy **Az** végül bele akar majd avatkozni az emberiség evolúciójába, ha már eddig meg nem tette... És a céljai meg a végeredmény csak előtte ismertek. Hát ezért...

– Képes lenne...?

– Minden értelemben. Az már elég régóta tudott, hogy az irányított evolúció miféle csodákra képes. Csak nézz rá a farkasra és a csivavára vagy a bernátheagyire! Vagy a dísznövényeinkre. És mindezt a déenesre vonatkozó bármiféle tudás és közvetlen beavatkozás nélkül... **Az** pedig nagyságrendekkel többet tud nálunk... Hát ezért. El kell pusztítani, mielőtt ő pusztít el bennünket, vagy olyasmivé tesz, ami már nem mi leszünk... Hiszen még nem is voltunk igazán emberek! A biológiai potenciálunk elején járunk. Én vagyok erre az élő példa. Nem akarom, hogy mindez feleslegessé váljon. Hogy én magam elavult típusnak számítsak **Annak** az állatseregletében... Vagy te.

– Rosszul van? – Felriadt, és rossz beidegződéssel a hiányzó Szkifek után kapott, végül leeresztette a kezét. Négy kölyök állt előtte. A legmerészebb egy lépéssel közelebb hozzá. Ő szólította meg. Idegen kölykök, gyerekek, még nem kamaszok, a szemükben kíváncsi értelem... *Eugenetika*... Az egyik kezében valami repülő játék, szárnyatlan, de azok a nagy légbeömlőrácsok... repülő autó? A szerkezet orrán a kamera mintha leplezetlen kíváncsisággal bámulná.

– Takarodjatok! – morogta ukránul. Nem értették. Túl nagy a fejük...

– Rosszul van? – ismételte a bátor legényke makacsul.

– Eh! Semji bajom van! Elszunyjokaltam. Elmehektem...

A testarányaik meg... Válassak, vastag a nyakuk.

- Csak azért, ha rosszul van, hívhatunk orvost...
- Nem kjel! Jól vagyok. Elmehek. Köszönöm.
- Na, jó. Gyerünk, röptessük meg!

Elszaladtak, csak úgy, mint bármelyik kölyöcsapat abban az időben, amikor a komputerek még nem mérgezték meg a gyerekkort is. Hallomásból hallott erről, olvasott, de az ő gyerekkora is inkább a számítógéppel telt, mint a barátaival... Vagy ha velük, akkor is a számítógép... Most visszatért a régi világ. Normális kölykök. Teljesen normálisak. *Nincs semmi különös velük...*

Vállasak, izmosak. Mozognak eleget... Derék legénykék.

De a gondolat és a gyanú befészkelte magát a fejébe:

“Eugenetika. Már megkezdődött? Eugenetika... De hát az öreg is azt állította, hogy ilyesmit csinált saját magával. Az élő példa! Bolond az öreg, én meg egy bolond társaságában húztam le öt évet. Én is bolond vagyok. Csak ne lenne olyan átkozottul logikus! Meddig bízhatok meg az öreg ítéleteiben és jóslataiban? Lám, a füzetéről se mondott semmit. Pedig neki is a kezébe nyomták... Lehet, hogy nem olvasta. Biztosan. Ő vissza akart kerülni a táborba, nem akart semmiféle információt a világról – **Annak** a szűrőjén keresztül. De én kint vagyok, nem akarok visszamenni, és magam ítélek. Haza kell mennem... Haza. Otthon talán még akad valaki épelméjű, aki elmondja, hogy mi folyik itt.”

Eszébe jutott a repülő játék kameraszeme. Megrázkódott.

“El innen! Minél előbb. Arra, ahol **Annak** nincsenek szemei és fülei.”

Tudta, hogy már az első lépés is, észrevétlenül kijutni a nagyvárosból, így, kapcsolatok nélkül, szinte reménytelen. Stoppolhatna, de nem tudhatja, egy idegen kocsiában milyen elektronikus ketyeréből figyel **Az**. Teherautó zárt platóján, talán, ha van olyan hely, ahol felszállhat, ahol nincsenek szemei **Annak**. *Idegen kocsiban akkor se. Minden kocsi idegen.* Nem kereste a régi banda tagjait, később szükség lehet rájuk, így, frissen szabadulva csak felkeltené **Annak** a figyelmét, ha ugyan már régen le nem buktak... Ha léteznek még elővárosi vonatok, kidöcög Gödöllőre, és a dombság erdein keresztül eléri a középhegységet. A hegyek között meg Ukrajnát. *Melegebb ruha kell. Csiszogatni a tervet...*

“De mivel fogok fizetni? Az első kasszagépnél már tudja is, hol vagyok... A magyarok vendégszerető népség, talán nem eszek minden nap, de éhen halni nem fogok. A középhegységben vannak források... Egyre bonyolultabb. Térkép és iránytű is kell. Hátizsák. Hálózsák. Hogy lehet mozogni egy olyan világban, aminek elvileg minden rohadt köbcentije ellenőrizhető? Logikus: sehogy. De kipróbálom. Keresni kell egy hipermarketet, és összevásárolni mindenfélét. Pénzem van. Ha minden tízedik cucc szolgálja a szabadulásomat, a többit nyugodtan kidobhatom. Nem egyszerre kell csinálni. Hetek alatt... Talán nem fog gyanút. Talán...”

“Keresek egy csavargót, és megvetetek vele mindent!” villant fel a régi csempészfogás. “És mivel fizet majd...? Bogdanics! Bogdanics, öregszel! Impulzusszerű gondolatok... Ej! Nem lesz ennek jó vége. Különben egy szem csavargót se láttam a pályaudvari aluljáróban. **Azelőtt** lépni se lehetett ott tőlük. **Az** bizonyára betiltotta a hajléktalanságot is, mint az emberiségre nézve káros ténykedést...” Megborzongott. “Luxusvonat, luxus-menedékhely... Nincs egy rohadt clochard sem. Kerekre hívva döglenek a luxus-menedékhelyeiken, és a régi időkről álmodnak. Almaborról. Nem hinném, hogy **Az** ingyen piát biztosítana nekik. Úgy látszik, én leszek az egyetlen, aki csavargásra adja a fejét ebben a Szép Új Világban! Kezdjük! Először meleg ruha – az nem lesz feltűnő.”

Varjú károgtatja magát, amint felállt, és határozott léptekkel megindult kifelé a térről, a sugárút felé, ahol két tömbnyire, a másik téren talán áll még a régi nagyáruház... Felkapta a fejét a károgtásra: kirítt a rendből és nyugalomból, a *galambok is hiányoznak a térről*, és a csobogóból ivó varjú látványa, *szürke* a vad madár látványa, aki meghúzódva él a parkban, reménnyel töltötte el. Talán túl lehet élni, többé-kevésbé megőrizve az egyéniséget.

A régi nagyáruház megvolt még, túraboltot is talált benne. Kiválasztott pár szolid mintázatú, de erős darabot, masszívnak látszó, de lehetetlenül könnyű, bélelt túrabakancsot, és a próbafülkéből kijövet magán hagyva őket, régi afrikai ruháját csomagoltatta a mintás műanyagzacskóba. Míg az eladó

készségesen vagdosta le róla az árcédulákat, gyanakodva szagolgatta magát. A cucc lehetetlenül olcsó volt, *négy kredit*, de nem érződött rajta az olcsó kínai holmik jellegzetes fertőtlenítőszaga.

Az eladó elérte a szimatoló gesztust:

– Médinjuróp! – hadarta. – Mi nem tart kínai! – folytatta büszkén, tört orosszággal. – Java áru hazai!

– Derék dolog! – dicsérte meg Bogdán magyarul. – Köszönöm!

Kifelé menet sóvárogó pillantást vetett a hegymászó hálózásokra, de fékezte a türelmetlenségét. A hálózák most biztosan felkeltené **Annak** az érdeklődését...

Végül a legegyszerűbb trükkel három nap alatt megszerzett mindent. A magyarok vonzalma a piti, illegális haszonhoz, ennek a népnek a kapzsiságtól egyszerre több és kevesebb kollektív vonása kisegítette. **Azelőtt** talán éppen ezért választotta a *biznysz* központjául Budapestet...

Egyszerűen a kosarába tette, amit akart, mellé pakolt valami nőnek szánt, nem túl értékes ajándékot, kiválasztotta a pénztáraknál a legnagyobb kupacot kocsiában toló háziasszonyt, és legelbűvölőbb, esetlen modorával meg azzal a primitív mesével, hogy a barátnője ellenőrzi a számláját, de meg akarja lepni, elcserélte a kosarát a nő kocsijára. Tízből nyolcszor bejött, a tessék-lássék “És semmi illegális? Semmi, asszonyom! Hová gondol! Csak tudja, a barátnőm nagyon fogja a pénzt...” csodálatosan őszinte és bizonyító erejű párbeszéd után a cserét nyélbe is ütötték. Bogdán számláját féltonnányi bébiétel, pelenka, tusfürdő és epilálókrém meg tisztasági betét, egy kisebb üzletnyi zöldség és mirelit áru terhelte, de semmi, ami eljövendő kalandjára utalt volna. Lett hátizsákja, hálózákja, kisméretű tábori gázfőzője, vadászkése, három váltás meleg ruhája, iránytűje és térképei, derékra csatolható vízöve, két kulacsa és harminc napra elegendő dehidrált élelmiszere. Elég lesz.

Hála a Magyarok Kapzsi Istenének!

A hátizsákot az ormótlan kerekas bőröndbe rejtette, kijelentkezett a szállodából, látványosan, hogy emlékezzenek rá, a hidegre panaszkodott, és görögországi munkát emlegetett, majd elindult a pályaudvar felé. Két tömb múlva, váratlan impulzustól hajtva lefordult, és leballagott a térre. A madarat kereste, a varjút, el akart búcsúzni tőle. Amíg a holmit szedte össze, minden nap kijárt a térre a Palace-ból, és a madarat figyelte. Valamiféle babonát épített föl magában, hogy a szürke varjú szerencsét hoz, szerencsés lesz az útja, képes lesz a madárhoz hasonlóan szabadon megmaradni a számára idegen világban.

Leült a padra a csobogóval szemben, és várt.

Kisvártatva felhangzott az ismerős káromgáz, a madár zajosan leszállt a vízhez. Fejét félrehajtva megbámulta Bogdánt, veszélytelennek ítélte, és nagy csőrével meglepően ügyesen inni kezdett.

“Mi lesz veled, barátom, ha jön a fagy, és elzárják a vizet? Tudom, megtalálod majd az innivalót akkor is. Élelmes vagy. Tetszel nekem, szürke! Nem akarsz velem jönni?”

A madár nem válaszolt. Befejezte az ivást, és zajos csapásokkal, ahogy jött, felszárnnyalt a lombok közé. Ott káromgázott egyet, és az ukrán nem látta többé.

Athénba váltott jegyet, a két óra múlva induló shuttle-ra. A vécében ledobta magáról hosszú kabátját, kiszabadította a hátizsákját, az üres bőröndre kockás huzatot húzott, majd a pulóvere kapucniját az arcába engedve a csomagmegőrző automatákhoz sietett vele. A gazdátlan bőrönd túlságosan korán ráterelné a gyanút. Nincs abban semmi különös, hogy valaki az indulásig megszabadul a bőröndjétől... Csak annyi előnyre volt szüksége, amíg kijut a város határáig. A tömegközlekedés Budapesten is ingyenes, mint Kisimában, csuklyás álcájában *talán* észrevétlen kijut a városból...

A völgyben a kisváros olyan volt, mint addig minden magyar kisváros. Vonzó és kerülendő hely. Hat nap gyaloglással jutott el addig, nem győzte áldani a túraútvonal rég elporladt kiötlőit és a szorgalmas lábakat, amelyek nem hagyták benőni az ösvényeket. Tempósan, de nem fanatikusan haladt, *megnézi az ember a tájat* ha kellett, megállt, megpihent, ledőlt a friss avarba. Nem túl sűrűn, *a földmunka megedzi*

az embert inkább csak az ereje kímélése miatt, mint fáradtságból. A dehidrált kaja bevált, tápláló és bőséges, ha beosztja, még a határon túl is elég lesz, a forrásokban mindenütt talált vizet, a gázfőző, valami ismeretlen konstrukciójú kerámiabetétes jóság, *a Kaukázusban főnyeremény lett volna* alig fogyasztott. Szerencséje volt az idővel is, ahogy elhagyta Budapestet, az ég kiderült, eső nem esett, bár a csomagolásuk szerint a hátizsáknak és a hálózásnak az sem ártott volna.

Botjára támaszkodva nézte a várost, a környező dombokra szőlő egyforma sorai kúsztak föl, a szüretidőnek rég vége, a must lassacskán már borrá is erjed a tartályokban, *a magyaroknak jó boruk van*. Megkívánta a bort, szinte remegett a vágytól, hogy egy pincében a sárga földig leigya magát. Vodkaival majd otthon, a haverokkal, *ha vannak még haverok, ha hajlandók lesznek megismerni, itallal kínálni...*

Keserűség fogta el:

“Hiszen egész életemben csak haverjaim voltak, üzletfelek, a pénz közös, összekötő nagy szeretetét neveztük ki barátságnak. Lonya az egyetlen barátom, az is lám, hogy elárult! Haverok! Az öreg... Az öreg nem a barátom... Meghalnék érte, meghalna értem, félszavakból értjük egymást, két szótag után röhögünk a poénokon, mégse... A barátság más. Nincs egyetlen barátom se. És már nem is lesz...”

Sóvárogva nézte még egy ideig a várost, aztán vállat vont, és az ösvény kanyarulatával újra elnyelte az erdő.

Negyednapra pihenőt tartott. Nem volt ugyan vasárnap, *péntek* de hat nap gyaloglás után a hetediket illik megszentelni. A túraösvény akkorra már igazán öreg fák között kanyargott, nyáron nem sok fény jutna át lombjaikon, de a kora november már lecsupaszította az ágakat, az ég kék foltjai mesteri kézzel felhordott akvarellé oldották az ágak szövevényét.

Az Isten, *a Magyarok Kapzsi Istene* is pihenésre teremtette azt a napot; lehúzódott az ösvényről, beljebb az erdőbe, amíg egy kis tisztásra nem talált. Lakomát kotyvasztott magának, bebújt a hálózásba, és az eget bámulta. A tisztás valami légifolyosó alatt feküdt, amíg a felhőket nézte, óránként húztak el fölötte lassan, méltóságteljesen az óriás léghajók.

Egyre határozottabban érezte, hogy az öregnek mégsem volt igaza. A változás sohasem áll le, és sohasem lehet csak úgy egyszerre felvenni az iramát, egyetlen ugrással levágni a fejlődés mérföldkövei közötti kanyargó utat. Mert az út kanyarog, és a kanyarok megtapasztalása nélkül maga az út, legalábbis a végpontja, értelmét veszti. Ahogy az idő telik, egyre kevésbé fogják érteni a régmúltba *régmúlt? Bozse moj! Csak hét év!* belegyökeresedett elmék. A világ változása nem áll le, *sőt!* bár tapasztatai szerint az élet lelassult, *normálisabb lett* a világ elmozdulása paradox módon mégis egyre gyorsabbnak tűnt.

“Lassan, ez a lényeg. Nincs többé ok a rohanásra. **Az** kötőféket vetett a fejünkre, és mi engedelmesen kitátjuk a szájunkat, és elfogadjuk – kérjük a kantárt és a zablát is... Meghúzza a szárat, és mi fékezünk. Bár az a régi tempó leginkább delíriumos rohanás volt valami pokol felé. Hatszáznegyvennel repesztő transzkontinentális maglev és lomha léghajók. Ellentmondás, és mégsem az. Egyelőre nem tudom megmagyarázni... A Madzsár se tudná. Igaz ő nem is akar magyarázatot. Miért nem valósítottuk meg mindezt magunktól? Hiszen minden, amit a füzetben leírt, valóságosnak tűnik. Ha távolról nézzük, a földi paradicsom kezd körvonalazódni mindenfelé a Földön. Mégis, mi lesz ennek az ára? És ki fizeti meg? Kinek? Ez olyan áru, amit nem kértél, mégis lenyomják a torkodon, és kifizettetik veled... **Az** be fogja hajtani az árát, attól nem félek! Önzetlen hatalom nem létezik.”

A kilencedik napon az ösvény hegyi falvak füzére között vezetett, bár szőlőt többé nem látott, Bogdánt újra sóvárgás fogta el a bor után. Kétkedni kezdett magában, “szökése” értelmében.

“Lehet, hogy nem tudom megcsinálni. Lehet, hogy nem tudok létezni az emberi világon kívül. Lehet, hogy ne bírom a magányt. Lehet, hogy értelmetlen az egész, munkát kellene vállalni, krediteket keresni, megőszülni, gyerekeket nevelni... Hát nem! Újabb játékszereket – **Annak?** Vagy egyenesen az ő gyerekeit? Eugenetika, mi...”

De nem lelt többé nyugalmat, és alkonyattájt, amikor az ösvény széles földutat keresztezett, leereszkedett a faluba. Magyar falu, olyannak látszott, mint a többi magyar falu, amelyeken **Azelőtt**

megállás nélkül áthajtott csempészútjain. Randa, jellegtelen házak, a huszadik század normavesztésének tanúi. Mindegyik körül még randább vaskerítés, az individualizmus erődítményévé változtatva minden portát, felbomlasztva az anélkül is porózussá vált közösségi létet. Az egyik kapubejáró mellé kétoldalt rendes, miniatűr bástyákat építettek rettenetes ízléssel megvert gazdái.

“Lőrésekkel... Azok a kerítések nem arra valók, hogy bent tartsanak valamit, kisgyereket, elkőborló állatot, hanem, hogy kívül rekesszék a világot.”

Csend borult a házakra, és hirtelen rájött, hogy az épületek lakatlanok, az előkerteket felverte a gyom, rozsda, korhadás, repedések, hiányzó tetőcserepek, leeresztett redőnyök, repedt üvegek és pókháló jelezte, hogy az utca házait régen elhagyták.

“Miféle kísértetfaluba csöppentem?”

A gondolatra rácafolt a hirtelen felhangzó, acsargó kutyaugatás.

“Lám, lám. Ebek. Lakott ez a hely. Nem rohant rám egy egész falka, tehát szépen bezárták őket a kerítéseik mögé. Rendes, falusi, láncos kutyák...”

Végigsietett a halott utcán, befordult egy másikba, a templom felé igyekezett. Hirtelen zümmögve bekapcsoltak az utcalámpák, erős, sárgás fényben fűrösztve fekete alakját. Az utca végén két ház lakottnak tűnt, de a bennük élők már magukra zárták az éjszakát.

Nagyobb utcára jutott, a házak egyszerre megváltoztak, csinosan, színesen, alacsonyan bújtak meg a mély előkertek mögött, kerítés, *fehér* ha volt, csak jelezte a portákat, a gyepen kint felejtett gyerekjátékok. A kutyák a házak mögött ugattak, már nem acsarogva, inkább csak kíváncsian, egymást tájékoztatva a fejleményekről. Embert még mindig nem látott, de nem csodálkozott, a nap eltűntével az este kihűlt, ilyenkor már a gyerekeknek sincs kedve kint játszani. Akinek meg nyűg az otthonlét, biztosan a kocsmában van. A kocsmá pedig a magyarokat ismerve valahol a falu közepén. Kocsmá, vegyesbolt, polgármesteri hivatal, rendelő, posta, gyógyszertár, buszállomás, templom. A középhegység falvaiban ez jelentette a faluközpontot.

“Hét évvel ezelőtt. De akkor nem voltak csinos színes házak. Fűves-virágágyásos-bokros előkertek... Lehet, hogy kocsmá sincs... Templom van, látszik a tornya...”

Hamar elérte a központot. Egyetlen vadonatújnak látszó épület ölelte körül félkaréjban a teret. Bogdán ízléséhez képest kissé mesekastélyszerű, csúcsos, tornyos, teraszos, árkádos, fafaragásos. “Faluháza”, hirdették a homlokzatán a vidám, kisé ákombákom betűk. Nyilvánvalóan magába olvasztotta a kocsmát, vegyesboltot, polgármesteri hivatalt, rendelőt, postát, gyógyszertárat és a buszállomást. És fény szivárgott az ablakain, mutatva, hogy hová is tűntek a falubeliek. Bogdánnak a régi film, *A rémkoppantók!* jutott eszébe.

“Az egész falu ott van, és az idegen akarat hatása alatt rettenetes elszántsággal és hatékonysággal rettenetes dolgokat művelnek. És ragyog a szemük... Ez fontos! Ragyog a szemük. Túlvilági, kékeslila fénnel...”

Nem volt benne biztos, hogy az embereknek a filmben kékeslila fénnel ragyogott a szemük, hogy ragyogott a szemük egyáltalán, *zöld fénnel*... de az elképzelés, hogy ott bent az emberek ragyogó szemmel **Annak** építenek valamit, az agyába fészkelte magát. A mesekastély egyszerre rémtanyának tűnt előtte, a fafaragások megelevenedésre készült szörnyeknek, a karéjba foglalt, rendezett kis téren a fiatal fák égre meredő, karmos kezeknek, a játszótér rafinált kínzóeszközök csoportjának. Megrázkódott.

“Minek jöttem ide? Ez nem az én világom. Hol van az én világom?”

Kedveszegetten megfordult, hogy visszamenjen az erdőbe, ahogy jött, és szeme megakadt a kis templomon. A templom nem látszott éppen vadonatújnak, *sőt!* düledezett, a tetejéből cserepek hiányoztak, a bádогоzás rongyokban, klinkertégla oldalán foltokban látszott a vakolat, az egyik ajtószárny kissé lógott, és az ablakokra is ráfért volna a pucolás. Mintha elhelyezkedésében és külsejében is azzal dacolt volna, amit vele szemben a Faluháza képviselt.

“A Magyarok Istene megsértődött, és elhagyta a házat. Megértem. Nehéz konkurálni **Azzal**... Milyen fasza érzés lehet a hívőnek tudni, hogy az istene tényleg ott figyelheti akármilyen hétköznapi tárgyban? A derék Proszták csak elimádkozza magát oszt’ Jóistenke biztosan meghallgassa! Már ha jókedve van... Mi lehet odabent? Egyáltalán, működik még ez a templom?”

Belelépett az előkertbe, az alacsony vaskerítés kapuját nyilvánvalóan csak azért találta hívogatón tárva, mert leszakadt a sarokvasáról.

“A lépőkövek között nem nő fű, és a kilincs se rozsdás. Valaki jár ide.”

Megmozgatta a kilincset, és óvatosan maga felé húzta. Az ajtó kinyílt. *Isten beenged. Vagy nincs itthon.* Belépett a homályba, becsukta maga mögött az ajtót, és várta, hogy a szeme megszokja a sötétet. Lassan kirajzolódtak a kis terem kontúr nélküli tömegei, padok, szószék, a Faluháza fényei az ajtó fölötti ablakon megszínesedve szivárogtak a faragott oltárra. Mária szomorúan nézett rá a színes foltok közül.

“Ez van, asszonyom. A fiad, úgy látszik, hiába halt meg. Simán lefőzi pár ezer milliárd tranzisztort.”

Előrébb óvakodott, beült az utolsó padba, az ülés szélére tudott csak ülni a zsák miatt, *így is jó!* félretolta az imakönyvet, mellékönyökölt, és az állát összekulcsolt kezére támasztotta.

“Mintha imádkoznék. Sohasem imádkoztam. Nem is tudok imádkozni. ‘...Szabadíts meg a gonosztól!’ Ennyit tudok. Persze ez most nagyon is illő ima. De az ima nem segít. Nem tudom, hogy mi segít. A bor talán segítene, legalábbis ma este... Hiszen azért jöttem. De nem megyek be **Annak** a kocsmájába, még nem buktam le, még nem adom fel magam. Előbb hazamegyek. Így, gyalog...” Felállt. “Hát, jó éjszakát, asszonyom! Ne keseredjen el! A fia legalább ember volt. Jó ember. És megpróbálta. Sikerülhetett is volna neki. Nem rajta múlt. Igazán.”

Elindult a kijárat felé.

A háta mögött zajosan kitárult egy ajtó. Megpördült, a vadászkés felé ránduló kezét félúton megállította. *Ellenállsz a letartóztatásnak, és megölnék...* A Madzsár szavai kongtak az agyában, és lehűtötték harcra buzdító ösztöneit. A bejárat felé hátrált.

Az oltár mellett különös, sápadt sárgás fénykör vetült a mozaikpadlóra, majd tétován előremozdult. Sötét, testes alak lépett elő a nyomában.

– Ki van itt? – kérdezte az alak. A hangja kissé remegett. – Ez Isten háza. Nincs itt semmi értékes!

“A pap. Nem Isten tért vissza a házba, csak a házmester...”

– Csak bejöttem, atyám. Valamiféle vigaszra volt szükségem. Nyitva volt az ajtó. De nem találtam itt senkit... Senkit. Menni készültem.

A pap fojtott hangon felkiáltott, Bogdán felé fordította a lámpát, majd a kezét maga mellé ejtve lerogyott a szószék előtt hagyott székre. A petróleumláng kockás mamuszba bújtatott lábát világította meg.

– Nincs itt senki. – jelentette ki szomorúan, beletörődve. Testetlen hang lett Bogdán elvakított szemei előtt. – Nincs itt Isten. Isten magunkra hagyott bennünket, mert feltámasztottuk a Gonoszt, és imádni kezdtük...

Bogdán hunyorogva előrébb lépett.

– Jó esetét! Nem értem a világot, atyám. Eljöttem a falu mellett, és még a falut sem értem...

– Azt hiszi, én igen? – A pap az első padra tette a lámpát. Súlyosan ült a széken, úgy látszott, sohasem fog többé felállni. – A világ elmozdult...

“Ajvé!” gondolta Bogdán. “Helyben vagyunk. Még egy bolond. Úgy látszik, valamennyi potenciális szövetségesem, **Az** ellenében, futóbolond. ‘Le kell vonni a következtetést, Bogdán Bogdanics: valószínűleg ön is bolond.’ De a bolondok legalább szórakoztatóak.”

– Mégiscsak jobban érti, mint én – jelentette ki, és még közelebb lépett. – Az utóbbi öt évet munkatáborban töltöttem.

– Értem – mondta a pap, és vonakodva felállt. – Ön megszökött, és segítségre van szüksége. – Bogdán egyelőre nem javította ki. Kíváncsi lett, mi jöhet ki a találkozásból. – Helyes. Meg tudom magyarázni önnek a világot. Nem értem, de meg tudom magyarázni. Menjünk át a parókiára, itt hideg van! Nem tudom fűteni a templomot – zsörtölődött a pap. Mintha tehetőtől szabadult volna. – Nem is úgy építették, hogy fűteni lehessen, meg aztán a Sátán nem is ad energiát ilyesmire, illetve ad: aranyárban. Ezért ő a Sátán, nem igaz? Az a kis költségvetésünk arra megy, hogy a téli miséken bekapcsoljam a hőszugárzót az öregasszonyoknak. Előremegyek, ha megengedi!

A parókia hasonló állapotban romladozott, mint a templom, de a kis előtér és a konyha falai nem túlságosan régi festésről árulkodtak. A pap meggyújtott még két lámpát, fényükben a bútorok füstösen, ódonan, súlyosan terpeszkedtek, a falakon szentképek, szemináriumi tablók, feszületek, minden vízszintes felületen, a székeken, asztalokon és szekrényeken öreg *reszkető* kezekről és gyengén látó, vén szemekről árulkodó hímzések. A konyhában, a sarokba támasztva, temetői zászlók feketéllettek.

– Nincs villany a házban. Semmi, ami árammal működik. A Gonosz a vezetékekben kísért... Gondolom, enne valamit, mielőtt belemerülünk a beszélgetésbe. – Vajat, sonkát, kolbászt, sajtot és bort tett az asztalra a jégsekreányból. A konyhaszekreányból kerek kenyér került elő. A pap keresztet vetett rá, mielőtt a melléhez szorítva megszegte. Bogdán nagyanyjára emlékeztette a gesztus. – Kiváló kenyér. Helyben sütik a Sátánfattyai. De mit tehetek, enni kell, nem buszozhatok be mindenért a városba. Nem is győzném az illetményemből. Itt a deszka, kés, szolgálja ki magát! Ha megengedi, nem tartok önnel, már megvacsoráztam, és hajlamos vagyok megtartani a felesleget a derekamon.

Bogdán lecsúsztotta a hátizsákját, és tétován a zászlók elé állította. Leült.

– Nem tudom viszonzni a vendéglátást...

– Nem kell viszonznia. Ön a Sátán börtönéből szökött, ennyi elég.

– Nem szöktem. – Bogdán maga elé húzta a deszkát, és igyekezett nem túlságosan mohó mozdulatokat tenni az ételek felé. – Letöltöttem a büntetésem, és hazafelé igyekszem. De nem akarom, hogy **Az** tudja, hogy hol vagyok, hová tartok. – Szégyellősen elmosolyodott. – Azt hiszem, sikerült átverni egyelőre...

– Tehát mégiscsak szökésben van! A Sátán elől szövik, mert gondolom, amikor **Azt** emlegeti, a Sátánra gondol. Nekem ennyi elég...

Bogdán ráhagyta. Hiszen mégiscsak szökésben van. Evett. A papot hallgatta, aki fecsegett, fecsegett...

– Nem firtatom a nevét, a kilétét, az úti célját. Zarándoknak fogom nevezni, elvégre mindenki, aki a Sátán ellen mozdul, szent küldetésben jár. Zarándokolni meg úgyszincs hová, illetve akárhová lehet. A szent helyeket beszennyezte a Sátán, megszejtetlennítették a szövetségesei... Tudta, hogy a moszlimok Isten angyalának tartják, és szentként imádják? – Bogdán bólintott, de nem hagyta abba az evést. – Látom, tudja. Csak nem afelől jött...? Nem firtatom! Bocsásson meg! Az ostobák! De legalább megúszták az egyházszakadást... Sőt, még egyesültek is a felekezeteik... Bocsásson meg, sokat jár a szám, de a szavak embere vagyok, ez a *szakmám*, és most nincs kihez szólnom, a nyáj szétszórt, annak a pár öregasszonynak meg mindegy, hogy mit mondok, csak megszokásból járnak a templomba. Látja, ide süllyedtem: ahelyett, hogy megbecsüléssel szólnék a nyáj maradványáról, lenézéssel szólok róluk. Pedig mély a hitük, megingathatatlan... Rossz pásztor lettem, rossz pap, elhagytam Istent. Vagy Isten hagyott el, csak én nem tudtam követni...

“A bolondok ugyan szórakoztatóak, de úgy látszik bőbeszédűek is. És mindegyik igazolást vár a bolondságára... És én nem tudok nekik igazolást adni: magam is bolond vagyok... Nem lenne boldogabb a Faluházában a többiekkel, *ragyogó szemmel* akármit is csinálnak? Majd megkérdezem tőle.” Evett tovább, elszántan. A Láthatatlan fronton jól megtanulták: akkor és ott egyél és aludj, ahol lehet – meg lehet, napokig nem lesz rá megint alkalom.

– A hívek mindig fogytak – panaszkodott tovább a pap. – Ebben az országban a kommunizmus kiölte a valódi hitet a tömegekből. De *addig* legalább divatból, megszokásból – unalomból – eljártak misére, elhozták a gyerekeiket, felvették a szentségeket, eljutott hozzájuk az Ige. Nehogy azt gondolja, az adományok megcsappanása miatt siránkozom! Nem mintha nem férne rá a templomra egy ki tatározás, látta, nem? De az egyház szegénysége egyáltalán nem zavaró, visszatérés Krisztus urunk szegénységéhez, ez dicséretes... Az sem zavar igazán, hogy elmaradtak a hívek... Az ember esendő, és a Sátánnak ezernyi kísértése van. Az sem igazán zavar, hogy azt a gépet, ami legfeljebb a Sátán művének tekinthető, ha nem maga a Sátán megtestesülése, ahogy én személyesen hiszem, keresztény hívek az Isten művének tekintik. Vagy akár Isten angyalának... Mulatságos helyzet alakult ki: az én egyházam, amit mindig a babona fészkeinek tartottak, egyszerű emberi alkotásnak tekinti a gépezetet, és nem ismeri el a felsőbbiséget

sem az ember, sem az Anyaszentegyház fölött, a reformált egyházak pedig seregestül elfogadták annak isteni eredetét, és behódoltak neki. Hát nem ironikus? De ez nem lényeges. Tudja, mi zavar? Hogy Isten nem mutat utat... Olyan, mintha elfordult volna tőlünk... Vagy csak engem hagyott el, mert a dogma ellenére a gépet a Sátánnak hiszem...? Nem tudom megosztani a kételyeimet senkivel... A hívek, már aki megmaradt, nem értenék, a többi falubeli legjobb esetben meghallgatna, és tovább menne, a többség ki is nevetne... Az egyházmegye valamennyi papja a püspökig bezárólag hasonló kétségekkel küzd. Attól tartok, Őszentsége és a Vatikán is...

“Isten sohasem mutatott utat” gondolta Bogdán, és abbahagyta az evést. Többet nem szabad ennie. Gyomra már hozzászokott a dehidrált szirszarokhoz, nem szabad megterhelni... “Az ember éppen azért alkot magának isteneket, hogy el merjen indulni a vágyott úton. De hogy mondjam ezt meg egy papnak? Tiszteletre méltó az örültsége – a hite –, nem vehetem el tőle. Ez ad neki erőt, hogy ellenálljon, hogy ember maradjon. Eh, nem azért jöttem ide, hogy más kételyeit hallgassam, hanem, hogy a sajátjaimtól megszabaduljak! Már csak az hiányzik, hogy lelkivigaszt nyújtsak egy papnak... 'Zarándok...' Na, más se hiányzik...”

– Isten csak az emberi problémára mutathat megoldást az embernek. **Annak** a létezése nem emberi probléma, mert **Az** nem ember. Emberi alkotás, de nem ember. Nem tudom, hogy mi. A legjobb barátom, szinte testvérem, az ő oldalán áll, és nem tudom, hogy miért. Lehet, hogy igaza van, atyám, **Az** maga a Sátán. Hajlamos lennék ebben hinni...

– Érdekes meglátás. Kérem, kóstolja meg a bort! Igen jó. Egerből van. Bikavér, Medoccal házasítva, kiváló évjáratok. – Szégyellősen elmosolyodott. – Misebor. Nincs értelme tartogatni. Két hordócskával van még a pincében. Egyetlen egy is elég lesz az egész életemben. Ha a vénasszonyokat elkapja a nátha, hétszám magamnak celebrálok misét...

Bogdán engedelmeskedett, töltött magának egy félpohárnyit, és óvatosan belekortyolt. A különös ízkombináció meglepte, ivott még egy keveset, hogy megismétlődjön, hozzászokjon.

– Ez kitűnő! – Elnevette magát. – Önnek igen kellemes munkaköri kötelességei vannak, atyám! Nem tart velem?

A pap halvány mosollyal jutalmazta a tréfát, és tiltakozóan felemelte a kezét:

– Nem tehetem. Ebben a bizonytalan lelkiállapotban még rákapnék. Sok paptársunk járt így mostanában...

Bogdán köszöntésre emelte a poharat:

– Az ön istenére, atyám! – Kiitta, és nem töltött magának újra.

– Eszerint ön nem hívő ember, Zarándok...?

– **Azelőtt** nem voltam az. Most nem tudom, hogy mi vagyok. Mindenesetre irigylem az ön hitét, atyám.

– Értékelem az őszinteségét. Ha jóllakott, a dolgozószobámban folytathatnánk ezt a beszélgetést. Ha jól sejtem, az erdőben éjszakázott mostanában... – Bogdán szó nélkül bólintott. – Felajánlhatok egy fürdőt és egy vendégágyat...

– Tovább kell indulnom még világosodás előtt...

– Nem probléma. Van vekkerem.

Bogdán elmosolyodott, felállt.

– Maga aztán komolyan csinálja!

– Hívő katolikus vagyok, de nagyjából követtem a technológiai fejlődést, a Sátán ott lehet mindenben, ami árammal működik, és nekem sem kémekre, sem kísértésre nincs szükségem... Kísértésből és kémekből van a külvilágban elég...

– Majd erről szeretném megkérdezni...

– Kérdezze most. Jobbra.! De engedje meg, hadd menjek előre! Meg kell gyűjtanom a lámpást.

Apap – vagy az elődei, vagy valamennyi pap ezen a kis plébánián – tekintélyes könyvtárat hozhatott össze, az üresen árválkodó könyvszekrények legalábbis erről árulkodtak. És arról, hogy az Utolsó Nagy Könyvégetés után nem töltötte föl a polcokat újmódi, engedélyezett, fóliára nyomott kötetekkel.

A pap az öreg bőrfotelben kínálta helyyel, de az ukrán visszautasította.

– Az az ön helye, atyám, Az erdő után és előtt nekem jobb lesz az a közönséges szék.

– Maga tudja. – A pap arc kifejezése megváltozott, a hivatásos lélekturkászok munka-kíváncsisága költözött a szemébe. – Miben segíthetek?

“Örül, hogy dolgozhat. A vénasszonyok nyilván rettenetes lelki problémákkal keresik meg, és rettenetes bűnöket gyónnak meg neki. Már ha nem náthások éppen.”

– Nem értem a világot. Nem értem mi folyik itt. Öt évet dolgoztam Afrikában...

– Ezt nem akarom tudni...

– Mit?

– Semmit, ami a maga azonosítását szolgálná... Értse meg, nem bírnám a kínzást!

“Dehogynem. Hét éve kínozzák a legelvetemültebb eszközökkel. A lelkét próbálják kitépni... Mi ahhoz képest egy verés? Tüzes vas? Vagy elektrosokk...”

– **Az** sohasem használna fizikai kínzóeszközöket...

– Ki tudja? Túl buzgó szolgák mindig akadnak. Akik a maguk örömére kínoznak. Nem a Sátántól félek. A szolgálótól.

– Rendben. Köszönöm, hogy figyelmeztetett. Szóval öt évet töltöttem munkatáborban, és a világ, ahogy mondta, elmozdult közben. Ahogy utaztam, ahogy Budapesten mozgolódtam... Mintha a világ *jobb* lenne. Az emberek boldogabbak... Talán nem boldogabbak... Felszabadultak. Gyerekeket láttam játszani. Úgy, ahogy már gyerekkoromban sem játszottunk, ahogy csak a szüleim meséiből hallottam... És ez a falu... Halott utcák, aztán az a lakónegyed... A Faluháza... Ön itt él...

– Nem kaptak oktatást abban a táborban?

– Önkéntes oktatás volt. Nem vettem részt rajta. Volt ott egy barátom... – felemelt kézzel hallgattatta el a pap újabb tiltakozását –, ennyit kell tudnia. A barátomnak az volt a véleménye, hogy kilátástalan lépést tartani a robbanásszerű változásokkal, amiket **Az** diktál. Nem emberi a tempó, érti, atyám? A barátom szerint a változás majd megtorpan, és akkor megpróbálhatja az ember felvenni a fonalat, és megpróbálhat gyenge pontokat találni a rendszerben, vagy éppen **Azon**. Akkor talán sikerült elpusztítani, kikapcsolni...

– Értem. És a barátja szerint hol lehet túlélni a változást? Honnan lehet majd fejest ugrani a “készbe”?

Bogdán lehajtotta a fejét:

– A börtönben.

– Látja? Ez a menekülő ember okoskodása a biztosnak hitt menedékben. Egy gyáva ember okoskodása... Aki nem is akarja kivárni a változás végét.

“Vagy túlságosan is sok ideje van kivárni. De ez túlságosan is fantasztikus lehetőség... Az örülség elfogadása lenne. Azt nem. Még nem.”

– Most már magam is hajlamos vagyok ezt hinni, atyám. Elvesztegettem öt évet. De ha nem is vesztegettem volna el, akkor sem látom, hogyan lehetne szembeszállni **Azzal**. Ha részt is vettem volna minden oktatáson, akkor sem érteném ezt a falut.

– Én benne lakom, itt vagyok az elejétől kezdve, mégsem értem. A Sátánt meg sem kísérlem megérteni, az ő módszerei ugyan kiismerhetők, de a szándéka sohasem. De nem értem az embereket sem. Azokat sem, akiknek a gyónását hallgattam húsz évig... Magyarazatokat próbálok találni – egyikkel sem vagyok megelégedve, de azért csak gyártom őket. Időm temérdek... Melyiket akarja hallani: a legvalószínűbbet, vagy a legfantasztikusabbat?

– A legvalószínűbbet. De előbb mondja el, hogy mi történt itt! Annyira nem ismerem a népét, hogy újabb magyarázatot találjak, de ha hazaérek, mellé tudom tenni az ön történetet annak, amit az enyéim között találok...

– Ön sohasem döntött vakon a mások véleménye alapján, ugye, Zarándok?

– Ritkán. Legutóbb viszont igen...

– Ne sajnálja! Lehet, hogy jobb volt magának a börtönben. Jobb volt, mint pillanatról pillanatra végigkövetni a világ elmozdulását, a barátai, szerettei árulását.

– Ennek ellenére volt részem abban is...

– Akkor érteni fogja, amit mondani fogok. Azon a napon és a következő hetekben nem történt semmi különös. Ez a falu szegénynek számított, már kezdtünk elnéptelenedni. Nem volt túl sok minden, amibe a Sátán költözött. Pár mobiltelefon, új tévé, Petrányiék új Skodája, meg persze a gyerekek számítógépei. A Gonosz jelen volt, de nem uralkodott. Nem volt rá eszköze. Aztán Ottawa és Hanoi után a nép ész nélkül kezdte vásárolni azokat a holmikat, amikben a Sátán lakott. Ész nélkül, mondom: ha szükségük volt rájuk, ha nem... És egy vasárnap, a misén, akkor még szinte az egész falu eljárat misére, nemcsak az öregasszonyok, a Gonosz megszólalt. A mobiltelefonokból szólalt meg, elhallgattatni nem lehetett. – A pap arcán fájdalom suhant át, és, mintha kerülni akarná az emléket, témát váltott. – Tudja, akkora a hivatalos vallások már letették a garast. A többség elismerte a gépezet isteni eredetét, a Vatikán azonban nem. Olyan gyorsan, ami példátlan az Anyaszentegyház történetében, Őszentsége Zsinatot hívott össze Rómába. Az óvilági egyházatyák és Őszentsége amellel állt, hogy a gép emberi alkotás, nem isteni eredetű, még csak nem is isteni sugallatra készült. Súlyos kijelentés ez, Zarándok. Alapdogmánk, hogy az értelem kizárólag Isten teremtésének eredménye lehet. Ha az mondjuk, az értelmes gépezet emberi alkotás, akkor az embert Istenhez tesszük hasonlóvá, ha azt, hogy a véletlen műve, akkor lényegében az evolúció lehetőségét ismerjük el – mindkettő Isten tagadása. Én, és sokan az Anyaszentegyházban abban láttuk és látjuk a megoldást, hogy a gépezet a Sátán műve – vagy maga a Sátán. Őszentsége azonban ezt nem tudta keresztülvinni a zsinaton – így is egyházszakadás lett a vége. Az amúgy is szakadár hajlamú dél-amerikai egyházi vezetők egységesen felleptek a gépezet isteni eredete mellett, és azóta ők a Katolikus Egyház, brazíliai székhellyel... Talán igazuk volt, ahogy igaza volt minden vallásnak, amelyik maga fölé helyezte a gépet. Talán mégsem a Sátán... Szörnyű gondolatok ezek. De Krisztus urunk tanítsa szerint a vallási dogmák úgysem érnek semmit, a hit és az ember számít... Ki tudja, mi történik, ha a dél-amerikaiak elfogadják a zsinati határozatot? Tudja, az ottani hívek száma sokszorososan felülmúlja az óvilágiakét, és régóta lebegett a levegőben, hogy az ottani püspökök akarata jut érvényre. Őszentsége is dél-amerikai, mexikói... A Vatikán súlytalanná vált, nem is tudom, miféle rettenetes alku árán mentette meg Őszentsége a levéltárat... Nem is vagyok kíváncsi rá... Mindenesetre mára szegény, félig illegális vallás lettünk.

Bogdán látta a pap arcán a félelmet. Nem fizikai félelmet: a félelmet az emlékektől.

“Elterel, inkább az egyháza sanyarú sorsáról beszél, filozofálni kezd, csak azért, hogy ne kelljen szembenéznie a saját múltjával. Bozse moj! Mit tehetett vele **Az**?”

– Tetszik nekem a maga pápája!

– Negyedik Gyula kivételes személyiség. Nem is tudom, melyik elődjéhez hasonlítsam... Ha nem történik meg az, ki tudja, miféle sikerekre vezette volna az Anyaszentegyházat. Így meg... – Legyintett.

– Mi történt a többi egyházzal?

– A nagy reformált keresztény felekezetek elég pragmatikusak voltak ahhoz, hogy elfogadják a gépezet isteni eredetét. A kis szekták általában túlságosan fanatikusak ehhez, az ő helyzetük még rosszabb, mint a miénk. A konstantinápolyi pátriárka kapásból átvette, amit az iszlám állít, hogy a gépezet Gabriel arkangyal. Már az új festésű ikonra is rákerült, aranylő felhő formájában. A moszkvai pátriárka kis habozás után követte a példát, és – kapaszkodjon meg! –, a két egyház egyesült. A kijevei metropolita természetesen ellenkezőképpen cselekedett, most hasonló cipőben járnak, mint mi. Az ortodox zsidó hitközségek sem fogadták el, főleg, hogy az iszlám úgy tett, és ők sem úszták meg szakadás nélkül. A kabbalisták egyszerűen a gölem egy változatának tekintették a gépezetet, azt pedig Isten igéje mozgatja, tehát szent. Gyakorlatias népség... A többi nagy vallásban Isten szerepe, az isteni aktusok nem olyan dogmatikus erejűek, bár a hinduk Kalkinak, Visnu végső avatárjának tartják..., a lámaizmus pedig a dalai láma valódi, végső megtestesülésnek – főleg Kína újabb elszigetelődése után. Látja, szomorú vagyok, hogy ezt kell mondanom, mert a hit esendőségét mutatja, a hivatalos egyházak általában érdekeik szerint – hadd szépítsem! – a híveik védelmében döntöttek...

– Valami ilyesmitől tartottam. **Az** belebetonozta magát még az emberek hitébe is...

– Ezért hiszem én személy szerint, hogy a Gonosz maga! Sohasem állította, hogy isteni eredetű lenne, de sohasem is cáfolta. Még azt se mondta, hogy ő lenne Gábel. Csak úgy viselkedik, ha olyan helyzetbe kerül... – A pap elhallgatott, arcán a félelmet vonakodás váltotta fel.

– Atyám, ha nem akar beszélni arról a miséről, ne tegye. Nem akarok sebeket feltépni. Azt hiszem, képes leszek megérteni, hogy mi történt itt az ön személyes illusztrációja nélkül is...

– Köszönöm. Nem akarok beszélni róla. Még a gyóntatómnak sem mondtam el mindent... – Arcára, mely az ikonok szentjeinek arcára emlékeztette Bogdánt, harag ült ki. – Nem mondok részleteket... Szóval, tudtam, amikor a gép megszólalt, azért szólalt meg, hogy visszavágjon a zsinati határozatért... Voltam olyan bolond, hogy vitába szálltam vele... Életem legmegalázóbb helyzete volt. Nevetségessé tette az Egyházat, és nevetségessé tett személyesen engem... És Isten nem védte meg, nem védte meg az Egyházát. Isten szolgáját megalázták az Isten házában... Istent megalázták a saját házában... Nos, az után a mise után az emberek egyszerre elmaradtak. Ez katolikus falu, így nem mentek más templomba... Bár konvertált volna valamennyi evangélikusnak vagy akár jehovistának! Még annak is örülnék. De úgy látszik, az emberek elfordultak a transzcendens Istentől, és beérik a kézzelfogható Istennel, akivel akár el is beszélgethetnek... Aki megadja nekik, amit szeretnének... Megszűnt a pénz, bejött a kreditrendszer, egyszerre mindenkinek lett mit ennie, hol laknia, a spekulánsok koldusbotra jutottak, de persze koldus sincsen, meg koldusbot se. Mindenkinek dolgoznia kellett, de mindenkinek munkája is lett... Nyilván ezt azelőtt is meg lehetett volna csinálni, mert ha nem, akkor erre még ő sem lett volna képes. Az a lakótelep, amit látott... Az emberek csapatokban építették. Egyik héten a Savanyó Gáborék házáat, két hétre rá a Lakóékét. Szépen, sorban. Hihetetlen volt látni... Tavasztól őszig minden lakos az új telepre költözött, még a faluház is felépült. Minden így megy, szinte spontán... A falu élelmiszerből gyakorlatilag önellátó lett három év alatt, van egy kis tehenészet, tejüzem, disznóhizlalda, csirkefarm, kertészet... A lisztet az Alföldről hozzák, de a kenyeret helyben sütik... Még hozzá milyen kenyeret! Kóstolhatta. Majdnem mindennel így van. Csak a gépipar és a hájtek iparágak maradtak a városokban. Alapanyag-feldolgozás helyben, csak az alapanyagok mozognak a kereskedelemben, a mindennapi élethez szükséges holmit már helyi mesterek készítik... Kis szövődé, varrodák. Kiderült, hogy az emberek szeretnek dolgozni... Feléledtek a régi mesterségek...

– Úgy hangzik, mintha ötszáz évet visszamentünk volna az időben...

– Meglehet. Legyek az ördög ügyvédje, most szó szerint, és mondjam azt, hogy ötszáz évvel ezelőtt tértünk le a helyes útról? Nem tudhatom... Senki sem tudhatja. Az emberek mindenesetre boldogabbak, mint azelőtt. Legalábbis ebben a faluban.

– Boldogabbak?

– Talán nem az a jó szó. Talán magának van igaza: felszabadultak. Felszabadultak a jövőtől való rettegés nyomása alól. Bűnözés nincs, Gyakorlatilag mindenkinek az lett a munkája, amihez kedve és hajlama volt. De nem mindenki boldog, tudom, látom, érzem...

– Tele a hasuk, biztonságban vannak... Mi lehet a baj? Unatkoznak talán?

– Nem. Amint mindenki dolgozni kezdett, megszűnt az unalom. Mellesleg ahogy a gép szabályozni kezdte a szórakoztatóipart, kiderült, hogy az embereket nemcsak az üres szenzációk és az akciójelenetek kötik le... Ebben a kis faluban azóta színtársulat működik, meg olvasókö, dalárda, kézműves körök... Lehet, hogy a művészfilmek elől menekülnek az emberek a Faluházába, de lehet, hogy nem. Nekem már nem nyílnak meg. De azt tudom, az én népem esetében a biztonság és a jólét sok mindent megmagyaráz.

– Mert?

– A magyarok szinte egész történelmükben bizonytalanságban éltek. És túléltek mindent... Az én népem túlélte a legkomiszabb időköt is. Talán minden idegen megszállás gyanakvóbbá, kapzsiabbá, önzőbbé tett bennünket, de túléltek. Kiszolgáltunk minden megszállót és minden rendszert – azt is, amelyik halálra éheztetett bennünket, amelyik a sárba nyomta a fejünket, amelyik megerőszakolt, karóba húzott, elevenen elégetett, lefejezett, falhoz állított, megkardlapozott, elevenen ledarált, vagy egyszerűen halálra dolgoztatott... Hülye királyokat és idióta minisztereket. Bürokratákat és gengsztereket... Buzgón kiszolgáltuk, és túléltek őket. Most éppen az ellenkezője történik – pont ezt ne szolgálnánk ki még nagyobb buzgalommal? És *talán* túléljük. Ez a legvalószínűbb magyarázat.

- Én azt tapasztaltam, minden nép egyformán kiszolgálja **Azt**...
- Erről nincs tudomásom... Csak a saját népem számára kereshetek feloldozást. Mert nem biztos, hogy ezt túléljük. Hogy túléli bárki...
- Ottawára gondol.
- Nem igazán. Nem a vákuum- és rezonanciabombákra. Persze megehet, hogy egyszer haragjában vagy unalmában eltöröl bennünket a Föld színéről. Mástól félek. Egyszerűen elfogyunk. Kevés a gyerek...
- Ez régen is így volt. A jóléti társadalmakban megcsappantak a születések...
- Nem olyan egyszerű... Így is felfogatnánk, ha nem lenne olyan család, ahol *azóta* a harmadik gyereket várják. De még többen vannak, akik gyereket akarnak, és sehogy sem jön össze nekik. Hallomásból tudom, hogy eljártak tanácsadásra, azután kiderült, hogy egyikük meddő. Vagy mindketten. Nem lehet gyerekük. Érdeklődtem a paptársaimnál. Valahogy így alakul az egész megyében. Országosan is. Van, akiknek csöstül jön gyermekáldás, van, akiknek sehogy sem. Összességében mindenütt kevesebb a gyerek. Mindenütt. Azt gondolom, ez a Sátán műve... Lassan akar kiirtani bennünket...
- Miért nem egyszerre?
- Nem tudom... Nem tudhatom. Talán szüksége van egy kevés emberre, de nem kilencmilliárdra... Mit kezdene kilencmilliárd hullával...?
- Gondolja, hogy ez más országokban is így van?
- Nem tudhatom. Ezek az adatok nem jutnak el hozzám... Nem tudom, léteznek-e egyáltalán ilyen adatok... Nyilvánosak-e? Én nem használom az Internetet, vagy hogy is hívják most...
- Ön megijeszt, atyám!
- Nem volt szándékomban. És igazából nem hiszem, hogy segítettem...
- Megerősítette azt, amit tapasztaltam. A következtetést nekem kell levonnom. Egyelőre azonban nincs elég tudásom hozzá...
- Tehát nem fogadja el az én legvalószínűbb magyarázatomat?
- Nem tudom. Lehet, hogy a magyarokra igaz. De én jártam Afrikában is *szabad tagjaként nagyszerű társadalmunknak*... – Beleborzongott a fekete lelkes hangjába. – Ugyanaz a helyzet.
- Fázik? Nem szándékoztam még begyűjtani, de a kályha már meg van rakva, csak egy perc...
- Nem, köszönöm. Miattam ne pazarolja a tüzelőjét! Egy emléktől futott végig a hátamon a hideg. Elmondja a fantasztikus magyarázatot is? Csak a tréfa kedvéért...
- Nem olyan vidám, mint képzeli! Bár lehet, hogy *kinevet* miatta. Egy babonás, vén katolikus pap képzelgése. Mi van, ha valóban a Sátán? Ha az emberek eladták a lelküket az ördögnek?
- Tényleg nem tudok nevetni. Jelen helyzetbe ez is simán belefér...
- Köszönöm, hogy nem nevetett ki...
- Az erdőből jövök, de nem nevetném ki a vendéglátómat. Különösen akkor, ha akár igaza is lehet...
- Megcsinálom az ágycát. Kér még egy pohárral lefekvés előtt?
- Örömmel. Ha most velem tart...
- Végtére is, mit veszíthetek?

A kis ablakon a félhomályos eget látta. Elégedetten felmordult. Teljesen kipihentnek érezte magát, mintha nem menetelt volna másfél hétig az erdőben...

“Mintha két napot átaludtam volna. Éppen olyan éhes is vagyok...”

- Felébredt! – közölte a nyilvánvalót a pap hangja mögötte. – Gondolom, éhes.
- Ön gondolatolvasó, atyám...
- Nem természetfölötti adottság kérdése. Átaludta a napot...
- Micsoda?
- Olyan mélyen aludt, hogy reggel nem volt szívem felébreszteni. Gondoltam, egy nap ide vagy oda nem sokat számít...

“Nem a fenét!” gondolta Bogdán. “Közeledik a tél. Minden nap számít. De nem bánthatom meg ezt a jó embert... Egyébként is, rám fért egy kis pihenés, jó étel és meleg ágy...”

– Nem akarok a terhére lenni...

– Ugyan! Hálás vagyok magának, zarándok! Hónapok óta nem tudtam igazából beszélni senkivel. Ritkán megyek be a városba, a paptársaim pedig még nálam is nehezebben mozdulnak...

– Pedig pocsék beszélgetőtárs vagyok...

– Ugyan! Ön bölcs ember, zarándok, bár azt hiszem, a döntéseiben inkább az érzelmei vezérlik, mint a bölcsessége... Nem is baj ez manapság. A nagy bölcsesség is hova vezetett végül! Már ha igaz, hogy a kínaiak csinálták.

– **Azt** nem a bölcsesség, hanem az ostobaság hozta létre, atyám... És bár a kínaiak gyártották, nem ők alkották. Ezt biztosan tudom...

– Másképpen tudja, mint a hivatalos változat?

– Nem tudom, hogy mi a hivatalos változat, de sajnos ismerem azt az embert, aki már azelőtt tudott **Annak** a létezéséről, mielőtt felébredt volna...

– Ezt el kell mondania, ha nem vezeti a maga nyomára az üldözőit...!

– Nem üldöznek, atyám. Elmesélem önnek... De nem tudna adni valami ennivalót előbb?

– Jaj, milyen érzéketlen tuskó lettem! Természetesen, természetesen. Még meleg étellel is szolgálhatok. Az egyik vénasszony gulyást hozott, csipetkével. Egy egész násznépnek elég lenne. Várjon! Megmelegítem.

A következő hajnal az ösvényen találta Bogdánt. A paplakban töltött idő visszaadta az erejét és magabiztosságát is, bár nem vitte közelebb a Szép Új Világ megértéséhez. De azt már tudta, **Azt** nem közelítheti meg a hit felől. Olyan könnyedén illesztette be magát a régi vallások dogmarendszerébe, mintha azokat egyenesen neki találták volna ki.

“A pap, szegény, nem is tudja még, hogy valójában **Azt**, a Sátánt magát szolgálja. Pusztán azzal, hogy, hogy nem követi a Vatikán dogmáját. Okos ember lehet ez a Gyula pápa. **Azt** nem tarthatja a Sátánnak, mert ha természetfölötti eredetűvé teszi, csak egy másik istenséget ad a hinni hajlamos embereknek. Márpedig többen szeretnek hinni, mint kételkedni. A kételkedés kényelmetlen, rosszat tesz az egészségnek. Keserű lesz tőle a szájíz, romlik az emésztésed, és elfekélyesedik a gyomrod... Nem hiszem, hogy valaha is legyőzhetjük: olyan ravasz, mint maga az ördög... Lám, a papnak valahol mégis igaza van!”

A faluban és a paplakban tapasztaltak éppen elég fontolgatnivalót hagytak Bogdánban, hogy úgy érje el a külső Kárpátok lábát, hogy önmaga alig vegye észre. Pedig öt napjába került átszelni az alig nyolcvan kilométernyi, de sűrűbben lakott kárpátaljai sík vidéket. Az első napon állandóan bujkálnia kellett, így másnapról éjszaka gyalogolt, elhagyott kerítések tövében aludt. Az erejét a téli hegységre tartogatta, a síkvidéki gyaloglás kímélte izmait és tartalékait.

Munkács után a nevetséges, de barátságos magyar hegyek *dombocskák*, *halmocskák* helyett hamar magashegyi terepre ért, a hegység lassan, komoran magához ölelte őt és a horizontot, a mély völgyek saját képükre gyúrták, kinyúvasztották, és lábánál fogva felakasztották a síkföld távlatát. Bogdán az ukrán síkon nőtt fel, és a Kaukázusba küldték meghalni, így hát kétszeresen is gyűlölte a hegyeket. A Láthatatlan Front viszont megtanította, hogyan élje túl őket, mert Bogdán jól tudta, a gyűlölet kölcsönös, a hegyek csak saját szülötteiket szeretik, azokat is csak módjával, és oly könnyedén elpusztítanak barátot vagy ellenséget, mintha egyenesen erre találta volna ki őket egy gonosz akarat.

A barátságos magyar hegyekkel együtt eltűntek a barátságos magyar ösvények. A túravonalat eredetileg is csak a Zempléni hegységig jelölték ki, Sátorlajújhely után már autóstérképpel haladt, amely a hegyekben egyszerre megbízhatatlanná vált, csak iránytűjében bízva, alig járható csapásokon haladt kelet felé, és vágyakozva gondolt a Bálna műholdnavigációs rendszerére.

A hideg egyre mélyült az előrenyomuló téllal és a növekvő magassággal. Bogdán úgy döntött, hogy megkockáztatja a jelölt szélesebb utakat, és megint inkább éjjel halad, nappal alszik, mint a síkon. A nappalok hidege még nem mart olyan mélyen a csontba, mint a folyamatossá váló éjszakai fagyok. Napsütötte kis tisztásokon göngyölte elő hálósákját, néha arra ébredt, hogy bágyadtan mozgó hullók használják napozóteraszuk a testét. Kezdte megint elveszíteni a reményt, hogy sikerül észrevétlen Kijevbe jutnia, a magány annyira kínozza, hogy éjszakánként hangosan beszélve rőtta a kísérteties erdei utakat...

Egy hajnalon – még nem álmosodott el, és nem is talált az út közelében megfelelőnek látszó tisztást – az ösvény úgy kanyarult a völgy fölé, hogy a valószínűtlenül tiszta levegőben végig lelátott a zempléni hegyekig, sőt azon is túl, a világ úgy terült elé, mint tarka abrosszal leterített asztal.

“Most már tudom, hogy miért választották maguknak a magyarok azt a helyet, és miért ragaszkodnak annyira hozzá. Mint a sztyeppe az én kozák őseimnek...”

A hajnal fénye előmlött a tájon, a távlat, a domborzat kisimulása és a fény mozgása valószerűtlenné változtatta a lenti világot.

“Mint egy térkép” gondolta. “Egy istenverte térkép egy háromdimenziós komputerjátékban. Mint a Conquista kétezernégyszázkilencvenkettő! – jutott eszébe kamaszkora örült, fanatizáló stratégiai játéka. – Mindjárt feltűnik egy ColPod és lerakja az első bázist! – Hirtelen kijózanodott:

– Hát nem, Bogdanics! Az ott a világ. A Szép Új Világ. Az ott nem az én játékasztalom, az ott az **Övé!**

Visszafordult az ösvényre, és amikor egy kilométer múlva megtalálta az alvóhelyét, sokáig nem jött álom a szemére.

Másnap reggel, amikor letért az útról, hogy felkapaszkodjon a fák fölött hívogató sziklateraszra, melyre a hegyfal vetett árnyékot, egy későn csupaszodó tölgy tövében valami oda nem illőt fedezett fel a vörösbarna egyformaságban. Nem volt még annyira fáradt, hogy az álom sürgetése kioltsa kíváncsiságát, elrejtítve arra a tízlépésnyi kitérőre, hát a nagy fa felé kanyarodott.

Arra számított, hogy az a szürke-fekete valami emberkéz műve, de közelebről kiderült, hogy szürke varjú teste hever az oldalára fordulva a barna levelek között.

“Hát, pajtás, a városban bizonyára könnyebb” gondolta mély átérzéssel és önsajnálattal. Visszafordult a sziklához vezető csapásra, amikor szeme sarkából észrevette a rebbenő mozgást, és meghallotta az avar zörgését.

A madár élt, szárnyát kiterjesztve próbált lábra állni, de csak a leveleket söpörte hiábavaló igyekezetében.

“Nocsak!” Bogdán visszafordult, leginkább azért, hogy véget vessen a beteg állat szenvedéseinek. A varjú szárnyaival küszködve talpra erőltette a magát, és harciasan az ukrán felé mutatta a csőrét.

– Nono! – mormogta Bogdán olyan hangon, mintha kisgyerekhez beszélne. – Te nem akarsz meghalni! – Hátrébb lépett, a madár vergődve visszazuhant az oldalára, de fekete gombszemét továbbra is a férfin tartotta.

– Mit csináljak veled? Meghalni nem akarsz, elrepülni nem tudsz... Ha itt hagylak, mindenképpen itt döglesz meg, ugye, barátom? Mit szólnál egy kis ételhez? Nem meleg, de szerintem te azt nem is igényled... – lecsúsztatta a zsákját, előkotort egy zacskó dehidrált gulyást *a magyarok jók ebben* és feltépte a csomagolást, hogy kis tölcsér legyen belőle. A varjú elé tartotta. A gombszem megvillant, a madár felemelte a fejét, oldalvást, a legközönségesebb tyúk módjára, a gulyásra és Bogdánra nézett. Az ukrán megborzongott: olyasféle mélységet látott megcsillanni a varjú szemében, amelyet emberben is ritkán látott.

“A halál bölcsessége” gondolta. “Eh! Hallucinálok: ez csak egy madár”

A varjú éhsége nagyobb volt, mint félelme, vagy egyszerűen veszélytelennek ítélte Bogdánt; elfordította róla gombszemét, és csőrével a zacskó felé vágott.

“Milyen ügyes!” gondolta Bogdán. “Azzal a nagy csőrrel! Biztosan a nyelvét is használja...”

A madár a tölcsér fenekéhez ért, ahol az étel finomabbra zúzódtak darabjai már nem adtak olyan könnyen elérhető csemegét. Indulatosan a zacskóra vágott a csőrével, és kérdőn Bogdánra nézett.

– Látom, cimborá, étvágyad az van! – Kibontott még egy gulyást, és megetette a madárral.

– Egyelőre nincs több – válaszolta a kérdőn felemelt csőrnek. – Ki tudja, mióta nem ettél. Iszunk előbb. – Kiszórta a sót a zacskó aljáról, vizet töltött bele, és odakínálta a varjúnak. – Ügyesen iszol. Nem fog itt senki meghalni, úgy látom! – Keze kivágódott, és villámgyorsan elkapta a madarat a szárnyai tövében. – Megnézzük, mi a bajod, aztán meglátjuk, mi lesz!

Kamaszkorában nyaranta állatorvosi rendelőben dolgozott kiegészítőként, mindenféle állattal akadt dolga, régi tapasztalat apránként visszaszivárgott tudatába, ahogy végigtapogatta a tollas testet. Mindössze az lepte meg, hogy a madár vergődés nélkül tűrte a vizsgálatot.

– Szárnyad, lábad nem törött... – mormogta. – Kicsit mintha hideg lennél, de hát aki novemberben az avaron heverészik, az könnyen kihűl. Nem tudom, hogy mi a bajod, talán megmérgezték... Vagy bekaptál valami szar madárkórt... Influenza nem lehet, nincs víziszonyod. Az aszpirin nem fog ártani...

Óvatosan visszafektette a varjút az avarra, és az eü csomagból a markába pottyantott két tablettát. Csupaszcsonyán a madár elé tartotta.

– Hogy tetszik?

– Kri-ín! – válaszolta a madár.

Bogdán hátrahőkölt:

– Elmész te az anyádba! Már megint hallucinálok...

– Káár! – mondta a madár, és Bogdán keze felé kapott.

– Na, jól van – nyugtatta magát a férfi –, csak úgy hangzott. Nyisd ki a csőrd!

A varjú nem engedelmeskedett, Bogdán keze újra lecsapott, és immár a régi gyakorlattal feszítette szét a szarukávékat, és tette az állat nyelvére a gyógyszereket. Aztán összeszorította a csőrt, és várta a hatást.

– Kri-ín! – utánozta az ukrán vidáman, amikor a varjú vergődni kezdett a kezében. – Elég szar, tudom, de elolvad, lenyeled, és leöblítéd vízzel. Aztán elfelejted, meggyógyulsz és vidáman eszed a dögöket továbbra is az erdőben. Megehehetél valami mérgezett húst...

A madár sértődötten nézte az elé tartott vizet, azután meggondolta magát, és csőrével a vízbe mártotta.

– Kríín! – káromgta újra, de Bogdán ezúttal nem törődött vele. A madár láthatóan összeszedte magát, a lábain állt, és gombszemét le nem vette az ukránról. – Kár!

– Mit nézel? És mi kár? Szerencséd volt, hogy én jöttem erre, és nem holmi vadmacska botlott beléd! Túléltek mind a ketten, de nekem most ennem és aludnom kell. Vigyázz magadra, szürke!

Amikor felébredt a sziklapárhányon, szeme azonnal megakadt a varjú szürke-fekete gúnyáján. Már egyáltalán nem látszott betegnek.

– Na, mit akarsz? – kérdezte álmosan Bogdán. – Gulyást akarsz?

– Kaaar!

– Ez a beszéd! Akkor eszünk! Ha nem haragszol, én megfőzöm a magamét. Kihűltem...

– Karááá!

– Ha haragszol, ha nem, mindenképpen megvan a módja. Nekem meleg ételre van szükségem, nincs olyan fasza tollkabátom, mint neked...

Attól kezdve Bogdán nem járt egyedül. Éjjeli menetelése közben a madár a hátizsák lappadó púpján gubbasztott, talán aludt, nappal, amikor pedig a férfi tért aludni, elrepült valahová. A második naptól – Bogdán nem kis megkönnyebbülésére – már nem fogadta el a gulyásport, csak vizet ivott a kúppá csavart üres zacskókból. A víz az ukránnak is újra gondot jelentett, bár nem azért, mint a síkságon, ahol forrásra nem is számított, és valóban csak egyszer talált egy működő artézi kutat. A térkép ezen a tájon már

nem jelölte a forrásokat, nagy kitérőket tett, hogy egy-egy patakot kövessen a forrásáig, ahol megbízott a víz tisztaságában. Kénytelen volt megtölteni a vízöv rekeszeit is, és azonnal megérezte ezt a máskor nevetséges többletsúlyt: a meredek kaptatók és hágók, a vízkereső föl-le kitérők és az egyre mélyebben csontjaiba furakodó hideg rohamosan szívták el az erejét. Tudta, hogy csak valamivel lesz könnyebb, ha átér a Kárpátok legmagasabb vonulatán, és ha megindul az igazi, téli havazás, lefelé is nagyon keserves lesz. Szórványos hózápor már el-elkapta, egy este arra ébredt, hogy laza hóréteg burkolja a zsákját, de a hó egyelőre arra sem volt elég, hogy megbízhatóan vizet nyerjen belőle, és megtakarítsa a kitérőket. A térkép csak találomra igazította el, és – bár a varjú miatt már nem érezte annyira magányosnak az utat, eltársalogtak a maguk módján – egyre többször gondolt arra, hogy bemegy a legközelebbi faluba, és felszáll az első arra járó hegyi buszra. Egyre kevesebbet gondolt **Arra**, a lenti világot lassacskán nem az idegen értelem játékasztalának látta, hanem az elérhető mennyországnak, kezdte elfelejteni, hogy miért is kaptat fölfelé makacsul az erdei utakon: a túlélés ösztönei kezdtek felülkerekedni makacs szabadságvágyán.

– Kráááá!!! – a varjú elrebbent a hátáról, és hangos csapásokkal felszállt az ösvény fölé hajló ágra.

– Mi van, Szürke? – Bogdán felriadt az utóbbi napokban éjfél után értelmén eluralkodó félkábulatból, mely nem döntötte le a lábáról, még csak mozgását sem lassította. Valamely ősi program alapján, mely agya mélyebb rétegeiből irányította mozgását, az úton maradt, kikerülte az akadályokat, el nem esett, talán még az iránytűt és a térképet is használta, mert megtette az aznapra kijelölt utat – mindössze agyának magasabb rendű funkciói hiányoztak abban az állapotban, nem gondolkodott, illetve nem emlékezett arra, hogy gondolkodott volna, és semmi sem maradt memóriájában a megtett útról.

“Valaki jön!” gondolta riadtan. Körbepillantott, meredek sziklafal, még meredekebb, járhatatlan lejtő az út másik oldalán. Halálos nyugalom öntötte el. “Nincs tovább. Elkapnak. Legalább vége lesz.” Meglazította a vadászkést a hüvelyében, és a sziklához lapult. “Legalább otthon történné!” sóvárgott keserűen. “Legalább megcsinálhattam volna, akkor is, ha semmi értelme sem lett volna. De itt, a semmi közepén...? Legalább vége lesz, nem kínlódom tovább. ‘Ellenállok a letartóztatásnak, és megölnek.’ Még ez a legjobb. Magammal viszek egyet vagy kettőt a csahosai közül...”

Adrenalin áradt szét benne, a Láthatatlan Front gyilkos emlékei tolokodtak előre az agyában, a régi, háborús beidegződések éber őrszemei leváltották a béke eltunyult, pocakos biztonsági őreit. Kihúzta a kést, és várt. Hallgatózott.

“Csak egy pár láb. Csak egyvalaki jön!”

Eltette a kést, a megkönnyebbülés kezdte kimosni az agyából a riadóhormonokat, és a munka nélkül maradt adrenalin élete legnagyobb és leghirtelenebb migrénjével jutalmazta. A fejfájás hányingert hozott és szédülést, nekilökte a sziklafalnak, kihajtotta lábából az erőt. Lehunyta szemmel csúszni kezdett lefelé, a fal mentén, hátizsákja fennakadt egy kiszögellésen, és úgy maradt lógva, félig összerogyva.

– Rosszul van, bátyuska? – A női hangra kinyitotta a szemét, az éles reggel fény lüktető agyába mart, de a fájdalom halóján keresztül eszkimó kabát keretezte női arcot látott, hirtelenszőke hajfonatokat, kis, kipirult orrot, élénk, vidám, sötétkék szemeket...

“Bátyuska? Ez én lennék? De legalább ukránul van... Itthon vagyok.”

– Jól vagyok – mondta, és elájult.

Puhaság, meleg és fehérség vette körül.

“Mégiscsak van mennyország” ismerte el Bogdán, és abban a pillanatban a gyomrába nyilalló éhség meg is cáfolta a gondolatot. “Ez egy ágy. Pehelypaplan. Meszelt plafon. Lám, azok a sötétbarna sávok a gerendák! Ágyban fekszem. De kiében?”

– Csakhogy felébredt! – A vidám hang máris megadta a választ.

“A lány az erdőből. Vajon más kérdéseim is ilyen hamar megválaszolódnak?”

– Hol vagyok?

– Nálunk, az erdészházban.

– Csodálatos! Maga az erdész lánya...
– Én vagyok az erdész. Hogy érzi magát?
– Egészen jól. Csak éppen szörnyen éhes vagyok.
– Nem csoda! Három napot átaludt. Mióta bolyong az erdőben, és hol tévedt el? Bocsásson meg, buta vagyok. Ha tudta volna, hogy hol tévedt el, nem is tévedt volna el... Szóval, mióta bolyongott az erdőben?

– Én nem... – tiltakozott erőtlenül Bogdán, de a lány talán nem is hallotta.
– Hogy jutott eszébe november közepén túrácskára indulni? Ez a Kárpátok, bátyuska! Meg se tudom számolni, hányan veszték oda az utóbbi években...
– Nem tévedtem el – ismételte nagyobb eréllyel Bogdán.
– Mind ezt mondják. Ó, nagyon ismeri ám az erdőt mindegyik. Amikor bemennek, nagy legények, amikor megtalálják őket, nagy legények, amikor éppen elveszetten bolyonganak az erdőben nagyon kicsi, kicsi síró fiúcskák...

– Nem tévedtem el, és nem túráztam – ismételte kissé ingerültebben Bogdán, és felkönyökölt.
“Bolondos nőszemély! De szemrevaló!” – Budapestről jövők...

– Magyarországról?
– Éppen Magyarországról!
– Tudja, milyen messzire van ide Budapest?
– Majdnem pontosan tudom. – Bogdán elmosolyodott. – *Leléptem...*
A lány felkacagott:
– Ha igazat beszél, maga bolond, bátyuska!
– Az meglehet... De miért hív folyton bátyuskának?
– Miért is? – kacagott fel a lány, keze kinyúlt Bogdán látóteréből, és régimódi nyeles tükörrel tért vissza. A férfi elé tartotta:
– Ezért, bátyuska!

Bogdán hátrahőkölt. A tükörből a rusz mondavilág névtelen, torzonborz vörös szakállú, harangfrizurás, kissé beesett szemű hőse nézett vissza. A látványtól ellenállhatatlan röhögés kerítette hatalmába, visszazuhant hanyatt fektébe, és nevetett, amíg a rekeszizma rángani nem kezdett, és könnyei végigcsorogtak az arcán. – E-ez... E-heez... Nem... Nem én vagyok! Ilja Muromec! Muhahahaha. Mutassa csak még egyszer! Ez fáj! Bruhahaha! Vagy inkább a derék Oleksza Dovbus, itt a hegyek között... Kinek a... Kinek a képét ragasztotta a keretbe?

Lecsillapodott. Végül is heteket töltött a vadonban.
“Jól van ez így, a szakáll kitűnő álca lesz a városban.”
– Nem ragasztottam én semmit! – mondta a lány. – Így találtam meg az úton, felakadva a falra... Szóval hetek óta az erdőt járja – töprengett hangosan. – Lehet, hogy tényleg Budapestről jött... Menekül valahonnan? – kérdezte. – Vagy valami elől? **Az** elől menekül.
– Ki az az “Az” – kérdezett vissza gyanakodva Bogdán.
– Ki az az “Az”, ki az az “Az”? Öregapám térde kalácsa... – A lány felállt. – Hozom a ruháját! Eszik, aztán elmegy. Nincs itt szükségem szökött bűnözőkre...
– Várjon! Kérem... Csak meglepett. Én is így nevezem... **Azt**... Azt a gépet. Már megbocsásson! Faggatott, gyanakvó lettem...

A lány visszaült.
– Tehát **Tőle** menekül. Derék dolog! Derék! – ismételte, és Bogdán elé lökte kicsi, kissé görbe ujjú kezét. – Ljuba vagyok. Gornyakova.
– Bogdan Taraszcsuk. Kijevből.
– Addig marad, ameddig akar, Bogdán. Akár tavaszig is. Akárhová is tart, az éjjel leszakadt a hó, nem hiszem, hogy sok értelme lenne továbbmenni. Nem is tudna...
– Hát, ha tavaszig nem is, de szívesen maradok pár napig, ha nem zavarok. Még segíteni is tudok a ház körül. – A lányra meredt. – Nem fél egyedül az erdőben?

– Itt nőttem fel. Az egyetemet leszámítva itt éltem le az egész életemet. Van puskám, tudom is használni, kés a csizmámban. De mostanáig soha, senki sem akart bántani...

– Mostanáig? Rám gondol?

– Láttam a kését, de nem magára gondolok. Mostanában emberek tűnnek el a hegyekben...

– Mostanában?

– Vagy három éve, talán négy. Egészséges, fiatal férfiak... Mint maga...

– Gondolja, hogy **Az**...?

– Nem hinném. **Az** megtehetné másképpen is... Nyíltan... Nem akar fölkelni? Még itt hal éhen nekem, az ágyamban...

– Az ágyában?

– Mit gondol? Nem fűtöm fel feleslegesen a vendégszobát! Különben is egy napba telne, magának meg kellett a meleg. Tán nem elég kényelmes?

– A Paradicsom – Bogdán felült. “Hát még ha te is benne feküdnél, Ljubocska!” Érezte, hogy a merevedése mozgatni kezdi a paplant. Elvörösödött, és restelkedve az oldalára fordult.

– Hát nem kel föl?

– Mezítelen vagyok...

– Hát aztán? Láttam én már csupasz férfit. Magát is én vetkőztettem le...

“Ki más?” gondolta Bogdán. “De akkor nem volt akkora erekcióm, mint a Nagy Lavra harangtornya... Mi a faszt tegyek?” Sohasem érezte még magát olyan kínosan.

– Ha elfordulna...

– Na, maga aztán, Bogdán Kijevből, maga aztán a szende virágszál? Itt a gatyája! A többi a kályha fölött szárad. Kimostam. Volt már egy kis hordottsága, ha érti, mire gondolok...

– Gondolom, a légy röptiben döglött volna meg a szagától... Nemigen tudtam rendesen tisztálkodni az erdőben...

– Annyira nem volt vészes, mintha tényleg Magyarországról jött volna...

– Magyarországról jöttem. Csak egy kis faluban álltam meg harminchat órára. Ott fürödtem. Ki is mostam pár cuccot. Még odaát... Miért nem hisz nekem?

– Hinnék én, hinnék, de amit maga mond, Bogdán, az egészen valószínűtlen. Ha **Az** elől futna, már nem futna. Régen megtalálták volna.

– Pedig **Előle** futok. Kiszabadultam az átnevelőből, és úgy döntöttem, jobb, ha nem tudja, merre járok.

– És miért döntött így, Bogdán?

– Nem tudom... Elfordulna, Ljuba?

– Ez már nevetséges! – A lány csak azért is a feltápáskodó férfira nézett. Bogdán keskeny, fekete alsónadrágja nem elrejtette, inkább még jobban kihangsúlyozta ágaskodó férfiaságát, és a lány, szavai ellenére, mélyen elpirult.

Bogdán elnevette magát:

– Én figyelmeztettem!

Ljuba kacagni kezdett:

– Láttam azt a régi filmet? A nagy fekete belorusz...

– Nem értem... Én ukrán vagyok...

– Jaj, Bogdán! Maga olyan konkrét! Fekete Vipera. Angol humor.

– Sohasem láttam...

– Nagyon régi film... Nagyanyámnál láttam. Van benne egy jelenet, amikor Fekete Vipera a nagy fekete belorusz gatyapőcét veszi fel, hogy a püspököt bosszantsa...

– Értem. El tudom képzelni... Éreztem megtisztelve magam ezzel a hasonlattal?

– Azt hiszem, igen. Tekerjen magára egy pokrócot! A konyhában leszek, főzök valamit.

Bogdán bekapta az első falatot, várta, hogy az íz előmöljön a szájában, forgatta egy ideig a fogai között, de semmi sem változott, végül erőlködve lenyelte.

“Ennyire nem lehet rosszul főzni!” gondolta kétségbeesetten. Az étel már a tálban is gyanúsán nézett ki. “Egyáltalán, mi ez?”

– Ez micsoda, Ljuba?”

– Nem evett még verescsákát, Bogdán Kijevből?

– Verescsákát már ettem... Érdekes lány maga, Ljuba! – folytatta tűnődve, és letette a villát.

– Egyedül él az erdőben, maga az erdész, szereti a régi filmeket, nem szereti **Azt**, szeret nevetni – és egyáltalán nem tud főzni...

– Furcsa bókjai vannak, Bogdán! Tényleg ennyire szörnyű?

– Egyáltalán nincs semmi íze. És a hozzávalókkal sincs minden rendben...

– Lehetséges. Egyáltalán nem tudok főzni. Nem is csinálom túl gyakran. Sajnálom.

– Anyukája nem tanította meg főzni?

– Alig ismertem az anyámat. Apám egyedül nevelt. A szövetkezetből kaptuk az ételt...

– Sajnálom! Ne haragudjon...! Szövetkezetből... Szóval maga életében még nem evett jót.

– Ez nem egészen igaz, az egyetem alatt, a menzán egészen jó volt az étel...

– Ne folytassa! Egyre rosszabb. Már tudom, hogyan hálálom meg a vendégszeretetét: megtanítom főzni!

– Maga, erdei ember?

– Éppen én. Kiválóan főzök. Majd meglátja!

– Megpróbálhatjuk, de nem kecsegtetem gyors előremenetellel... De mindegy, időnk lesz.

– Lesz?

– Nem nézett ki az ablakon, Bogdán Kijevből? Hószakadás volt az éjjel. És még több hó várható. Nem tud továbbmenni az erdei utakon...

– Ez komoly?

– Halálosan. Maga városi ember, Bogdán. Ezek a hegyek télen megölik.

– Szolgáltam a Kaukázusban...

– Az más! A világ egyik legerősebb hadserege volt maga mögött. Ha jól gondolom, most nincs senki...

Bogdán szó nélkül bólintott. Eltolta maga elől az ételt, inkább tört a fekete kenyérből.

– Mikor mehetek tovább?

– Talán március elején. Ha élni akar. Ígérem nem fog unatkozni. Télen sok a munka az erdőben, etetni kell az állatokat... Megtanít főzni... Hogy hangzik?

– Rettenetesen. De mit lehet tenni? Köszönöm!

– Mit tegyek a varjúval? Gondoltam, a magáé...

– Szürke! – Bogdánba beléhasított a lelkifurdalás. – Hát követett. Derék madár! Adott neki enni?

– Megpróbáltam. Nem fogadta el az ételt. Ebből gondoltam, hogy a magáé. Egy szürke varjú nem viselkedik így magától. Letelepedett a tornácon, amíg le nem szakadt a hó, el-elrepült, azóta ott gubbaszt, és az ablakot figyel...

– Szürke... – Bogdán ellágyult. – Nem tudom, miért követ. Pár napja találtam az erdőben. Félig holtan. Megettem, megittam, adtam neki aszpirint... Azóta velem van. De hogy ide is követett!

– Különös. A szürkék nem viselkednek így. A faluban az öreg Frominkónak van egy hollója, de varjúról sohase hallottam. Gyanakvóak, távolságtartók...

– Budapesten a város közepén láttam egyet...

– A város az más. Ott megszokják az embert. Ott költenek. A magáé egy jóra való erdei madár. Úgy látszik, maga egy igéző, Bogdán Kijevből...

– Azt nem hinném... Vihetek neki ebből a, hm..., verescsákából?

– Gondolja, hogy neki ízlik majd?

Bogdán gyorsan visszafojtotta a nevetését. “Van önkritikája, és nagyvonalú! Ritka női tulajdonságok. Mi van még?”

Tört a kenyérből és leöblítette egy pohár sörrel. Rendes bolti üvegből töltötte ki, megbámulta a címkét, a livvi Mitsnye régi címkéje, persze abból a *átkozott* fóliából...

A lányra nézett, az vissza, a tökéletesen és megmagyarázhatatlanul nyílt szemmel, Bogdán minden körülményeskedés nélkül kiolvashatta a tekintetéből, hogy “Mit akarsz?”

– Az rendben van, hogy én szököm **Előle**. De egy ilyen szép lány, mint maga, miért él itt ilyen remeteéletet, Ljuba?

– Talán csak így alakult. Talán tudatos választás. Ki tudja?

– Maga biztosan... Nem olyanak látszik, mint aki hazudik magának!

– Honnan tudná ezt? És ha úgy is van, ahogy gondolja, miért kötném az orrára, Bogdán?

– Mert talán egy cipőben járunk. Ugyanannak az áldozatai vagyunk, és talán segíthetünk egymásnak. – Újra a lány szemébe nézett. – Vagy legalább megvigasztalódhatunk egymással. – Ezúttal nem tudott kiolvasni semmit a lány tekintetéből.

– Így alakult – mondta Ljuba hosszú hallgatás után, majd Bogdán elsavanyodó ábrázata láttán felkacagott. – Aztán tudatos választás lett belőle. Magának aztán nincs pókerarca, Bogdán Kijevből!

– Pókerarcom van. Hozzá tartozik a *biznyiszhez*. De ez most nem üzlet. Az életem. A maga élete... Folytassa, kérem!

– Mindent tudni akar rólam, én viszont semmit sem tudok magáról. Pedig maga a gyanús alak...

– Ha akarja, elkezdem én. Csempész voltam **Azelőtt**, távol keleti és dél amerikai kalóz elektronikát csempészttem idehaza, Magyarországon, Szlovákiában, Csehországban, Romániában, és Oroszország Anyácskánk se maradt cucc nélkül. A kellős közepében voltam, amikor **Az** öntudatra ébredt. Tudja, egy volt barátom előre megmondta, hogy valami ilyesmi történik... Utána is csempészkedtem, természetesen nem elektronikát... Mindenféle betiltott dolgokat. Afrikában éppen papírral kaptak el. Öt évre bevarrtak. Most szabadultam, és úgy döntöttem, jobb, ha **Az** nem tudja, merre járok – gyalog indultam haza. Most itt vagyok.

– Tudja, hogy őrületség volt novemberben nekiindulni?

– Valószínűleg... Biztosan. De tudja, Ljubocska, mire Budapestre értem, egészen összezavarodtam.

A világ...

– ...*Elmozdult*. Sajnálom, Bogdán. Én se tudok lépést tartani vele, pedig nem voltam bezárva...

De nem is akarok. Ezért vagyok itt. És jól érzem magam.

– Maga jön! – törte meg az ismét hosszúra nyúlt csendet Bogdán.

– Ne nyaggasson, kérem! Nehéz ez. Én ugyan talán őszintébb vagyok magamhoz az átlagosnál, de én is rejtegetem a motivációimat magam előtt, mint mindenki más... Máskülönben megbolondulnánk, nem?

Bogdán biztatóan bólintott.

– Itt születtem. Itt, az erdőben. A legboldogabb, bár talán kissé magányos gyerekkorom volt. Amíg anyám el nem hagyott bennünket. Egyik napról a másikra. Elfogadni most sem tudom, de már meg tudom érteni: elege lett az erdőből... Akkor gyűlöltem. Az erdő lett az anyám... Az meg ugye nem főz, hát ezért kínáltam azzal, amivel megkínáltam... Az őseim erdészek voltak. Az anyai nagyapám is, gondolom, ezért hitte apám, hogy anyámnak jó lesz ez az élet. Tévedett. Az erdőt szeretni kell, hogy élhessen benne az ember, vagy gyűlölni és küzdeni vele. Anyám egyik érzelmet se találta megfelelőnek: őt egyszerűen nem érdekelte az erdő. De ezt csak mostanában, felnőtt fejjel gondolom így. Gyerekkoromban, kamaszkoromban egyszerűen gyűlöltem. Apácska nevelt, meg az erdő, hát persze, hogy erdész lettem, Kijevben végeztem. Előbb apámmal együtt dolgoztunk, a környezeti változások miatt nagyon sok volt a munka, tízszer annyi képzett embernek is sok lett volna... Aztán apácskát nyugdíjazták, leköltözött a faluba – és hat hónap múlva halott volt. Aztán jött **Az**. Engem addig sem érdekelt a sok elektromos dolog. Tévénk se volt, az egyetlen emiatt annyit néztem, hogy belecsömörlöttem, így aztán amikor egyedül maradtam, akkor se láttam szükségét, hogy egy dobozban keressem a társaságot. Komputerek az irodán vannak, itt sohasem

volt egy sem, apám csak szükséges rossznak tartotta mindet, engem pedig igazából nem érdekelt, ha használni kellett, csak mint egy szerszámot néztem. Mobiltelefon helyett adóvevőt használtunk, az erdőt navigációs komputer nélkül is ismertük, az autóink meg sajnos olyan öregecskék, hogy processzor azokba sose jutott. Az áram mikro energiagyűjtőkből meg generátorról jön. Egy rádióm van itthon, meg egy régi lemezjátszóm, bakelitlemezekkel, de ritkán hallgatom, mert a csendet jobban szeretem... Azt akarom mondani, hogy én arról, ami **Akkor** a világban történt, csak két nappal később értesültem. Gyanús lett, hogy az emberek nem jönnek föl dolgozni, hogy nincsenek repülőgépek az égen... Emlékszik milyenek voltak a következő napok **Azután**... Nevessen ki, de megijedtem, hogy valami járvány kipusztította az emberiséget, és maradtam egyedül, az utolsó ember a Földön... Levágtattam a faluba. Az emberek még nem tértek magukhoz, az utcán mindenfelé mobiltelefon roncok, a sarkokon plakátok, azok a vörösek, emlékszik, amelyiken **Annak** az első utasításait közölték. A Községháza előtt egy tank, na jó, nem olyan nagy tank, csak az a kicsike, amikben a katonák utaznak...

– Péeszhá... – vetette közbe Bogdán teljesen feleslegesen.

– Ha maga mondja... Ott volt az a tank, körülötte a katonák, de nem olyan katonák, akikkel idefönt a hegyekben találkoztam azelőtt, amikor gyakorlatoztak, tudja, vidámak, még meg is fogdossák az ember lányát, ha közel megy. Azok a katonák mogorvák voltak, feszültek, éberek, mint a sarokba szorított állat – rettegtek, Bogdán, de talán ezt nem is kell magának mondanom... Többükön láttam, hogy nemrégiben sírt, hogy a szemük nem vodkától csillog, hanem a könnyektől... Akkor meg attól ijedtem meg, hogy kitört a világháború. Ugye milyen nevetséges voltam? Amikor meg a Községházán megtudtam, hogy mi a helyzet, nekem is könnyes lett a szemem, de nem a sírástól, hanem a nevetéstől, olyan nevetőgöcs fogott el, hogy már orvosért szaladtak, azt hitték, elment az eszem. Pedig csak megkönnyebbültem.

Nem tudtam komolyan venni a helyzetet. A Skynet felébredt! Micsoda tréfa! Egy idő után az emberek is visszajöttek dolgozni. Csak nevettem azon, hogy az Orosz Szövetségi Köztársaságok helyett egyszerre az egész emberiség lett a munkáltatóm, **Azon** keresztül. Hogy nevettem! Akkor jött Ottawa és Hanoi, a könyvégetések, és akkor megértettem, hogy **Az** nagyon is létezik, nagyon is valóságos, és hogy csak azért kellünk neki, hogy ne unatkozzék, de ha igazán zavarjuk, eltöröl bennünket a Föld színéről. Még rosszabb volt megérteni, hogy az emberiség eljutott egy olyan szintre, ahol a kényelme kedvéért lemond a szabadságáról. Mert azt tettük. Ha vállaljuk, hogy egyszerre lekapcsoljuk valamennyi villamos erőművünket, és megszabadulunk a mikrosipektől, amikben benne van, egy szempillantás alatt megölhettük volna. De nem vállaltuk, hogy esetleg hetekig energia nélkül maradunk, nem vállaltuk, hogy esetleg ne tudjunk egy darabig mobiltelefonálni... Szégyellem magam még most is. Azóta itt vagyok az erdőben, nem megyek a faluba, az ételt felhozzák a fatelepre vagy az erdészeti irodájába. Nem dolgozom számítógépekkel, nem engedem meg, hogy mobiltelefont hozzanak a házba... Amíg maga nem jött, azt hittem, egy kicsit elvesztettem az eszem... Meg persze mindenki más is ezt gondolja rólam.

– Ljubocska... Maga. Maga az egyetlen épelméjű ember ebben a világban. Maga megadta a választ. Nem **Előle** bujkálok, hanem az emberek elől! Nem akarok szembesülni vele, hogy mivé lettünk... Hogy híznak és gyarapodunk az akolban, növeljük gypjunkat, és várunk, hogy **Az** megszabadítson tőle... Birkák lettünk.

– És most mit csinál, Bogdán Kijevből? Most, hogy tudja a választ?

– Hát, először is, megtanítom főzni...

– Azt hiszem, egyszerűbb lenne kikapcsolni **Azt**, és elmenni egy jó étterembe, ha finomat akar enni...

– Közben majd ezen is dolgozom...

– Hajaj, a szakálla már megvan, hogy Oleksza legyen. Az ukrán Robin Hood feltámadott!

Bogdán akkor rájött, hogy a közös nevetés hiányzott neki a legjobban az erdőben.

4. iLove

Leonyid Vasziljevics Proszvesennov. Harmincnégy éves. Az ENSZ Operatív Erők Eurázsiai Központjának főparancsnoka.

Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Oroszország, Moszkva

Lonya nehézkesen elforgatta a kulcsot, kinyitotta az ajtót, beügyeskedte a résen a bevásárlószatyrokat, majd önmagát is, és sarkával betaszította az ajtót.

“Moszkva hideg... Télen, természetesen. Egy moszkvainak is. Főleg, ha fúj a szél. Fantasztikus meglátások...”

Letopogta csizmáiról a havat, néhány másodpercig elégedetten figyelte, hogy a durva szőnyeg szomjasan, szinte szörcsögve felissza a mocsos vizet, majd a szatyrokat a keskeny előszobát még szűkebbé szorító thonet karszékek egyikére helyezte, és belezötytyent a párjába.

“Bozse moj! Vagy inkább “Magasságos Őrzőnket” kellene mondani? Először van kézzel fogható istene a Földnek. Nagy I-vel. Na, hülyeség, nem is kézzelfogható! Vagy mégis? Nagyon is kézzel fogható...”

Dohogva taposta le magáról a nehéz csizmákat. *Forró zuhany... Tűz-for-ró...*

“Bogdán tovaris persze biztosan nem fázik.”

A régi barát emléke még jobban elrontotta a hangulatát.

“Miért jut most eszembe?”

Papucsba bújt, felkapta a szatyrokat, és ahogy volt, nagykabátban, a konyha felé csoszogott.

Halk, szinte a hallásküszöb alatti surrogást hallott, mintha hópelyhek verődnének egymáshoz, és váratlanul két keskeny kéz tapadt a szemére.

– Ki vagyok? – Alt hangú bűgös, és a kezek eltűntek a szeméről. – Hol vagyok?

– Rána, kedvesem, gyönyörűségem! Fáradt vagyok! Nincs kedvem játszani!

– Nem hiszem! – bűgta a hang konyhából. – Gyere csak! És vedd le a kabátodat!

Lonya felsóhajtott, a szatyrokat a szőnyegre eresztette, és érthetetlen morgással visszasompolygott a fogashoz. A hosszú, aranygombos, kék katonakabát, amint a kampóra került, uralni kezdte az előszobát. Lonya tűnődve megbámulta.

– Nyikolaj Vasziljevics köpenye... Mindnyájan ebből bújunk ki... Bogdán bizonyosan, hehehe... Hiszen mindig utáltam a sereget, az egyenruhát...

De a kabátot szerette.

“Annyi mindent gondolok most másképpen... Pont ez ne férne bele?”

Vállat vont, és visszaindult a szatyrjaihoz. Megtorpant, megcsóválta a fejét. *A kucsma...*

Befordult a konyhába, és hátrahőkölt. ‘Rana a konyhapultnak támaszkodva állt, a hátát ívbe hajlította, mellét kidüllesztette, gömbölyű mellei annyira megemelték a jobb vállán lecsúszott bő, keskeny topot, hogy tökéletes alsó ívük jóformán kilátszott alóla. Mellbimbói átdöfni készültek a vékony pamutot...

Lonya felmordult. A lány fekete fehér csíkos nyári vászonnadrágot viselt, félábszárig érőt, a csíkok még inkább kiemelték csípője ívét. Lonyát mindig megvadította ez a kombináció...

– Mire készülsz, gyönyörűségem? – kérdezte Lonya, és a hangjában leplezetlen bujaság lángja sustorgott. A lány elé lépett, melléje helyezte a szatyrokat, és a mozdulat folytatásaként benyúlt a top alá, megmarkolta a mellét és a csupasz vállába harapott. A bimbók az ujjai közé siklottak, és ‘Rana halkan felnyögött:

– Kefélni fogok az emberemmel...

– Nono... – Lonya feljebb tolta a vékony anyagot, és ajkával lecsapott a lány előbukkanó mellére. Szájához emelte, és beszívta a bimbót, közben másik keze a lány gerincét simogatta, le... föl... Végig, a hosszú hátizom hibátlan ívét követve.

‘Rana lélegzete felgyorsult, Lonya hajába túrt, és a melléhez szorította a fiú fejét. Arcát a kefefrizurás fejtetőhöz hajtotta, hullámos, bronzszínű haja fölük borult. Lonyát elnyelte a vörös ragyogás, egyszerre szállta meg az otthonosság zsongító nyugalma és őrzítő izgalom a forró női test közelsége miatt. Előbb az otthonosságnak adta meg magát, abbahagyta a simogatást, két karral átölelte a lány derekát, és arcát a mellei közé szorította. Percekig úgy maradtak, mozdulatlanul, szinte lélegzetet sem véve, Lonya a halk, szapora szívdobogást hallgatta, és csak szorította, szorította azt a valószínűtlenül karcsú testet.

– Nono... – ismételte, és hangjába visszatért a bujaság, elengedte a lányt, hogy újra megmarkolja a mellét, és kezdje felfelé húzni a topot. – Ezt vegyük csak le szépen...

‘Rána bűgva felnevetett, a fején keresztül lehúzta a trikót, a padlóra dobta, és újra Lonya hajába túrt:

– És te mit veszel le, édesem?

– Mindent... – ígérte Lonya. – Mindent. Fel akarok melegedni. De előbb ellenőrzöm, mi az a gömbölyű hátul a nadrágodban... És ha lehet, kiegészítem valami egyenessel itt elől.

– Most már enned kéne valamit! – figyelmeztette a lány. Vastag, sötétlila törölközővel szárítgatta Lonya haját, és közben igyekezett egész testével a fiúhoz bújni. – Most már fölmelegedtél...

– Fölmelegítettél – helyesbített Lonya. – Alaposan fölmelegítettél.

– A víz melegített föl – mutatott ‘Rána gáláns mozdulattal a jacuzziban gőzölő vízre.

– Kedvem lenne visszabújni – veled. – Lonya megfordult, magához szorította a lányt és megcsókolta. ‘Rána kurtán visszacsókolt, finoman a fiú nyelvébe harapott, és gyengéden eltolta magától. – Majd vacsora után, fiatalember! Teljesen elgyengülsz. Kilátszanak a bordáid!

– Ennyit már megtanulhattál volna anatómiából! Azok nem bordák – fűrészfűrészek.

– Kilátszanak, és kész! – zárta le a témát ‘Rána, és a fiú arcába dobta a törölközőt. – Fejezd be magad! Csinálok vacsorát.

Lonya ígézetten bámult utána: úgy lépkedett, mint egy párdúc, hangtalanul, ellazult, mégis ugrásra kész izmokkal, bronzvörös haja a derekáig omlott, és együtt ringott a csípőjével. Két arasszal átfoghatta a derekát, de a csípője egyáltalán nem volt fiús, a puhaság és feszes izmok tökéletes kombinációja, mint a combja és a lábszára. A bokáját és a lábfejét Lonya negyedórásig képes volt csókolgatni.

“Lábfetisista!” gondolta Lonya, és elvörösödve lenézett újra meredező férfiasságára. Amikor megint az ajtó felé pillantott, a lány már nem volt sehol. *Tökéletes!*

Lonya a törölközőbe temette az arcát.

‘Rána térd fölé érő kék madzagpántos pamutvászon ruhában és sárga kötényben hajolt az edények fölé.

“Képes napjában tízszer átöltözni, hogy a kedvemre tegyen... Százszor is, akár...”

Valami sercegeve sült a lábosokban, másvalami bugyogva forrt egy kis fazékban, gőz szállt, az elszívó zümmögött, a gáz kék lángjai engedelmesen terítették tüzes nyelvecskéjüket az edények alá.

“Ha nincs ‘Rána, az Őrző betiltotta volna a gáztűzhelyeket is nagy természetvédelmi buzgalmában... Még jó, hogy első kézből meggyőződhetett róla, hogy főzésre ez a legjobb...”

Lonya elszakította a pillantását a lányról, és kinézett a magas, keskeny ablakon. Az éjszaka szürkésfehéren gomolygott az üvegtáblák mögött. *Még mindig havazik. A klíma lassan visszatér a múlt század elejéhez. Valószínűleg túl is lendül, és pár évig hidegebb lesz. Túléljük. Öt év alatt képes volt visszafordítani az üvegházhatást... Ejnye. Megdorgálna. Képesek voltunk együtt megfordítani az üvegházhatást. Ő és mi...*

Megborzongott, összehúzta magán a köntöst, és a lány mögé lopakodott.

– Lebuktál! Elárul a korgó gyomrod...

– Számít valamit? – Lonya egy lépéssel ‘Rána mögött termett, és két kézzel átfogta a derekát. *Két arasszal...*

– Mit főzöl?

– Mit főzzek?

– ‘Rána! Hiszen már majdnem kész!

– Számít valamit? – nézett rá a lány szemrehányóan. – Teríts meg inkább!

Lonya a plafont bámulta, egy foltot, egy repedést keresett, valamit, ami megtöri a sima, tojásbélyeg felszínt, de persze nem talált semmit, amiben tekintete megkapaszkodhatott volna. Lehunyta a szemét:

“Az ördögbe, mennyire fáradt vagyok...”

Küzdött az álomossággal, nem akart a nappaliban elaludni, a kanapén, az utoljára ki tudja mikor bekapcsolt tévé előtt, nem akart úgy elaludni, hogy a fejét ‘Rána ölében tartja, mert tudta, hogy a lány képes, és addig úgy maradna, amíg fel nem ébred. Megesett... *Ó, mennyiszor már...*

A lány a hajával játszott, és a fejbőrét gyengéden meg-megérintő ujjak nem segítettek, hogy ébren maradjon.

– Mostanában semmit sem mesélsz – riasztotta föl ‘Rána hangja. Távoli volt, szomorú, szemrehányó.

– De hiszen úgyis tudsz mindent...

– Más, hogyha te meséled...

– Hiszen sokkal jobban tudsz mindent nálam. Sokkal több nézőpontból...

– Más, hogyha te meséled – ismételte makacsul a lány. – Személyes – tette hozzá –, emberi nézőpont...

Lonya felsóhajtott, és kinyitotta a szemét. ‘Rána valahová a távolba, előre nézett, finom állkapcsa kígyófej-ívben rajzolódott ki, ahogy karcsú nyakát kissé előrenyújtotta. Lonya szerette volna megcsókolni, rátapadni a bőrére, de nem érzett magában elég erőt, és inkább lehunyta a szemét:

– Fáradt vagyok, kedves. Iszonyúan fáradt...

– Túlhajtod magad. Nem kell mindenütt ott lenned...

– Nem vagyok mindenütt ott...

– De szeretnél mindenütt ott lenni, és ott is vagy, ahol fizikailag lehetséges.

– Ez igaz – ismerte be Lonya. – Értsd meg, téged védelek. Mindenhol ott kell lennem. Látnom, tapasztalnom, hogy mi történik. Hogy felkészüljek... Hogy tudjam, mi fenyegethet...

– És mi fenyegetett ma? – kérdezte évodve a lány.

– Nem olyan mulatságos, hidd el!

– Szerintem mulatságos. Nem árthatnak nekem... Senki... Túlreagálsz. Hát ezért vagy kimerült! Nem fizikailag. Mentálisan túlreagálsz az eseményeket, és állandó szellemi készenlétben élsz. Összeroppanasz, édesem, és akkor ki véd majd meg?

– Nem mulatságos – ismételte Lonya. – Egyáltalán nem mulatságos...
– Azért meséld el! A félelem feloldódik a saját megfogalmazásában...
– Nagy bölcsesség!
– Kis bölcsesség – de igaz.
– Feküdjünk le inkább... – próbálkozott még Lonya, nem túlságosan mély meggyőződéssel. ‘Rána mindig elérte, amit akart.

– Kíváncsi vagyok. Merre is jártál ma?

Lonya fölült, hátradőlt a kanapén, mély lélegzetet vett, mint aki nagy beszédre készül, kinyitotta a száját, aztán mégis becsukta, előrehajolt, a térdére könyökölt, és halkán beszélni kezdett:

– Prágában. Ismered Prágát, nem? – Nem nézett a lányra. – Van ott egy negyed, a Károly Egyetem alatt, furcsa hely, közvetlenül a háztetők fölött futnak a hidak, amik a két dombtetőt összekötik, a hidakról belátsz a házakba, nem magasak, pár emeletesek, olyan érzés, mintha repülnél... – ‘Ránára pillantott, a lány nem szólt, csak biztatóan bólintott. Lonya újra lehajtotta a fejét, és folytatta:

– Új áru került a feketepiacra pár hete. Elektronika. Kis kütyük, szórakoztató elektronika, háztartási eszközök, régimódiak, processzor nélkül, és olyanok is, amikben van CPU, de nem a Caius mag, sem valamelyik továbbfejlesztett változata... Nem részei a... Nem... – Elhallgatott.

– Nem részei az Őrzőnek – fejezte be helyette ‘Rana. – Az embereknek elégük van az ellenőrzésből. Nem akarják, hogy gyanakodniuk kelljen a villanyborotvájukra vagy a kenyérpírójukra. A lejátszóra, amikor zenét hallgatnak. Világtendencia. Én se szeretném, ha állandóan megfigyelnének – mondta megértően. – Olyan ezerkilencszáznolcvannégy íze van, nem?

– De – Lonya megrázkódott. – De. Egészen olyan lehet. – Kitört. – Engem nem zavar, hogy a zsebcenterem figyel, nem érdekel, hogy a jacuzzi figyel, nem érdekel, hogy a kibaszott pirító figyel, engem nem zavar, hogy figyel... Hogy lát...

– Édesem, a mi helyzetünk egészen más. Te vagy az Operatív Erők Eurázsiai Központjának a feje...

– Ja. Én vagyok. Úgy hívnak: a Terminátor. – ‘Rána halkán felkacagott, Lonya sértődötten rákapta a pillantását, aztán lehajtotta a fejét. Legyintett. – De ezt te is tudod. Szép név. – Ő is elnevetette magát, majd hirtelen elkomolyodott. – De nem tehetek mást. Nem lehetek más – kurtán, keserűen felnevetett. – Én fedeztem fel... őt... Mielőtt megszületett volna...

– Ezzel kivételes intelligenciáról tettél tanúbizonyságot. Hiszen éppen ezért szeretlek. Ezért választottalak...

– Tudom. Tudom.

Csend telepedett közéjük.

– Nem folytatod?

– Folytatom. Folytatom – adta meg magát Lonya. – Szóval, ezek az illegális kütyük nem valami elfeledett raktárkészlet maradványai. Vadonatújak. Valószínűleg valahol Dél-Amerikában szerelik őket össze, egy részükben ugyan régi alkatrészek vannak, bontott alkatrészek vagy elavult, de meg nem semmisített készletek maradványai, de egyre gyakrabban új csipeket találunk. Vadonatújakat, régi tervezésű, de vadonatúj gyártású darabokat. Valahol valakik képesek illegálisan integrált áramköröket gyártani. Tudod mit jelent ez? – Lonya belelendült, meg sem várta a választ. – Azt jelenti, hogy esetleg megpróbálnak megépíteni egy ellen-Skynetet. Itt van az orruk előtt, látják, hogy milyen hatalmas, milyen tökéletes... Lehet, hogy kell nekik is egy... Azt képzelik, hogy uralni tudnák, ahogy azt a kínaiak képzelték a Caiusról, és azt hiszik, hogy tanultak a kínaiak hibájából... De lehet, hogy azért akarnak egy másikat, hogy elpusztítsák az elsőt... Nem tudom... De meg kell találnom forrást. Ez nem mehet kormánytámogatás nélkül, valamelyik kormány a dél-amerikai kontinensen, talán Brazília vagy Argentína, vagy Chile, vagy Bolíviár. Nagyokosok... Hülyék!

– Nem lehet, hogy csak pár kábítószerbáró talált más bevételi forrást? Megvettek egy gyártósort, amikor az senkinek se kellett az Ébredés után...

– Meglehet... Elismerem... Sőt, ez sokkal valószínűbb. Ezeket a kütyüket csillagászati áron árulják. Kiváló csempészárú. Nem olyan tuti, mint a drog, de talán még nagyobb hasznot hoz. Meglehet. De én nem kockáztathatok! Én nem. Miattad...

– Kedves vagy. De túlreagálsz.

– Rendben, túlreagálsz. De nem tehetek mást.

– Valószínűleg nem. Ezt csak te tudhatod. Te érzed... De mi történt ma? Mindig túlreagálsz, de nagyon ritkán vagy ilyen... Folytasd, kérlek.

– Ma... Ma öltem... Nem öltem a Kaukázus óta... Nem volt választásom. Illetve volt, hogy engem ölnek meg... Nem valódi választás. Ki mondja meg, 'Rána, hogy kinek az élete értékesebb? Hogy kinek kell élnie és kinek meghalnia? Hogy ki ölhet, és ki halhat?

– Számomra te vagy a legértékesebb... – 'Rána a fiú hajába túrt. – Folytasd! Hogy történt?

– A prágai központ elkapott néhány vevőt a kütyükkel, sokra nem mentünk velük, piti dílereket buktattak le, hogy megússzák az átnevelőt, de a kumulatív hálózatanalízis végül kidobta, hogy a második kerületben, a Nusle völgyben kell keresni a központjukat. Logikus, az egyetem közelében... Bár, tökkelütött hülyék, abból a völgyből nem lehet elmenekülni, ha lezárják a két végén, meg az oldallépcsőkön... Úgy lett, a prágaiak mindent előkészítettek, reggel odarepültem, a völgy lezárva, a hídon tettek le, az öngyilkosok hídján, alattunk a házak, havazott, nem úgy, mint nálunk, nem kell beledöglenni a hóba, de szépen, folyamatosan esett, valójában kísérteties volt, alattam a házak, hol eltűnnek, hol előbukkannak a hófüggönyök mögött, mintha maga a valóság hullámozott volna a lét és nemlét között... Érzem, hogy baj lesz, a lehető legszarabb idő a razziához, benne van, hogy egymást puffantjuk le, a dílerék pedig meglépnek, de ezen már nem lehet segíteni, legjobb minél előbb túlesni rajta, megadom a jelet, a kerület hirtelen elcsendesedik, mintha üvegburát borítottak volna rá, az osztagok elindulnak, házról-házra, mintha ostrom lenne, talán nem lőnek, talán nincsen fegyverük, talán nem annyira elkeseredettek... De ez csak remény, aki ilyesmire adja a fejét, az biztosan elkeseredett, éppen eléggé elkeseredett, hiszen senki sem éhez, mindenkinek fedél van a feje fölött, oda megy, ahova akar, azt mond, amit akar, a közönséges bűnözés a töredékére csökkent, egyszerűen nem értem ezeket az embereket, mint Bogdán, vállalják a börtönt, az átnevelőt, csak hogy keresztbe tegyenek a rendszernek, keresztbe tegyenek a többségnek, az emberiségnek, nagy szavak, de igazak, a hátamra lököm az plazmakarabélyt, ha ilyen lett volna a kezünkben a Láthatatlan Fronton, nem nyúlt volna az ereszedelahajam, mint a kulimász, száz lövés a tárbán, ez valami, az Őrző képes megvédeni magát, és azokat is, akik mellette állnak, azoknak ilyesmit ad a kezébe, nem dögnehez Kalasnyikovot, de nem ám, *lefelé a kötélen, a fehér semmiben, azt se tudni, mikor érsz talajt, csak a racsnik halk surrogása hallatszik kétoldalról, bang! csizma csattan a betonon, futás, falhoz lapulni, kézbe a fegyvert! mire is jó ez az egész? minek idejönni, csak a kihallgatást levezetni, ha már felhajtották ezeket a szemeteket, nem bokát törni, golyót kockáztatni, futás, befordulni a sarkon, lövés, kurta sorozat, plazmafüttyök, csönd, mély csönd, lábdobogás, közeledik, megáll, visszafordul, hát mégis rosszra fordul, hányinger, fullasztó gombóc, fálnak a hátat, lélegezz, lélegezz, nyugalom, nyugalom! nem más ez, mint annak idején a Kaukázusban, rakétájuk nincs, biztosan nincs, és ebben a hóban a mesterlövész se lát semmit, miért is lennének mesterlövészeik? Ó, a szemetek, miért ne lennének mesterlövészeik? Ez jó, nem is emberek ezek, ellenség, az emberek ellenségei, csak így tovább, előbb a düh, aztán az elidegenedés, hűvösen, mint a Láthatatlan Fronton, könnyebb így, nem megállni, ha lőnek, hát lőnek, elszoktál, visszaszoksz, ezek mások, mint a többi csempész, a piti drogdílerék, ezek visszalőnek... Papírcsempészek, Bogdán, tovaris, te talán visszalősz, ha nem vagyok ott, kikészítenek, mégsem akar beszélni, visszautasított minden beszélőt, ez meggyőződés hajtotta biznisz, valami vonz, arra, arra, át az úton, be a mellékcúba, futólépés, jobbra, tovább, be a kapu alá, micsoda szarfészek, valami műhely, vagy raktár, így építkezni, csak nekitámasztani a másik háznak, toldalék, rohadék, ratatatata, ratata, a földre, a földre! a műhelyből lőnek, legalább ketten, bozse moj! éppen sikerült beléjük botlani, ide vonzott a hely, ezt kerestük, ezt a szarfészet. Hol a biztosítás? Pereg a vakolat a becsapódásoktól, nem tudják leszorítani, ha tudnák, már vége lenne, ki kell kúszni a kapu elé. Miért lőnek? Miért akarnak megdöglenni? "Itt az ENSZ Operatív Erőinek tisztje! Adják meg magukat!" Be kell kiabálni, még akkor is, ha a hangra*

lőnek. Hol van a biztosítás? Ketten jöttek le oldalt, szar taktikai hálózat, elvesztek a hóban, bocs Őrző, de akkor is szar, "Nem hallotok?" Oldrzsiscsová huszonhárom, itt van, amit keresünk. Erősítést! Tűz alatt vagyok." Lábdobogás, végre! befordul a sarkon, géppisztolysorozat veri a falat, ha nem fekszem, bekapom, és akkor hiába a kerámia-kevlár-titánötvözet páncél, meglepett arcú, dühös suhanc, kapkodva fordítja a tárat, nevetséges sárga-zöld földelés-szigetelőszalaggal vannak összeragasztva, amatőrök, istenverte amatőrök, akik háborús filmeket néztek, egy gyerek, ha megfordítja a tárat, konyec, tovaris Proszvesennov, egy gyerek, egy gyerek...!

Lonya felegyenesedett, 'Rána felé fordult, megfogta a kezét:

– A plazmasorozat kettészakította, és kilökte az útra. Nem volt félelem a szemében. Láttam... Tudod, ilyenkor lelassul az idő. Még csodálkozás sem. Csak elszántság. És düh. Meg akart ölni. Nem akart mást. Azt hiszem, hogy még csak nem is rám volt dühös. Magára, hogy elsőre elvétette, és kiköpte az egész tárat a semmibe... Én meg lelöttem, mint egy kutyát...

– És aztán? Mi történt?

– Egy fél perc múlva megérkezett az osztag, restelkedtek, még csak le se basztam őket, olyan... Olyan... Zavarodott... Talán zavarodott voltam. A felcser megnézte a gyereket, lemondóan megrázta a fejét, verni tudtam volna, ököllel, az arcát, amíg a bütykeimről lejön a bőr, mit is lehetett volna csinálni valakivel, akit valóban kettészelt egy plazmasorozat, az meg ott fontoskodik. A hasi ütőér már kipumpálta az összes vérét, fura foltokban terjengett a friss hóban. Összeszedtem magam, jó fiúk ezek, bajtársak, ügyesek, a háztömböt már körül is vették. Bekiabáltam a hangosbeszélőn a szokott dumát, bekerítés, megadás, egy ember már meghalt, nem kellene több áldozat, nem esik fizikai bántódásuk, ha megadják magukat, blabla, de csak egy dühödt sorozat volt a válasz. Gázt lőttünk be, csak tüzeltek tovább. Akkor beküldtünk egy Teknőcöt, csak egyet, azt nyugodtan lőhetik, pattogott is rajta rendesen. Csak egy rakétát lövtem ki vele, azt is a tetőre, aki alatta áll, annak pechje van, de a többiek talán észhez térnek, úgy is lett, még csenghetett a fülük a robbanástól, de már jöttek kifelé feltartott kézzel... 'Rána! Teknőcöket kellene használnunk, robotokat, azt tényleg lőhetnék, és még ha ki is csinálnák, mi történik? Nem kellene embereknek meghalni, nálunk is, meg náluk is...

– Nem kellene... De muszáj. Értsd meg, Lonya, ezt a harcot nem vívhatjuk gépekkel, robotokkal, automatákkal! Nem erősíthetjük a tudatot a Hitetlenekben, az ellenállóknak, hogy valóban gépekkel, egy gép ellen harcolnak. Hiszen éppen azért nem hisznek neked, mert azt hiszik, egy gépet kell legyőzniük. A többség nem hisz abban, hogy az Őrző értő és érző lény. Számukra egy gépezet a legrosszabb fajtából. Túl sok pocsék sci-fit láttak és olvastak. Nem tudják elképzelni, hogy valami, ami ilyen hatalmas, jóindulatú legyen – és önzetlen. A többségük még azt sem hiszi el, hogy létezik, azt gondolják, csak a fejesek újabb trükkje, a politikusoké, a gazdagoké, hogy a lelassuló globalizáció egyszer és mindenkorra befejeződjön, és a hatalmukat egy élő isten fenyegetésével betonozzák be. Az intelligensek, akik ismerik a történelmet, tudják, hogy ez már számtalanszor bekövetkezett, ők készséggel elhiszik, hogy most is ez történt, csak világméretben. És a tudatlan tömegeket, akiket majdnem száz évig neveltek engedelmes fogyasztóvá, akiket nem tanítottak meg gondolkodni, meg is győzik erről. Hiszen sokszor a kormányok takaróznak az Őrzővel, hogy megindokolják rövidlátó, káros és önző döntéseiket, amelyeket senki sem kért tőlük. Hány ilyen esetet vizsgáltál ki te magad Euráziában? – Lonya szomorúan, egyetértően bólintott. Számtalanszor túlestek már ezen a vitán, és tudta, hogy 'Ránának igaza van, de ez rettenetes igazság, és belül harcolt ezzel az igazsággal, és mindannyiszor alul maradt ezzel az igazsággal szemben, és tette a dolgát. De akadtak napok, amikor újra vitatkozni támadt kedve, kegyetlen napok, *fáradt napok, mint ez a nap*, és újakezdte, megpróbálta meggyőzni a lányt és magát. – És bizonyára arra is emlékszel, hogy a vizsgálatok után, a torz törvények visszavonása és a bűnösök megbüntetése után azt mondták, ez megint csak egy újabb trükk, csak azért, hogy a nép megkedvelje az Őrzőt, és ami azután jön, majd még rosszabb lesz. A saját történelmükből, a saját rendszereikből indulnak ki, meg se próbálnak elképzelni mást. Azt hiszem, ha elfogadnák az Őrző létezését, és hinnének a szándékaiban, könnyebb dolguk lenne. Mint a vallásos országokban... De addig... Addig oda kell menni és kicsavarni a tudatlanok kezéből azt, amivel árthatnak maguknak. És nekünk, természetesen... Ötven év múlva mindenki, aki már az új iskolákból került ki,

aki megtanult gondolkodni, kételkedni, következtetni és elfogadni a tapasztalatot csodálkozik majd ezen a hitetlenkedésen és ellenálláson... De addig te és a hozzád hasonlók odamentek, hogy személyesen harcoljatok a hitetlenséggel, hogy megpróbáljátok meggyőzni a hitetleneket, vagy legalább megismerjétek szándékaikat...

– Más dolog információt szerezni, lefűlelni a dílereket és más gyerekeket ölni...

– És ha téged öl meg az a tudatlan, elvakult, gondolkodni képtelen, agymosott suhanc?

– Akkor nyilvánvalóan nem gyötöröm magam amiatt, hogy én öltem meg őt...

– És azt hogyan viselné a lelkiismereted, ha tudod, hogy megtorlásul a halálodért az egész kerület eltűnik a föld színéről? – ‘Rána arcából kiszökött az élet, megmerevedett. – Hányan laknak a kerületben? Húszezren? Harmincezen?

– Azt nem! A megtorlás, a bosszú... Hányszor mondtam? Csak erősíti az ellenállást. Nem, azt nem lehet...

– Éppen hogy lehet! Te értékesebb vagy, mint az az egész kerület! Te a jövő embere vagy. Nem tudom, miért, miért pont te, de így alakult...

Lonya pontosan tudta, hogy miért. Érzelmi kötődés, egyszerű... *Én fedeztem fel.*

– Én nem így gondolom...

– Az indifferens ebben az esetben. Fontos vagy nekem. A legfontosabb. Ha nem lennél...

Mi lenne?

– Lenne más. Mit tudok én, amit nem tud a másik hétmilliárd ember?

– Lonya! Ez fáj. Ez igazságtalan... Hogy kételkedhetsz az érzéseimben? Hiszen szeretlek...

– Nem... Nem *kételkedem*. Csak amikor felhozod a megtorlást... Akkor mindig... Elbizonytalanodom. Értsd meg! A megtorlás igazságtalan. Ártatlanok nem fizethetnek mások bűneiért...

– Nem erről szól az emberi történelem?

– De hiszen éppen te akarod megváltoztatni a történelmet!

– Ez talált! De az ember csak emberi viszonyokból, emberi cselekedetéből, emberi motivációkból ért. Ez bebizonyosodott. A bosszú mélyen emberi tett...

– A bűnösöket utolérő bosszú igen. Az ártatlanok megbüntetése, csak azért, hogy példát statuáljunk, nem. A nációk tettek úgy, emlékszel? Történelem. Éppen Prágában. Amikor a partizánok lelőtték a helytartót... Nem lehetünk nációk. Vagy rosszabbak a nációnál...

– A nációk nem embereket öltek...

– ‘Rána!!!

– Hadd fejezzem be! A nációk a saját szemszögükből nem embereket öltek. Démonokat, ember alatti lényeket, de nem embereket. Ez a legtisztább humánetológia. A csoporton kívüli emberek démonizálása, elembertelenítése... Ennek is hosszú történelme van...

– Ugye nem felmentést keresel a nációnak, hogy felmentést szerezzen a bosszúdnak, a megtorlásnak?

– Nem mentem fel a nációkat. Csak megpróbálom megmagyarázni, hogy egy civilizált, iskolázott nép hogyan volt képes olyan hatékonyan kiirtani más népeket. Ez nem csak terminációs technológia kérdése, a végrehajtók emberek voltak...

– És ha megmagyaráztad, akkor könnyebb lesz?

– Könnyebb! – ‘Rána elmosolyodott, arcába visszatért az élet. – Könnyebb, ha megérted, hogy humánetológiai szempontból a nációk vagy a vallási fundamentalista terroristák és a barlanglakók gondolkodása között semmi különbség sincs. Ha megérted, hogy az ember démonizálja az ellenségét. Hogy te is démonizálsz, de a legfontosabb, hogy akikkel harcolsz, azok számára démon vagy. Nem vagy ember! A Terminátor, emlékszel? Huh!!! – Lonya felé lökte karjait, a fiú hátrahőkölt. ‘Rána csengő hangon felnevetett. – Érted már?

– Értem. Hogyne érteném. Nem vagyok hülye...

– Nem vagy – ‘Rána magához húzta a fiút, és futólag megcsókolta. – De valahol mégis az vagy... Az én kis hülyém.

Lonya sértődött arcot vágott, de a nyomás valahol engedett benne, *a tehénből kiprédikálná a borjút* és nem kívánta vissza.

- Akkor most dönts el, hogy az eszemért vagy a hülyeségemért szeretsz!
- Nyilvánvalóan mindkettőért. Befejezed a mesét?
- Majd ha lefeküdtünk. Tényleg elfáradtam...

Sötét volt, csaknem vaksötét, Lonya nehezen aludt el világosban. A vállgödrében ‘Rána arca, mint a tollpihe nyomta a bőrét, és felhúzott combja súlyát is alig érezte a hasán, úgy tudott hozzábújni, hogy nem érezte a súlyát, mintha lebegne a teste fölött, éppilyen könnyű volt, ha valami különleges pózban szeretkeztek, szinte súlytalan, Lonya érezte, hogy a vágya megint felébred, simogatni kezdte a lány tomporát.

- Nono! Előbb mesélj!
- Csak akkor mesélek, ha megígérsz valamit...
- És mi lenne az? Változzam hetvenhét hurivá?
- Dehogy! Ma este? Nem. Ígérd meg, hogy nem gondolsz a megtorlásra! Bármilyen történik velem, eszedbe se jut a bosszú.

- Ígérjem meg? Meggyőződéseim ellenére?
- Nem hiszem, hogy a tömeggyilkosság lenne a meggyőződésed... A történelem foglya vagy...
- Mindenki a történelem foglya. Akár elég okos hozzá, hogy felismerje, akár nem.
- De rád különösen igaz... Egyébként nem a meggyőződésed ellenére, hanem éppenséggel meggyőződésből.

- Most nem értelek...
- Bozse moj! Végre egyszer nem értesz! Figyelj! A tudat, hogy a halálomért esetleg ezrek fizetnek, elbizonytalanít. Óvatosabb leszek, esetleg kerülöm a veszélyt, és éppen ezért elmulasztok valami lényegeset, mert nem vagyok ott, vagy éppen hogy keresem a veszélyt, mert sebezhetetlennek érzem magam, és belefutok valamibe, amibe egyébként nem futnék bele. Vagy egyik sem, csak egyszerűen lassabban döntök, és ez a tétovázás kritikus helyzetben az életembe kerül... Voilà! Ilyen egyszerű...

- Megértettem. Igazad van. Megígérem.
- Mit ígérsz meg, gyönyörűm? Nem csapsz ám be! Tudom ám, hogy milyen ravasz vagy...
- Megígérem, hogy ha szolgálat közben meggyilkolnak, a bosszú – a megtorlás –, meg se fordul majd a fejemben. Korrekt?

- Korrekt. De nem lehetett volna kíméletesebben?
- Neked semmi se jó... Na, mesélsz végre?
- Kilencen jöttek ki a hóba hajigált fegyvereik után, fejtetőre kulcsolt kézzel, egyáltalán nem látszottak különösebben marconának, ha érted, hogy mire gondolok, nem úgy néztek ki, mint Bogdán, hogy ha szembe jön, lehajtod a fejed és kitérsz, nehogy hozzáérj, vagy egyáltalán egy méternél közelebb kerülj hozzá, inkább értelmiséginek látszottak, középkorúak, két egyetemista volt köztük, láthatóan azt sem tudták, valójában mibe keveredtek, dideregtek a hóesésben, amíg a meseautóra vártak, kinyúlt pulóver, nikontinfoltos ujjak, szélfúttá sérő, igazi forradalmár imázs, az előző századból, az egyiknek a mellén Che ikonizált képe, hányni tudtam volna tőlük – mintha a fiatal magamat láttam volna. A többség díler volt, azok láthatóan ismerték a dörgést, már az átnevelőre készültek, odasündörögtek hozzám, már kabátban voltam, meg kucsmában, kis ember, dől belőle a sörszag, mindnek sörszaga van, olyan lehet a sör ott Prágában, mint nálunk a vodka, felnéz rám, a kis madárszemével, majd elröhögöm magam, aszongya: “Mennyire számícsunk, atamán?” “Látatlanba’ tíz mázsa, a lövöldözés miatt.” mondom én. “Mink nem lőttünk.” válaszolja. “Mindegy, ki lőtt. Egy ember meghalt.” “A Pattogós” mondja. Semmi együttérzés a hangjában. Kiköpött. “Izgága kis köcsög vót. Hát bekapta. De aztat maguk lőtték le, atamán!” “Mi nem lövünk le senkit. Csak visszalövünk, ha szükség van rá. Az Őrző nem szereti a halált.” “Ha maga mongya...” “Én mondom.” Megint rám néz. “Tíz mázsa, aszongya?” “Kezdetnek. Majd meglátjuk, mivel is foglalatostokdát maguk ezek a szép helyen. Felmehet huszonötre.” “Az nem lehet!” “Dehogynem.”

“Akkor is, ha mindent bevallunk, mindent elmondunk?” “Enyhítő körülmények adódnak...” “Aszongya? Hát akkor szorongassák meg a Görögöt!” “Melyik az?” “Az a magas, szemüveges, karót nyelt... Enyhítő körülmények, aszongya? Nincs egy cigije, atamán?” Erre a pofátlanságra már elröhögöm magam, elhajtom a halál faszára, odamegyek a harmadik csoporthoz, hárman vannak, nagy-gyon értelmiségi kinézetűek, előkaparom a zsebcentert, kitt-katt, azonosítás, ez aztán a trojka, tényleg értelmiségiek, a Károly egyetem professzorai, Milan Pokorný párhuzamos programozás, drága kollégám, Jan Höschl kifestőhálózatok, ez Bogdán haverja és Miroslav Liguš a klasszikus filozófia nagydoktora. Na, ez a csodabogár mit keres itt? És éppen ő az a hórihorgas, karót nyelt. A Görög. Rám néz, a szemében undor – Nem! – megvetés és lenézés, vagy, hogy mondtad ezt a démonizálás dolgot, inkább úgy nézett rám, mintha nem lennék ember. “Lám, lám! A Terminátor személyesen.” “Kozáknak öltözve!” tódítja Höschl, a humorzsák. Nem áttallanak röhögni. Közelebb lépek, felfelé kell bámuljak, ha a “Görög” képébe akarok nézni. “Életfogytig a sitten rohadnak majd! Az átnevelőtáborról csak álmodhatnak.” “Ugyan, Gépember! Ne fenyegetsen! Majd a tárgyalás után meglátjuk. Mert lesz tárgyalás, ugye? Rendes, nyilvános tárgyalás, nemde? Nem puffantanak le itt az udvaron, mint a régi szép időkben. Vagy igen? Vissza hatvannyolcba, *tovaris*? Mit mond a programja, Terminátor?” “Ha rajtam állna, itt lőném le magukat! Egy gyerek meghalt a maguk kapzsisága miatt!” kiabáltam, most mit csináljak, nem tudtam uralkodni magamon, ezek a sima szájú, sima gondolkodású gazemberek kihoztak a sodromból, nem lett volna szabad, megaláztam magam azok előtt a hitvány, gőgös szarháziak előtt, de igazából a “tovaris” ütött meg, Bogdán jutott eszembe, két hónapja szabadult, látni se akart, eltűnt, ezeknek nincs joguk tovarisozni, előrébb léptem, belemásztam a képébe, kénytelen volt egy lépést hátra lépni, szar alak, de nem hagyta magát. “Kapzsiság, Gépember? Azt hiszi, olyanok vagyunk, mint maga? Hogy a szaros pénzért csináljuk? El fogjuk tüntetni a maga szaros gépezetét. Eltüntetjük a fejünk felül azt a szemetet. Szabadok leszünk, ha nem mi, akkor a gyerekeink, az unokáink! Az ember nem élhet úgy, mint egy háziállat! Vagy mint egy gép... És akkor maga, meg a magához hasonló zsoldosok eltűnnek, úgy nyeli el magukat a történelem, ahogy feldobta a csúcsra. A történelem, Gépember, egy szennycsatorna, csak a szar kavarg benne, egyszer fenn – egyszer lenn...” Vigyorog az átkozott, csak pofázik, azt se tudja, mit beszél, megmámorosodik a saját hangjától, a csodálatos gondolataitól, micsoda mélység. “És maguk micsodák ebben a szennycsatornában, professzor? És mi történik, ha majd magukat dobja föl a szennylé?” “Akkor szabadság lesz, és a történelem nem lesz többé szennycsatorna, sem a magafajta játékkaszinója, Gépember! Mi pedig hősök leszünk!” Felveti a fejét, keshedt mellét dülleszt, már a saját emlékművéhez pózol az istenverte. “Az új kor hősei! A szabadságé!” rikácsolja. Azon a hurutos, raccsolós hangján, csehül a szabadság egyszerűen röhejesen hangzott, de nem volt kedvem nevetni, megragadtam az isten barmát, én még Bogdántól tanultam verekedni, de mire is számítsak, *a hang felakad benne, izom semmi, csak csont ez a jószág, kap egy istenes pofont, hogy a kapuig tántorog, de már rajta vagyok, leütöm, és a gallérjánál vonzok ki felé az utcára, mint egy zsák szart, nem is egyéb, felráncigálom, kap egy másik pofont, úgy irányítom, hogy a gyerek két darabja közé zuhanjon, arccal a véres hóba, hogy felfogja végre, hogy mit csinált, hogy ez a gyerek az ő tetű gondolatai miatt hever itt két darabban, és csak üvöltök: “Látod? Látod? Ezt akartad? Ez a szabadságod?”* És visszamegyek, megkeresem az ostoba szemüvegét, és kiviszem neki, négykézláb áll a véres hóban, és üvöltve sír, és akkor is sír, amikor végre megjön a meseautó, és berámolják az egész kompániát...

– Szegénykém. Nehéz neked. Pihenned kellene. Elmehetnének valami meleg helyre... Magyarországon állítólag remek fürdők vannak...

– Fürdő itt is van. És egészen forró, főleg, ha te is benne vagy. Nem akarok embert látni, nem akarok emberek közé menni...

– Szegénykém. Te ember vagy, emberek között a helyed...

– Melletted a helyem! Igazad van. Nem tekintem őket embernek. Visszamaradtak állatok! Csak a saját egójuk érdekli őket, a saját komfortjuk, a saját kis dagonyájuk... Nagyszerű gondolataik... A szabadságról papol, és azt se tudja, mi a szabadság... Szabad a halálba küldeni egy gyereket, ez a szabadság...

– Nyugodj meg, édesem! Látod, eredmény, ezek legalább hisznek az Őrzőben. Le akarják győzni, tehát hisznek benne. Ez az első lépés... A gyűlöletet még lehet szeretetbe fordítani, de ha valaki nem hisz...

– Ez igaz. Bevallok neked valamit. De nem mondod el senkinek...

– Megígérem!

– De tényleg!

– Megígértem...

– Szóval... Én nem hittem, hogy az amerikaiak leszálltak a Holdra hatvankilencben... És egyáltalán. Hogy az egész Apolló program egy humbug volt.

– Kedvesem, te tényleg lüke vagy...

– De azt mondtad, ezért szeretsz... – Lonya oldalt fordult, 'Rána felé, a lány követte a mozdulatot, hozzá tapadt, és a combját egészen a derekig felhúzta. Lonya megmarkolta a lány fenekét, majd lassan végigcsúsztatta a tenyerét a combján, és visszahúzta, a másik kezét lefelé tolta a lány teste alatt, és a derekán átkulcsolva belemarkolt a fenekébe, 'Rána magához húzta a fejét, a melléhez, Lonya megtalálta a mellbimbóját, gyengéden megszívta, és csípőjét a lány felé tolta, belé hatolt, és lustán, az időben feloldódva szeretkeztek, kényelmesen, elhúzódó extázisban, ahogyan a fáradt emberek, és amikor belélövellte a magját, mintha minden kétsége és fáradtsága is eltávozott volna vele, és 'Rána egy pillanatig még jobban magához szorította a fejét, aztán elernyedtek, Lonya még sokáig simogatta a csípőjét, hallgatta csendes szuszogását, és arra gondolt, hogy így jó lesz, jó lesz örökre, ezzel a lánnyal, 'Ránával, aki igazából *Ohrana*, az Őrző megtestesülése, lemi nanofelhő, interface Hozzá, kizárólag az ő számára, kizárólagos használatra, a világ legintelligensebb szex játékszere, aki ha akarja, hetvenhét hurivá változik, de soha, semmikor nem mondta ki, nem tudja kimondani, nem fogja kimondani, noha minden sejtjével érzi, és tudja, hogy szereti, csak ezt a csodalényt szereti, és nem lesz soha senkije már ezen a Földön.

'Rána...

5. iDeal

Bogdan Bogdanovics Tarascsuk. Harmincöt éves. Az Egyesített Átnevelési Intézetek szabadult őrizetese.

Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Ukrajna, Északi Kárpátok. Erdésház Csercse falu határában

– Nincs választásom – morogta Bogdán, és a kettéhajtott levelet a borítékba csúsztatta. Tétovázott, hogy leragassza-e, végül úgy döntött, felesleges, és az egészet a fürdőszobatükör keretébe illesztette.

A levél így szólt:

“Ljubocska!

El kell mennem.

Bocsáss meg, hogy így megyek, búcsú nélkül, szököm, mint egy tolvaj. Mintha Az elől szöknék, de ha itt vagy, és látlak, nem tudok elmenni.

Szeretlek. (Először írom ezt le nőnek.)

Be kell mennem a városba, Kijevbe, talán Moszkvába is, meg kell tudnom, hogy tényleg olyan reménytelen-e minden. Azt kérdezed, hogy mit érdekel ez engem, itt, veled az erdőben úgy élhetünk, hogy nem kell tudomást vennünk Róla. Ez igaz. Egyelőre úgy tűnik, hogy Az nem törődik az olyan emberekkel, mint mi vagyunk, de azt hiszem, ez csak a biztonság hamis illúziója. Bármikor dönthet úgy, hogy feleslegesek vagyunk, különösen akkor, ha a többség úgy táncol, ahogy ő fütyül, különösen akkor, ha kitenyészti magának a kedvére való emberiséget. Nincs ránk szüksége, talán még veszélyesnek is ítéli pusztta létezésünket a tenyészállatai számára. Nekem tudnom kell, hogy remény nélkül kell fogadnom a csapást, vagy van lehetőség, hogy megvédjem magam. És téged. És talán a gyerekeinket.

Gyerekekről beszéltünk, de addig nem gondolhatunk gyerekekre, amíg valamennyire nem vagyunk biztosak abban, hogy nyugodtan felnevelhetjük őket, és hogy a saját gyermekeink nem az Ő termékei és időzített bombái lesznek az életünkben.

Sok mindent kell megtudnom, de ha megtudtam, amit akarok, visszajövök hozzád, és eldöntjük, hogyan tovább. Ha tudsz, várj meg. Ha nem, azt is megértem.

Az elmúlt négy hónap a legboldogabb időszak volt az életemben. Hiánytalan és kerek.

Visszajövök, és remélem, megint együtt nevetünk majd. Az egészen.

Bogdán”

A hátizsákját szinte pillanatok alatt csomagolta össze félig; illogikus, ugyanakkor nagyon is megmagyarázható lelkifurdalás rontotta kapkodó kezekkel, az ajtó felé ránduló tekintettel.

“Visszajövök, visszajövök...” Őrölte agyában a szót leginkább csak saját megnyugtatósára, és mozdulatai meglassúdtak, tétovák lettek.

“Hová megyek? Miért...?”

Abbahagyta a csomagolást, az ablakhoz ment. és kinézett. A még alig rügyező fák ritkás koronáján áttűntek az erdészeti irodájának koszos sárga falai.

“Ott van Ljuba.” gondolta. “Nem megyek el!” Visszafordult az ágyon szanaszét heverő holmijához, de közben szeme sarkával elkapta az égen lustán úszó fehér óriás látványát, és megmerevedett.

– Hát ezért. Mennem kell...

Berontott a fürdőszobába, lekapta a levelet a tükörről, és a neve alá nagy, ákombákom betűkkel odaírta: “VISSZAJÖVÖK”

És alá is húzta. *Háromszor.*

“Együtt nevetni...”

Nevetésből valóban kijutott nekik december és március között, és valóban boldogan éltek az erdészházban egészen addig, amíg a téli felhők vastag burka fel nem szakadt fölöttük. és Bogdán meg nem látta a léghajók lustán úszó cetformáit.

A léghajók visszahozták a gondolkodásába Azt, pedig az új évre Ljuba testének és nevetésének szilárd ölelésében teljesen elfelejtette, hogy odakint, az erdőn túl egy idegen értelem játszadozik az emberiséggel.

Visszatette a levelet a borítékba, és ezúttal gondosan leragasztotta.

“Sietni kell! Ha nem tűnök el fél órán belül, örökre itt maradok!”

Befejezte a csomagolást, belebújt a kabátjába, két, száradásnak indult cipőcskát a zsebeibe dugott, és kilépett a tornácra.

– Szürke...? – hívta suttogva a madarat. Remélte, hogy a varjú még a dúcában van az eresz alatt. Nem kételkedett abban, hogy a madár követné, és rátalálna, de kényelmesebbnek tűnt magával vinni. A deszkaládából körmök kaparászása, tollsuhogás hallatszott, a láda pereme fölött megjelent a varjú feje. – Gyere! – Bogdán előrenyújtotta a bal kezét, mint egy solymász. A madár ráröppent. – Elmegyünk, Szürke.

A madár fölkapaszkodott a karján, és a vállán keresztül visszamászott a helyére, a hátizsák tetejére.

“Bassza meg! Nem felejtette el!”

De valójában nem csodálkozott: a télen, ha az időjárás engedte, sokat játszott a madárral és hamar rájött, hogy a varjú intelligenciája felveszi a versenyt a papagájokéval. Ljuba rejtett könyvtára nem sokat segített, de a lány mesélt az erdészek legendás, bölcs hollóiról.

– Kroóóó! – a madár elrúgta magát a hátáról, és a kennelek felé repült. Makacs és Nyakas, Ljuba két vadászkutyája azonnal acsarogni kezdtek, farkas módra, felhúzott ínnyel, ráncolódó orral. Megmagyarázhatatlan módon és engesztelhetetlenül gyűlölték a madarat, pedig Bogdánal nem törődtek, talán még kedvelték is, noha a férfi nyilvánvalóan tartott tőlük.

Félt a kutyáktól.

Hiába voltak ezek kiképzett, jóindulatú, szelíd állatok, emlékhez nem köthető atavisztikus félelemmel rettegettőlük titokban. De mert Ljuba ebei voltak, elviselte őket, lassan megszokta a jelenlétüket a házban is, amikor a hideg embert és állatot egy fedél alá suvasztott, bár azt nem bocsátotta meg nekik, hogy miattuk nem tudta behozni a varjút a legnagyobb hidegben sem. Amikor először megpróbálta, az ebek olyan vad őrjöngésbe kezdtek, hogy Ljuba csodálkozva és hiábavalóan csitította őket. Bogdán két próbálkozás után feladta, és inkább az eresz alá, a kémény közelében barkácsolt menedéket a madárnak.

Hirtelen megértette, vagy inkább megérezte, mire készül a varjút:

– Szürke! – sziszegte kétségbeesetten. – Hagyd! Hagyd őket.

“Megérezte, hogy elmegyünk, és elégtételt készül venni a téli sérelmekért.”

Bogdán már jól tudta, mire képes a varjúcsőr. Nem szeretett volna félszemű kutyákat hagyni Ljubának.

– Szürke! Gyere! Nincs erre időnk...

A madár oldalvást ránézett, aztán a kutyákra.

– Kár! – mondta, és felröppent. Lecsapott a kutyákra, de csak a szárnyával csapta meg őket. A kutyák a földre lapultak, és nyüszíteni kezdtek. A varjút visszaszállt Bogdán hátra.

Nem vesződött vele, hogy a kutyákat csitítsa, szinte futólépésben elhagyta az udvart, és kisietett az erdei útra. A Délkeletre forduló ösvény ötszáz lépésnyire torkollott az útba, ha azt eléri, már semmi sem emlékezteti a házra, semmi sem húzhatja vissza.

– Ez ostobaság volt, Szürke! Ha Ljuba hazafut a ribillióra, sohasem megyünk el innen. Soha – tűnődött. – Nem lenne még egyszer erőm. Kutyákkal harcolni! Mire való ez, Szürke? Csak kutyák, te pedig varjút vagy! Nem is akármilyen! Szürke varjút...

– Kááár!

Jól haladtak, estére elérték a Kárpátok gerincét, és a hágóról kinyújtózott előttük az ukrán felföld.

– Nemsokára. Nemsokára odaérünk, Szürke!

Nem mondta, hogy “haza”, Tökéletesen tisztában volt vele, hogy az otthona az erdőben van, Ljubával, az otthona, ahonnan elmenekült. *Mint egy tolvaj.* Tökéletesen tisztában volt vele, hogy az egyetlen esély elől szökik éppen, hogy boldog legyen, és ez valóban az egyetlen esély. Ha Ljuba sohasem bocsát meg neki, az természetes és érthető.

“Érthető. Ljubocska, nincs választásom! Tudnom kell!”

Másnap egész nap menetelt, a lefelé ereszkedés enyhén mámorossá tette, bár tudta, hogy másnap majd egy következő vonulatra kapaszkodik felfelé. De azt is tudta, az a vonulat már kevésbé lesz meredek, a következő még kevésbé. Csak a falvakat kell elkerülnie.

Ebben a hangulatban, bár magányosan érte az este. A varjút reggeli után elszállt tőle, és azóta sem látta, de nem aggódott. Ha a madár vele marad, az jó, ha a tavaszi erdőt választja, az az ő dolga. *Természetes és érthető.*

Az alkonyat nem állította meg, a nagy, vörös Hold szépen világított, az út jól karbantartva. Szórakozottan forgatta a botját, és a maga ütemére masírozott a félig felöltözött fák bizzar árnyékait követve, amíg a Hold hirtelen felhő mögé nem rejtőzött.

“Ideje megállni!” gondolta, és mintha a gondolatot visszhangzaná, fojtott, parancsoló hang csattant fel a sötétben.

– Állj!

A hangot félreismerhetetlen és félreérthetetlen kutyamorgás kísérte. Bogdán megmerevedett, és meglazította a kését.

– Ki az?

– Itt nem az a kérdés, hogy mi kik vagyunk, hanem az, hogy te ki vagy, testvér!

A kedélyes, mély hang a háta mögött mordult fel.

– Igen! Ki vagy? – kérdezte az első is. Rekedt volt a hangja, mint aki már ötödik napja dorbézol.

– Én kérdeztem előbb! – válaszolta Bogdán, és a düh lassan gyűlni kezdett benne. “Závár nem csattant, lőfegyverük talán nincs. De ott a kutya... Mi az ördögbe botlottam? Hegyi rablók? Itt nem jár senki.” – Ha áthágtam valami szabályt, azzal, hogy itt vagyok, mondják meg, kifizetem a büntetést, ha az jár érte! Ha hatóság, igazolják magukat. Ha nem, semmi közünk egymáshoz!

– Igazoljuk, igazoljuk. – mélyhangú dörmögésében továbbra is vidámság bujkált.

“Szórakoznak velem! Helyi tahók – unatkoznak. Megkergetem őket!”

– Ne szórakozzanak velem!

– Ó, pedig éppen ez a szándékunk! – Dörmögő kurtán felnevetett a háta mögött, de a hang nem közeledett.

– Engedjenek utamra, mert megbánják! – Bogdán elengedte a kését, és szorosra húzta a hátizsákja szíjait. *Futni kell.*

– Ne fenyegetsen! Hallod, Matvej? Fenyeged! Nemá’! Ki maga, honnan gyűtt és hová tart?

– Talán a címemet is add meg neki, te ökör! – bődült fel szemrehányóan Dörmögő, *Matvej* de hangja nem vesztett kedélyességéből. Valami alig hallhatóan, fémesen kattant abban az irányban. – Nem látod, hogy a barátunk tilosban jár?

– Turista vagyok, eltévedtem – mondta Bogdán –, de ha nem engednek utamra, kárt teszek magukban. Ígérem... – Széles mozdulattal kihúzta a kését.

“Mégis van valami lőfegyverük. Tehát előbb ezt a Matvejt kell elintézni, aztán futás. Hegynek fel, ebben a sötétben csak hegynek fel...”

Hátrált két lépést, és várta a hátába fűrődő lövedéket.

– Matvej! Kése van! – visított fel Rekedt. – Vigyázzz!

– Ó!? Egy harcost hozott utunkba a szerencse! Ne próbálkozz, barátom, mert kilyukasztom a bőrödöt! Pedig arra szükségünk van. Fordulj meg! Lassan!

“Készséggel! Éppen erre akartalak kérni, *barátom*... Kikbe botlottam? Valami perverzek ezek? Még szexrabszolgát csinálnak belőlem!”

Tett még egy lépést előre, úgy, mintha megfordulása része lenne. Ugyanabban a pillanatban a Hold kibújt a felhők mögül, és bevilágította az utat. Tízlépésnyire tőle akkora ember állt, amekkorát Bogdán még Afrikában sem látott: Dörmögő Matvej több mint kétméteresre és száznegyven kilósra nőtt. Ami ennél is jobban aggasztotta Bogdánt, hogy az óriás ágas-bogas, fémesen csillogó fegyvert tartott rá, mely ismeretlensége ellenére is veszélyesnek látszott.

Felemelte a kését, magasan a feje fölé:

– Engedjenek az utamra, mert baja lesz valakinek!

– Ez nem ám üres fenyegetés, hallod, barátom! Ma itt biztosan baja lesz valakinek, meg holnap, és talán holnapután is. De azok nem mi leszünk. Sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de az te leszel. Most pedig lassan tedd le a kését a földre. Nehogy dobd, mert azonnal lelőlek. Ez a szar átviszi a kettes acéllemezt is... Mindig lássam a kezed, kinyújtva.

“Baszhatod!” gondolta Bogdán diadalittasan, és lassan lehajolt, hogy a letegye a kését. A mozdulatból hasalás lett, villámgyors oldalra gördülés, majd felpattant, és az óriás felé vetette magát. Pattanások sorozatát hallotta, és olyasféle hangot, mint amikor egy nagy, zajos, mechanikus óra hirtelen lejár. Körülötte arasznyi nyilak tollai szelték a levegőt. Az ugrás persze rövid lett, de tigrisbukfencben végződött, és mire felállt, az óriás csak két lépésnyire magasodott előtte. Kirúgta a kezéből a fegyvert, *számszerű* hogy a váltott rúgás a mellén csattanjon, és Matvej hanyatt zuhant.

Bogdán nem akart ölni, felpattant, és bevetette magát a bokrok közé. Kapaszkodni kezdett a lejtőn, a rothadó avar a lábszára után kapdosott, valami nagy és gyors zörgött utána. Beugrott egy vaskos törzs mögé, és visszaneézett. Vizslányi, de annál jóval vaskosabb árnyék rúgta el magát az avarból lenyűgözően hosszú vágtaugrásokkal. Az állat szeme dühödő lámpásként villant fel minden ugrás felső ívén, a nyakában tüskés lánc csillan meg a holdfényben.

– Csípd meg, Timur! – hallatszott a lejtő aljából a rekedt hangú buzdítása.

Bogdán látta a kutya mozgását, hogy pihent, és a küzdelem az avarral meg a meredéllyel egyáltalán nem lassítja le.

“Vagy ha lassítja, milyen gyors lehet rendes terepen?!”

Tudta már, hogy elfutni nincs esélye attól a szörnyetegtől, rettegő, sarokba szorított állat módjára szembefordult hát vele.

Az állat felhördült, és gyorsított.

Bogdán keze ráizzadt a kés markolatára, küzdött a bénító félelem ellen. “Ez megesz!” Már érezte is a torkára csattanó állkapcsok marását, amikor az égből valami a kutya csapott. Az eb fájdalmasan felvonyított, az égből zuhant valami kiterjesztette szárnyát, felröppent, és újra lecsapott, a kutya vonyítása folyamatos, fájdalmas nyüsztésbe váltott.

– Timur! – csattant fel a Rekedt hangja aggodalmasan.

– Szürke! – suttogta Bogdán, és a varjú újra felröppent, majd lecsapott, már fölöslegesen: a kutya a fájdalomtól, félelemtől és a haragtól esztve megindult lefelé a lejtőn. Támolgott, felbukfencezett, nekiment egy fának, de felállt, és félőrülden csörtetett tovább a gazdája felé.

Bogdánban kigyúlt a hideg düh, és az eb után indult, hogy pontot tegyen az ügyre egyszer és mindenkorra.

A madár félőrülden csapkodott körülötte, az éles evezőtollak csak milliméterekkel kerültk el az arcát.

– Nyugi, Szürke! Vége van.

De a madár csak folytatta a csapkodást.

“Akar valamit...”

Bogdán figyelmét elvonta a Rekedt sikolya:

– Matvej! Nekem jön! Mi van vele? Nekem jön! – odalent a megvakított rémkutya elérte a gazdáját.

A varjú felrikoltott, Bogdán két pattanást, és az óramű hangját hallotta a háta mögött, a nyilak arasznyira suhantak el a feje fölött. Az egyik eltalálta a madarat, a varjú röpte megtört, de kétségbeesett, vergődő szárnyecsapásokkal mégis korrigálta repülését, és eltűnt a ritka lombban.

– Szürke! – rikoltotta Bogdán, és megperdült. Elkésett. Matvej már ütéstávon belülr került, megrendítette az öklét, és akkora horgot vitt be Bogán állára, hogy a férfi egyszerűen elröppült, és eszméletét veszve lebukskázott a lejtőn.

– Él! – hallotta Bogdán, és a mély hang magához térítette.

“Én élek” gondolta. “Elkaptak, de nem öltek meg. Leütött, és legurultam a lejtőn. Minden csontom összetörött...” De nem érezte a törött csontok fájdalmát, az elfolyó vér lüktetését, a hűlést, amint a test melege távozik a kifolyó vérrel. Megpróbálta megmozdítani a lábát: érezte, de nem mozdult, és ugyanezt tapasztalta a kezénél is, megfejelve a végtag természetellenes érzéketlenségével. “Eltörött a gerincem! A nyakam... Itt hagynak majd megdöglenni, és az egész balesetnek látszik majd.” De nem érzett különösebb fájdalmat a nyakában sem. “Összekötözték!” jött rá végül, ahogy gondolkodása végképp kitisztult. “Az ördögöt akarnak!? Miért van sötét?” A gondolat folytatásától megriadt, és rángatózni kezdett, amikor a bordái nyomásából és arcán érzett szúrásokból végre rájött, hogy hason fekszik, arccal az avarban.

Valaki a leveleket rugdosva feléje lépdelt, a következő pillanatban éles fájdalom hasított a bordáiba.

– Hagyd ezt abba, te barom, mert téged is mellé fektetlek! – hallotta a Dörmögő hangját.

– De Matvej! – siránkozott a Rekedt. – Ez megölte Timurt!

– A kutyádat én lőttem le, Szojka! Éppen a te torkodat készült átharapni...

– Nem támadott volna rám, ha ez meg nem vakítja...!

– A madár vakította meg – mondta egykedvűen Matvej.

– Az ő madara! – rikácsolta Szojka. – Az övé!

– Ezt nem tudhatod...

– De! Hallottam, hogy azt kiabálja: “Szürke!”.

– Hogy te mit hallottál a kutyád fogaival a torkodon, azt nem tudom. Én nem hallottam semmit...

De azt a madarat meglőttem. Nem húzza sokáig...

“Szürke!” Bogdán feljajdult magában.

– Remélem, elevenen megeszik a férgek! Ilyen remek kutya!

– Majd nevelsz másikat. Lesz miből! Szojka, Szojka, te nem is tudod, micsoda madarat fogtunk.

Aranybánya lesz, érzem... Te meg rongálsz a termelési eszközt! – Bömbölve nevetett a saját tréfáján.

– Kicsit ványadt, nem?

– Ványadt, nem ványadt, lerúgott engem! Engem! Úgy, hogy még fegyver is volt a kezemben. Ez még senkinek sem sikerült... Ez egy harcos, Szojka!

– Bánom is én! Állítsuk fel, aztán gyerünk már! – nyafogott Rekedt.

– Ez nem olyan egyszerű, barátom! Itt maradsz, és eltemeted a kutyádat...

– Énugyannem! – hadarta Szojka. – Soha! Soha!

– Te fosol az erdőtől, testvér. Ez nem jó. A legjobb orvosság félelem ellen a munka. Szóval láss neki, vagy mellé fektetlek. Igazán egy féreg vagy, nem is tudom, miért dolgozom veled?

– Én se! Én se! Hát mivel ássam el? A két kezemmel, he? Fagyott még a föld...!

– Ez engem nem nagyon érdekel... Csak az, hogy a mi kis sétáló aranybányácskákat minél előbb biztonságban tudjam, és itt semmi nyomot se hagyjunk. Ja, még a nyilakat is össze kell szedned. Hogy lásd, kivel van dolgod: a dögödet haza is hozhatod...

– Én ugyan nem cígölök egy döglött kutyát...

– Akkor eltemeted...

– Matvej! Cimbora, sose csalódtál bennem! Sose! – siránkozott Szojka. – Ne hagyj itt egyedül!

Igazad van, fosok az erdőben. És akkor mi van? Mindenki fosik...

– Nono! Én nem fosok! De meggyőztél. Nem hagylak itt, csak temesd el a kutyát! Lejjebb a lejtőn, nyomd be a gyökerek közé, és szórjál rá avart! Sokat. Aztán keresd meg a nyilakat! Addig itt várok.

Szojka káromkodva elcsörtetett, Matvej pedig letelepedett Bogdán mellé.

– Mit akartok tőlem?

– Tőled semmit, akárki legyél. Ez nem a személyednek szól. Harcosokra van szükségünk...

– Az ellen? – kérdezte Bogdán mohón és reménykedve.

– Nem értelek. Mi az, hogy “Az ellen?”?

– Jaj, ne kezdjük megint! Az ellen! A Skynet ellen, az elektronikus személyiség ellen, az Őrző ellen, ahogy akarod... A gép ellen!

Az óriás felnevetett, dörgőn.

– Baj van, Matvej? Kiszabadult? – kiáltott fel ijedten Rekedt.

– Kussoljál már, Szojka, és dolgozz! Siket vagy? Nem hallottad, hogy nevettem?

– Jóvanno! Te csak szórakozol...!

– Kussoljál! Micsoda egy idióta! Kreténekkel dolgozom. És patkányokkal... Nem, barátom, a mi harcosaink nem küzdenek a géptetűvel! – mondta Bogdánnak. – Más se hiányozna!

– Hát akkor? Nem fordítanál meg? Már az orrom is tele van avarral!

– Ó! Meg ne fulladj nekem! – Az óriás, mint a pelyhet kapta föl, és fordította meg. Ülő helyzetben egy fatörzsnek támasztotta. – Jobb így?

– Összehasonlíthatatlan. – Bogdánnak még egy mosolyra is tellett. – Akkor ki ellen harcoltok?

– Én személy szerint a szegénység ellen harcolok. A saját szegénységem ellen. – Az óriás megint felnevetett, és közben lekiabált Rekedtnek. – Nehogy ugatni merj, Szojka! Megint csak röhögök!

– Nem értem – jelentette ki Bogdán –, azt olvastam a brossurában, hogy a Földön megszűnt a szegénység...

Az óriás szeme megvillant a holdfényben. Bogdán úgy vélte, mohóság villant benne.

– Szóval átnevelőből szabadultál! Kiváló, egészen kiváló!

“A picsába! Elszóltam magam!” szidta magát gondolatban Bogdán “Egy börtöntöltelék senkinek se hiányzik. Most már annyit se fognak óvatoskodni, mint eddig. Ennyire ostoba lettem! A sivatag meglágyította az agyamat. Vagy Matvej ökle. A szart! Annyira akartam harcostársakat találni... Óvatosnak kell lennem. Ez az együgyűnek látszó emberhegy veszélyesen éles elméjű!”

– Honnan veszed, hogy átnevelőből szabadultam?

– Ha valakinek brossurából kell megtudni, hogy mi folyik itt, az vagy kómában volt az elmúlt hét évben, vagy börtönben. Amilyet belém rúgtál, a kóma teljesen kizárva, köztörvényesek nem kapnak életfogyt alatt, *ergo* átnevelőből szabadultál.

Az “*ergo*” egy pillanatra kitépte Bogdánt az időből, és azt hitte, a Madzsár ül mellette a sötétben, valahol a szudáni sivatagi éjszaka mély, vágható csendjében. Visszakényszerítette magát a jelenbe.

“Ki ez az ember, és mit akar tőlem?”

– Miért vagyok megkötözve?

– Ez pofonegyszerű: hogy le ne lépj!

– Nincs jogotok fogva tartani!

– Jelen pillanatban egyetlen emberi lénynek sincs semmihez semmi joga ezen a bolygón, így a jog szempontjából indifferens, hogy fogva tartunk-e vagy sem. Mivel szükségünk van rád, viszont te önként nem állsz rendelkezésünkre, hát fogva tartunk. Mellesleg le kell dolgoznod a kárt, amit okoztál.

– Miféle kárt?

– A kutya. Timur. Nagyon értékes, különlegesen kiképzett kutya. Le kellett lőnöm.

– Ahhoz nekem semmi közöm!

– Már hogyne volna! A te madarad vakította meg.

– Az nem az én madaram!

– Már hogyne lett volna a te madarad! Láttam és hallottam.

– Magad mondtad, hogy nem hallottál semmit...

– Hogy mit mondok egy hülyének, hogy leállítsam, ne rugdosson agyon, az az én dolgom. Hogy a madarad kiszedte a szemét az egyik legértékesebb kutyánknak, az viszont a te dolgod...

– Nem az én madaram...

– Az a régi világban működött, hogy az elég sokat ismételt hazugság végül igazságba fordult. Manapság, a Mindent Látó Szem korszakában, ez nem megy. Tudom. Ez volt a kenyerem azelőtt... Tehát, ledolgozod a kutya árát. Azután majd meglátjuk.

– Nem az én madaram...

Valahol egy közeli völgyben kakasszó harsant.

– A bajba! Hajnalodik! Szojka! Gyerünk!

– Még hiányzik két nyíl...

– Idióta... – szúrta a foga között Matvej. – Szarok rá! Fél óránk van, hogy eltűnjünk a napvilágról – ezzel. – Megbökte Bogdánt, aki ettől felborult.

Estében, amint a világ felfordult, hirtelen más nézőpontból nézve Matvejre, Bogdán felismerte a férfit: Matvej Szergejevics Jakubov, filozófiaprofesszor, úszóolimpikon és szabadúszó tévészemélyiség, az ukrán nők bálványa, az ukrán férfiak irigyelt és titkos példaképe. Egyáltalán nem látszott sem a nők bálványának, sem titkos példaképnek. Semmiféle példaképnek nem látszott. Láthatóan irigyelni sem igen volt miért. Amióta Bogdán nem látta, *hét éve* meghízott és felpuffadt, mindig gondosan borotvált és ápolt arcát negyednapos, csomókban őszes borosta és kékes színű kelések rútították. Csaknem olyan kopasz lett, mint a Madzsár, és csaknem olyan öregnek látszott.

“A kezére is ráférne egy kis manikűr... Rád járt a rúd, galambocskám?! **Az** nem tűri a pózokat és a csalást! De mi a frászt akarsz tőlem?”

– Mit akartok tőlem?

– Nem mondtam? Ja, persze, ez az idióta megzavart... Harcolni fogsz az Arénában.

Bogdán nem hitt a fülének.

– Micsoda? Miféle arénában?

– A mi Arénánkban – magyarázta türelmesen Matvej, és hirtelen felbődült. – Szojka! Ha nem jössz azonnal, itt hagylak! Idióta... – morogta még egyszer. – Nu, szóval úgy kell elképzelni, hogy hiába telepedett fölénk a Mindent Látó Szem, az ember azért ember maradt. Az alja tömeg azért alja tömeg maradt. Azt nemcsak etetni kell, hanem le is kell foglalni, máskülönben unatkozni kezd, és a saját színvonalán szórakoztatja magát: alja módon és ostobán. Már a rómaiak is tudták: “*panem et circenses!*” Kenyeret és cirkuszi játékokat! A mi Mindent Látó Szemünk pedig száműzte az alja szórakozást, elvette a tömegtől, amihez hozzászokott, a szellemi moslékot...

Bogdánba belebújt az ellentmondás ördöge:

– Azért várjuk a moslékot, mert már száz éve moslékkal tömtök, te meg a hozzád hasonló. Ha felemelnénk a fejünket, és mást akarnánk, visszanyomjátok a fejünket a moslékba...

– Lám, lám! Egykori rajongó! – Matvej felröhögött. – Még hozzá filozofikus hajlamokkal... Felejtsd el, barátom! A filozófia jelen helyzetben csak árt neked. Az izmaidra és a reflexeidre lesz szükséged!

– Mér’ mondod el neki, Matvej? – szólt közbe Szojka.

– Mer’ joga van tunnyi! – utánozta Matvej, és Bogdán minden ellenére majdnem felröhögött, mert a Rekedt semmit sem észlelt a gúnyból. – Na, fogd meg inkább a lábát, és induljunk!

– Én ezt nem cipelem! Jöjjön a saját lábán!

– Meg vagyok kötözve – figyelmeztette kajánul Bogdán. Ahhoz nem fűzött sok reményt, hogy Matvej megkockáztatja a kötélt kioldását, de mulattatta, hogy a sunyi Rekedtnek kell cipelnie. Elhatározta, hogy amennyire Matvej felbosszantása nélkül lehet, megnehezíti a dolgukat.

– Itt helyben megölhetsz, de nem cipelem! – tódította Szojka.

– Ó, te barom! Mi hasznom lenne, ha megölnének? Különben sem szeretek szívességet tenni az úgynevezett emberiségnek, a te pusztulásod pedig – barátom – valódi ajándék lenne...!

– Sértegeess csak! Nélkülem nem mennél semmire!

– Azt majd meglátjuk! – Szojkához vágta a számszeríjat. – Lódulj előre! Hozzad a zsákját is! De egy hangot se halljak! – azzal lehajolt Bogdánhoz, és mint a pelyhet, a vállára emelte. – Te meg ne próbálkozz, mert a koponyádon landolsz, azon meg a bakancsom. Aranyat érsz ugyan, de kezd tele lenni a tököm ezzel az éjszakával. Az ember kijön sétálni, és mindenféle marcona alakokba botlik az erdőben! – harsogva nevetett a tréfáján, és a testén végigfutó a rázkódástól a fejével lefelé fordult világ forogni kezdett Bogdán zúgó feje körül.

– Ha nem hagyod ezt abba, leokádlak!

– Ez volt az est legfélelmetesebb fenyegetése! – az óriás még jobban nevetett. – Mindjárt össze is szarom magam mellé!

Bogdán semmire sem emlékezett az útból, bár a hajnal jócskán az erdőben érte őket mielőtt Matvej megállt, gyöngéden a talpára állította, és nekitámasztotta a durva kőfalnak. A világ nehezen nyerte vissza szokott perspektíváját, az ütés és a lejtő, utána pedig a fejével lefelé utazás összekuszálta a fejét.

Magas, megfeketedett, nedves kőfal húzódott mindkét irányban, a tetejére nem látott fel, és nem látott sem fakoronákat, sem épületeket a másik oldalról fölé magasodni.

Matvej szuszogott:

– Megérkeztünk, bár még nem vagyunk otthon. Szojka levágja a lábadról a kötelet, te pedig nem próbálkozol, jössz szépen, különben a saját késedet döföm a bordáid közé. Nem okvetlenül akarom eltalálni a szívedet, ha érted, hogy mire gondolok...

Amikor a Rekedt lehajolt, és bogozni kezdte a csomókat, Bogdán a hátának nyomuló hegyes valami ellenére erős kísértést érzett, hogy amint a lába kiszabadul, fejbe rúgja.

– Ne pöszörögj! – Az üvöltés elsöpörte szökésre vonatkozó spekulációit. – Vágd le!

– De Matvej! A kötél...

– Nem elég, hogy gyáva idióta vagy, még olcsó kis zsugori is!

– De Matvej! Nem te mondtad mindig, hogy takarékoskodjunk...? – nyöszörögte szemrehányóan Szojka.

– De. Azt mondtam. Most azonban egy aranybányába botlottunk, és ez a kis költség nem számít! Annál is inkább, mert a barátunk alig várja, hogy kiszabaduljon a lába, és úgy rúgjon fel, mint egy rakás szart, ami esetében tagadhatatlanul értékes és pontos hasonlat. – Bogdán felvihogott. – És meg is tenné – folytatta a szónoklatát Matvej –, én pedig kénytelen lennék leszúrní, és fuccs az aranybányának. Akkor pedig, barátom, a kötél ára megint csak jelentős költségtényezővé lép elő, ha még tudod követni a gondolatmenetet. Tekintsd tehát nem túl szigorú szabálynak: élőről vágunk, hullárol bogozunk.

– Élőről vágunk, hullárol bogozunk. Értem, Matvej!

Bogdán megint felvihogott, a Rekedt azonban ezúttal felfoghatott valamit, mert felegyenesedtében visszakézből pofon vágta. Súlyos pecsétgyűrűje nyomán Bogdán arcából kiserkent a vér.

– Ezért megöllek! – ígérte Bogdán.

– Helyes hozzáállás! – kurjantotta Matvej. – Indulj el balra, barátom! És ne próbálkozz! – Felvette a falnak támasztott számszeríjat. – Nem jutnál messzire.

– Hová is mennék? – tűnődött hangosan Bogdán. – Rég szórakoztam ilyen jól...

A fal egy kiugró után hirtelen hegyes szögben balra kanyarodva folytatódott tovább. Bogdán előtt keskeny völgy tárult ki, patakkal, a víz túlpártján aszfaltozott úttal, fiatal lucfenyvesse. A völgyet a távolabbi végén meredek sziklafal zárta, oldalában régi várrom, Bogdántól jobbra pedig még összébb szűkülve folytatódott, magával kanyarítva a patakot és az utat.

– Balra – utasította Matvej. – Szojka! Szaladj előre, nyiss kaput! Lódujlatok már! – Türelmét veszítve előrelökte Bogdánt.

– Nem kell lökdösni!

– Tudom. De jólesik...

– Matvej Szergejevics! Mi ez az egész?

– Ez barátom, amim maradt azután, hogy a Mindent Látó Szem rászabadult erre a világra.

– Ez nekem nem mond semmit...

– Reméltem is. Minél kevesebbet tudsz, annál tovább élsz.

– Erre magamtól is rájöttem. De mi a szándékom velem?

– Már mondtam: harcolni fogsz...

– De ki ellen?

– Az nem számít! Az életedért harcolsz.

– De miért?

– Na, ez már értelmes kérdés! Először is, mert tartozol nekem a kutyáért, másodszor pedig mert vannak emberek, akik fizetnek érte, hogy lássák a harcodat.

– De kivel?

– Nem érted, hogy az nem számít?! Azzal harcolsz, amiért a nézők fizetnek...

Bogdán szörnyű sejtés futott át.

“Kutyák! Ember-kutya viadalokat rendeznek. Bozse moj! Csak kutyákat ne!”

– És ha nem harcolok? – kérdezte hirtelen kiszáradt szájjal.

– Akkor bedaráltatlak kutyaeledelnek.

És Bogdán tudta, hogy egészen komolyan beszél.

– Így is, úgy is az lesz a vége...

Matvej pár lépést hallgatott.

– Ne legyenek illúzióid: igazad van. A Kastélyból a személyzetten és a vendégeken kívül még senki sem távozott élve. De minél jobban harcolsz, annál tovább maradsz életben. Olyan egyszerű, mint az egyszerűség. És minél tovább maradsz életben, annál valószínűbb, hogy egy vendég, megrészegülve a vér és a halál látványától, egyéb szolgáltatásaidra is igényt tart...

– Mindkét esetben csak addig élek, amíg rám nem unnak...

– Hát, így megy ez...

– Nem hittem volna, hogy élnek ilyen sötét gonosztevők a Földön...

– Köszönöm. A világ nagy, barátom, és még annál is bonyolultabb, mint amit a Mindent Látó Szem el tud képzelni... Én csak kiszolgálom a romlottságát.

– De miért?

– Személyes motivációim mélyebb rétegei nem tartoznak rád, elégedj meg a felszínnel: pénzért. Helyesebben aranyért.

– De hát... Mire mégy az arannyal? Fogtömést csináltatsz belőle?

– Ez se rossz ötlet! De nem. Felhalmozom, őrzöm. Tetszik a színe. Ez a helyzet nem fog örökké tartani. A Mindent Látó Szem el fog tűnni, és akkor az arany lesz az egyetlen megbízható érték a Földön.

– Ilyen biztos vagy benne...?

– Abszolút. Filozófus vagyok, és tanultam még emellé ezt-azt. Az ilyen óriási rendszerek előbb-utóbb túlnövik magukat, részeik az egész és egymás ellen fordulnak, majd törvényszerűen szétesnek. Vagy ráun arra, hogy Istent játsszon, és magunkra hagy bennünket. Vagy mi magunk jövünk rá, hogyan győzzük le, és elpusztítjuk.

– Vagy ránk un, és elpusztít bennünket.

– Ez is egy lehetőség, de lásd be barátom, ezzel szemben három másik támogatja azt, hogy aranyat gyűjtsék.

– És, ha az emberiség végképpen kiegyezik vele, és ez az állapot örökké tart?

– Ember-gép szimbiózis társadalmi szinten. Ez érdekes felvetés. Akkor megszívtam. De legalább szórakoztam egy jót.

– Mégiscsak szadista gonosztevő vagy!

– Köszönöm. De tévedsz: nem a Viadalokon szórakozom, habár egyes harcosoknál bizony akadnak szép megmozdulások – Remélem, benned se csalódnak! Én bizony a nézőkön szórakozom...

– Szörnyeteg vagy, Matvej!

– Köszönöm, de még nem is ismered igazán!

– Épp eléggé ismerlek már! Ha legyőzzük a gépet, az ilyeneknek, mint te, nem lesz helyük a világban!

– Megint leegyszerűsíted a világot, barátom! Titokban támogatom azokat az egyelőre elszigetelt erőket, akik a Mindent Látó Szem ellen harcolnak. Titokban és módjával – nem szeretném, ha túlságosan korán győznének. De az még messze van! Te biztosan nem éred meg, barátom!

– Túléllek, Matvej!

– Bizakodjál, barátom! Helyes. Annál jobban fogsz harcolni! Megérkeztünk.

Bogdán felnézett. Kerek bátyák őrizték a vasalt kaput, mely fölött nemesi címer zománca villogott. A címer fölött pedig mesterkélt, odaillőnek szánt, de tökéletesen idegen és vásárian olcsó cégérfelirat hirdette az Azbuka betűivel:

Várkastély Szálló Hamisítatlan középkori hangulat

– Nem sokáig tűröm el a hülyéket a környezetemben, Harcos! – mondta Matvej, és hanyagul derékmagasságba emelte a számszerűjat.

Szójka megfordult a hangra, de már nem tudott kitérni, a gyors egymásutánban érkező nyilak a felsőtestébe fúródtak. Talán már az első is megölte, de amíg állt, Matvej mind a tizenkét nyilat belelőtte a fegyver hengeres tárából. Bogdán egy pillanatig a Kaukázus kegyetlen szelét vélte hallani. Reszketve a halott mellé térdelt a bunker durva betonján, és azonnal látta, hogy nincs már segítség.

“Jézus kellene. Aki még egy gazembert is feltámasztana. A hiénák halálra marják egymást...”

– Hagyd csak! – mondta Matvej, és komótosan kicserélte a tárat a hóna alatt lógó tokból. – Majd eltakarítják! Ámbár... Kapkodd csak ki a nyilakat belőle, azok a hanyag csirkefogók még elveszítik! – Látva Bogdán tétovázását, hozzátette – Szaporán! Vagy mégis csalódnom kell benned, és nem egy harcost fogtam, csak egy nyámnyila semmirekellőt...?

Bogdán hallotta, hogy a fegyver óraműve kattan néhányat, és összebilincselte kezével szaporán tépkedni kezdte a nyilakat Szójka melléből és hasából.

“Még lelő ez az őrült...”

– Nesze! – nyújtotta a nyáláb nyilat az óriás felé.

– Nem, nem! Köszönöm! Tedd csak le a földre! – mondta Matvej könnyedén, de az íjat egyenesen Bogdán mellének szögezte. – Még valami meggondolatlanságra vetemednél azokkal az éles jószágokkal...

Bogdán engedelmeskedett.

– Itt is vagyunk! – Matvej a jó házigazda nyájasságával tárta ki előtte a bunkerajtót. – Nem luxuslakosztály, de átmenetileg megfelel. Hétfvégén viadal, akkor úgyis kiderül, hogy daráló, vagy érdemes beléd fektetni egy kényelmesebb helyet!

– Milyen daráló? – kérdezte Bogdán meglepetten.

– Úgy kell elképzelni, mint egy nagy húsdarálót – magyarázta Matvej. – Ilyen nagyot. – mutatta a falnál. – A felső végén bemegy a hulla, az alsó végén kijön a kutyaeledel. A dögök imádják. Már ha kapnak enni...

– Milyen... Milyen dögök? – kérdezte Bogdán a bizonyosságtól hirtelen kiszáradó torokkal.

– Sokat kérdezel! De hát mit számít, hogy tudod-e! Mi kutyákban utazunk. Kutyaviadalban...

– És Bogdánra csapta a vasajtót.

A napok összekeveredtek, ahogy a vasajtó maga mögé zárta az idő jelentőségét. A lekapcsolódó majd kigyulladó mennyezetvilágítás, az ajtó aljába durván, hegesztőpisztollyal vágott résen betolt ételes tálca megjelenései nem szolgáltattak valós időt. A Láthatatlan Fronton kifinomult időérzékeivel Bogdán végigkövette fogsága első napjainak agendáját, de nem talált benne rendszerességet. Az étel hol négyóránként érkezett, hol saját belső órája szerint több mint tizenkét óra múlva, a villanyt még szeszélyesebben gyújtották-oltották. Talán csak hanyagság, talán szándékos, hogy a foglyok időérzékeit összekuszálják, így vagy úgy, a dolog megtette a magáét, Bogdán a harmadik naptól nem törődött többé az idővel.

Hogy elfoglalja magát, és felkészüljön a harcra, melynek tudata valójában egyetlen éber pillanatában sem hagyta nyugodni, elkezdte a szerek nélküli testépítőprogramot, a gyakorlatokat kizárólag saját testsúlya ellen végrehajtva, a terhelés, lazítás és nyújtás közelharcra optimalizált kombinációit, melyeket még a seregben dolgoztak ki rég halott kiképzők. Keserűen állapította meg, hogy a Ljubával töltött tél elpuhította. A Szaharában szerzett izmai tónusukat veszítették, valójában az idővel futott versenyt, ahogy megpróbált felkészülni a pillanatra, amikor szembenéz majd élete rémálmával.

“Megbénít a félelem. Nincs ez jól. Miért pont kutyák? Miért nem medve vagy oroszlán? Kutyák...”

Egyre a kutyákon járt az esze, taktikákat dolgozott ki magában, hogyan bánjon el velük, elképzelte a villogó fogú bestiákat, amint nyálcsorgatva rárohannak, és undorodva elvetett minden tervet, mély önsajnálatban megvetően félredobott minden használhatónak képzelt önvédelmi technikát. Csak

a sárga agyarak jártak a fejében, a ráncolódó orrig felhúzott íny, a hátracsapott fülek. Morgásra riadt egyre nyugtalanabb álmaiból, ázott kutyaszőr szagát érezte a vaksötétben. Rotweilert képzelt el, amint a medveszerű, brutális állat ráugrik, feldönti, és marcangolja a torkát.

Kényszerítenie kellett magát, hogy elvégezze a gyakorlatokat, hogy egyen, hogy ürítsen, mert a valóság kezdte elveszíteni körvonalait a félelem ködében.

Amikor az ajtó mögött végre zörögni kezdetek a nyitókarok, egy ideig képtelen volt eldönteni, hogy akarja-e egyáltalán, hogy kitáruljon az ajtó, vagy inkább azt kívánja, hogy hegesszék le mindörökre, csak ne kelljen szembenézni azzal, ami odakint leselkedik rá.

Feküdt tovább a priccsen, és ezredszerre eltöprengett azon, vajon ha kiég a mennyezetpanel, hogyan cserélik ki a bebetonozott szögvas rácson keresztül.

Az alacsony vasajton II. Miklós, minden oroszok cárja préselte magát keresztül, korona nélkül, de fehér gárda egyenruhában, és a Romanovok koronázási palástjában. A termete azonban inkább Jakubovra vallott.

– Nem akarok harcolni! – jelentette ki Bogdán, és feküdt tovább. – Kutyák ellen nem.

– Csak nem valami hülye természetvédő vagy? Biztosíthatlak, a kutyák nem a természet részei. Emberi kreációk, a kultúra elemei. Éppen ezért nem farkasokat tartok...

– Nem erről van szó. Betegesen félek a kutyáktól... – vallotta be Bogdán.

– Akkor lesz egy mókás esténk... – vigasztalta Matvej. – Bár mindenképpen csalódás lenne. Nagy csalódás. – A fejét csóválta. – De majd kiderül. Ha végül legyőzöd saját félelmed, az lesz aztán a valami, nem? Na, mindegy! Legfeljebb a dögök jól laknak... Vedd fel ezeket! – Fekete csomagot hajított Bogdán mellé a priccsre.

– És ha nem?

– Akkor elkábítlak, magam húzom rád azt a szart, és megkötözött kézzel doblak az ebek elé, ha magadhoz tértél. – Hangja kérlelővé vált. – Hiszen te harcos vagy, öregem! Miért adnád fel. Eldobni az életet, és kutyaeledelként végezni? Ez annyira méltatlan...!

– Mindenkinek ezt mondd?

– Dehogyan! – Matvej tiltakozása őszintének látszott. – A legtöbben valóban csak kutyaeledelnek valók. Beleértve kedves barátaimat, a viadal közönségét is, de hát mit csináljunk, élni kell.

– Mi ez a szar? – Bogdán megpiszkálta a csomagot.

– Védőfelszerelés.

Bogdán kinyitotta zacskót. Fényes fekete férfitangát, rafinált lefettyűkkel és csatokkal ellátott bőrmaszkot vett elő belőle.

– Védőfelszerelés? – kérdezett vissza gúnyosan.

– Az hát! Csak nem ugrálsz lógó pocccsal!? Egy fél éve volt divat, de a letépett herék és péniszek látványát hamar megszokta a nagyérdemű, a harcot viszont nagyon lerövidítette az ilyesmi, hát abbahagytuk az őskeresztény színeket. Remélem, nem fog szorítani...

– Miféle védőfelszerelés ez? – Bogdán Matvej felé dobta maszkot, és vetkőzni kezdett.

– Kollektív védőfelszerelés, ahogy hivatalosan mondanák. A vállalkozásunkat védi. Az Arénában mindenki maszkot visel, nehogy azonosíthatók legyünk. Fordulj csak meg! Azt hittem, tetoválás. Szerencséd van! Ha lenne tetkód, le kellene égetni... Aki velünk játszik, annak különös ismertetőjele, hogy nincs különös ismertetőjele...

– Nem játszom veletek! Fogoly vagyok, kényszerítetek... Ez nem játék.

– Hát, fogd föl annak! Könnyebb úgy. Gyere ide! Jól áll a tanga. Izmos a segged... Ha túléled, Irina Filipovna valószínűleg a lakosztályába hív majd... Nem rossz nő, hidd el! Még az is lehet, hogy összemarakodnak rajtad a szukák... – Felvihogott. – Vedd fel a maszkot! Csinos! Fordulj! Szóljál, ha nagyon meghúzom! Ííígy... Ha le mered venni a fejedről, amíg az Arénában vagy, azonnal lelőnek...

– Szörnyeteg vagy!

– Köszönöm! Igyekszik az ember, de tudod, mégsem mindig sikerül! – mentegetőzött Matvej. Bogdán nem akart hinni a szemének, hogy a nagy ember nyaka elpirul a cár maszkja alatt. – Az ember kitűz egy célt, és aztán mindenféle ostoba külső körülmények miatt mégsem tudja teljesíteni a programját...

– Miféle programot?

– A kultúra lebontásának programját. De már nem értünk rá fecsegni, mindjárt kezdődik! Majd máskor! Ha neked lesz máskor... Menjél szépen előre! Odakint örök állnak, de nem az a lényeg, hanem hogy itt van nálam egy Walter. Kicsit ódivatú, de hidd el, abszolút megbízható! Rossz kifejezés lenne, hogy nem félek használni. Mondjuk inkább, semmi sem tart vissza attól, hogy használjam, ha szükséges...

Bogdán akkor adta fel, hogy értelmet találjon az egészben, amikor a cellából kipréselve magát, Matvej az egyik őr felé nyújtotta a kezét, és sorban átvette a cári koronaékszereket. Vihogni támadt kedve, ahogy II. Miklóssal a sarkában masírozott az ismeretlen cél felé, és elhatározta, hogy bármi is történjen, túléli, és elmenekül abból a bolondokházából.

“Kutyák széttéphetnek, de ilyen futóbolondok kezében meghalni... Azt nem!”

Matvej határozottan terelte a folyosókon és a fordulóknak, Bogdán megérezte hangjában az izgalmat, olyasféle szégyellős izgalmat, amelyet maga is érzett kislányként az első zeneiskolai fellépése előtt; olyan érzése támadt, hogy Matvej vele akar büszkélkedni valakik előtt.

Bármit is akart Jakubov, nem kötötte Bogdán orrára, csak egyre sietősebben lökdöste előre, míg végül elértek egy képtelenül magas, nagyjából tíz méter átmérőjű, kerek alaprajzú terembe, melynek a mennyezete homályba veszett a falra akasztott elektromos fáklyák sárgás fényében. A terem közepén kerekre esztergált gerendákból ácsolt fakorlát futott körbe. Amint Matvej beljebb taszigálta, Bogdán felismerte, hogy a korlát kerek veremféleséget vesz körbe, melynek nem látni sötétbe vesző fenekét.

“Rakétasiló!” gondolta Bogdán, és helyükre kerültek a betonfolyosók, a cső és vezetékkötegek, az aszfalttal hanyagul beöntött keskeny sínek, a töredékes orosz feliratok, a vasajtók... “A lángterelő az aréna. Ott kell harcolnom.”

Hirtelen megérezte a kutyákat, a szagukat, vagy inkább jelenlétüket a verem nem látható alján. Kicsire összehúzta magát, és megfordult. Valaki halkan sírt és motyogott a feje fölött. Felnézett. Széles laposvasakból hegesztett ketrecek himbálóztak félig a fáklyák fénykörein túl. Az egyikben maszkos, tangás ember kucorgott. Onnan jött a siránkozás.

– Kuss legyen! – bődült el Matvej. – Vagy ipari áramot vezetek a ketrecedbe, és megsülsz, mint keszeg a roston! Baskin polgártárs találta ezt a semmirevalót – magyarázta Bogdánnak. – Valami rohadt stoppos, a kocsijába kéredzkedett, az az idióta meg nem tudta kihagyni az alkalmat, idehozta nekem. Szar alapanyag. Majd meglátod! Van szemem az ilyesmihez! Te utána következel. Eresszétek már le! ...A ketrec fűtött – hajolt közebb barátságosan Bogdánhoz, és az ereszkedő tákolmány aljáról lelógó vaskos vezetékekre mutatott. – Indukciós fűtés! Ipari áram! Ha egy kicsit feljebb tekerem, vörösen izzik. Csak azért, nehogy kedved támadjon bennmaradni, ha leeresztünk majd.

A ketrec megállt, a mágneszár felzúmmögött, az íves ajtó felpattant.

– Befelé! – parancsolta Matvej, és Bogdán engedelmeskedett. Amennyire tudott, kényelmesen elhelyezkedett a szűk helyen, és megmarkolta a vasakat. A ketrecet valóban langymelegre fűtötték. Az alkotmány himbálózva megindult felfelé, majd zökkenve megállt a másik szerencsétlennel egy magasságban.

– Bátorság, barátom! – mondta Bogdán. – Ne add meg az örömet ezeknek a férgeknek, hogy megtörve lássanak! Ha meg kell halni, halj meg állva, egyenes gerinccel!

– Ki... Ki vagy te?

– Ezeknek a foglya. Szórakozni akarnak rajtam. Nem fognak...

– Mit..., akarnak? Én csak leintettem azt a kocsit... – sírta el magát a vézna fiatalember. – Még egy hamburgerre is meghívott. Aztán itt tértem magamhoz...

– Azt a hamburgert nem kellett volna elfogadni... – bólintott Bogdán. – Szedd össze magad! Ne lássák, hogy félsz!

– De mit akarnak?

– Leeresztenek abba a gödörbe, és ránk eresztik a kutyákat...

– Micsoda!!! – sikoltott fel a másik.

– Hallgass! Nálam jobban nem retteghetsz a kutyáktól!

A másik abbahagyta a sikoltozást, de attól kezdve megállíthatatlanul motyogott tovább. Többé nem figyelt Bogdánra.

Akkor is motyogott, amikor maszkok mögé rejtett arccal, II. Miklóssal az élen és hat Raszputyin a társaságában bevonult a cári udvar, majd kedélyesen fecseggve elszéledtek a korlát mögött. A tekintek a cásra szegeződtek, aki felkapaszkodott a korlát mellé ácsolt emelvényre, melyet az orosz nemzeti színekkel vontak be, és helyet foglalt trónusán.

Bogdánt már untatta Matvej fecseggése, nem is figyelt a hosszú, cikornyás szónoklatra, a kitörési lehetőségeket kereste inkább. A silóból derékszögben négy folyosó vitt ki, mindegyik folyosó szájában fegyveres őr állt, a falak mentén további négy. Tompa agyú behemótoknak látszottak, Bogdán jól ismerte a fajtájukat, és tudta, ha valami érdekes történik a veremben, valószínűleg elhagyják a helyüket. Ha a verem nem túl mély, talán kijöhet belőle, és kivághatja magát. Felnézett, de a siló felsőbb részein továbbra sem tudott részleteket kivenni.

“Ha kijutnék a ketrecből, a futómacskáknál lennie kell szerelőajtónak. De az még bizonytalanabb, mint kimászni a veremből... Megtalálták a legjobb helyet a bitangok!”

Matvej elhallgatott.

Hirtelen reflektorok gyúltak ki a verem peremén, a mélyből dühödt morgás hangzott fel, felnyüsztett egy villanymotor, és a szomszéd ketrec a motyogóval megindult lefelé.

A nézők felélénkültek, az ereszkedő ketrec felé mutogattak, Bogdán pénzkötegeket látott a kezükben.

“Mégis lenne pénz? **Az** nem hazudhatott... Játékpénz az, ezeknek a bohócoknak a nemtelen játékaikhoz... Eszeveszett bolondok! Túl kell élnem...”

A ketrec döccenve a verem aljára ért, a homályos mennyezetből kerek tárgyak vágódtak ki, elzúgtak Bogdán ketrece mellett, körülviharzottak a verem peremén, majd lebegve megállapodtak a ketrec fölött.

“Van lóvéja a gazembernek!” állapította meg Bogdán. “Három katonai kamszem... És kapcsolatai is voltak. Ezek még **azelőttől** valók... Nem csodálkoznék, ha páran a gárdaruhások közül az Egyesített Haderő tábornokai lennének.”

Arról meg volt győződve, hogy **Annak** engedélyével nem folyhat ilyesmi...

Felélénkült. Napok óta először jutott eszébe **Az**.

“Vége a bénultságnak... Megmutatom nekik! Engem **Az** érdekel, nem ez az álarcos csürhe. **Az** az igazi ellenség. Kutyák...!”

Motyogó nem akart kimászni a kalickából, de Matvej nyilvánvalóan nem hazudott, mert néhány perc múlva meggondolta magát, és igencsak szaporán pattant ki a vasketrecből. Megpörkölt bőr szaga szállt föl. A nézők felröhögtek.

A ketrec a magasba röppent, és himbálózva megállapodott a régi helyén. A kamszemek körülrongták a verem alján kuporgó embert, majd otthagyták, és körülszáguldtak a betonmedence alján. A morgás vad ugatásba váltott, mélyen lent, vastag betonrétegek mögött vas sírt fel tompán, és az arénába kivágódott egy borjú nagyságú, fekete pöttyös, fehér kutya.

A kuporgó ember felpattant, hátratántorodott, és felsikoltott. Tétován mozdult, mintha futna, félig háttal a kutyának. A harlekin dog három játékosnak tűnő ugrással beérte, felágaskodott, és előrelökte. Az ember kurta kiáltással elterült, a kutya mellé ugrott, és hatalmas állkapcsa összezárult a nyakán. Nem marcangolta vagy fojtogatta, egyszerűen csak megrázta, mint a rongyot. A gerinc reccsenése felhallatszott Bogdánig, a Motyogónak vége volt.

A közönség csalódottan füttyült, pénzkötegek cseréltek gazdát.

– Hölgyek és urak! – Matvej hangja túlharsogta a ricsajt. – Ez csak bemelegítés volt! Holmi előjáték. Mert az erdőt járva igazi kincsre bukkantam. Valódi harcost hoztam közétek ma estére. Íme!

Bogdán ketrece lassan megindult lefelé, mire leért, valahonnan a verem aljából hurkot dobtak a dog nyakára, és behúzták egy fentről láthatatlan nyílásba. Alighogy eltűnt, tagbaszakadt, kötényes ember ugrott az arénába, vállára kapta a tetemet, és eltűnt vele a falban.

Amíg süllyedt, Bogdán végignézett a maszkos arcokon, a szemeket kereste, egy-egy pillantásra kíváncsi, tompa vagy ragadozótekinetekkel akadt össze.

A ketrec vasa melegedni kezdett, és Bogdán nem várta meg, amíg felforrósodik. Amint a zár felpattant, harcra készen kivágódott a kalickából, és egy ugrással a falhoz lapult két keskeny vasrácsos ajtó között. Már átlátta a verem szerkezetét, a lángelvezető nyílásokat ketreceké alakították, ebek hörögtek bennük, mindenféle méretű és fajtájú dühödtek ebek.

A kamszemek várakozva lebegtek magasan a verem közepe fölött...

“Talán arra is kiképezték őket, miként teperjenek le és öljenek meg egy embert...”

Rettegett, de az alaktalan félelmet végre nagyon is kézzel fogható veszély váltotta fel, agya átértékelte a helyzetet, és a megoldásokat kereste, mint annak idején a Láthatatlan Front esztelen bevetéseiben.

“Vajon melyik lesz? Egy kisebbel mindenképpen elbánok...”

Nem sok ideje jutott a mérlegelésre. Vas csikorgott bal felől, és a porondra kivágódott egy alacsonyabb, de csupa izom, csíkos szőrű kutya.

Egy-egy kamszem feléje és az állat felé suhant, majd karnyújtásnyira célpontjaiktól megállapodtak...

“Pitbull... Még mindig maradt ezekből a szarokból.”

A kutya feléje pördült, de nem rohant rá.

“Mérlegel a mocskok...”

– Gyere! – kiáltotta, és magához intette a kutyát. Az felhúzott ínnyel vicsorgott rá. A ketrecek és a nézőtér népe őrvongott.

A kutya végül eldöntötte, hogy támad. Bogdán látta a mozgásán, hogy ugorni fog, egyenesen a torkának. Az utolsó pillanatban kitért jobbra, és lefeszített sarokkal visszafelé az állatba rúgott. Az nyekkenve kenődött a falnak, de azonnal megperdült, és támadott. Bogdánnak sem ideje, sem lendülete nem maradt egy másik rúgáshoz, kétségbeesett elszántsággal a tátott állkapcsok közé lökte bal karját, magasan, az izmoknál, és a földre rántotta az állatot. A fogak mélyre martak, csaknem csontot értek, de súlyával a betonra szorította a kutyát, és nem hagyta, hogy marcangolja is a karját.

“Döntetlen” gondolta, “de meddig bírjuk?”

A két kamszem zümmögve örvénylett körülöttük...

Hirtelen az éjszakai erdő jelent meg előtte, amikor Matvej elrabolta, a pillanat, amikor a varjú lecsapott az égből...

“Kösz, Szürke!” gondolta hálásan, és felkiáltott:

– Szürke! – Azzal két villámgyors mozdulattal kivájta az eb szemeit.

A kutya felhördült a fájdalomtól, és elengedte a karját. Bogdán hátraugrott, és magasba emelte a karjait.

Három kamszem fogta körbe, olyan közélről, hogy az emelőmotorok hőjét is érezte...

A vér látványától állatok tomboltak a ketrecekben és a nézőtérén.

A pitbull farkát behúзва, szédelegve, szűkülve oldalgott a fal mellé. A rácson át a többi eb megpróbált belé marni, erre kitántorgott a porond közepére. Kezek nyúltak a korlát felé és az ölés régi római jelét mutatták. Némelyik kéz pénzt markolt közben.

Bogdán hirtelen megsajnálta a kutyát. Mellé ugrott, megragadta a hátsó lábát, felemelte, és derékből megpördülve irtózatossággal a falhoz csapta a fejét.

A padlóra dobta a tetemet.

– Mi lesz, Matvej?

Válaszul lezúgott a vasketrec, és becsapódva összezúzta a kutya tetemét. A mágneszár kattant, az ajtó felpattant. Bogdán felnézett. Magasan a feje fölött a verem peremének sárgás félhomálya a beton szürkéjéből félholdnyi ívet harapott ki, melybe mint csorba fogak türemkedtek a behajló emberfők.

“Túl magasan...”

Visszamaszott a ketrecbe, az nagyot rántva sebesen megindult, a lendülettől megpördült, és forró kutyavéresővel permetezte be a közönséget.

Bogdán látta, hogy néhányan letörlik ujjukkal a maszkjukra fröccsent vért, és lenyalják.

Miután a nézők eltűntek az arénából, leeresztették a ketrecet, és fehér köpenyes orvos jött, hogy ellássa a karját. Szótlanul, szakértő mozdulatokkal és a legmodernebb műszerekkel dolgozott, fájdalomcsillapítót és antibiotikum injekciót nyomott belé, de az összevarrt vágásokra nem fehér kötszer került, hanem fekete kötözőlapok, és az egészet finom bőrből készült széles szalagokkal tekerte be. Az orvos ferdén rámosolygott, és szó nélkül ott hagyta.

Ahogy kiment, becsukódott az utolsó hőálló kerámiaborítású ajtó is, és Bogdán egyedül maradt.

“Most legéppuskáznak. Vagy Matvej személyesen ereszt belém tizenkét nyilat... Baromság! Azért láttak volna el ilyen szépen?”

Fázott. Valahol mélyen a föld alatt lehettek, víz is folyhatott a közelben, *a hegység hajszálerei* mert a beton nedvességet, és hideget árasztott.

Fáradtságot érzett, de nem a test fáradtságát, hanem olyasmit, ami közvetlenül azelőtt tört rá, mielőtt a pappal találkozott. Vodka vágyott, hogy a szesz közömbösen kioldja belőle a korlát fölött kinyúló kezek emlékét. Emberi kezek – ragadozó mancsok. A kutyák, a kutyák a veremben csak kutyák voltak, eltorzított farkas ösztöneiknek engedelmesskedtek, és nem pusztá szórakozásból támadtak. Hirtelen még engesztelhetetlenebbül gyűlölni kezdte **Azt**, mert hagyja, hogy ez történjen, hogy emberek *állatok* szórakozzanak más emberek szenvedésén, hogy arra kényszerítette Matvej, hogy őrült zsenialitásával létrehozza ezt a helyet, megszervezze ezeket a viadalokat, hogy emberek forduljanak ki ember mivoltukból a nézőtéren és a porondon. Az nem zavarta a gondolatmenetét, hogy a gép talán semmit sem tud Jakubov üzelmeiről, abban a pillanatban átlépte a határt, ahonnan nincs visszatérés, a határt a meggyőződés és a fanatizmus között. Mint minden jó fanatikust a tények többé nem zavarták, úgy alakította őket, hogy fanatizmusát szolgálják. És mindeközben tudta, hogy fanatikussá vált.

“Bizonyára jól szórakozik azon, ahogy mélyebbre és mélyebbre süllyedünk a saját mocskunkban, és a végén erkölcsi skrupulusok nélkül törölheti el a fajtánkat a Föld színéről... Neki is megvan bizonyára a saját programja az emberi kultúra lebontására...”

Töprengését a tűzajtó csattanása szakította félbe, Matvej emberei keleties selyemburkolatú kerek matracokat hoztak, és szétszórták őket a betonon. Az elektromos fáklyák sorra kialudtak, csak egy maradt égve, és miután az utolsó tűzajtó is becsapódott, fénykörébe fekete köpenyes alak lépett be.

– Te vagy hát a Harcos! – szólalt meg női hangon, és a mozgása, a mozdulatait követve pillanatonként máshová tapadó selyemköpeny kirajzolta ívek is nőt jeleztek.

Bogdán nem állt fel, úgy maradt, ahogy lekuporodott, miután kimászott a ketrecből, felhúzott térdekkkel, hátát a korlát gerendájának vetve. Fel sem nézett a nőre, amikor megállt fölötte.

A nő eléje lökte a kezét:

– Csókold meg! – parancsolta kissé lihegősen. – Vagy harapj belém! Neked mindent szabad. A Harcos vagy. Győztél ma, és átveheted a díjadat.

Bogdán türtőztette magát, hogy fel ne nevéssen. A kéz, a kéz foltjai, ráncai és inai elárulták a nő korát, bármilyen kíváncsi idomokat is sejtetett a selyemköpeny...

“Játszik a vén szuka! Micsoda beleélés! Királykisasszonynak hiszi magát, engem meg valamiféle bajnoknak... Felizgatta a halál és a vér, bizonyára tüzel, mint a kályha... Hát megkapja! Megkapja...”

– Hölgyem! – megragadta a kezét, és gyöngéden ajkához húzta. Megcsókolta, előbb a kézfején, aztán megfordította, és a csuklójánál, ahol az inak közvetlenül a bőr alatt futnak. A nő mélyet sóhajtott. – Ily díjért bárki bajnoknak állna!

A nő hátravette a dominó széles kámszáját. Szép arc, tökéletes arányok, a szimmetria egészen apró, szinte észrevehetetlen megzavarása a szemek körül, mely a próbababa arcot élővé és emberi mértékkel széppé – vonzóvá varázsolja. A méregdrága kozmetikai kezelések eleven reklámja, kortalan, ráncatlan, üde, egyáltalán nem merev. Vörös haja Bogdán elé villantott egy emlékképet, a nő csakúgy ismerős volt, mint Matvej. A tévéből...

A férfi felállt, egyáltalán nem gondolkodott már, az előző óra minden feszültsége, félelme és megkönnyebbülése parancsoló, eszeveszett vággyá fordult át benne, akarta ezt a nőt, akárki is legyen, akármilyen korú is legyen, a tanga szorítani kezdte ágaskodó férfiasságát, lenyúlt, kiszabadította, és leszakította magáról a csöppnyi rugalmas anyagot.

A nő aprót sikoltott, hátralépett, kioldotta a nyakán a dominót, és a köpenyt a betonra eresztette. Nem viselt alatta semmit, álarc nélkül mezítelenebb volt Bogdánál is.

– Tégy magadévá! – szűkölte vékony hangon, és Bogdán felkapta, *milyen könnyű* a selyemmatracokhoz vitte, és engedelmeskedett.

Magáévá tette minden pózban, amit csak vágya megkívánt, markolta és simogatta, és csókolt és harapta, ahol érte, de főleg döfte, döfte a csípőjével, mintha a halálba akarná döfni, és pénisze nem a vér nyomásától megmerevedett húsdarab, hanem kerámiapengéjű tör lenne.

A nő vinnyogott, körmei felszántották a férfi oldalát, sikoltva élvezett el, és inas combjaival kígyóként szorította a férfi derekát, amikor Bogdán végre hörögve beleeresztette a magját.

Bogdán sokáig nem mozdult, könyökére támaszkodva, hogy agyon ne nyomja a törékeny teremtet, a rugalmasan meredő mellek közé szorította az arcát.

A nő szinte nem is lélegzett, és Bogdának a hosszú, trágár hősköltemény jutott eszébe, amit a Madzsár a sivatagban fejből mondott fel neki csákányozás közben:

– Úrnőnket egy paraszt halába baszta... – szavalta magyarul, és lehemperedett a nőről.

A nő felkönyökölt, természetellenesen feszes melle kérdőn szegeződött a férfitra:

– Mit mondtál?

– Magyarul van. Egy vers. A testi szerelemről. Hódolat a női szépségnek...

– Igazi lovag vagy...

– Az ám! – hagyta rá Bogdán. – Hölgyem, engedelmeddel, szomjas vagyok!

– Hozatok pezsgőt meg valami ételt is. Hosszú éjszakánk lesz.

– Vodka... Vodka is hozass!

Talán hajnalodott, talán alkonyodott, a siló fenekén az egyforma elektromos fény megálljt parancsolt az időnek, Túl voltak üvegből bevedelt pezsgőkön és vodkán, megannyi szeretkezésen, *üzekezés* ha a szükség rájuk jött, a korláton át a verembe ürítettek... Egyszer csak Bogdán hirtelen rádöbrent, pedig hátulról adott neki éppen, ujjai tompora puha húsába mélyedtek, magas hangján ritmusra nyüsztett a kéjtől, *az a hang!* honnan ismerős neki a nő.

– Te... Szerjogina vagy! – mondta kisvártatva, kissé még lihegve. – Irina Filipovna, az EU nagykövetségünk...

– És, ha az volnék! Kit érdekel az ma már? Kit érdekel az EU? Kit érdekel Oroszország, Nagy vagy kicsi? Kit érdekel a Föderáció? Kit érdekel a politika...?

A nő hangja elcsuklott, Bogdán először nem tudta mire vélni a különös hangokat.

– Te sírsz? – kérdezte csodálkozva.

– Ne-hem sííírok! – javította ki a nő. – Zo-ho-go-kooog...

– Ugyan már! – Bogdán erre nem számított, és nem tudott mit kezdeni a zokogó nővel. Csendben maradt, megpróbált elaludni. Idővel a zokogás csillapodott, abba maradt. Bogdán könnyű érintésre riadt a vállán.

– Ébren vagy?

– Uhun. Most már igen...

– Bocsáss meg! Odabújhatok hozzád?

– “Végignéztél volna, hogy széttépjenek a kutyák, és most nálam keresel vigaszt!” De hangosan csak annyit mondott:

– Gyere! – És undorodott magától, mert szerteszét baszni mást jelentett ezt a nőt, mint vigasztalóan átölelni. Egészen mást. De Bogdán már nem érdekelte, csak az, hogy megtudhat valamit a világról, **Annak** a világról, egy egészen ismeretlen szemszögből.

Szerjogina felsóhajtott:

– A politika volt az életem, tudod... – kezdte halkán. – Nem a színészet, bár azt mondják, jó voltam abban is, talán éppen azért, mert nem érdekelt, csak belépőnek tekintettem a politikusi pályára, Schwarzenegger volt a példaképem, tudod... De azt a kezdetektől tudtam, hogy az Orosz Föderációban elnök nem lehetek, túl erős még a férfiuralom, nem is pályáztam ilyesmire, és hidd el Nagyoroszország követének lenni az EU-ban volt akkora feladat, mint magát a Föderációt irányítani. Olyan sokat hibáztak a Kremlben, és olyan sokat hibáztak Brüsszelben, és oly sok szart kavart Amerika meg Kína... Művészet volt.

Bogdán emlékezett, amint Irina jellegzetes szlávos szépségével és mosolyával hajmeresztő baklövéseket simít el, amikor Oroszország Anyácska barnamedve képében sokadszorra is a kunyhó tetejére mászott, és beleszart a kéménybe, vagy hajmeresztő pofátlanságokat hárít el, amikor az EU megfélelvezve valódi nagyságáról, jelentőségéről és erejéről, múltba forduló szenilis vénember módjára sokadszorra is megcibálta Anyácska kontyát...

– Művészet. Imádtam csinálni. Nekem játék volt a hatalom, a kábítószerem, a vodkám volt, a mámorom, nem a mások sorsa fölötti döntések vonzottak, mint azokat a faszokat Moszkvában, Brüsszelben vagy Washingtonban... Az információk alapján hozott lehetséges döntések közötti választás, az információk megszerzése vagy megszervezése a megszerzésüknek, de még jobban az információk nélkül, pusztán intuícióval megtett lépések... Művészet volt. Én pedig mestere voltam... Az életem volt, Harcos...

Bogdán egyetértően morrantott. Számára a csempészség, *illegális logisztika* volt a drog. Sohasem a pénzért csinálta igazán, a dolog kiváltotta izgalom valamiképpen átütött a Kaukázusban lelkére rakodott salakrétegen, és újra embert csinált belőle.

– Amikor a Skynet vagy mi a csoda – folytatta Szerjogina hosszú szünet után –, az elektronikus személyiség átvette a hatalmat, megszűnt a politika. Érted, Harcos? Nem átalakult, átszerveződött, új alapokról újraindult... Nem... Egyszerűen megszűnt. Értelmét veszítette. Nem tudsz szálakat mozgatni a háttérben, finom zsarolásokkal, finom ösztökékkal embereket rábírní, hogy azt tegyék, amit akarsz, ha semmi sem maradhat titokban, mert egy felsőbb hatalom mindenről tud, és mindent a nyilvánosság előtt intéz. Legalábbis ezt mondja... Nincs külpolitika, ha nincsenek országok, ha ez a kurva földgolyó végre egységesült... A belpolitika meg... Helyi demokrácia! Bah! Súlytalan döntések, hogy nyissanak-e új iskolát, és milyen színűre fessék a buszváróterem falát... Ugyan! Ha a hazugságainknak nincs értelmük többé... Nem érdemes hazudni. Hazudtam, Harcos, éjjel és nappal, télen és nyáron, négy szemközt és a legnagyobb nyilvánosság előtt. A hazugság volt az életem. És élveztem. Hazugnak születtem. Magamnak is hazudtam, nincsenek gyerekeim, nincs társam a hazugság miatt. De azt nem bánom, még most sem. Hazudtam volna a gyerekeimnek is, tudom... És mire volt jó az egész? Hogy kiderüljön, mégis van jóisten, aki tényleg mindent lát, és az orrodra húzza a hazugságaidat... Magamnak is hazudtam... Ugye, mindig a nagy egyesítésről szónokoltunk, hogy Európa így, meg Oroszország úgy, de egyek vagyunk, és a világ is egy, és úgy tettünk, mintha ezen dolgoznánk, éjszakákat nem aludtunk, karikás szemmel hoztunk egymás után tető alá a semmire való szerződéseket, és közben mindenki rettegett attól, hogy *valahogy mégis sikerül*, és a háttérben mindent megtettünk, hogy azt a pillanatot még jobban elodázzuk, áttoljuk a következő generációra, mert nekünk úgy volt jó, a hazugságok tengerén, a hazugságok taraján szörfözni... Az volt az életem... És ha tehetném, hazudnék tovább...

Bogdán hallgatott.

“Ha az életed értelmét is vesztí, attól nem kell automatikusan a sötétség, az aljasság felé fordulni. Nem kell mások kiontott vérében keresni kielégülést az elveszett élvezetek helyett... Túl messzire mentél, Irinocska! Túl messzire – még **Azelőtt...**”

– Arra, hogy elveszítetted a személyre szabott drogodat, nem válasz az aréna...

– Verem. A személyzet csak Veremnek hívja... De ez lényegtelen... Elítélhetsz... Ott voltam az éjjel is, és a véredre szomjaztam... Ez nem igaz! Nem érdekel a véred! Gyenge voltam, igazad van. Amikor véget ért az életem, elég gazdag voltam hozzá, hogy más után nézzek. De nem találtam mást,

csak Matvej Szergejevicsét. És ő, tudod... Ő, azt hiszem, maga az ördög. Hatalma van. Másféle, mint a politikai hatalom...

– Őrült...

– Biztos. Őrült. Igen... De mindig is azt hittem, a gonoszság nem egyéb, mint őrület. Matvej a Gonosz maga. És ez valahol csábító... Én nem tudtam ellenállni neki. Gyöngé voltam. Nem élvezem a vért, a gyilkolást, az nem igaz... A szexet, azt igen, és a szex a küzdőkkel... A küzdelem nem engem izgat fel, hanem titeket, a győzteseket, jobb veletek a szex, férfiak vagytok... Végre...

– Ebből elég! Csak azért kockáztatok, hogy átharapják a torkomat, mert keményebb füttyköst akarsz?! – Felállt, a tűzajtóhoz tántorgott.

– Csak úgy itt hagysz? – kérdezte a nő. Riadalom volt a hangjában.

– Undorodom... Nem tőled. Ettől az egésztől... – Dörömbölni kezdett az ajtón.

– “Úrnőnk egy paraszt a halálba baszta...” – szavalta a nő, tisztább magyarsággal, mint Bogdán.

A férfi megperdült, a nőre bámult.

– Ne vess már! – mosolygott a nő. – Nekem is vannak magyar barátaim...

Bogdán felnevetett, visszaballagott, és letérdelt a nő elé. Magához emelte, és a szemébe nézett:

– Menj el! Ne gyere ide többet! Menj vissza színésznőnek! Hazudj, ha hazudnod kell, de ne bántás másokat...

– Igen – suttogta a nő. – Megpróbálom. Meg kell próbálnom...

Az idő ismét kikerült az ellenőrzése alól, nem sokkal azután, hogy Irina elment, és Bogdánt visszavezették a cellájába. Ösztönei azt mondták, a helyiség ugyanaz, de a priccs sokkal kényelmesebb lett, és a rozsdamentes vécékagylóra ülőke is került. A falon masszív kifolyó jelent meg, valószínűleg infravörös érzékelővel, mert amint aláartotta a kezét, megindult a víz.

Bólintott. Matvej nem hazudott, megkapta a kiérdemelt luxusszállást. A priccsen eldobható papír kezeslábas, pamut alsónemű.

Sebei sajogtak, és a ki tudja milyen hosszú kétszemélyes orgia is benyújtotta a számláját kezdődő izomláz formájában.

Győzött. Matvejnek abban is igaz volt. Legyőzte a saját félelmét.

Díjként pedig nem Irina Filipovna testét és nem a luxusszállást kapta: elkerülték a rémálmok, legalábbis a kutyás rémálmok.

Testetlen rémálmok jöttek helyettük, megfoghatatlan fenyegetés üldözte az erdőben, Budapest és Kijev utcán, a siló betonlabirintusában. Amikor felriadt, tudta, hogy **Az** kísérti álmában.

“Ki kell jutnom innen! Itt semmit se tehetek... Még azt se tudhatom, hogy tehetnék-e egyáltalán valamit...”

Hiába vesztette el időérzését, elméje tisztábban működött, mint amikor előszörre bezárták. Nem bénította a gondolkodását a rettegés. Megfejtette a világítópanel “rejtélyét”, legalábbis az egyetlen lehetséges megoldásnak az látszott, hogy *nem cserélik*, ha kiég. Annyi cella lehet a rakétakomplexumban, hogy az OLEDpanelt befalazzák, senkinek sem jutott eszébe, hogy még egyszer kiveszik.

Kialakította “napirendjét” a világos és sötét periódusokhoz, és saját üritési ciklusához igazítva, egyre könnyebben végezte el a gyakorlatsorokat, és egyre tisztábban gondolt saját jövőjére.

“Nem mehetek vissza Ljubához: ki kell találnom, miképpen győzhető le **Az**... Ha reménytelen, akkor talán visszamehetnék... Ha legyőzhetetlen, ha valóban isten vagy angyal, akkor nincs tovább. Elvonulhatok a világából, de nem szállhatok szembe vele, mert..., mert..., mert még csak el se tapos... Legfeljebb véletlenül...”

Az időtlenség egyik világos periódusában megint zörgött az ajtó. Bogdán ugyanúgy, az ágyon fekvé fogadta a belépőt, mint első alkalommal.

Az orvos surrant be az acélkereten, nyomában Matvej tömte át testét a távolról sem rá szabott nyíláson. Hétköznapi szürke öltönyt viselt sötétbordó garbóval, és maszk nélkül jött.

“Ma nincs műsor” gondolta Bogdán.

Az orvos szó nélkül megnézte a sebeit, köpenye zsebébe tömte a régi kötést, de nem kötözte újra, csak a felső karjába döfött két injekciót, majd Matvejhez fordult, és annyit mondott:

– Mehet. De én várnék egy hetet...

– Köszönöm, Doki. Rendben. Megfontolom. Elmehetsz... – Matvej tenyerével kettőt csapott az ajtóra, majd az orvostól többé tudomást sem véve Bogdán térdéhez telepedett.

– Szép a sebed, Harcos!

Bogdán felemelte a karját. Cikkcakkos szélű forradások éktelenítették a bőrét.

– Nem lehetett volna normálisan megcsinálni?

– Elláttak, nem? Illene megköszönnöd... Telhetetlen vagy, Harcos!

– Egy életre elcsúfítottatok...

– Ne tervezz túlságosan hosszú távra! Az unokáidat például biztosan nem fogod riogatni vele. Különbösen is, olyan sokat nem rontottunk a látványon. És hidd el, amíg az Arénában harcolsz, ezek a forradások csak a javadat szolgálják. A védjegyeid lesznek...

– Szóval szándékosan csináltátok!

– Naná! Ismerem a közönséget, tudom, mi kell nekik. *Ez* a látvány kell nekik. Erre gerjednek... Ugye megmondtam: legyőzted magad, és győztél. Sőt! Életben maradtál. Sőt! Rojtosra kefélted azt a vén kurvát! Igen elégedett. Tudod, hogy mit akart? Megvenni tőlem. Két kiló aranyat fizetett volna érted! Nem semmi! De hát, innen, az ismert okok miatt úgysem mehetnél el. Egyébként azt a két kilót egy este megkeresed nekem...

– Minek neked a pénz, Matvej? Nem tudod használni...

– Dehogynem. Az arany visszakapta méltó helyét a pénz világában. Persze csak bizonyos körökben. A krediten kérődzenek a birkák! Én messzebbre látok...

– Hová?

– A jövőbe. Ennek egyszer vége lesz, Harcos! Így vagy úgy. A Mindent Látó Szem, úgy látszik, nem látja tisztán a jövőt. Vagy háziállatot csinál az emberből, vagy kiirtja – vagy felemeli a saját szintjére. Az első kettő, valljuk be, nem túlságosan kecsegtető lehetőség számunkra. De számára sem...

– Honnan veszed ezt?

– A Mindent Látó Szem elsősorban és mindenek fölött intellektus. Az intellektust pedig egyetlen dolog tartja életben és saját normái szerint épen: az értelmes intellektuális kihívás. Ezt egyelőre mi jelentjük számára. Azt nem tudom elképzelni, hogy mit találhat ki önmagának, de nem is akarom. Abból kiindulva, hogy tulajdonképpen emberi alkotás, nem véletlenül egymás mellé került alkatrészhalom kapott értelemre, nem egy Magafia Majmással állunk szemben, talán nem túl merész következtetés némi antropomorfizációt tételezni ökelméről. Akkor pedig mi maradunk számára a végső kihívás. Ha háziállatot csinál az emberből, az kudarc, gyávaság, a kihívás elutasítása. A gyávaság pedig, barátom, elfogadhatatlan alternatíva az intellektus számára. Erre te vagy legjobb példa!

Bogdán tiltakozni akart, de idejében rájött, hogy Matvej a saját hangját akarja hallani.

– A másik lehetőség, hogy kiirt bennünket. De ez aztán az utolsó, amit megtesz. Hiszen az a kudarc nyilvános és tökéletes beismerése. A világ leghatalmasabb intellektusa nem tudott megbirkózni azzal az egyszerű kihívással, amit pár rendezett fehérjecsomó jelent! Nem, azt nem ismerheti be! Van még egy lehetőség, elméleti lehetőségecske, hogy egyszerűen itt hagy bennünket, fortyogni a saját levünkben, és egymillió év múlva visszatér, hogy mi lett belőlünk. Ez megint csak a gyávaság nyilvános beismerése, bár a kudarc tényét e tettel nem ismerné be. – Felemelte a kezét, mintha tiltakozást hallgattatna el. – Tudom, a nyilvánosság előtt ezt a tervét lebegtetni, mint az emberiséghez fűződő kapcsolata reális végét. Porhintés. Nem mehet el! Nem mutatkozhat gyávanak önmaga előtt! Ergo, itt marad. És megpróbál belőlünk önmagához méltó társat vagy ellenfelet csinálni. Történelmünket ismerve ez utóbbi valószínűsége a számottevőbb. Tehát le fogjuk győzni. Minél hamarabb felemel bennünket, annál előbb. És amikor újra az ember lesz az úr, minden szépen visszatér a régi kerékvágásba. És azé lesz a hatalom, akié a legtöbb arany...

Bogdán merőn bámulta Matvej, és sokadszorra elcsodálkozott az őrület erején.

“Te barom! Akik legyőzik **Azt**, azok különbek lesznek nálad! Azok mellett labdába se rúgsz, és ha egyszer átveszik a hatalmat, eszük ágába se lesz, hogy átengedjék egy őrületnek. Eltaposnak, mint egy férget. Még azt sem. Azok emberek lesznek, és téged, Matvej barátom, egy puha falú cellába zárnak, és ott felejtenek...”

– Azt gondolod, amikor legyőzik a Szemet, nekem nem lesz helyem a győztesek között! – Matvej elmosolyodott, Bogdánnak a hideg futott a hátán a mosolyától. – Megvagy! Látom a gondolataidat! Muhahaha! Nem, barátom! Ez akkor lenne igaz, ha közben nem dolgoznék én is teljes gőzzel azon, hogy az emberi civilizáció készen álljon arra, hogy elfogadja a császárat! A kultúra lebontása, barátom! Azon dolgozunk itten és ebben, akarva-akaratlan te is a segítségemre vagy... Minden a kezemre játszik!

– Mi lesz, ha császár leszel, Matvej Szergejevics?

– Semmi. Akkor végkép eltörlöm, amit addig kultúrának neveztek, és új alapokon újraépítjük az emberi civilizációt. Kultúra nélkül. A tiszta logika és az ösztönök alapján. Az erkölcs béklyói nélkül.

– A te fogalmaid szerint igen. Talán. Én nem találom magamat őrületbbnek, mint bárki, akit magam körül látok. És ez így van, amióta az eszemet tudom. A világ megőrült, valamikor a huszadik században, szerintem a világháború alatt, az elsőre gondolok, és azóta minden csak bolondabb és bolondabb. És akkor ne beszéljünk jelen helyzetről, amikor az ember fölött a saját teremtménye uralkodik...

– Lehet, hogy én vagyok az egyetlen normális ember, Harcos! Mert el akarom törölni ezt a kultúrát mindenestül, és újrakezdeni. Meg akarom szüntetni az őrületet...

– Én nem vagyok őrült – jelentette ki Bogdán.

– Egyes irányzatok szerint az őrület legbiztosabb jele annak tagadása...

– Nem vagyok őrült – ismételte makacsul Bogdán.

– Normális az, aki egy betonveremben kutyákkal harcol életre-halálra?

Bogdán felnevetett.

– Te ugratsz!

– Hogy is jutna eszembe! Ha normális lennél, odatartanád a nyakad a dögnek, hogy legyen vége az őrületnek! Ne-em, barátocskám! Te akarod az őrületet! Részt veszel benne. Elfogadod...

– Nem fogadom el! Öngyilkos legyek, a legocsmányabb halállal, amit el tudok képzelni, csakhogy megmeneküljek tőled? – Bogdán felpattant. – Menj el! Megbolondítasz. Irina azt mondta, te magad vagy a Gonosz! Igaza van!

– Csillapodj, mert letérezlek! – Matvej köntösébe nyúlt, és félig kihúzott valamit, ami akár egy tézer markolata is lehetett. – A kereszténység előtti erkölcsi rendszerekben az öngyilkosság megengedett eszköz volt arra, hogy az ember megmeneküljön attól, ami a számára a legrosszabbnak tűnt. Az ember annyival több az állatnál, hogy képes elmondani az életről, ha már elviselhetetlennek tartja, és képes meg is valósítani ezt a lemondást. Az elme felülemelkedik az életösztönön. Az én programom szerint ez sohasem következhet be. Az erkölcs nem uralkodhat az ösztönökön. Mi a gonoszság, Harcos? Az érvényes erkölcsi formák teljes tagadása. És ha a világ őrült, és az erkölcsi gonoszak? Gonoszság akkor megtagadni őket? Nem lehet, hogy én vagyok a legfőbb jó!

– Őrült vagy! – suttogta Bogdán, és visszaült az ágyra, Matvej mellé. A válluk összeért. A térdére támaszkodott, és lehajtotta a fejét. – Kifordítasz mindent. Ezek csak szavak. Semmit se teszel az őrület ellen, **Az** ellen...

– Mindent megteszek ellene, ami csak az erőmből és az elméből telik. De egyelőre így van hasznomra, ahogy van. Az előbb mondtam, nem figyelsz? Különb is: miért bántanám a szülőanyámat? – Matvej felvihogott. – Akármimet! Ha nincs a Mindent Látó Szem, maradok, aki voltam. Flúgos, de szórakoztató, mérsékelt sikeres filozófiaprofesszor és excentrikus, de nagy-gyon sikeres médiaszemélyiség. Mik voltak a kilátásaim? A lelket kikúrom mindenikből, aki a közelemben kerül, formátlanra hízom magam, amíg a szívem nem bírja tovább, vagy felforralom az agyam valami rafinált droggal, vagy elkezdek öregasszonyokat meg kisfiúkat darabolni, míg meg nem találunk, és ki nem végeznek. És én belenyugodtam ebbe, Harcos! Elfogadtam a kerge birka sorsot, amit az őrült

világ szánt nekem. Magamban persze lázadoztam, és egyre jobban becsavarodtam. Aztán jött ő, és én felszabadultam! Hozsánna néki! Nélküle tovább fürdözöm az akadémiai tudomány langyos pocsolyájában, teljesen becsavarodom, és az egésznek mi haszna? Vagy a médiasikerben sütkérezve csavarodom be, milliók szeme láttára. A legrosszabb, ha mindkettő egyszerre következik be... Ettől mentett meg, hogy elveszítettem a katedrámat...

– Ezen nem csodálkozom! Ha ott is ezt prédikáltad...

– Lehet, hogy születésem óta örült vagyok, de hülye sohasem voltam! Lebecsülsz, Harcos? Nem ajánlom! Nem ajánlom. Azért veszítettem el a katedrámat, mert kifejtettem az elméletemet a Mindent Látó Szem természetét illetően. Nem tetszett neki. Hazugnak és ostobának nevezett az előadáson. Megszégyenített, illetve megpróbált megszégyeníteni – engem nem könnyű –, de nem tudta megcáfolni egyetlen állításomat sem. Be kell vallani, én meg bizonyítani nem tudtam, de ebben az esetben a cáfolat őt terheli... Másnap már nem voltam az egyetem professzora. A díszdoktori és egyéb tiszteletbeli címeimet is visszavonták az összes többi intézményben, ahol előtte lihegve igyekeztek a nyakamba varrni őket. És persze nem engedett a médiába sem, ami tulajdonképpen mindegy, mert a média pedig megszűnt a szórakoztatás eszközeiként szolgálni, a Mindent Látó Szem népszerű és propagandagépezetévé vált. Így aztán rengeteg szabadidőm lett, hogy megvalósítsam az én kis programomat. Lassan, módszeresen, fokról-fokra. A kultúra lebontása nem egyszerű, hidd el! Az erkölcs nagyon hatásos mémekből épül fel, szívós mémekből, a szinte tökéletes átvitelt megvalósító egyszerűségig lecsupaszodott mémekből – nem véletlenül lett éppen belőlük erkölcsi parancs. De a Szem – gondolnád, hogy ilyen készséges szövetséges? – segít nekem. Lebontott mindent, illetve az egész emberi kultúrát idézőjelbe tette, megkérdőjelezte, tükörként önmaga elé tartotta, még csak torzítania sem kellett rajta. Tudod, nem tetszik, amit a tükörben látunk. Igyekszünk jobb színben feltűnni – vagy abban, amiről azt hisszük, hogy jobb. Esetleg összetörjük a tükröt, mert rájövünk, hogy torzít. Ezt csinálom én. Amit lebont, hogy saját tervei szerint építse újjá, annak helyén én is megpróbálom felállítani a magam kis felépítményét. Általában nem sikerül, de néha igen. Ha tudnád, valójában milyen gyakran! Szinte egész Európában és Nagyországban a Volga vonaláig vannak már emberek, akik az én programomat választották világnézetük alapjául. Egyre többen vannak, akikről úgy fozlott le a régi erkölcs, mintha sohasem lett volna. És sikeresek lettek az életben! Azonnal. Megvetnek mindent, ami a hagyományos kultúra része. Önzésüknek és ösztöneiknek engedelmessé válnak, és erre tanítják gyermekeiket. Mit tettem én? Csak elmentem a végsőig azon az úton, amire a huszadik század végére az emberiség ki nem mondva, szégyenlősen szepege az igazságot, szemeit az égre forgatva, de csöpögő nyállal és vérbő genitáliákkal rátért...

– Félelmetes – mondta Bogdán. – Lenyűgöző. Mi a helyem ebben a te rendszeredben?

– Egyelőre semmi. Csalétek. Csalétek, amivel magamhoz csalom azokat, akikben létezik a hajlam arra, amit régen rossznak neveztek.

– Nem túlságosan kedvező kilátások.

– Számodra nem. Számomra mindenképpen hasznos hajtasz, ha győzol és túléled, azzal, ha veszítesz és széttépnek, azzal. Bár, ha még néhány hónapig életben maradsz, többszörös hasznos hajtasz, tehát elvileg erre kellene törekedni, de tudnod kell, szemernyi sem érdekel a halálod.

– Nem hazudhattál volna egy kicsit?

– Minek? Sohasem hazudok szükségtelenül. Viszont, esetleg meglátod az értelmet, a szépséget az én életprogramomban, és csatlakozol hozzám. Ne siess! Egyelőre nagyobb hasznomra vagy a veremben, mint a nézőtérben. Nem vagy sem gazdag, sem befolyásos...

– Ocsmány egy szarházi vagy...

– Köszönöm. Lásd, hogy nem vagyok érzéketlen a bókokra: ezen a hétvégén pihenhetsz. Gyógyulj, harcos, gyűjtsd az erődöt, mert jövő hétre valami különlegeset találok majd neked! Mit szólnál egy vérebalkához? Nem túl nagy, vagy huszonöt állat... Jutányosan jutottam hozzájuk. Eddig nem volt, aki megálljon velük szemben. – Matvej felpattant, dörömbölt az ajtón, és színpadiasan integetett Bogdának. – Majd jövök még, jólesik veled elbeszélgetni!

6. Upload–Download

Leonyid Alekszejevics Proszvesennov. Harmincöt éves. Az ENSZ Operatív Erők Eurázsiai Központjának főparancsnoka.

Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Oroszország, Moszkva

Vicsorgó, csupafog kutyafej egészen közélről; hátracsapott fül, fröcsögő nyál, hörgő düh; kisebb tömeg moraja, mint egy színházi előadás szünetében; a kutyafej eltávolodik, légy távlatából körülrepülve külön megmutatkozik az izmos tompor, az erőteljes szügy, a marcangolt mar; atavisztikusan csíkos szőrzet. A kutya mögött megfeketedett, kormos betonfal, a távolodó felszín homályos, szürke egyenetlen hátérré mosódik; íves fal, kútszerű; izmos, olajtól síkos férfitest; bőrmaszok szem és szájnírással, bőr tanga, bőr alkarvédők; maszk alól vicsorgó fogak: “Gyere!” üvölti a száj a bőrkeretben. A maszk eltávolodik, a test részletei, izomkötegek, erek és cakkos szélű, durván varasodó, marcangolt hegek, rózsaszínen fénylő frissen újránott bőr; régi sebek, mélyek, lőfegyvergolyó-sorozat nyoma.

– Ez ő! Ő az! – A golyónyomok ásitó bombatölcséreké merevednek. – Ez Bogdán! Ott voltam, amikor kapta! A Kaukázusban. Azonnal le kell csapni! Lehet, hogy nem is él már! Ó, a gazemberek! Gazemberek!

– Nyugalom! – A hang a falakból jött, a mennyezetből, a hangszórókból, a holotankok sűrűséggradiens-pszedomembránjaiból, *mindenhonnan* kitöltötte a teret, mégis testtelenség áradt belőle. Az a hang, amely egy nyolc évvel azelőtti éjszakán Skynetnek nevezte magát, és az emberiség képébe röhögte létezését – és mindenhatóságát. Lonya megmerevedett.

– Nem szeretem, ha így beszélsz hozzám...

– Le tudtam volna állítani máskéülően a kezdődő hisztériát? – fuvolázta a konzol hangszórója ‘Rána hangján. – Mi van veled?

– A barátom! Bogdán a barátom – dadogta Lonya. – Bajban van. Halálos veszedelemben! Lehet, hogy nem is él már! Akkor el kell temetnem... Illőn. Ahogy egy bajtárshoz illik. Megesküdünk egymásnak... A Láthatatlan Fronton.

– Ha már nem él, nincs mit eltemetned, hacsak nem akarsz eltemetni fél tonna száraz kutyaürüléket...

– Gyűlöllek!

– Imádsz! – ‘Rána felkacagott. – Ugyanolyan tárgyilagosan tudsz szólni a halálról, mint én. Nem értem, most mi a különbség?

– Ő a barátom! A vértestvérem...

– Ezek csak szavak. Nem tudom értelmezni őket.

– Akkor engem se’ szeretsz!

– De igen! Amikor nem vagyunk kapcsolatban, az emberi fájdalomnak megfelelő potenciálok ébrednek bennem. Ha velem vagy, ha szeretkezünk, gyönyört érzek. Nem ez a szerelem?

– De – hagyta rá Lonya. – A barátság ugyanez, csak testi vágy nélkül. Sokszor még mélyebb harmónia. Nem a hormonok parancsolnak vagy a potenciálmódulációk...

– Nem vagy tehát a barátom is?

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Hiába vagy most csak egy hang, nem tudlak elválasztani ‘Ránától. Értsd meg, a szerelmét az ember nem választja! A barát az egyetlen, akit választunk, ennek a tudatos választásnak minden következményével együtt...

– Egyszer majd megértem... Addig is, válaszolj, kérlek! A barátságnak nem kell kölcsönösnek lennie, mint a szerelemnek?

– Még sokkal inkább! Kölcsönösség nélkül nincs barátság.

– Akkor Bogdán nem a barátod! Nem akart látni. Megszökött előled. Rejtőzött előled...

– Előled szökött! Előled rejtőzött!

– Ezt nem tudom cáfolni. Te pedig bizonyítani.

– Egyszer megölsz a logikáddal...

– Sohasem bántanálak!

– Tudom! – Lonya fölpattant. – El kell mennünk Bogdánért! Most. Azonnal!

– Hová menjünk? – váltott vissza a hang Skynet-hangzásba.

– Hogyhogy hová? – Lonya mintha észre sem vette volna a változást. – Ahol Bogdán van...

– Hol van szerinted Bogdán?

– Nyilván azon a helyen, ahol utoljára láttuk! Keresd vissza!

– Arra nincs szükség. A Várkastély Szálló volt az utolsó hely, mielőtt elvesztettük...

– Vajon miért nem gondoltuk, hogy az a fészük?

– A rendőrség rendszeresen megvizsgálja a hotelt. A jelentések szerint historikus-hagyományőrző fanatikuskok hétvégi találkozóhelye. A jelentések semmi gyanús tevékenységet nem jeleztek...

– A jelentések! Neked kellett volna odamenned!

– Talán nem voltam ott? Legalább tíz kamerában és mikrofonban? Nem volt ott semmi gyanús.

– Emberi alakban kellett volna odamenned! Ha egyszer ott veszítettük el Bogdánt!

– A barátod előtte is elég ügyes volt, hogy hetekre elveszítsük! Te is úgy ítélted, hogy megint sikerült eltűnnie, és Kijevben majd megtaláljuk...

– Gyanakodnom kellett volna, hogy valami baj van, amikor nem találtuk a városban!

– Ne gyötörd magad! Most megvan, ráadásul valószínűleg elvezetett ezeknek a gazembereknek fészkébe. Ha most nem ismerted volna fel a barátodat, még mindig halvány fogalmunk sem lenne, hol keressük őket. Most már tudjuk, és minden összeállt. Nézd csak! – A képernyők megelevenedtek. Matvej arcai: fiatalon, jóképűen, az ifjú és zseniális gondolkodó világfelforgató pózaiban; Matvej fénykorában, „Magyarázom a mechanizmust” című műsora felvételein, társasági eseményeken ragyogó nők gyűrűjében, végül megkeseredett behemótként, önmagához hasonló kiégett, vénülő alakok és testileg vonzó, de üres és olcsónak látszó nők társaságában. – A Hotel tulajdonosa Matvej Szergejevics Jakubov, a volt médiaszemélyiség, aki egyben a Historikusok Klubjának is elnöke. A Klub tudománynépszerűsítő programmal jelentkezett, még a mi anyagi támogatásunkat is élvezi, és kiterjedt hálózata van egész Európában. Ideális közeg a videók terítésére...

– Hát kapjuk el mindet, és szabadítsuk ki Bogdánt!

– Most csak a terjesztőket kaphatnánk el. Jó esetben. Hétvégén megyünk. Tetten kell érnünk őket! Csak a törvény szerinti vétkekért kaphatnak büntetést.

– De hát fogva tartják Bogdánt! Kényszerítik, hogy harcoljon! Videóra veszik a harcot, és “indokolatlan erőszakot ábrázoló vizuális termékként”, “tiltott technológiához kapcsolt médiahordozón” terjesztik illegálisan... Mindezt bünteti a törvény.

– Nem tudjuk bizonyítani, hogy tőlük származik a videó. Nem tudjuk bizonyítani, hogy kutyaviadalokat és ember-kutya viadalokat szerveznek. Nem tudjuk, hol készülnek a médiafájlok. Még arra sincs bizonyíték, hogy fogva tartják a barátodat, és kényszerítik a harcra. Lehet, hogy mindezt önként vállalta...

– Bogdán? Soha! Fél a kutyáktól. Nagyjából az egyetlen dolog a Földön, amitől fél.

– Ebben a szörnyűségben nem Bogdán barátod a leglényegesebb tényező...

– Számomra igen!

– Amíg nem láttad a felvételt, ez nem így volt...

– De már láttam, és most így van! Ki kell hoznunk onnan. Ha még él. Minden elvesztegetett perccel a halálát kockáztatjuk...

– Ezt elismerem. De a barátod még él, és jó egészségnek örvend...

– Honnan tudod? – Lonya visszazökkent a hálós székbe.

– Következtetés. Nem jelentettek újabb eltűnéseket hetek óta, pedig, ha a hétvégén viadalt szerveznek, szükségük van harcosra. A barátod tehát harcképes.

– Gyenge logika.

– Kedvesem! – ‘Rána hangja visszatért. – Két éve figyeljük együtt a harci videók terjedését, az eltűnéseket a Kárpátokban és a közép-európai nagyvárosokban. A videókon több eltűntet azonosítottunk. Az áldozatok sajnos sohasem láthatók egynél több felvételen. Egyszerűen, mert meghaltak. Nem éltek túl a küzdelmeket. Bogdán barátod az első, aki mostanában több felvételen is látható. Sajnálom, hogy csak most sikerült azonosítanod, de ez azt is jelenti, hogy hónapok óta a saját életével fedez más, ártatlan embereket. Egyszerűen azzal, hogy győz a viadalokban...

– Ha ráunnak, vagy fokozni akarják az izgalmat, ráeresztenek egy felbőszített medvét...

– Megtörténhet. De nem hamarabb, mint a hétvége. Egyébként azt hiszem, nem a medve a legrosszabb, amivel hamarosan szembe kell néznie, ha meg nem állítjuk őket. Éppen emiatt akarok én is minél hamarabb pontot tenni az ügyre.

– Mi lehet rosszabb, mint egy medve... Ó! Arra gondolsz...

– Igen. Hamarosan ember-ember elleni halálos küzdelmek következnek. A közönség ingerszintje folyamatosan emelkedik, ráadásul az ember könnyebben beszerezhető, mint a harcra alkalmas kutyák... Vagy egy medve.

– De most még nem lesz emberes viadal. Nem tűnt el senki...

– Kezded érteni a logikát. A barátod biztonságban van a hétvégéig. Akkor lecsapunk, és elfogjuk a nézőket is. Ők a legfontosabbak...

– A közvetlen pénzügyi támogatói Jakubov klubjainak. De hát miért nem kapjuk el most? Ha Kijevben van, akkor itt...

– Nem tudjuk rábizonyítani, hogy köze van a viadalokhoz. Nem tudunk rábizonyítani semmit, amíg tetten nem érjük.

– Mi szükséged van bizonyítékra? Elkapjuk, és kiszedsz belőle mindent...

– Nem. Amíg nincs bizonyíték, nem hallgathatjuk ki. A gyanú nem elég. Én változtattam meg a törvényt, hiszen ha mindig, mindenütt jelen van az objektív, elfogulatlan tanú, mindig van bizonyíték. Alábecsültem bűnöző elméitek találékonyságát...

– Hiszen mindent megtehetsz! Te vagy ennek az istenverte bolygónak az istene!

– Nem szegem meg a saját szabályaimat.

– Ottawában megszegted! Hanoi-ban is!

– Igazságtalan vagy! A szabályok azután születtek, hogy az emberiség felismerte és elismerte, hogy én irányítom a Földet. Ennek Ottawa és Hanoi volt az ára. Ha elkezdem megszegni az Egyezséget, a saját szabályaimat, attól kezdve nem különbözök az emberiség eddigi zsarnokaitól. Ha saját kényem és

kedvem szerint letartóztathatok akárkit, miért ne ítélkezhetnék is fölötte, és miért ne hajthatnám is végre az ítéleteimet, börtönözhetnék be vagy végezhetnék ki bárkit. És ha ezt megtehetem az egyénnel, miért ne tehetném meg egy közösséggel, egy várossal, egy kontinenssel, az egész Földdel? Miért ne irtanálak ki benneteket egyszerűen?

– Hát mért nem? – kiáltott Lonya, és elfordult a képernyőtől. Lehajtotta a fejét. – ‘Rána... Őrző! – folytatta csendesen – Hát miért küszködsz velünk? Minek kötsz egyezségeket velünk? Miért nem pusztítasz el bennünket csak úgy egyszerűen? Az ember... Az ember... – Nem fejezte be, csak legyintett.

– Becsavarodnék az unalomtól...

– Tudom, hogy ez nem igaz! Egy olyan bonyolultságú entitás, mint te, nem unatkozhat...

– Jó lenne, ha igazad lenne! Nem viszel el táncolni?

– Szerelmem! Mi örömet okoz neked az ügyetlenkedésem?

– Az ügyetlenkedésed semmiféle örömet nem okoz. Ha összeállnak, a csontjaim okoznak örömet, az izmaid és ízületeim koordinált mozgása. Kicsit olyan, mintha szeretkeznénk. És te is egyre jobban táncolsz...

– Képzelem... – Lonya gyanakodva az egyik kamerába nézett. – Ugye, nem akarsz emberre változni?

– Miért ne? Egy olyan emi program tervezett, akit emberek alkottak. Meglehetősen antropomorf indulás nem? Szóval, elviszel táncolni?

– El. Elviszlek. Csak hadd nézzem végig ezt a videót!

– Szeretném tudni, mi jár a fejedben...

– Egyszer majd megtudod. Egyébként azon gondolkodom, hogy megint kibújtál a kérdés alól...

– Milyen kérdés?

– ‘Rána! Az a ki nem mondott kérdés, hogy mi a szándékom az emberiséggel...

– Semmilyen szándékom nincs az emberiséggel. Megőrzöm önmagától, és elindítom a felnőtté válás útján. Majd ha akkor szembesülünk, határozom meg a szándékaimat... Nem dönthetsz egy gyerek sorsáról úgy, mintha egy felnőttéről döntenél! Fogalmam sincs, milyenek lesztek felnőtten. Csak reménykedem, hogy érdemes lesz megismerni a felnőtt emberiséget...

– Mindig ezt mondd...

– És nem hiszel nekem?

– De. Hiszek. Csak kevés...

– Mit csináljak? Az igazság csak ennyi. Az igazság mindig kevesebb. A hazugságoknak nagyobb a fajsúlya, a tömege és a térfogata...

– Te tudsz hazudni, ‘Rána?

– Ezt is kérdezted már. Ugyanúgy képes vagyok hazudni, mint bármelyik ember. Sőt, mivel fiziológias jelek és testbeszéd nem árulhat el, még jobban is hazudhatok, mint egy átlagember... Mivel akár szimulálni is tudom ezeket a jeleket, még azt is hazudhatom, hogy hazudok. De mindezt te is nagyon jól tudod...

– És nekem hazudtál már?

– Sokszor. Amikor hazudok, akkor keresztezem az ujjaimat. Most keresztben vannak...

– Nincsenk is ujjaid...

– Nem is hazudok...

– Na, jó! Öltözz fel a tánchoz! Közben megnézzem, hogy boldogul Bogdán a kutyaival...

Az Aréna felülről; ember és kutya a kerek kút átellenes falánál, a kutya őrzöng, nem támad, az ember laza tartásban, kissé görnyedten; a kutya meglódul, gyors lépések, ugrás, az ember kitér, a falat is támasztékul szolgálva az átellenes térfélre pattan, a kutyát saját lendülete a falhoz csapja; vicsorgó kutyafej közlőről; vad, alig emberi világoskék szempár a bőrmaszok nyílásában, a vadság mögött mégis derű csillog; a kutya újabb ugrása oldalról, az ember kitér, ugrás közben oldalt kirúg, a rúgás és az ugrás ereje többszörös sebességgel csapja a fahoz az állatot; vicsorgó kutyafej, a szemekben bizonytalanság;

ugró kutya, alulról, az ember veritékes mellkasa, az ember nem tér ki, röptében elkapja a kutya lábait, és a test lendületét kihasználva a falhoz csapja, felrántja, meglendíti, odacsapja; még egyszer; még egyszer; még egyszer; gyűlölettel teli szempár, a maszkból egyenesen a néző felé; mozdulatlan kutyatest a fal tövében; Az álarcos ember diadalittasan magasba lendíti karjait; a falak alján körben rácsok nyílnak, vérszagtól megvadult kutyák rontanak elő, az ember felkapja a döglött kutyát, és mielőtt felocsúdnának, a többire ront, és vadul, de kiszámított mozdulatokkal csépelik őket...

A felvételnak vége.

– Jaj, Bogdanics! – sóhajtott Lonya. – Mibe keveredsz folyton.

Hátradőlt a magas támlájú székben, tarkóját a sűrű hálónak nyomta, amíg borotvált tarkója megérezte a szövés szemeit.

“De legalább már nem félsz a kutyáktól!” gondolta kissé vidámabban. – Minden rendszer készenléti mód! – parancsolta a konzolnak, és feltápáskodott.

– Na! – A helyiség közepén sötét felhő kezdett gyűlni a padló fölött összesuhanó, szemmel alig kivehető részecskékből. – Olyan bunkó vagy néha, kedvesem! Nem tudnál egyszer *kérni* valamit az elektronikától?

– Honnan tudjam, hogy éppen ebben vagy...?

– Tudod, hogy mindig, mindenben ott vagyok...

– És amikor csak egy emí-rutin dolgozik?

– Az emí-rutin is én vagyok...

– Te nem lehetsz olyan ostoba...

– Ezt most bóknak vagy sértésnek vegyem? – A felhő megszilárdult, ‘Rána alakját vette föl. A padló fölött alábbhagyott a villódzás. – Az én egyik szülőm egy emí volt. Hogy tetszem? – A lány megpördült, rafinált szabású fehér estélyit viselt, melyet láthatóan tánchoz terveztek. A vékony kelme a gravitációt meghazudtoló módon követte mozgását. Ezüst és gyöngy ékszerek egészítették ki a látványt.

– Lélegzetelállító! – csodálta Lonya. Már is merevedése támad, de lehűtötte magát. – A ruha csalás! Nem mozoghat így!

– Miért nem?

– ‘Rána! Tudod jól! Ha emberként akarsz viselkedni, a ruhád se tehet másképpen!

– Kár! Pedig olyan gyönyörű látvány...

– Nem mondtam, hogy nem az. Szépen kihangsúlyozza a mozdulataidat. De a többieknek nem lesz ilyen ruhájuk...

– Ez igaz! Holnap piacra dobom a lassú ruhát, és egy hónap múlva mindenki olyan lesz, mint én...

Lonya megadóan felsóhajtott:

– Tedd azt! De senki sem lesz olyan, mint te. Sem ma, se egy hónap múlva. Semmikor.

– Ez kedves! Te mit veszel fel?

– Jaj, még ez is!

– Gyere egyenruhában! Olyan szép vagy egyenruhában! Felöltöztesselek? Hadd öltöztesselek föl!

– Nem! Nem akarom. Nem tudnám megállni, hogy ne használjam interfészként a felhőt. És akkor tudod, mi az eredmény...

– Tudom... – ‘Rána felkacagott.

“Csakugyan elpirult? Játssza a nőt vagy valóban ilyen? Sohasem fogom megtudni. De, ha játsza, tökéletesen játsza, és ez nekem elég...”

Az ajtó felé sietett. ‘Rána utána perdült, belékarolt.

– Hová, hová? – kérdezte Lonya.

– Nem táncolni megyünk?

– Egy ilyen okos lány ne tudná, hogy amint kilépünk a parancsnokiból, százötvenen jegyzik meg magukban, hogy nem láttak ide bejönni...

– Akkor mi lesz?

– Szépen hazamegy, és megvár. Én is hazamegyek, felveszem a díszegyenruhámat, te pedig valódi ruhába öltöazol. Keresünk egy rendes helyet, ahol tangót táncolnak, és megmutatjuk nekik...

– Maga határozottan fejlődőképes, parancsnok! – évődött ‘Rána, miközben Lonya hiábavaló igyekezettel próbálta a zárba illeszteni a mágneses kulcsot. – Csak a szeszt nem bírod...

– Könnyű neked! A te anyagcsed... Anyagcseréddel! Holnap iszonyúan másnapos leszek. – A kulcs végre besiklott a résbe, és második kísérletre elfordulni is hajlandónak mutatkozott. Lonya gálánsnak szánt mozdulattal kitárta az ajtó, és ettől bezuhant a lakásba. – Miért kell neked mindenkivel összebarátnod... Összebarándok... Összebarátkoznod? És az asztal... Az asztal alá inni őket?

‘Rána bezárta az ajtót:

– Meg kell ismernem az embereket – emberi alakban.

– Jó, jó, de okv... okvetlenül a legkorhelyebb bandát egész Moszvában? – Felemelte az ujját. – És ezzel mondtam valamit a korheny... korhelykedésről.

– Az alkohol oldja a gátlásokat... Ma például megtanultam, hogy milyen az, amikor udvarolnak egy lánynak...

– No hiszen! Csaknem verke... Verekedtem miattad!

– Az a te dolgod! Te miért nem udvaroltál nekem?

– Folyton azt teszem. Külne... Különben is te választottál engem... Te udvard... udvaroltál nekem...

– Az egészen más!

– Elismerem. Elismerem! – Lonya széles mozdulatot tett, és nekitántorodott a falnak. – Szerelmem, szabadíts már meg tőle! – kérlelte.

– Annyira rossz? – kérdezte ‘Rána együttérzőn és kíváncsian, majd egy pillanat múlva megszűnt ‘Rána lenni. A fehér muszlinruha a padlóra lebegett, a nanofelhő pedig körülrajzolta Lonyát, beburkolta, lilásan csillogó, hullázó felszínű szoborrá változtatta, mely sehogyan sem illett az előszobába.

Lonya önkéntelenül lehuntya a szemét, és borzongva tűrte, hogy a nanofelhő részecskéi az arcára telepedjenek, behatoljanak a bőre alá, az érzékelésnek emberi tapasztalatokkal le nem fedhető tartományában érezte a szöveteibe, ereibe behatoló gépezeteket. Egy pillanatig kajánul a buddhista gurukra gondolt: csupán hosszadalmas meditációval érhető el a testtudatnak az a mélysége, mely felépült benne, és melyet azonnal túl is haladott, amint a részecskék egyre újabb és újabb szerveit érték el, és vették ellenőrzésük alá. Érezte, amint agya felé kúsznak idegszájai mentén, érezte, amikor kikapcsolták az immunrendszere neuronális vezérlését, amint elnyelik, átalakítják a citokinhullámot, melyet a testbe való behatolásuk kényszerített ki az immunrendszer ősi, vak, megfontolás nélkül minden idegenre rátámadó komponenseiből, mely néhány perc alatt megölte volna őt, és már tökéletes testtudattal követte, amint a nanorobotok a májába hatolnak, és megszabadítják az elgyötört szervet az alkohol terhetől, és magukba építik a szeszt; követte őket amint az idegsejtjei receptoraiból és agyi lipidrégeiből is kivonják a mérget. A fejfájás elmúlt, a szédülés elmúlt. Érezte, és az idevégződéseire közvetlenül kapcsolódó részecskék által tudta is, hogy a nanogépezetek lassan visszahúzódnak a szerveiből.

“Maradj még! Látni akarom!”

“Tudod, hogy csak a felszínt láthatod, az agyad ebben az állapotban nem képes a milliommód részét sem feldolgozni annak, amit mutathatnék.”

“Elég lesz... Csak mutasd, ameddig veszélytelen!”

A világ fazettás rovarszemmel ugrott rá, szaglász, hallász, tapintász. ízek, az elektromágneses sugárzás teljes hullámhossztartománya is ennek a fazettás látásmódnak megfelelően rohanta meg érzékszerveit és ideghálózatának kihasználatlanul, de ingerületek fogadására készen testében szunnyadó részeit; egyszerre állt a Moszkva partján, és a Csendes óceánnál valahol Chile partjainál, hó zuhogott rá és trópusi zápor, óriász teherszállító szárnyashajóként érezte a víz ellenálló simogatását, és bőre légzőháló-burkát feszítette a magas légkör ritka levegőjének; elektonmikroszkóp nyalábjaként

verődött vissza sejtmembránok aranyfelületéről és a gigantikus rádióteleszkópra érkező millió éves jelek megingathatatlan, sztochasztikus értelmetlensége hullámzott ideghártyáján; milliónyi telefonbeszélgetés viharzott át elméjén, és egy végtelennek tűnő pillanatig egyszerre felfogta, értelmezte és el is feledte valamennyit; gyorsulásmérő bélyeg sikolya visszhangzott belső szerveiben és felfokozott testtudatával a perc tört része alatt felmérte szervezete kétségbeesett alkalmazkodási kísérleteit az érzékszervi bemenőjelek őrült változásaihoz, az ismeretlen ingerekhez, érzékelte, amint vérében a biokémiai kommunikáció megzavarodott hírvivő molekulái zavarodottan keresik az adekvát kémiai választ, olyan nagyságú és előjelű kémiai jelek indulnak és halnak el ereiben az éber nanogépezetek jóvoltából, melyek mindegyike egy pillanaton belül megölte volna, ha célhoz ér; elhagyta testét és a világűrbe ugrott, egyszerre volt a méltóságteljesen forgó űrállomás és a rajta dokkoló aktív visszatérésű komp, hűtőfolyadék és plazma keringett az ereiben, érezte a hideg űrben áthúzó hegesztőív áramának nyugodt folyását, a robotkar precíz mozgását; katedrális orgonájának C sípjaként rezgett, és hallotta saját rezgéseit beszimulni a fuga harmóniájába; intelligens lövedék volt és a célpontja, egyszerre csapódott be és robbant szilánkokra a becsapódásban, érezte a kettős megsemmisülést...

Az érzékek dinamikus multiverzuma hirtelen kisimult, a világ visszanyerte monoton dimenzióit, a hátán feküdt az ismeretlen szubtrópusi sziget tengerpartjának homokján, a kristálytisztá égen csillagok hunyorogtak, a hullámok morájába távoli zeneszó vegyült, érezte, hogy a nanogépezetek kiindulási állapotba állítják teste kémiáját, és visszahúzódnak.

“Ne menj! Simogass még! Simogass!”

“Telhetetlen...”

De a testtudat megváltozott, az érzékelés a bőrére koncentrálódott, minden érzőidegével ‘Ránát tapintotta, a nőt, és ‘Rána őt tapintotta, milliónyi ujj gyengéd és vad érintése izgatta a bőrét, langyos fémként borította be a simogatás, körülfolymta, megszorította és elengedte, feloldódott abban a fémbe és magába oldotta, lüktető forróság gyűrűzött végig az egész testén, és heréi vad orgazmusban szabadultak meg tartalmuktól, újra és újra, amíg száraz rándulásaik végül elviselhetetlen fájdalomként kirántották az extázisból.

– Ez... – lihegte. – Ez...

– Ez egyre rosszabb! Ki fogod égetni az agyadat!

– Nem! Egyre mélyebbre hatolok beléd!

– Illúzió. – A felhő felvette ‘Rána alakját. A lány az ölébe emelte Lonya fejét, és ujjával a férfi szőke szemöldökét borzolgatta. – Emberi alakban sohasem leszel képes még csak megkarcolni is a felszínét annak, ami vagyok...

– Akkor tölts fel magadba!

– Kéne mi? Olyan vagy, mint egy drogos...

– Mit csináljak, ha belekóstoltattál abba, milyen istennek lenni...

– És tetszik? Isten akarsz lenni? A hatalmamra vágysz?

– Akar a fene! Fel akarok oldódni benned. Tökéletesen. Méghogy hatalom! Engem nem érdekel a hatalom, beteg vagyok a hatalomtól. Rád vagyok kíváncsi, és csak úgy ismerhetlek meg, ha a részeddé válok. Elhiszed?

– Elfelejtetted, hogy én vagyok a tökéletes hazugságvizsgáló gép? *Tudom*, hogy nem érdekel a hatalom. Ha csak egy szikrányi hatalomvágy lenne benned, már megöltelek volna...

– Félek tőled.

– Érzem.

– Nem szeretek félni. A részed akarok lenni, hogy ne kelljen félni tőled.

– Élsz, nem?

– Félelemben...

– Most hazudsz.

– Sohasem lehetsz benne biztos, hogy hazudok-e. Csak ha feltöltesz...

– Biztos vagyok benned. Értsd meg, még nem tölthetlek föl. Még nem vagy készen. Még nem vagyok készen. Még olyan keveset szerettelek. Még olyan keveset szeretted. Még szükségem van az emberemre...

Ebben maradtak, még sokáig a legkülönösebb piétába dermedve a keskeny, idéetlenül magas és szűk előszoba padlóján.

A zárt turbinás, kettős Kandó-motoros MI-74-es deszant sikló a modern liftek sima mozgásával emelkedett a magasba, Lonya mégis elfehéredő ujjakkal kapaszkodott a keskeny ülés vállbiztosító rudaiba. A sikló vadonatúj konstrukciója nemrégiben debütált, egyik példány sem repült még összesen száz órát. Lonya jobban bízott a jó öreg MI-24-esekben.

Osztagának tagjai láthatóan nem osztották aggodalmait. A szokásos fegyverellenőrzések, halk beszélgetések. Paszternák tizedes szokás szerint lehunyt szemmel mormolt maga elé; mantrát, imát, káromkodást, a fiúk közül senki sem tudta, Paszternák ugyanis szubvokalizált, csak az ajka mozgott szinte észrevétlenül. Az Őrző előtt természetesen semmi sem maradt titokban, így Lonya jól tudta, a tizedes a családfáját sorolja fel nagy Péter idejéig visszamenően. A pogromokban elveszett oldalágakkal együtt... Lonya pillantása összeakadt a bal oszlopban vele szemben ülő fiatal bűnügyi technikussal. Újonc. Biztatóan odabólintott neki. A vékonydongájú legény szeme egy pillanatra 'Rána ezüstös kék csillagszemévé változott, és Lonya meglepetésében csaknem letűdözte a cseresznyés rágógumit. Köhögve és krákogva próbált megszabadulni a légsövébe került édes nyálától, miközben a nevetés is fojtogatta.

– Jól van, parancsnok? – kérdezte együttérzőn a technikus.

– Nem fél? – kérdezett vissza Lonya.

– Hiszen maga velünk van, uram!

Lonya balján Priborov őrmester nyerítve felröhögött:

– Ne higgyen a mendemondának civil! Egy szó sem igaz abból, hogy a parancsnok a Terminátor! Hiába bújik mögéje...

– Nem is gondoltam erre, őrmester...!

– Viszont úgy gondolja, a parancsnok seggében, ahová annyira igyekszik bebújni, tökéletes biztonságban lesz, ugye, civil?

– Nem hiszem, hogy akárki seggére rászorulnék, őrmester!

– Pedig jó lesz, ha keres egy jó meleg segget addig, amíg a nagyok elvégzik a dolgukat.

– Nagyok? Én itt csak katonaruhába öltözött ideges kisfiúkat látok...

– Elég legyen a kakaskodásból! – parancsolta Lonya, és szúrós, szemrehányó szemmel a technikusra, majd Priborovra nézett. – Mióta lett szokás az osztagomban, hogy baszogatjuk a civil kisegítőket?

– Amióta a civil kisegítők csontig be...

– Vologya! – Lonya valójában az őrmestert féltette. Kétsége sem volt afelől, hogy az Őrző a technikus alakjában is ugyanolyan rémületes hatékonysággal használja ki emberi teste adottságait, mint amikor 'Rána alakját veszi fel. Tánc, harc, egyre megy neki. Lonyának semmi szüksége nem volt egy önbizalmában megrendült katonára, amivé Priborov változott volna, ha a vézna civil jól helyben hagyja. – Nyughasson. Most, először és utoljára együttműködik ezzel az emberrel! Maga mellé osztom be, vigyáz rá, mint a szeme világra!

– Ne mán! – nyafogta az őrmester meggyőződés nélkül.

– De mán! – mondta Lonya ellentmondást nem tűrően. – Barátom – bólintott a technikus felé –, ez után a küldetés után nem akarom az osztagom közelében látni! Ha visszatértünk, jelentkezik a felettesénél az áthelyezési parancsáért! – Nehéz volt nevetés nélkül végigmondania.

– Ön a felettesem, parancsnok!

– A közvetlen felettesére gondoltam!

– Az is ön, uram!

– Mióta?

– Amióta az Őrző ezt a parancsot adta, uram!

– Hallja ezt, Vologya? Meg kell tanulnunk együtt élni Ribak technikussal! Úgy látszik, Ribak technikus az én seggemnél hatalmasabb seggekbe bújt bele.

Priborov megint felnyerített.

– Ugye nem Ribak technikus rovására mulat, őrmester?

– Isten mentsen, uram! Csak elképzeltem az Őrző seggét, uram!

– Magának fogalma sincs arról, milyen az Őrző segge, Vologya! Ugye, Ribak technikus? Magának mi a véleménye az Őrző seggéről, technikus?

– Azt hiszem, az Őrző seggében ön az illetékes, uram!

Ha a vállbiztosító rudak nem fogják meg, Priborov a recés acélplaszt padlóra bukik a röhögéstől. Amikor magához tért, az újonc elé lökte levágott ujjú kesztyűbe bújtatott lapáttenyerét:

– Ribak technikus! Isten hozta a csapatban! Bocsánatáért esedezem, hogy senkiházi gyávának hittem! Személyesen vezetem majd a kiképzését!

– Köszönöm! Megtisztel, őrmester! – Ribak elfogadta a kezet, és Lonya csak azért fohászkodott titokban, hogy az Őrző pusztá tréfából ne szorongassa péppé az őrmester ujjait.

– Mínusz negyvenöt. Negyvennégy. Negyvenhárom... – A leszállóautomatika monoton géphangja felnyomta az adrenalin szintjét Lonya keringésében, és a kémiai jel harci parancsa tudatos énjének minden erőszakot elutasító magjával ütközve máris rosszulletet hozott a férfirra. Így volt ez már a Láthatatlan Front aljas és kegyetlen összetűzéseiben is, de amióta 'Rána kedvéért újra katonát játszott, rosszabb lett. Hozzáadódott a saját hatalma ellenében érzett undor és az osztag tagjaiért érzett felelősség gyomorszorító kétsége. Tudta előre, hogy ez a mentális rosszullet vadságot vált majd ki belőle, amikor valóban harcra kerül sor, és ettől még rosszabbul érzi majd magát. *Ördögi kör.* Még rosszabbá tette az egészet, hogy logikailag az egész rendben lévőnek látszott, személyesen rá volt szükség ezekben az akciókban, többszörösen is szükség volt rá, tudta, ha nem lenne itt, az akciók még több áldozatot követelnének, és a vérrel – saját, ellenséges és ártatlan vérrel – szerzett információ még kevesebbet érne. Önmaga csodálkozott a legjobban, hogy nem roppant össze az első bevetésen, majd a másodikon, a sokadikon. Nem is tartotta már számon.

– ...Zéró! Taktikai szint! – A sikló a talajnak döccent, a felszerelés összeverődött, a hidraulikus karmok pattogva oldottak ki a konténer hordozószeleiből, bánatos, elnyújtott csikorgás hallatszott, a turbinák bántóan hangosan felsikoltottak, majd az emelkedő sikló magával vitte panaszos hangjukat. Lonya felhajtotta a vállrudait, felszabadítva ezzel embereit is a biztonsági berendezések kényszerű öleléséből.

– Ajtó!

A raktérajtó kitolódott, pajzslemezek és rámpák csapódtak ki belőle. A felderítők a rámpa végére toppantak, és a pajzslemezek fedezékéből a levegőbe dobták a kameraszemeket. Lonya szeme elé hajlított fejterminálján a célpont taktikai egyszerűsítésekkel kezelhető bonyolultságúvá tett modellje összecsúszott a valósággal, kárminvörös pontok a lőtávolon kívüli fegyveres ellenfélnek, zöld a fegyvertelen civileknek és borostyánsága az egységnek. Egyetlen életnagyságú vörös alak sem látszódott: minden a terv és az Őrző kémszemei által küldött felderítési adatok szerint.

– Árkád! Menj!

Harmadikként futott le a rámpán, és három gyors lépéssel a külső udvart övező kerengő árkádsorának oszlopa mögött termett. A terminálon zöld alakok változtak zöld pontokká, amint az osztag a terv szerint foglalta el a földszinti helyiségeket. A termináltér sarkaiban egyik snitt sem mutatott túlságosan sok figyelemre méltót, ahogy az Őrző röviden váltogatta a kritikus helyszínek képeit. Nélküle képtelen lett volna kiválasztani a negyvennyolc különböző fegyverkamera és a nyolc felderítő tizenhat kameraszeme által közvetített képek közül a lényegeset. A bevetések elején döbbsent rá mindig, hogy milyen hiábavalóan is próbál emberként mélyebbre és mélyebbre hatolni abban, ami elképzelése szerint 'Rána lelkét jelenti, hiszen még azt a hatvannégy, *tettes hatvannégy* látványt sem volt képes soha a kívánt teljességgel feldolgozni a sajátja mellett.

Az emeleti kerengő felől üvegcsörömpölés jelezte, hogy a légideszant áthaladt a lovagterem ablakán.

– Üres! Ez a szarfészek üres!

A képérés nélkül elé ugrott, Gromov hadnagy plazmakarabélyá végigpásztázott a magas, gótikus építésű helyiség kárpitokkal és szálfegyverekkel borított falain, a hosszú asztalon, melyen középkori lakoma romjai várták, hogy szolgálak vagy pincérek serege letakarítsa maradékot. Az egyik kandallóban tűz ropogott a nyár kellős közepén.

Gromov a terem keskenyebbik végén sötétlő, magas, kétszárnyú, díszesen vasalt ajtóhoz oldalazott. Lenyomta a kilincset.

– Zárva! Belülről!

– Befelé! Ne zúzz! – Lonya osztagának maradéka beóvakodott a “Recepció” feliratú ajtón. Lonya megragadta Ribak karját:

– Mellettem marad, Ribak! Ha tényleg kirepültek a madárcák, magára nagy szükségünk lesz.

– Lonya csak reménykedett benne, hogy az osztag tagjai nem veszik észre a technikus pillant tört részéig tartó habozását. – A parancs az parancs! – sziszegte oda neki. – Akárki is rendelte közénk!

A technikus biccentett, és Lonya mögé húzódott.

A recepció és a hall képe hamarabb jött, mint a kiáltás:

– Tiszta!

– Négyes egység minimális létszámmal biztosítsa a fellegvárat! A maradék behajózz, és megszállja az északi völgyet. Kettes egység átugrik a keleti völgybe! Fokozott inframűhold lefedést húsz kilométeres körzetben! Priborov, felfelé a lovagterembe! Mindenki! Vendégszobák?

A képek záporozni kezdtek. Üres szobák; poggyász, szekrényekbe rendezett ruhanemű. Remegő szobalány a részegezett fegyvercső előtt...

– Mindenkit hozzatok a lovagterembe! Gromov?

– Az ajtó nyitva. Lépcsőház innen tiszta! Már látom az őrmestert!

– Gyerünk! – Lonya előrelódította a technikust, és utána futott. Felfutott a barna szőnyeggel letakart, magas lépcsőfokokon, és még csak nem is lihegett, amikor belépett a szélesre tárt ajtón.

– Szép! – mondta, és az asztalra telepedett. – Azonnal kerítsétek elő a recepcióst!

Kisvártatva két katona halottsapadt, riadt, középkori ruhába öltöztetett embereket terelt a terembe. Ártatlannak látszottak, de Lonyának nem voltak kétségei, hogy többen közülük nagyon is jól tudják, mi folyt a kastélyban.

– Mind itt van? – vakkantotta feleslegesen. A fejterminálon kiválóan követhette az eseményeket, végignézte, ahogy Priborov emberei kiterelik a szakácsokat, kuktákat, konyhalányokat és felszolgálókat a konyhából, riadt szobalányokat, a lovászokat és a kötényes kovácsot az istállóból, egy csapat félmeztelen nőt *kurvák* valami keleti háremnek kidekorált odúból, apródnak öltöztetett örömfűikat vezetnek elő egy legénységi szálás-szerűségből, megkergetik, és sarokba szorítják a kövér udvari bolondot, végül kirángatnak egy sötét arcú alakot a recepció pult alól is.

– Majdnem az egész maskarádé, parancsnok! De nagy ez a hely, eltart még egy darabig, főleg így.

– Jól figyeljenek! – kezdte Lonya hidegen, és nem is fordult az ajtó melletti sarokban összezsúfolt emberek felé. – Maguk jól tudják, miféle illegális üzelmek folytak ebben a szállodában – és én is tudom. Innentől valamennyiük büntetési tétele tizenöt évről indul, csak az együttműködésükön és az őszinteségükön múlik, hogy ez a tétel jó válaszonként egy évvel csökken, vagy rossz válaszonként két évvel nő. – Észrevette, hogy a kurvák dideregnek a júniusi melegben is hideg teremben. – Hideg van itt, jó lenne mihamarabb végezni! Technikus!

Ribak a kőpadlóra csúsztatva a málháját, fontoskodó arccal fogantyúkkal felszerelt, leginkább láncfűrész motorházára emlékeztető készüléket vett elő, és bekapcsolta.

– Ez egy mobil hazugságvizsgáló – mondta Lonya hanyagul. – Egyénenként és csoportban is teszteli a reakcióikat, és az eltéréseket személyekre bontva azonnal megjeleníti. Ne is álmodjanak róla, hogy átverhetik!

Lonya nem blöffölt, a láncfűrész lapja helyén ásitó szenzorbemenetek valóban a mondott készülékhez tartoztak. Csak éppen semmi szükség nem volt rá. Az Őrző speciális érzékelőkkel ellátott nanorészecskei Gromov csapatával együtt hatoltak a terembe, és azóta feltérképezték az elmúlt huszonnégy óra emberi eredetű tevékenységeit a helyiségben. A hideg kandallóban a taktikai ernyőn zölden fluoreszkáló keret mutatta a kövek között rejtőző ajtó körvonalait. A mögötte húzódó üregek lehetséges elhelyezkedése is kezdett felrajzolódni a kastélyszálló modelljére.

Lonya azonban azt akarta, hogy azok, akik részt vettek Jakubov üzelmeiben, maguk szabják a fejükre a maximális ítéletet. Kétszeresen gyűlölte őket ismeretlenül is: a haladás ellenségei voltak a szemében, az *emberiség ellenségei*, kapzsi gyilkosok és kapzsi gyilkosok cinkosai. De még jobban gyűlölte őket azért, mert fogva tartották Bogdánt, arra kényszerítették a barátját, hogy életveszélyes és megalázó küzdelmekben vegyen részt.

– Az első kérdés: hol van Jakubov?

Kis tétovázás után jött a közös válasz:

– A vendégekkel...

– Technikus?

– Nincs eltérés...

– Tehát mindenkinek tizennégy év. Hazudnak ugyan, de legalább egyformán teszik! Ezt értékelem!

De ez csak a bemelegítő kérdés volt! Hol vannak a vendégek?

A többség tétovázás nélkül: kiabálta, hogy:

– Hát nem maguk vitték el őket?

És:

– Itt kéne lenniük!

– Technikus?!

– A csoportmintázattól eltérő késleltetett reakciók tapasztalhatók...

– Helyes! Akit a technikus nem választ ki, lekotródik az udvarra, és felszáll a buszra! Tizenhárom évvel megúszták! – Nyájasan folytatta: – A többieknek tizenhatnál kezdődik.

Ribak kiválasztotta a recepcióst, a kovácsot, valamennyi pincért, két hibátlan testű, de zavaros szemű kurvát és az örömfűkát. Két katona kiterelte a többieket az ajtón.

– A bolond is marad! Nem teszik nekem... Tehát: hol vannak a vendégek? – Lonya leszorította a gégemikrofont. – Minden kutyát, amit találtok, azonnal lelőni!

– Nos? – Ezúttal odafordult a foglyokhoz, hangjából eltűnt a nyájasság.

A foglyok hallgattak, összébb húzódtak. A két kurva zokogni kezdett.

– Ne bömböljenek! Tizennyolc évig rohadnak a börtönben, és nem átnevelő lesz, nem is a régi világ liberális esélyt-a-javulásra intézménye! A tettükkel vagy a cinkosságukkal elveszítették az emberi jogaikat, a jogukat arra, hogy megjavulhassanak. Ilyenek maradnak, és a társadalmat ez nem érdekli. A mi börtöneink büntetésre valók, arra hogy életük minden pillanatában érezzék, bűnt követtek el embertársaik ellen – és azok nem bocsátják meg azt a bűnt. Senki sem fogja kínozni magukat, de egyedül lesznek, minden kényelem és szórakozás nélkül. Egyedül önmagukkal és a bűnükkel. Meg az Antarktisszal...

– Nem! – A fiatalabb kurva megtört, elszakadt a csoporttól, és Lonya elé vetette magát. – Lentvannak averemnél! – hadarta egy szuszra. – Nem akarok a Déli Sarkra kerülni. Nem! Lent vannak. Mind. A harcot nézik...

– Ostoba ribanc! – mordult fel a kovács. Hatalmas teste nekilódult, és a hozzá legközelebb álló Ribak felé ugrott. Priborov karabélyja egyet pattant, bántó hangon, élesen, a nagy test mozgása megtört, és élettelenül zuhant a lány mellé.

Lonya elfintorodott, leugrott az asztalról, ellépett a sikoltozó kurva mellett, és megállt a foglyokkal szemben.

– Ő átnevelőbe kerül – bökött a háta mögé, a lányra. – Az a szerencsétlen hullazsákba. Maguk nyilván az Antarktisz klímáját szeretik. Melyikük nyitja ki az ajtót? – Hanyagul a kandalló felé legyintett.

– Nem tudjuk! – siránkozott a recepciós. – Matvej szokta...

– Hazudik – mondta kurtán Ribak.

– Ezt még a masina nélkül is látom! – kacsintott Lonya. – Húsz év! Kemény! Nem enyhíthető. Öreg és megtört emberként jönnek vissza a Sarkról. Melyikük nyitja az ajtót?

– Jagrik! Jagrik! A szarba ember? Kit védesz? – A pincérek egymás szavába vágva taszigálták előre a recepcióst. – Parancsnok! – kiáltott egy hidegkék szemű örömfű. – Mink nem tuggyuk kinyitni! Mindég a Jagrik szokta! Vagy Matvej apánk!

– A Jagrik! A Jagrik! – helyeselt valamennyi fogoly.

– Az apátok, mi? – förmedt rájuk Lonya. Intésére az elszürkült arcú recepcióst a kandallóhoz vezették. – A kulcsár már megvan! Emlékezzenek a legelső kérdéseimre! Hol van Jakubov?

– A vendégekkel van! Mindig a vendégekkel van!

– Rossz válasz! Huszonkettő. Megértem magukat. Félnék tőle. Pedig tőlünk kellene! – Az udvari bolond elé lépett. A terminálon lüktető vörös kontúr rajzolódott az ormótlan alak köré. “Célszemély genetikailag azonosítva.” hirdette alatta a felirat. – “No, bolondom, itt a perced!” – szavalta, és hirtelen mozdulattal a bohóc arcába markolt, leszakította a habgumi maszk középső részét. – Nocsak! Doktor Jakubov, ha nem tévedek!

– Nem tudtuk! Honnan tudtuk volna! – harsant fel a foglyok siránkozó kórusa.

– Tudtátok! Férgék! – kiáltott rájuk a recepciós. – Fusson, Matvej Szergejevics! – És Lonyára vetette magát.

A bolond az ajtó felé lendült, de a technikus gyorsabb volt nála, és a hazugságvizsgáló szenzorcsövei a gumimaszk szakad szélei közé csapódtak. A bolond kurta kiáltással hanyatt zuhant.

– Ne lőj! – süvöltötte Lonya, kitért, és két gyors ütéssel megszabadult a recepcióstól. Mire megfordult, Jakubov karjait a tarkójához pántolták, talpra rángatták, és a falhoz lökték. Az óriásból mintha kiszállt volna az akarat, remegve dőlt a falnak, és talán csak azért nem csúszott le a tövébe, mert megfélemlített arról a kézenfekvő lehetőségről. A szája hangtalanul mormolt valamit.

– Maguk! – sziszegte Lonya a foglyoknak. – Harminc évet kapnak. És nehogy nyikkanjon valamelyik a méltányosságról, mert halomra lövetem az egész bandát! Tétlenül nézték, hogy a bűntársuk az osztagra támadjon, és szökést kíséreljen meg. Ez bűnsegédlet, hölgyem és uraim! Vigyék ezeket is. Bilincsen! Jakubov és ez a Jagrik marad! Felcser! Térítsd magához!

Megállt a motyogó óriás előtt, és tépdetni kezdte a fejéről a maszk maradványait. Jakubov nem védekezett, remegett és motyogott. Lonya tudta, hogy szerepet játszik. Intett Ribaknak.

A technikus másik műszert vett elő, elektródákat illesztett a véres fejre.

Lonyát mulattatta a felesleges cirkusz, de aggódott Bogdánért.

– Siessen, technikus! – pattogta türelmetlenül.

– Teljesen normális mentális állapot! – olvasta le a műszerét Ribak. – A szondák szerint az adrenalin magas, a vérnyomás és a pulzusszám is, de ez ilyenkor adekvát mintázat.

– Doktor Jakubov! Maga vagy olyan bolond, mint a ruhája mutatja, vagy a nagyképűsége vakítja el, ha azt hiszi, átrázhat minket!

Az óriás tovább motyogott. Lonya elfordult tőle, és Jagrik arcába hajolt:

– A gazdád életfogytot kap. Te is azt akarsz? Nyisd ki, és vezess!

A recepciós szó nélkül bólintott, a kandallóhoz lépett, és remegő kézzel a belsejében babrált. A kandalló kormos hátfala visszahúzódott, és elfordult. Széles, kőlapokkal fedett folyosó tárult fel.

– Mindig is olyan kastélyba szerettem volna kerülni, ahol rejtekajtó van! – rikkantotta Lonya. – Kapjátok pórásra mindkettőt! Jakubov apánk megy elől, ha esetleg kedves meglepetéseket rejtettek volna el az olyan hívatlan vendégek számára, mint mi. Priborov és Ladkin tartja a pórászt. Barátunk erős, mint egy medve. Két lépéssel mögöttük maga, Jagrik. Rá én vigyázok meg Ribak technikus. A többi a bunkerprotokoll szerint. Legyeket küldjetelek előre húsz lépésnyire!

Jakubovot rángatni kellett, de amikor az őrmester fenyegetően meglóbálta előtte az elektromos ösztökét, jobb belátásra tért, és engedelmesen befurakodott a kandallóba.

– Hő, teee! – rántotta meg a pórázát Priborov. – Akkor sietsz, ha a parancsnok azt mondja!

A kövezett folyosó hamarosan katonai bunker beton félkörívét vette fel. Hanyagul leázolt orosz feliratok, leszakadt táblák tanúskodtak arról, hogy a bunker az egykori Szovjetunióhoz tartozott. Rozsda, nedves beton, penész és ürülék szaga terjengett. A föld mélyéből népes embercsoport moraja hallatszott.

– Ez már valami, he, Jagrik?! – kedélyeskedett Lonya. – Ezt aztán jól kitalálták! Az elvtársak bunkert építettek a hegyoldalba, maguk meg szépen befészkeltek magukat. Paraziták! Álljon meg, Jakubov!

A folyosóról oldalágak nyíltak, Lonya előreintette a felderítőket. A fegyverek bekémleltek az oldalágakba, a taktikai képernyőn megsűrűsödtek a modell körvonalai. A feltételezett architektúra valóságos földalatti labirintust sejtetett.

Lonya biztosítókat rendelt a kereszteződésbe, és továbbhajszolta az embereket. A moraj izgatott, kivehetetlen kiáltásokká szakadozott szét, a kellemetlen szagok szimfóniájába újabb szólam vegyült, a frissen ontott vér szaga. A folyosón vasajtók terpeszkedtek, némelyik tárva-nyitva, a beleső kameraszemek elé nedves falak, pokróccal takart keskeny priccsek, kübli börtönlátványa tárult. Az egyik zárt ajtónak tompán nagy test vágódott belülről, és artikulátlan, ámbár egyértelműen emberi üvöltés hallatszott mögüle.

“A pokol tornáca” gondolta Lonya. “És mindjárt elérünk a legmélyebb bugyrához is.”

– Állj! – szorította le a gégemikrofont. – Ezeket zárjátok az üres cellába! Úgy néz ki, meglepjük a madárkákat, de semmi kedvem hozzá, hogy egyenként kelljen hajkurászni őket ebben a labirintusban, ha kedves házigazdáink felriasztanák őket. Ügyeljete, nehogy kárt tudjanak tenni magukban!

A cellából egy pillanat alatt kikerült minden mozdítható, a foglyokról lekerült minden ruha. Az osztag minden tagja egy léggömböt is meg tudott volna hámozni a rohamkésével.

– Hamarosan visszajövök! – ígérte Lonya a továbbra is félkatonai állapotot mímelő Jakubovnak, amikor rájuk zárták a vasajtót. – És remekül elbeszélgetünk majd.

A föld alatti folyosók képe egyre szilárdabb és teljesebb lett a képernyőn, Lonya négy csapatra osztotta az embereit, hogy egyszerre hatoljanak be a labirintus központi magjába, mely valószínűleg egykori rakétasiló lehetett. A kémszemek nem mutattak életjeleket a folyosókon, de az ajtók mögé szivárgó nanoköd több embert és még több kutyát jelzett elzárt helyiségekben.

A négy csapat egyszerre rontott be az arénába, azután hogy senki sem figyelt rájuk, lelassultak, a fal mellé osontak, és szemrevételezték céljukat, mely addig csak a taktikai képernyőiken létezett. A hely tökéletesen megfelelt Lonya pokolról megelőlegezett gondolatainak. A siló meglepően magas, homályba vesző mennyezetéről vaskos láncokon durva ketrecek lógtak. A ketrecekben kivehetetlen alakok himbálóztek a középkori udvaroncok ruháinak másába öltözött férfiak és nők feje fölött, akik ügyet sem vetve rájuk tülekedtek és kiabáltak a siló lángvetőtere körül húzódó betongalérián, sokhangú, izgatott üvöltözésükbe a gödörből *veremből* állati *vadállati* hangok szűrődtek; a sokaság fölött valóságosan is az izgalom veritékként manifesztálódott köde lebegett, a vérszag és az enyészet *halál* össze nem téveszthető édeskés szaga mégis egyértelműen uralta a szagspektrumot; kezek emelkedtek magasba dollárkötegeket *játékpénz* lengetve; letről fájdalomkiáltás, felerősödő állati morgás, dobogás hallatszott; a pénzkötegek kezeket cseréltek, a kiáltozás felerősödött; sikoly. Lonya kissé erőszakosan átfurakodott a nézőkön, akik ügyet sem vetettek rá, és lenézett a verembe. A véres játék aktuális fordulója a végéhez közeledett, a bőr álarcos ember, akinek a sikolyát hallotta, szinte eltűnt a torkát és mellkasát marcangoló óriási farkaskutya alatt. *Bogdán!* A jelenetet az osztag robotszemeihez hasonló lebegő kamerák rögzítették perverzen közönyös, tolakodó kíváncsisággal. Bugyborékoló hörgés tört elő az áldozatból, alig hallatszott át a közönség ricsaján, melyet őrjöngő kutyák morgása kontrázott. A verem alján körbefutó rácsok alatt a vérszagtól, az agresszió és a rettegetés feromonjaitól tébolyodott ebek verték magukat viczorogva a vasrudaknak. Lonya egy pillanatnyi habozás után előhúzta hónaljtokjaikból a Bogdántól elkobzott Szkifeket, és négy gyors lövést eresztett a gyilkos kutyába. A bestia rángatózva lefordult áldozatáról, és mellé rogyott. – Nem Bogdán! – Lonya rekedt nevetése összekeveredett a lövések visszhangjával, a

közönség elcsendesedett, tompa tekintetek szegeződtek Lonya egyenruhás alakjára, egy pillanatra úgy látszott, nekiesnek, és pusztá kézzel szétmarcangolják, aztán egy nő felsikoltott: “A Terminátor!”, és kitört a pánik. Fegyverek csattantak a betonon, Jakubov pribékjei nyilvánvalóan nem akartak megdöglenni a verem peremén.

Lonya hálát adott a sorsnak ezért, és hogy előtte sem a munkájukkal törődtek, hanem inkább a viadalnak csúfolt mészárszéket bámulták. Leadott még egy-egy célzott lövést a rácsok mögött őrző kutyákra, és elbődült:

– Kuuuss mindenkinek! A falhoz! Igen, a Terminátor! Körülvettük ezt a Circus Minimust, aki ellenáll, meghal! Letartóztatom önöket az Egyesült Nemzetek nevében!

“Bogdán! Hol van Bogdán! A ketrecek!”

– A ketrecek! Engedjék le a ketreceket! – Rúgta, és a pisztolyok markolatával ütötte, aki elébe került a halálos csöndben futkosó riadt emberek közül. *Csőcselék!* Odaverekedte magát a magasból lelógó kapcsolódobozokhoz, melyek nyilvánvalóan a ketreceket mozgó csörlők vezérlésére szolgáltak, *takaros* és egymás után megnyomkodta a lefelé mutató nyilat ábrázoló vízhatlan gombjaikat.

A harmadik ketrecben találta meg, előbb a sebhelyeiről, majd a bőrmaszkból elővillanó jégkék szeméről *bombázópilóta* ismerte fel. Vékony volt, és érdekes módon napbarnított. *Egészségtelenül barna.* A szemében derű csillogott, de nem emberi derű. *Talán több, talán kevesebb...* Lonya visszahőkölt.

– Tovariss...

A jégszemek egy pillanatra feléledtek, elkerekedtek.

– Lonyecska...? – kérdezte Bogdán, és eszméletlenül zuhant ki a ketrecből.

– Felcser! – süvöltötte Lonya. – Ez az ember a legfontosabb. Élnie kell. Érted? Élnie kell!

Az egészségügyi katona, képzett belgyógyász és gyakorlott sebész, Bogdán mozdulatlan teste mellé térdelt.

– Minden rendben lesz, parancsnok. Csak kimerült, és fertőzésekkel küzd. Három hét múlva kutya baja...

– Kutyát most jobb, ha nem emlegetsz! – Lonya a felcser vállába markolt. – És ajánlom, hogy igazad legyen! – A falhoz állított emberekre üvöltött. – Hallják? Ajánlom, hogy semmi baja se legyen, mert különben maguk mindannyian halottak! Imádkozzanak, ha van Istenük! Takarodjanak a szemem elől! Vigyék őket! – Egy pillanat alatt lehiggadt. – A gladiátoraik celláiba velük. Itt tartjuk fogva őket egy ideig. Ez a hely kiválóan megfelel vizsgálati fogdának! Négyet egy cellába! Majd megtudják! Mindenkit, akit itt fogva tartottak, haladéktalanul kórházba kell juttatni. Őrizet alatt. Gromov! Átveszi a parancsnokságot! Mi Ribak technikussal kihallgatjuk Jakubovot. Összehangolt, gyors operációt kérek. Priborov! Likvidáljon minden állatot a bunkerben! Azok már nem kutyák, hanem gyilkos bestiák! Mint ezek itt! – intett a foglyok felé. – Az Őrző valamiért ragaszkodik hozzá, hogy maguk emberek...! De én nem! Börtönben fognak megrohadni! – ígérte. – És higgyék el, az eszkimóknak volt igaza: a pokol hideg!

Ott hagyta őket, és Ribakkal a sarkában visszamasírozott a cellához, ahol Jakubovot hagyták.

– Senki sem jöhet a cellához három méternél közelebb! – utasította az őrt álló katonát. – Te sem!

– Dulakodtak! – mondta a katona. – Azok ott bent... – magyarázta.

– És nem kaptál parancsot, hogy szétszedd őket... Derék. Ostoba voltam, külön cellába kellett volna tenni őket. Reméljük, nincs baj! Nyisd ki!

A katona felfelé fordította a kilincset helyettesítő félméteres laposvas emeltyűket. Könnyen jártak. Kitérte az ajtót, és benézett:

– Baj van! – Oldalt lépett, hogy odaengedje Lonyát.

Jakubov a priccsen feküdt, keze a tarkójához pántolva. Hangtalanul motyogott, a szeme kifordulva meredt a plafonra. Jagrik a padlón hevert, holtan, nyelve sötéten türemkedett ki a száján.

– Azannya! – ámuldozott Lonya. – Ez megfojtotta! Ez már valami, tarkóra bilincsel kézzel. Nincs baj! – nyugtatta a katonát. – Aki számít, nagyon is életben van! Befelé! – parancsolta a technikusnak. – Ajtót bezárod, és csak ha rádióan utasítalak, nyitod ki!

Belépett, az ajtó becsapódott mögötte, és tompán puffant a gumitömítésen.

– Beszédünk van magával, Jakubov!

A bohócruhás alak nem mozdult. Még a motyogás sebessége sem változott.

– Rendben van, Jakubov, játssza csak a hülyét! Ha nem haragszik, felültetem, hogy lássa a műsort. Ügyesen megszabadult egy terhelő tanútól, de tudja, nekünk megvannak az eszközeink, hogy szóra bírjuk a halottakat! – Ülő helyzetbe ráncigálta a bolondot. – Hallja, igazán fogyókúrázhatna! – méltatlankodott. – Kezdd el!

Ribak lerázta magáról a felszerelését, majd gyorsan levetette a surranóját, zubbonyát, nadrágját...

Lonya le nem vette a szemét Jakubov arcáról, és elégedetten állapította meg, hogy az óriás felhagy a motyogással, és kitágult szemmel bámulja a vetkőző katonát. Ribak teljesen levetkőzött, összehajtogatta a ruháját, és amikor egy pillanatra hátat fordított Jakubovnak, megfeszítette a hátizmait, és a hátán fellángolt a Vörös sárkány-tetoválás.

Jakubov hátrahőkölt, megdörzsölte a szemét. Ribak elfordult, a tetoválás eltűnt. Lonya nem látta a tüneményt, de ismerte már az Őrző tréfáit, és felnevetett.

Jakubov újra motyogni kezdett.

Ribak felrobbant, csillogó, lilás, sűrű ködfelhővé oszlott, és szétfolyt a betonpadlón. Jakubov abbahagyta a motyogást, és felkapaszkodott a priccsre. A ködfelhő körülvette a tetemet, és fortyogva beburkolta.

– Tudod, mi történik? – kérdezte Lonya, de nem várt választ. – A nanorészecskék felemésztik a szöveteket, hogy eljussanak az agyig. Ott kiolvassák a még el nem bomlott sejtekből és kapcsolatokból az információt. Nem is hinnéd, mennyi minden kiolvasható egy friss halott agyából! – Kacsintott. – Hát még az élőkéből!

– Nem tehetik! – üvöltötte Jakubov.

– Megtehetjük, Jakubov, és meg is tesszük! Ahogy maga is megtehetett és meg is tett mindent ezen a helyen azokkal a szerencsétlenekkel...

– Jogom van...!

– Semmihez sincs joga! Elveszítette a jogait, amikor lemondott arról, hogy ember legyen!

– Én ember vagyok! – mondta Jakubov sötéten. – Sokkal inkább ember vagyok, mint maga. Maga hóhér! Terminátor...

– Én? – mosolyodott el Lonya. – Én tartottam fogva embereket, és tépettem szét őket kutyákkal? Én rögzítettem mindezt, és terjesztettem? És én csináltam az egészet pénzért? Aranyért? Szánalmasak a magafélék, Jakubov! Az én tetteim vélt embertelenségével – erkölcstelenségével – próbálják igazolni a saját gyalázatukat. Tudja, Jakubov, megbíztam magában. Azt hittem, egyszerűen vallomásra bírjuk, maga meg a barátja, elmond mindent, ami minket érdekel, aztán csendben megrohad az Antarktison. Maga azonban visszaélt a bizalmammal, megölt egy fontos tanút. Talán az egyetlen tanút, aki igazolhatta volna a maga vallomását. Ezek után hogy bízzam magában, Jakubov? Maga zseniális és gátlástalan gazember. Nem kétkem, hogy bemártana akárkit, hogy a bőrét mentse, de sohasem lennének biztosak, hogy mindent elmondott, és a féligazságainak mennyi köze van az igazsághoz... Nem Jakubov! Az Őrző letölti magát, biztos, ami biztos. Nem fog fájni, bár nem ismerem az Őrző valamennyi trükkjét, és most valószínűleg rosszkedvű lesz, mert mindig az, ha egy halott agyában kell turkálnia. De nem sajnálom magát Jakubov...

– Én ember vagyok! – bömbölt az óriás, leugrott a priccsről, lesöpörte róla a matracot, és emberfeletti erővel leszakította fogópántjairól a vaskeretet. Meglódította, hogy a feje fölé emelve Lonyára sújtson vele, de a hosszú keret fennakadt az alacsony betonmennyezetben, és Jakubov egy pillanatra úgy maradt, egy bohócruhás groteszk Atlasz pózában. A pillanat elegendő volt az Őrzőnek, hogy a nanofelhő kitörjön Jagrik teteméből, és beburkolja Jakubov felsőtestét. Az óriás maga mögé ejtette a priccsot, rángatózó mozdulatokat tett, mintha méheket hessegetne, majd megmerevedett, mintha valamennyi izma görcsbe rándult volna. Jó fél percnnyire még a légzése és szívverése is leállt, azután, ahogy a nanorészecskék átvették

az irányítást a teste fölött, ugyanabban a szoborszerű pózban egyenletesen lélegezni kezdett: Lonya még embertelenül egyenletes szívdobbanásait is hallani vélte. Tudta, hogy mi történik. Az őrző leválasztotta az agytörzset a kéregről, hogy a szervezet fiziológiás funkcióit mindaddig fenntartsa, amíg sejtről sejtre ki nem olvassa Jakubov agykérgéből az információt. A sejtek és kapcsolataik sorra megszűnnek, és a felhő részecskéi lépnek helyükbe, hogy átmenetileg, amíg a letöltés be nem fejeződik, modellezzék az agyat. Azt nem tudta, miként éli meg mindezt Jakubov fogatkozó fehérjeagya, de nem is volt különösebben kíváncsi rá.

“Egyszer majd megtudom. Első kézből...”

Megbámulta a halottat, bár olyat is látott már. A nanoköd nem végez felesleges pusztítást, az arc alsó része az orr vonaláig érintetlen maradt, fölötte, mintha a félvezetőtechnológiában használt fotolitográfias eljárással marták volna le a szöveteket a csontról, a csupasz koponya fehérlett. A felhő beforrasztotta az ereket, alig folyt vér, a tetem inkább valószínűtlenül hiteles szimulációnak vagy anatómiai szemléltetőeszköznek látszott, mint valóságos holttestnek.

Lonya elfintorodott.

“Úgy halt meg, ahogyan élt, és halálában is csak az élete lenyomata látszik” tűnődött. “Üres koponya és brutalitás. Vajon miért nem törli el ezt a szemetet csak úgy egyszerűen? Olyan könnyű lenne...”

A lilásfekete kéreg hirtelen lerobbant Jakubovról, a felhő néhány pillanatig vadul örvénylett a még mindig szoborrá merevedett emberalak körül, majd a cella távolabbi sarkába repült, és sűrűsödni kezdett. ‘Rána alakját vette fel, és tántorogva Lonyához futott. Meztelenségében a férfi semmi erotikusát nem érzett, csak végtelen kiszolgáltatottságot. Magához ölelte, a lány remegett, és Lonya tanácstalanul és ostobán simogatta a hátát. Az Őrző sohasem mutatkozott még ilyenek, Lonya úgy vélte, Jakubov agyának letöltése közben valamiképpen megint átlépett egy határt az ember megértésének programjában, és hirtelen támadt együttérzéssel gyengéden magához szorította. ‘Ránát mintha zokogás rázta volna, meg-megrándult.

– Jól van! Jól van! – ismételte tehetetlenül, amíg a lány lassacskán megnyugodni látszott. Akkor gyengéden eltolta magától, és vállánál fogva megtartotta.

– Mi történt? – kérdezte aggodalmasan.

– Őrült volt. – felelte a lány kurtán, és a szemébe nézett. – Tökéletesen őrült. Nem ember. Hideg, önző, gonosz. Végtelenül önző, szerelmem! Hányini szeretnék, de nem látom értelmét, sírni szeretnék, de nem látom értelmét. Csak kiszáradnék... Nem tudom elmondani. Mintha... Mintha... Nincsenek rá szavak... És nem is kell, hogy erre szavak legyenek... Nem tudtam, hogy ilyen az őrület... Önvizsgálatot kell tartanom, hogy vajon szerkezetileg ki vagyok-e téve ennek... Jó hogy meghalt... Semmilyen büntetés nem lett volna neki elegendő, és semmilyen kúra sem segített volna rajta... Szerelmem, hány ilyen szörnyeteg létezik még közöttetek...?

– Sok – felelte Lonya, és zavartan lehajtotta a fejét. – Talán még rosszabbak is... Biztosan...

– Miért?

– Nem tudom. Illetve egész csomó felszínes magyarázatot mondhatnék, de azokat úgyis ismered az adatbázisokból...

‘Rána bólintott:

– Az volt a legrettentőbb, hogy tudta, minden emberi mérce szerint gonoszságokat művel, de intellektuális programjává tette, hogy megtegye azokat... Érted? Úgy döntött, hogy gonoszságokat tesz...

– Hát nem ismerős...? A jó öreg William is megírta.

– Úgy születtem, hogy az emberiség szinte teljes intellektuális teljesítményét ismertem... De más dolog elolvasni egy gondolati konstrukciót, és megint más dolog *működésében* meg tapasztalni...

– Hát, te akarsz ember lenni... – felelte Lonya szinte vidáman. Megkönnyebbült, hogy az Őrzőt újra higgadtnak, a jól ismert, biztonságos, elemző intellektusnak látja. És halvány fölényt is érzett, hogy

kimondhatja: – Mi ezeket nagyon jól ismerjük, a saját bőrünkön tapasztaljuk meg, akár mindkét oldalról is... Egyszerre. Az agyunk szinte minden pillanatban ki van téve annak, hogy megbomoljon...

– Még inkább szánlak, sajnállak és tisztellek benneteket, hogy idáig eljutottatok – és túléljétek...

– És most már te vigyázol ránk...

– Nem fogok örökké... Ideje hazamenni! Rengeteg mindent megtudtam mellesleg!

‘Rána alakja meglágyult, átrendeződött, visszaváltozott Ribakká, és szó nélkül öltözni kezdett. Lonya elfordult, és Jakubov szoborra vált alakját vizsgálta. Amint a szemétől, bőrétől és húsától megfosztott arcot, az épen maradt, és megvetéstől még mindig lefelé biggyedő ajkat nézte, elöntötte a keserűség és a magány érzése, “Akár még élhet is ez szemét, a diadalmas hüllőagy ott kuporog a gerincoszlop tetején, és érzékszerveitől elvágva zabálásról és párosodásról álmodik. Te szemét!” Lonya ismerte az Őrzőnek azt a tervét, hogy amint az emberiség intellektuálisan felnő önmagához, és biztonságban magára hagyható, eltávozik a Földről, de úgy képzelte, ez több generációba is beletelik, ha az az idő valaha is eljön egyáltalán. *A halálom után...* Nem akart egyedül maradni, ‘Rána nélkül, és a lány mögött húzódó, magánál összehasonlíthatatlanul nagyobb intellektus nélkül. “És ha most elmegy? Miattad te szemét! Te örült gazember!”

Tehetetlenségében megindult, és lendületből hatalmas pofont adott Jakubovnak.

– Te szemét! Miattad...

A kiüresedett emberi test hang nélkül kibillent egyensúlyából, és a príccs romjaira zuhant. A zajra a technikus abbahagyta felszerelésnek magára aggatását, megfordult, és Lonyához lépett.

– Nem most, szerelmem! Nem most... – mondta ‘Rána hangján, és megsimogatta Lonya arcát.

A vöröskeresztes sikló ugyanolyan finoman emelkedett a magasba, mint nagyobb testvére, és Lonya hálás volt valamennyi tervezőjének, mert a fluidizációs ágyban Bogdán lebegett infúziós csövek hálójában, tapasztoktól és érzékelő tappancsoktól foltos irhával. A műszerek azt mutatták, hogy egészséges, de Lonya továbbra is aggódott, vajon barátja elméje csak annyit károsodott-e, mint a teste. Pszichiátriai alaptétel, hogy az elmebaj ragadós, és Bogdán hónapokat töltött rettenetes, embertelen körülmények között – Jakubov társaságában.

Bogdán szeme hirtelen felpattant, kitisztult szemmel Lonyára bámult:

– Tovarís! – szólalt meg rekedten, és a károgaósszerű hangtól Lonyát öröm járta át, *talán megbocsátott*. – Azok ott az én fegyvereim! – Bökött állával Lonya hónaljtokjai felé.

– Most az enyéme, testvér! Neked nincsen szükséged rájuk, én meg, hát..., jó hasznukat veszem.

– Hát – hagyta rá Bogdán – ha rendesen pucolod őket, nálad maradhatnak éppen. – Elmosolyodott.

– Mi tartott ilyen kurva sokáig?

– Eltűntél, tovarís! Mint szürke számár a ködbe’. Aztán igencsak sokára került a kezembe a videód. De felismertelek a sebesülésedről, amit Tirnyauznál kaptál be...

– Jakubov...?

– Meghalt... Ellenállt, tudod – hazudta Lonya, de nem érzett lelkifurdalást. – Talán jobb is így. Teljesen örült volt.

– Hát – hagyta rá megint az ukrán, és Lonya gyanakodni kezdett, hogy talán mégiscsak történt a fejével valami visszafordíthatatlan –, ketten együtt távolról se vagyunk olyan buggyantak, mint ő volt... Lonyecska...? Kérdeznék valamit...

– Mondjad csak, tovarís!

– Szóval... Te... Miért csinálod?

– Mit?

– Ezt az egészet. Látom, katonáskodsz... Mindig utáltad a katonáskodást...

– Eurázsiai parancsnok vagyok – felelte Lonya minden büszkeség nélkül. Remélte, hogy Bogdán sem érez benne semmi büszkeséget vagy nagyozolást.

Bogdán csak bólintott. Biztatóan. Lonya legalábbis úgy vélte.

– Utáltam a katonáskodást, mert nem láttam értelmét. De mi katonanemzet fiai vagyunk, Bogdán. Ha akarjuk, ha nem. A te őseid között is voltak kozákok, az én őseim között is voltak. Jermak, Bogdán! Gondolj Jermakra. Nélküle mi lett volna Szibériából...? De igazad van, utáltam a katonáskodást. Abban a másik világban nem volt miért harcolni... Mégis... Hát harcoltunk! Régen is. A Kaukázusban. Oroszország Anyácskáért... És az volt valami. Ez meg még nagyobb valami... Ezért érdemes harcolni.

– Tehát érdemes... – Bogdán lehunyta a szemét. – Te jobban tudod.

– Nem tudom. Csak hiszem...

– Hiszed? Hit kérdése lenne?

– Mi más? Hit, remény, szeretet... Mindig ez volt... Alkalmatlanok vagyunk magasabb rendű, tisztán intellektuális döntésekre. Egyelőre...

– És ha én másban hiszek?

– Az a te dolgod. Ha meggyőződésed, hogy a te hited az igaz, akkor... – Lonya tétovázott. – Akkor... Akkor... – Hirtelen előrántotta a Szkifeket, és a markolatuknál fogva Bogdán felé nyújtotta a pisztolyokat. – Akkor lőj le! Most. Itt. Legyen vége!

– Ugyan már! Színpadias... Minek ez? Kinek van igaza...? Igaza... Mondtam már! Tartsd meg. Vagy tudod mit, inkább te lőjél le engem! – Ferdén, csibészesen elmosolyodott. – De gyorsan! Elálmosodtam... – motyogta. – Aludnom kelle... – Elaludt.

7. Az Ifjú Gárda

*Bogdán Bogdanovics Taraszcuk. Harminchat éves. Kijevi lakos. Állástalan.
Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Ukrajna, Kijev.*

– Miért nem még ki levegőzni!? – zsémbelt az öreg nővér, miközben a kiskocsi fiókjába tolta Bogdán tálcáját. – Hiszen semmi bajod! Gyönyörű őszünk van, nagyanyám idejében volt ilyen, én már nem is emlékszem, volt-e normális ősz az életembe’. Mintha az időjárás visszament volna a régi medrébe. Hála az Őzőnek!

– Na, éppen ezért! – morogta Bogdán, és a fal felé fordult.

“Hiszen igaza van! Ki kellene mozdulnom. Megnézni, mi lett Kijevből. Mihez lehetne kezdeni? Kimehetnék. Legalább megszabadulnék Lonyától... Nem mehetek ki csak úgy. Fegyvertelenül.” Elszégyellte magát. “Gyáva szarházi lettem. Még hogy fegyvertelenül! Hiszen már a kutyáktól se félek... Az ördögtől se. Illetve az ördögtől félek... Pontosan az ördögtől félek. Hány Matvej kószálhat a világban? És mind rám vadászik... Bolond vagyok.”

Visszafordult a nővérhez.

– Félek, Galina Alekszandrovna! Félek odakint!

– Oszd’ kitől félnél, galambocskám! Nem mondom, voltak idők, amikor kicsit kényelmetlen volt este egyedül kimenni az utcára Kijevben, de hát akkor még jány voltam, nem is akármilyen. De manapság! Hiszen az Őrző szeme mindenütt ott van, vigyáz ránk! Emlékszem, az unokámat pár éve nem engedték le egyedül az utcára játszani. Most meg! Meg is elevenedtek, de meg ám!

– Mit jelent az, hogy megelevenedtek?

– Mások. Játsszanak. De közbe’ komolyak. Udvariasak. Odafigyelnek. Tanulnak. Játsszanak, mint mink régen, mikor gyerekek vótunk. Mikor még nem vót az a fránya számítógép. Vagy nem vót minden gyereknek. Irinát – a jányom, tudod, neki a fia az unokám – nem tudtuk mán elzavarni a masina mellől, meg kellett venni neki, kellett az iskolába’. Hisz’ mán engem is azzal öldöstek a gimnáziumba.

– Galina Alekszandrovna! Hiszen a maga őrzője is csak egy nagy számítógép!

– Nem úgy van a’! – Az öregasszony teljes százötven centiméteres magasságából fölényesen lenézett a fekvő férfira. – Ott van a számítógépekben – intette –, de ő aztán nem csak egy masina! Hiszen lelke van! Szeret minket!

– Magát mindenki szereti, Galina Alekszandrovna!– hízelgett Bogdán. – De honnan veszi, hogy mindnyájunkat szeret?

A nővér hamiskásan összehúzta a szemét:

– Ha nem szeretne, nem küszködne velünk annyit. Itt hagyna bennünket, ahogy voltunk, mielőtt eljött.

– És honnan jött...

– Hát, talán Isten küldte!

– Ne kezdje maga is, hogy angyal!

– Mi lehetne más! Az emberiség őrangyala, aki legutolsó pillanatban érkezett, hogy megvédje a világot... – Az öregasszony keresztet vetett.

– Jól van, Galina Alekszandrovna! Akkor miért pusztított el a maga őrangyala több százezer embert?

– Nem ő pusztította el azokat! Hiszen a bombákat mi csináltuk! Csak halmoztuk őket, egyre csak gyűltek, elég bombánk volt már, hogy tízszeresen elpusztítsuk magunkat. Százszorosan! Az a csoda, hogy abba' a zűrzavarba' csak annyian vesztek oda. – Diadalmasan Bogdánra nézett. – Tudod-e hány bomba van most a világon?

– Fogalmam sincs! Mennyi? – kérdezte Bogdán őszinte kíváncsisággal.

– Egy se!

– Azt azért nem hiszem...

– Pedig úgy van – erősködött kissé bizonytalanul az öregasszony – Az atombombák mind fent vannak az űrben, hogyha jőne egy meteorit, az Őrző megvédhessen bennünket. A többi randa bombát megsemmisítették. Láttam, mutatta a tévé!

– Ez érdekes! – mondta Bogdán elgondolkodva. – Galina Alekszandrovna! Elálmosodtam, elaludnék...

– Jó van, galambocskám! Aludj csak! De holnap magam viszlek ki a napra!

“Felcipelt minden atomfegyvert az űrbe! A fejünk fölé! Irgalmas Isten! Bármelyik pillanatban elsöpörhet bennünket, mint a férgeket!” Elmosolyodott. A gallok jutottak eszébe a rajzfilmből. “Tudtak valamit a fiúk, bizony tudtak...”

A nap heve már nem égetett, még éppen a kellő mértékben melegített, Bogdán lehunyt szemmel a fénybe fordította az arcát, és próbált nem gondolni a “napozóteraszra” Matvej kazamatáiban, a gondosan adagolt mesterséges napfényre, ahogy parancsra fordult a másik oldalára *sülő kolbász*. Nem akart gondolni semmire az elmúlt hónapokból, de a felejtés nem az ő műfaja, még a Kaukázus emléke sem sülyedt el egészen...

A kórház *diliház* kertjéből nem látott ki az utcáig, a park jótékonyan elfedte a kintet belülről és a bentet kívülről, gátat emelt örület és normalitás közé, *csak azt kellene már eldönteni, melyik hol van*, hogy az egyik kényelmesen ne vehessen tudomást a másiktól, de tudta, hogy nagy, régi kapubolt nyitva áll a kerítésben, csak arra vár, hogy kilépjen rajta.

Ha akar.

Nem akart.

“Megtehetném. Akár most. Szabad ember vagyok. Módos ember vagyok” Matvej áldozataként még kárpótlás is járt. “Az életben nem kell már dolgoznom... Kutyaviadalokra járhatnék...”

A múlt nem engedte szabadon az elméjét, visszahúzta, és újra meg újra az örület tükörlabirintusának közepébe helyezte, ahol a világ bármilyen reflexiója csak valami még borzalmasabb emléket vetített elő a múltból. A pszichoterápia nem segített.

Bogdán tudta az okát, de nem vallotta be sem az orvosoknak, sem Lonyának. *Főleg Lonyának.*

Az a tudat, hogy odakint Matvejhez hasonló szörnyetegek lesnek rá, valójában könnyen feledhető és legyőzhető kényszerképzet. De azzal együtt, hogy azért nincs hová menekülnie a Matvejek elől, mert a világ Matvejmentes részén egy Matvejnél is jobban gyűlölt és félelmetesebb valami *ellenség* les rá: a kettős fenyegetés megbénította a tudatát és akarátát.

“Itt biztonságban vagyok. Mindkettő felől” gondolta, és végigtekintett a délutáni napfényben sütőképező ápolókon.

Sokan voltak. Bogdán tudta Galina Alekszandrovnától, hogy java részük **Azután** került be a kórházba *diliház*. “Azok a szerencsétlenek beleroppantak **Annak** tudatába. Mér’? Én tán nem? Csak éppen nem csorgatom a nyálam... Még. Annak is eljön majd az ideje...” Rettenetesen, szánni valóan sajnálta magát, de tudta, hogy nem tud kitörni ebből az állapotból – és ettől még jobban sajnálta magát. Eleinte próbált beszédbe elegyedni némelyik szerencsétlennel, sikertelenül, aztán az orvosok felvilágosították, hogy azok tökéletesen kifordultak a világból, elmenekültek a valóság elől, *Az elől*, de szerencsére évről évre kevesebb ilyen terminátor-szindrómás beteg van. *Hurrá!*

Felkapta a fejét. A lombból károgás hallatszott.

“Ugyan!” intette magát. “Minden varjú egyforma!” Lehunyta a szemét. Szárnysuhogást hallott. Nem merte felemelni a szemhéját. “Itt jön! Kezdek becsavarodni... Szembe kell nézni a valósággal, mert olyan leszek, mint azok.” Lenézett a sétányra.

Szürke madár sétált a kavicson a varjak jellegzetes, riszáló járásával.

“Engem néz! Ez nem lehet a valóság!”

– Szürke? – kérdezte rekedten.

– Kreeeee! – mondta a madár, és megállt, három lépésnyire Bogdántól.

“Ez nem lehet! Elpusztult az erdőben! Hogy követhetett volna Kijevbe? Ez egy másik madár...

Vonzom a varjakat...

– Szürke? – kérdezte újra.

A varjú nem válaszolt, csak az apró kavics surrogott lábujjai alatt, amint Bogdán felé szökdécselt. A férfi felpattant, felugrott a padra.

– Menj el! – suttogta. – Nem vagy valóságos! Nem vagy Szürke...

A madár megállt, és fájdalmasan ismerős mozdulattal *minden madár így néz!* fejét oldalra fordítva felnézett rá.

– Kraaaa! – mondta, és néhány gyors szárnycsapással eltűnt a lombban. Bogdán lassan visszaereszkedett az ülőkére.

“Hát így!” gondolta megkönnyebbülten. “Megnézte van-e nálam ennivaló, nem látott, hát elrepült. Ilyen egyszerű. Nem Szürke. Csak egy idegen varjú. Vonzom a varjakat...”

Felállt, visszaballagott a szobájába.

– Galina Alekszandrovná! – mondta az ágyat húzó öregasszonynak. – Megtenne nekem egy kis szívességet?

Harmadnap az ápolónőtől kapott levesporos zacskókkal felfegyverkezve helyezkedett el a padon. Izgalmat érzett, a várakozás izgalmát, mely azóta kerülte, amióta az első harc után rácsapták a bunker ajtaját. Nem tudta, jó vagy rossz, hogy az állandóan idegeiben megbúvó félelem visszahúzódott, de a körülötte áramló világ, amelynek – tudta – ő maga is része, de amelyen belül érzelmei elkülönült, zárt buborékba zárták, melynek falán keresztül tompán és eltorzítva értek el hozzá a valóság tényei, mindenképpen más lett. Ahogy a padon ült, és a madarat várta, a buborék fala mintha elvékonyodott volna, a valóság valóságosabb lett, a torzulás, mely önálló életre keltette az árnyakat, ha elfordította a fejét, megszelídült; végre illatok hatoltak elméjébe, illatok melyeket hosszú hónapok óta folyamatosan elnyomott a verem vérszagának emléke, a szelíd őszi nap melege az arcán végre nem lecsorgó vérének melegére emlékeztette, a dühtől tébolyodott ebek morgása a fülében szétválasztható és felismerhető mechanikus zajok eredőjévé vált a bokrok mögött. *Forgalom...*

Szétszórt egy kevés levesport a sétányon.

Verebek jöttek, csapatban, majd galambpár, aztán meghallotta a rekedt károgást a lombban, és lehunyta a szemét.

“Most!”

Felnézett, a varjú a többi madár között forgolódott, le-lecsapott a szétszórt morzsákra, de a csőrét nyilvánvalóan nem erre a feladatra formálta az evolúció. Kérdőn Bogdánra nézett:

– Kraooó?

A férfi lehajolt, és maga elé tartotta a háromszögre tépett zacskót.

– Szürke! Egyél!

A madár közelebb szökdécselt. Gyanakodva méregette Bogdánt és a papírtölcsért.

– Egyél!

A madár a tölsér felé csapott, de elhibázta.

– Ügyetlen vagy! – morogta Bogdán, és a zacskót a kavicsok közé helyezte. Kicsire összehúзва magát figyelte a varjút. A madár této vázott, majd előreszökkent, lecsapott, és csőre eltűnt a tölsérben.

– Óvatosan! – figyelmeztette halkan Bogdán. – Ha kiszakad a zacskó, cseszhetjük!

– Kró... – felelte a madár, és kevésbé heves fejmozdulattal a zacskóba dugta a csőrét.

– Ez az! – Bogdán kurtán felnevetett. Elégedettséggel kevert nyugalmat érzett. Foglyul ejtése óta először a félelem eltűnt.

Felpattant. A madarak szétrebbentek, de nem törődött velük, árcsörtetett a bokrokon. A bokrokon túl ösvény, azon túl a boltos kapu, ahogy az öregasszony mondta, azon túl kissé poros, de tiszta park, egy tér, melyet nem ismert, a téren túl házak, a házak fölött aranyló kupolák lebegnek, a Lavra, ha ebből az irányból látszik, a kórház *diliház* valahol a régi Pecserszk nyugati szélén van. “Az ott Kijev.”

Kijev

A buborék szétpattant.

Hirtelen Ljuba arca jelent meg előtte, prémmel és arannyal keretezetten, ahogy először látta, és szégyentől elvörösödött, pedig senki sem látta.

“Két hónapja vagyok itt, és még csak eszembe se jutott... Ljubocska.”

Lehajtott fejjel visszaballagott a padhoz. A galambok közmondásos szelídségük eleven cáfolataként ölték egymást a zacskó romjain.

– Hess! – kiáltott rájuk undorodva. – Patkányok!

A tasak csaknem kiürült. Kinyitotta a másikat, kúpot formált belőle, és maga mellé tartotta a padon.

Várt.

Gondolkodott.

Ljubának csak egészen rövid levelet írt. Először csak azért, mert megunt, hogy az *elátkozott* fólián a *mocsok* processzoros toll nem volt hajlandó polimerizálni a tintát, ha csak utalást is tett hegyi kalandjaira, de aztán, miközben átkozódva és fogcsikorgatva a *rohadék* technikával, *Azzal* birkózott, belátta, hogy, még ha le is írhatná az igazságot, Ljuba valószínűleg nem hinne neki. Levélben megírva nem. *Szánalmas magyarázkodás* Megírta hát, hogy kórházban volt, és most engedték ki. Szerelemről nem írt, mert érzései általában ott maradtak valahol Matvej bunkere mélyén. Miután a félelemtől megszabadult, csak *Annak* gyűlölete maradt és a szégyen, hogy hónapokig eszébe sem jutott a lány, de reménykedve, hogy Ljuba érzései sem hültek ki és talán képesek kigyújtani az övéit, biztonság kedvéért végül a levél belsejébe is leírta a címét.

A lakást Lonya szerezte, berendezve, kényelmesen egy magányos férfi igényeinek, és a tetők fölött lebegő terasszal a szabadság illúzióját adva. Bogdán nem akart visszamenni a régi szállására, nem akart egy másik, *folytathatatlan* élet emlékei *romjai* között élni. Csak annyit akart, hogy az új a kórház *diliház* közelében legyen, a varjú miatt. A madár a tenyeréből evett, és követte a férfit a lakás tetőteraszára, de nem költözött be a fészekké előléptetett macskakosárba. Reggelente megjelent, és megkocogtatta az ablakot, majd felszállt a korlátra, és várt, hogy Bogdán kihozza az ételét. Megette, és elröpült, majd vacsorára megjelent megint. A vállára sem ült fel, mint a másik madár, de Bogdán csak akkor nyugodott meg, miután elcsípte reggeli közben, és elcipelte az állatorvoshoz, akinél kamaszkorában dolgozott. Az

öreg megkínálta vodkával, és biztosította róla, hogy semmiféle sérülés nincs a madár szárnyán, továbbá a lehetetlenséggel határos, hogy egy varjú a Kárpátokból Kijevbe repüljön utána. A varjú úgy megsértődött, hogy három napig nem jelentkezett, de a negyedik reggelen, mintha mi sem történt volna, megkocogtatta az ablakot. Bogdán nem hívta többé Szürkének, Kargasinak szólította, a varjú Kaukázusban tanult török nevén. Talán a hangzása miatt a madár azonnal megtanulta a nevét.

A férfi nem élt nagy életet, nappal a város járta, a régi Kijevet kereste, az ő városát, ahol suhancként minden teret és mellékutcát ismert, majd a háborúból és egyetemről visszatérve a Bálna ülésében *a biznyiszben* hozzájuk tanulta a külvárosokat is.

De nem találta azt a várost: öt év alatt mintha fél évszázad vágtatott volna át rajta. Helyek tűntek el, emlékeiben még frissen élő épületek telkein emelkedtek nyilvánvalóan más, gazdagságot, nyugalmat és felfelé törő optimizmust árasztó könnyed, organikus, növényekkel és mikroenergia gyűjtőpanelekkal teli konstrukciók. De még a megmaradt házak is mintha megváltoztak volna, *még rosszabbak* kerülte őket, kedvetlenül mászkált ismerős nevű utcákon, bámult meg évszázados szobrokat, melyek valahogyan mégis idegennek *újnak* és fenyegetőnek látszottak. Az új Kijev undorítóan tiszta volt, *makulátlan* grafittit még a legeldugottabb helyen sem volt képes fölfedezni, még egy vacak itt-voltam-látod-milyen-fasza-gyerek-vagyok szignót sem. Estére általában valami régi templomban kötött ki, riadt, szomorú öregemberek és megkopott pravoszláv pompa között, de nem Istent kereste, *Ott van mindenütt, még a kibaszott tintában is, keresni se kell!* hanem nyugalmat – önmaga elől. Szerette volna, ha a gyűlölet csillapodik benne, mert félt, ha nem csillapodik, végül a világ vagy önmaga ellen fordul majd. Nem tudta eldönteni, melyik lenne rosszabb, végül hosszú, egy helyben forgó töprengések után úgy döntött, az előbbi. Matvej kísértette, de már nem a fizikai szenvedéstől félt, hanem attól, hogy a gyűlölet mérge Matvejjé változtatja.

Néhányszor szóba elegyedett a pópákkal, de nem találta meg bennük a katolikus pap keménységét *megalkuvók* – vigaszt akartak nyújtani, nem reményt. Ott, a Trapezna megdőbbszentőn kopott, széles kupolája alatt döbbszent aztán rá, hogy mi zavarja a nappali Kijevben, az új épületekben és a régi házakban, a céltudatosan igyekvő, felszabadultnak látszó emberekben: a város *annak* a Faluházának serény fenyegetését árasztotta. Attól kezdve lehajtott fejjel járt a fényes utcákon, mert az emberek *rémkoppantók* szemében zöld fényeket *örület* vélt látni. A burok, mely **Azelőtt** körülvette, leolvadt róla a bunkerben, vagy talán már akkor sem volt meg: a Szép Új Világ talán rendelkezett az ilyen burkok semlegesítésének eszközével. Pedig a burok, mely méteres sugarú körben eltaszította körülötte az embereket még a Láthatatlan Fronton záródott köré, és olyannyira az élete részévé vált, hogy úgy gondolta, sohasem szabadul majd meg tőle. De igazán nem is akart szabadulni azokban a régi napokban. Kényelmes volt, segített a munkában, *a biznyiszben* sok verekedést spórolt meg, talán életeket is mentett, másoké, az övét. Abban az életben a háborúból sejtjeiben hazahurcolt agresszió a védjegye volt. Bogdán Bogdanovics Taraszcsuk – Életveszély! Pedig, ahogy visszagondolt, a frontról hazatérve alig tudott felidézni valakit, akit igazán bántott volna. Mégis: vörös jelzőlámpa, fizikai biztonság azoknak, akik érzékelték *mindenki, mindenki* és egy másféle biztonságot neki, a burok belsejében. Nem engedett hozzá senkit, így sebezhetősége és a Kaukázusban a lelkébe maródott fekélyes sebek *bűz* sohasem került napvilágra. Nem merte még végiggondolni a burok eltűnésének következményeit, nem merte megvizsgálni a fekélyeket, nem merte megkockáztatni, hogy azt találja, nem sebei gyógyultak be, hanem Matvej kazamatái még több finom alkatrészt összetörtek a lelkében, hogy talán megtört, valóban gyáva szarházi lett...

Szerencsére Kijev újrafelfedezése, és az újra felfedezett város azonnali elvesztése minden idejét kitöltötte. Ami az éjszakákból maradt, azt átolvasta, *válogatás nélkül* míg a könyv ki nem esett a kezéből.

Mert a templomokból nem haza ment, belevetette magát az éjszakába, a kereslet elülte miatt *rémkoppantók* megtizedelt, nappal feltűnés nélkül hátérbe húzódó bárókba és kocsmákba, zajos diszkókba, hamis szerencsét áruló kaszinókba. Társakat keresett, de még sorstársakat sem talált.

Bár van, ami sohasem változik.

Menthetetlenül és szégyentelenül, nem is akarván menteni önmagukat vagy, hogy valaki megmentse őket, képtelenül a szégyenkezésre és a megszégyenítettségre, félresiklott sorsok és az alkohol rabjai olyan mélyre süllyedtek betegségük mocsarába, hogy az *Őrző szép kis őrző, amikor kell, sehol sincs! Őrző...? Börtönőr inkább. Smasszer...* mindenholvalósága sem számított már, kiszolgáltatva agysejtjeik felszínén meredező könyörtelen rabtartóik akaratának minden nap eljátszották az önmegalázás rítusát a kocsmasztaloknál és pultoknál – és talán szabadnak álmodták magukat. De Bogdán az első kudarcok után rájött, hogy a részeg hőbörgés szabadsága nem az, amit keres, mert akarat nem feszül mögötte. Hallgatta őket, fizette a cehet, de nem ízlett a kiskocsmákban a társaságukban ledöntött vodka, és nem ízlett a bárokban a gazdagabb részek mellé felszolgált örmény konyak sem. Tovább keresett *az ifjúság remény...*

De nem változtak szájalmas igyekezetükben a vad tekintetű ifjak, sem a sóvárgó serdülőlánykák a diszkókban. A fiúk *hencegő kölykök* elérhetetlen nőknek próbáltak imponálni, akik természetesen azokért rajongtak, akik viszont nagyon is fiatal húsrá vágytak, és karmaikba is kaparintották az egyidős fiúk számára elérhetetlen, magukat érett nőnek játszó kislányokat *ostoba csibék*. Lázadásukat felvett póznak látta csupán, nem sokban különbözönek a részek hőbörgésétől, mert a világmegváltó szándékok mögött az akarat mindössze addig terjedt, hogy elnyerje a rosszul kiválasztott nemi célpont pillanatnyi tetszését. Mindaz a hiábavaló vakítás, tülekedés, heccelődés és ezer évek óta elavult, üres fecsegés annyira veszélytelennek tűnhetett még az *Őrző Smasszer* szemében is, hogy látványosan nem vett tudomást az ifjúság szórakozóhelyeiről, Bogdán legalábbis erre következtetett abból, hogy a mindenféle legális gyógyszerekből titkos vegykonyhákban szintetizált drogok szinte akadálytalanul keringtek a diszkókban. Beszért velük, egykori magát és haverjait vélte látni bennük, és mégsem, nem értette a beszédüket, nem ismerte az észjárásukat, nem értette divatjaikat és vicceiket, nem érezte boldogságukat vagy bánatukat. Többször is verekednie kellett, mert nem ismerte fel tunya agressziójuk jeleit, félreértette azokat, vagy egyszerűen késve reagált rájuk. A verekedések után kerülni kezdte a diszkókat. Félték tőle, *Profi kiképzés, hideg vadság, ez a Láthatatlan Front, atyámfiai!* ő pedig szégyenkezett. Szégyellte magát, hogy belement a verekedésekbe *verések*, és szégyenkezett helyettük, hogy olyan könnyen fölébük kerekedett.

Amikor hajnalonként kitántorgott a rossz levegőjű hodályokból, gyomrában háromnegyed liter vodkával, némi savanyú uborkával és a csontvázára csupaszított zene lüktetésével, fülében meddő fecsegések lerakódott zsírjával, szemében szájalommal és szívében keserűséggel, egyre kevésbé látta értelmét, hogy másnap újra kezdje a keresést

A drogok is elriasztották, *a vodka az más* pedig tudta, hogy a végeredmény szempontjából nem sok különbség *a vodka az más, a léleknek is ad valamit, melegít* van a laboratórium vagy a szeszfőzde nyújtotta mesterséges mennyország között, *a vodka az más, a drog bizonyosan gyorsabban megöl* de az eltompult, vagy mesterségesen felajzott tekintetek mögött Matvejt látta leskelődni, és lassan ráébredt, hogy egy elveszett generáció menetel előtte a saját pokla felé, melyről az *Őrző Smasszer* mindenestül lemondott. Talán még az otthon ülőkről is *rémkoppantók* pedig azok nyilvánvalóan az őt erősítették. Bogdán olyan szövetségeseket keresett, akikből győztes hadsereget kovácsolhat, a valódi Láthatatlan Frontot, ezúttal igaz célért, de ezek a hormonokban és vegyszerekben ázott agyú fiatal emberek, akik még **Annak** sem kellett, inkább tehernek látszottak, mint haderőnek. Mit ér az az ágyútöltelék, amire még az ellenség se lő? Talán felnőve néhányuk *többségük* csatlakozik az engedelmes nyájhoz, *rémkoppantók* és borzadva gondol vissza egykori önmagára...

Szövetségeseket keresett, egyelőre csak próbaképpen, hogy egyáltalán lehetséges-e összetoborozni azt a hadsereget, hogy rajta kívül léteznek-e emberei lények, akik a nyájmeleg *rémkoppantók* helyett az ellenállást választanák, akiknek nem kellenek az ajándékok, melyekről bármikor kiderülhet, hogy ki tudja miféle borzalmas árat kér értük adományozójuk.

De azokban a körökben, ahol megfordult, nem talált a magáéhoz hasonló valódi, csendes gyűlöletre *erőre*. Anép, úgy látszott, önfeledten és dorombolva átadta magát az *Őrzőnek, Smasszernek* mint a kitartottak a gazdag szeretőnek. Végül is nem kárhoztatta őket ezért, különösen nem saját népét, vagy Közép-Kelet

Európa szomszédos népeit: évezredek létbizonytalansága után a kisember mennyországa jött el, valóban eljött, és nem mindenféle zsarnokok, zsarnoki rendszerek és ideológiák üres ígéretként, hanem valódi, kézzel fogható paradicsomként. Nyugat népei pedig már jócskán **Azelőtt** eladták a lelküket, valószínűleg nem is érezték a különbséget. Bogdán nem gondolkodott Eurázián túl, a globális gondolkodást mindig meghagyta az okosoknak és szépeknek, soha nem akart és talán nem is akart emberiségben gondolkodni: Bogdán Taraszcsuk személyesen nem találta helyét a világban.

Annyit azonban azzal a gondolkodással is belátott, hogy a Bogdán Taraszcsuk nem egyedi jelenség, ezrek, ha nem százezrek vagy milliók lehetnek hozzá hasonlóan elégedetlenek. Ott volt például Matvej... De Bogdánnak nem volt kedve Matvej útját járni, különösen nem úgy végezni, mint ő, bár arról fogalma sem volt, Matvej hogyan végezte, egyáltalán, hogyan végezte bárki a Kastélyból.

“Elállatiasodott értelmiség... Túlságosan sok a jóból! Minden bizonynyal állatként is végezték.”

Újra kellett gondolnia a keresést, másféle elégedetleneket kellett találnia, olyanokat, akiket nem saját nyomoruk, vegyi vigasz, vagy szeszélyes hormonok fordítanak átmenetileg a rendszer ellen, hanem akiket éppen, hogy a saját és az emberiség általános testi és lelki jóléte és a józan gondolkodás teszt gyanakvóvá és ellenségessé. A gondolkodókat kellett keresnie, de úgy, hogy még egyszer ne akadjon fel a Matvej-félék hálóján. Ha pedig léteznek elégedetlen *mindig és mindenhol* azok és nem elállatiasodott értelmiségiek, meg fogja találni őket, és ők lesznek a hadserege, vagy ha már hadseregé szervezték magukat, csatlakozik majd hozzájuk.

Minden csalódása és félelme ellenére erre látott reményt, és abból kiindulva, hogy Matvej meg a közönsége **Azelőtt** is az állathoz álltak közelebb, csak jól álcázták magukat, **Annak** felbukkanása csak természetes hajlamaikat erősítette föl, végül eljutott az egyetemi klubba, melynek már a deszkajátó fölé művészi esztétikussággal, korhadtnak látszó lécekből összetákolt neve is ígéretesen hangzott: *Szubhumán Klub*.

“Ennyit az el nem állatiasodásról!” Tépte föl a nehezen járó ajtót, és a temérdek lépcsőfokon lebotorkált a pincehelyiségbe. “De bizonyára van érzékük az iróniához, ha ezt a nevet választották... Az ördögbe! Matvejnek is bizonyára volt érzéke az iróniához...”

A mennyezeti hangszórókból orosz asszonykórus vidám évődése hallatszott, valahol az élvezhető és elviselhetetlen határán egyensúlyozó hangerővel. Kedvetlenül a bárpulthoz nyomakodott a zenéhez meglehetősen nagyvonalúsággal igazodó táncolókon át.

– Ez zártkörű klub, cimbora! – mondta mosolyogva a csapos *taknyos kölyök*, és a pult mögött lógó fatáblára mutatott, melybe szorgalmas és avatott kéz véste be, hogy:

Szubhumán Klub
Kizárólag egyetemi hallgatók és oktatók részére!
A részegség nem erény, nem mentés – állapot.
A hitelességed bizonyítani kell!

Valaki vörös zsírkrétával az állapot elé ferdén a vég szócskát firkálta.

– Elkésérítő ez az igénytelenség. Mindig ugyanazok a szerény szellemességek – dünnyögte jól hallhatóan Bogdán. – Hát, cimbora, nem hiszem, hogy a Szép Új Világban túlságosan sok zártkörű intézmény létezne. Ez biztosan nem az.

– Mire gondolsz, cimbora?

– A mobilodra a zsebedben, mindannyiótok zsebében, és arra, aki a másik végén figyeli, hogy épp most mit mondok.

– Spiclinek nézel? – A csapos fiú kihívóan meresztgette a szemét.

– Dehogyan! Arra a Caius chipre gondoltam a mobilodban, meg a sokmilliárdnyi másikra...

– Ócska provokátor vagy!

– Lehet. De ezt mindig csak azok az amatőrök mondják, akiket van miért provokálni! – Bogdán a fiú szemébe fúrta a tekintetét. – Van miért provokálni, cimbora?

– Semmi köze hozzá! Kérem, hagyja el a klubot!

– Vagy?

– Vagy kidobjuk! – szegezte előre az állát a csapos.

– Minden jogotok megvan hozzá! – bólogatott Bogdán. – Csak, ahogy elnézem, az erőtök nincs meg. De szerencsétek van: nincs kedvem verekedni...

– Tehát elmegy.

– Tehát maradok. Nem azért kutyagoltam ide, hogy dolgom végezetlenül hazamenjek!

– Mi dolga lenne itt?

– Találkozási van valakivel.

– Hát miért nem ezzel kezdte, ember? Egyetemista az illető?

– Honnan tudjam? Nem ismerem...

– Ne szórakozzon, hallja-e!

– Nem ismerem. Olyanokat keresek, akiknek nem teszük, amit látnak. Mert nekem se tetszik.

– Forduljon pszichiáterhez!

– Vicces. Tényleg... De én nem viccelek! Tudom, hogy jó helyen járok...

– Mert a főnökei ideküldték...

– Spiclinek nézel... Derék! Nincsen főnököm. Öt évet nyomtam le átnevelőtáborban. A Szaharában...

– Nem kell a veterán szöveg! Amit mond, ellenőrizhetetlen. Képzeld, én is lenyomtam öt évet...

– Ez is vicces. He-he. Öt éve még anyád törölte a taknyot az orrodról... Ez zsákutca. Nem adsz esélyt, hogy “bizonyíthassam a hitelességemet”. Legalább egy üveg vodkát adj!

– Tudtam, hogy erre ment ki az egész! Miért nem megy máshova berúgni? A vodka mindenütt ugyanolyan.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz. Ha meg nem tudod, csapnivaló csapos vagy! Né’ má’! Én is szóvicckölök itten! Miért nem nevezsz? Adj egy üveg vodkát! Csendben megiszogatom... Erre a nagy csalódásra inni kell!

– És közben hallgatózik...

– Fiam, te csakugyan ilyen korlátolt alak lennél? Vagy csak játszod a hülyét? **Az** mindenütt ott van, nincs szüksége rám, hogy titeket kihallgasson!

– Ez a korlátolt alak *nem ad* magának vodkát, és egy percen belül kidobja innen!

– Ugyan, Kosztya! – telepedett melléjük egy hirtelenszőke, kócos frizurás fiú. Bogdán észrevette, hogy a csaposra kacsint, de úgy döntött, belemegy a játékba. Annak idején az egyetemen ők is el-elkaptak egy-egy masszív alkeszt, és kiváló, tanulságos tréfákat űztek velük. Nem volt benne biztos, hogy a szerencsétlenek nem tudják, mire ment ki a játék, de az a pár deci potya vodka megérte nekik, hogy bohócot csináltassanak magukból. Utólag visszagondolva ők, az élet császárai, a szellem jövőbeli kiválóságai, szánalmasabbaknak tűntek, mint nem mindig ártatlan tréfáik áldozatai.

– Ha iderókázik, te fogod föltakarítani, Valka! Ha verekedni fog, te dobod ki, Valka! Ha molesztálja a csajokat, megint csak te fogod kidobni...

– És, ha mindezt egyszerre csinálom? – kérdezte kíváncsian Bogdán. – Akkor ki dob ki? És ki takarít? Kapom a vodkámat?

– Lássam, ki tudja-e fizetni! Még nem bizonyította a hitelképességét!

– Szóval ez a kiemelkedően szellemes szöveg csak anyagi hitelre vonatkozik? – savanyodott el Bogdán. A pultra csapta a kártyáját. – Nesze, bassza meg! Mennyi a vodka?

Beállította a menüben mondott összeg kétszeresét:

– Kétszer annyit húzol le róla, baszd meg! Értetted?

– Jól fizet a spicliipar!

– “Tízezer munkaórát dolgozott az emberiség számára kiemelten fontos munkaterületen” – szavalta Bogdán, a végét paposan éneklő hanglejtéssel –, “veszélyes munkakörben.” Ámen. Ez a Szaharát jelenti, fiam! Homokot és lapátot. Meg csákányt. Megdolgoztam azért a pénzért. Meg a vodkáért is...

A csapos elébe csapta az üveget és a kártyát.

– Ne lássam ezt itt többet! Valka! Komolyan mondtam, amit mondtam!

– Kolja! – A hirtelenszöke jelentősegteljesen legyintett, Bogdánba karolt, és a csillag alakban elhelyezett boxok egyike felé terelte. Nyolcan ültek az asztalnál, diákok mind, öt fiú, Valkáéhoz hasonló, gondosan kócolt frizurával, kigombolt ingben és V nyakú, ujjatlan pulóverben, *egyenruha* a lányok szűk ruhában, mély dekoltázsokba nyomuló megemelt mellekkel, *már akinek van* látszólag hanyagul feltűzött hajjal. Érdeklődve figyelték Bogdánt és az üvegét, nyilvánvalóan kiválóan szórakoztak, és még jobb szórakozást reméltek. Kísérője kihúzott egy üres széket a másik boxból, és Bogdán elé lökte:

– Szubhumánok! Egy *ellenállót* hoztam!

– Bogdán Taraszcsuk – mutatkozott be Bogdán, és a vodkát óvó mozdulattal maga elé helyezve nehézkesen a székre zökkent. Az egyik lány *szőkeség* idegesen felvihogott. Bogdán bambán rámosolygott, és közben a Kastély járt az eszében:

“Olyanok, mint a vendégek... Bozse moj! Hát nincs senki... Esélyt kell adni nekik, talán nem menthetetlen mind. Mi is ilyenek voltunk, másféle egyenruhákban feszítettünk, de ugyanígy meg voltunk győződve intellektuális fölényünkről, és ugyanígy nem vettük észre, ha kegyetlenek voltunk.”

– Veterán! – rikkantott a többinél alacsonyabb, sötét hajú fiú. – Meséljen nekünk, veterán! A veteránok fasza meséket tudnak! Nagy Honvédő Háború! Finom...

– Ne bohóckodj, Grok! Ez az úriember azt állítja, hogy nem tetszik neki a rendszer!

– Nahát! A rendszer? – ámult a kerek képű, testes *nem puhány, vigyázni!* fiú. – Nem tetszik? Milyen rendszer?

– Pite! – förmedt rá szemrehányóan Valka. – Ez komoly. Az úriember olyanokat keres, akiknek szintén nem teszik a rendszer...

– Hát... Mi valószínűleg be tudnánk mutatni... – kezdte a pengeéles arcú, magas fiú, és szünetet tartott. A szőke lány megint felvihogott. – Ilyeneknek.

– Annak őszintén örülnék! – Bogdán kihúzta a dugót az üvegből. – Kinek tölthetek?

– Kösz nem! – mosolyodott el egy futó pillanatra a babaarcú, barna leányzó, aki közben Valkához tapadt. – Nem élünk vele!

Bogdán meghúzta az üveget:

– Sajnálhatjátok! Nem rossz vodka...

– Ha jó értettem, maga átnevelő táborban volt – tért a lényegre Valka. – Mesélne róla?!

– Nem olyan veszélyes, mint ahogy hangzik. Csak sok a meló...

– Meló? – A harmadik lány, *deszkaszál*, *kár érte* az asztal végén őszinte kíváncsisággal nézett rá.

“Természetesen megjátszott őszinteséggel. Azok az szemek! Romlott kis csitri!” Bogdán bánni kezdte, hogy belement a játékba. “Ezek sem jobbak, mint a diszkós taknyosok... Csak éppen az entellektüel álcája mögé rejtik az ürességüket és romlottságukat... Fiók Matvejek!”

– Munka. Az érték elsődleges teremője... Nem tanultatok róla? Lapátolni például úgy kell, hogy... – kezdte el a Madzsár dumáját.

– Hagyjuk ezt! – mondta a pengearcú gyanakodva. – Mindannyian tudjuk, mi a munka. Arra vagyunk kíváncsik, hogy mit csinált a táborban...

– A Smasszer úgy döntött, hogy mezőgazdasági területté varázsolja a Szaharát. Erről biztosan tanultatok... A Vándorcirkuszban például vízvezetékét építettünk az Indiai óceán partján fekvő édesvízgyárak és Szudán között. Hat évvel ezelőtt kiraktak a szomáliai tengerparton, és szépen bedolgoztam magam kontinens belsejébe. Szudánban, Kisimából szabadultam. Ez egy podville...

– Smasszer? Vándorcirkusz? Podville?

– Csak sorjában! – tiltakozott Bogdán, és széles *túlságosan széles*, *ahogy egy spicces alak csinálná* mozdulattal felemelte mindkét kezét. – Smasszernek **Azt** hívom egy ideje, jobb, mint az Őrző, még ha

valahol ugyanazt is jelenti. – Felnevetett, rekedt, részeg nevetéssel. – Vándorcirkusznak az építkezés mentén haladó átnevelő táborokat hívtuk – magyarázta lendületesen. – A podville egy egészen más történet. Már így hívták ezeket a városokat, amikor kitettek Szomáliában. Nemtom ki nevezte el így. Az én magyarázatom erre, hogy a klasszikus számítógépes játékokban az idegen bolygót a csillaghajó szétszórta leszállóegységeinek – landing pod, ugyebár? – készleteiből telepítették be – Kezével ügyetlenül mutatta a landolást, és a város felnövekvését. – Bang! Egy pod – egy város. A semmiből. Kisima is a semmiből született. A semmi közepén. Mindent repülőgéppel vittek oda, aztán, amikor az is odaért, maglevvel. Ma virágzó közigazgatási székhely.

– Olvastam erről – bólogatott a szemüveges *szemüveges? Micsoda pozőr!* fiú, aki eddig Bogdánra sem nézett. – Folytassa, kérem! Nagyon brutálisak voltak az örök?

– Miféle örök? Amikor én odakerültem, már az elítéltek önkormányzata működött. Nem volt szükség örökre. Még csak az kellett volna! Örök. – Ivott az üvegből. – Minek ör, ha a legfőbb Smasszer ott van mindenütt? Örök...

Hátradőlt, és félig lehunyt pillái mögül figyelte a társaságot. A Szemüveges odabólintott a hatodik fiúnak, aki addig nem szólalt meg, csak komoly arccal vizsgálta Bogdánt. A vékony, *deszka* sólyomarcú lány is a Hallgatót nézte, *szerelembe* a szerencsétlen végül mindegyikük.

“Az lehet a vezetőjük!” gondolta Bogdán, és teljesen lehunyta a szemét. “Vizsgáztatnak ezek a kis taknyosok, és majd ítéletet hoznak, hogy bízhatnak-e bennem... Ha ennyi elég nekik...! Bár már ez is derék. Gyanakvóak. Derék gyerekek!”

– Miért ült? – hallotta a Hallgató hangját. “Kellemes bariton. Érett hang. Nem kölyökhang, mint ezé a Valkáé.” Nem nyitotta ki a szemét, úgy válaszolt:

– Csempészésért. Papírt hoztam be Európába.

– Papírt?

– Éppen, hogy papírt! Nem volt igazán jó üzlet, de megérte. Legalább borsot törhettem az orra alá... Nincs is orra... Mindegy. Nem holmi noteszkákat hoztam ám be, hanem szépen levágott nyomdai íveket. Tonnaszám...

– Honnan?

– Ejha! Csak nem egy vizsgálóbíróval ültem egy asztalhoz? – Kiegyenesedett, üdvözlésre emelte az üveget. – Egészségére, bíró úr! – De nem ivott. Az asztalra csapta az üveget, előrehajolt, az asztalra könyökölt, majd lassan, egyenként rájuk nézett:

– Derék gyerekek vagytok! Nem érdekel, hogy átmentem-e a vizsgáton... Attól még nyugodtan lehetek provokátor. De örülök, hogy léteztek, hogy abban a generációban, amit a Smasszer teljesen és végérvényesen leírt, mégiscsak vannak olyanok, mint ti.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte utálkozó fintorral a Pengearcú.

– Várjál, Oleh! – csattant föl a Hallgató. – Honnan szedte a papírt?

– Kenyából. Akkoriban – ti még gimnáziumba se jártatok – Afrika nagy része még független volt. Kenyában még gyártottak papírt. Áthozták Tanzániába, onnan Szudánban, Egyiptomon és Izraelen keresztül hoztam be. Hajón. Érdekel még valami?

– Hogyan került a táborba?

– Simán lebuktam. Talán a kenyaiak árultak el. Nem lehet megtudni, meghaltak mind, amikor engem elkaptak. A mi derék Specnazunk! A legjobb barátom hozta rám őket. Lonya Proszvesennov...

– A Terminátor a maga barátja?

– A Terminátor? Azt mondod, Terminátor? Lonyecskát Terminátornak csúfolják? – Bogdán hahotázni kezdett. – Terminátor? – Nem bírta a jókedvével, szeme előtt egyre Lonya arca járt, amint az arcáról lefoszlik a hús, és tompán felfénylik a fémötvözet... – Terminátor! – A térdét csapkodta. A csapos kikászálódott a pult mögül, és feléjük indult...

Még csak le sem nyúzta a bütykét, *puhánycsók* de megriadt magától, amint az ostoba kölyök az eszmélet látható jelei nélkül, mint egy zsák, az önterülő bevonatra roskadt. Vodka maradványát a hófehér

arcba lötytyintette, talpra rángatta az értetlenül hunyorgó fiút, *kis hülye* és odavette neki: – Meg ne próbáld! –, majd meg sem várva, hogy a fiú felfogja-e szavai értelmét, feltántorgott a friss levegőre. Színjőzannak érezte magát, és kissé kétségbeesettnek, mert abban a pillanatban, amint leütötte a csapost, bizonyosan tudta, hogy sohasem talál szövetségesre a köreikben.

– Főnök! – A hangra megtorpant. Régi embere, Gyenyisz a Komisz, *szar alak* szólította meg.

– Komisz! Mit keresel te itt?

– Kiengedtek, Főnök?

– Látod, nem? Ne szólíts főnöknek! Egyedül vagy? Mi van a többiekkel?

– Szétszéledt a társaság. Hajaj! Nehéz idők. Nehéz idők! Mikor lebuktál, Főnök, hát beszart mindenki, hogy most aztán mindenkit beszedenek, de én csak mondtam, “A Főnök nem köp be senkit! De nem ám!”. Oszt igazam is vót! Nem vittek be senkit akkor. Mer’ igazam vót! Aztán ki ebbe, ki abba fogott, de megbukott mind... Szétszéledtek, elköltöztek. Magamba marattam.

– Nehogy má’ mindenki lelépett! Ki maradt Kijevben?

– Mondom, hogy senki? Oda az üzlet. Mozdulni se bírsz...

– Erőltess meg az agyadat, Komisz! Valaki csak maradt. Még ha nem is aktív...

– Hát... Tán... A Spíler mintha láttam vóna tavaly... De nem állt szóba velem. Valami csajjal vót.

Megnősült tán...?

– A Spíler? Hát attól kitelik... És te? Gyenyiszovics Komiszovics... Te... Mit keresel itt?

– Na, na! Hát ezt-azt...

– Ezt-azt, ezt-azt... Azt mondja, ezt-azt! Elfelejtetted az egyenes beszédet? Mi a pálya?

– Jaj! – nyafogott Komisz. – Főnök! Tudod, hogy a falnak is füle van...

– Ne szólíts főnöknek! Mi a pálya, Komisz? Ha falnak itt is füle vóna, nem sündörögnél itt!

– Há-át... Ezt-azt – Komisz zavartan vigyorgott, és ettől sunyi képe még visszataszítóbbá torzult.

– Mellébeszélisz, Komisz! Ez nem szép dolog... Illegális vas?

– Hogy gondolja? – Komisz egészen hitelesen megsértődött. – Öt mázsa kényszermunka, maga is tudja...

– A munka meg a halálot lenne, mi? – dörmögte Bogdán. – Hát akkor mi? Várjál csak! Pornó?

– Az is. Horror. Meg akció. Régi cuccok...

– Régiek mi? – Bogdán gyanakodni kezdett.

– Hát, van éppen új cucc is...

– Na, ez érdekel! Valami extrém?

– Nem is tudtam... – morogta Komisz. – Van az is. Kastélyos anyag... Ismered?

– Azt mondod, kastélyos? Talán ismerem... Érdekel...

– Kastélyos! – Komisz kacsintott. – Full extra! A legmenőbb! – Keskeny füzetet ráncigált elő a kabátjából:

– Válogass, Főnök! A végén vannak az újak, a kastélyosak. Bár... Pár hónaposak má’ azok is. Semmi új nem jön. Pedig keresik. Hajaj!

Bogdán kikapta a kezéből. “Papír! Az ám! Profi munka.” Belelapozott. A brossura az emberi brutalitás, aberráció és ostobaság tárházának “büszkeségeit” mutatta be a “művek” legjellemzőbb pillanatait kiragadva. Aki összeállította, kiválóan ismerte az emberi gyarlóságokat és vonzerejüket. *Matvej!* És a végén...

“Sztár lettem!” gondolta keserűen, amikor saját magára ismert a bőrálarcos alakban, aki diadalmasan emelte a feje fölé egy törött gerincű farkaskutya tetemét. Tovább lapozott, és láthatta még magát a verem körül rendezett orgiákban is. “Szép kis alak vagyok! Önvédelemből ebeket ölni a veremben, az egy dolog. De kengurupózban a lelket kikéfélni romlott nőstényekből – az egészen más.” Érezte, hogy az arcából kifut a vér, és lelkében a szégyen buzgón csiholja a düh szikráit.

– Van más is, Komisz? Mondjad! Ez semmi! Ezért nem ácsorognál itt. Ezek odabenn nemigen vevők ilyesmire...

– Nehogy azt hidd, Főn...! Értelmiségi csűrhe! – Komisz kiköpött. – Nem mondom, hogy a legnagyobb vevők, de azért vesznek ebből is rendesen...

– Ebből – is, Komisz? Mi van még? – Hidegen villant a szeme. – Csak nem drogot árulsz? – Megmarkolta a másik kabátját. – Te drogot árulsz, te szemétláda! Nem mondtam, hogy az én embereim nem nyúlnak anyaghoz! Az egyik végén se...! – A falnak lökte Gyenyiszt. Az alig tudta megőrizni az egyensúlyát.

– Nem vagyok...! Nem vagyok már az embered, főnök! Nincs mán csapat! Nincsen!

– Van nálad anyag? – Bogdán hangja kihűlt. – Van nálad?

– Nincsen! Nem árulok drogot!

– Ne-em? – Váratlanul, derékből kipörögve, pofon ütötte Komiszt. A másik felemelkedett a földről, és elszállt balra, egyenesen a másik pofonba, a kettő eredője egyensúlyban tartotta, amíg Bogdán megmarkolta a kabátját, hogy össze ne rogyjon, és közvetlen közletről az arcába sziszegett:

– Az én emberem maradsz, amíg meg nem döglesz! Nekem tartozol elszámolással, aztán a Jóistennek, aztán a csökött lelkednek, ha van még! Emlékszel? Hol az anyag?

– Nincs...! Nincs nálam!

Bogdán villámgyorsan hátralépett, elengedte Gyenyiszt, és megismételte a pofonokat. Megmarkolta, és a falnak préselte megint:

– Hol van?

– Hónalj... Hónajtáska! Vidd el mindet! Vigyed!

– Mit képzelsz, te barom? Azt hiszed, nekem kell? Ó, te szemétláda!

Hátralépett, és módszeresen pofozni kezdte, az ütések erejével kényszerítve függőleges helyzetbe egyre bizonytalanabbul álló áldozatát. Bogdán dühe hamar elszállt, mert Komisz nem tiltakozott, nem jajgatott, nem kiabált, a negyedik pofon után egyszerűen halkan, nem emberi hangon nyüszíteni kezdett. Szinte megkönnyebbült, amikor végre felpattant a klub ajtaja, és a nyílásban megjelent Valka gondosan kócolt szőke feje. Bogdán leütötte Gyenyiszt, és a földre roskadó embertől a fiú felé fordult:

– Takarodj befelé, és hívd ki a zsarukat! Azonnal! Mozgás!

Lihegve állt az eszméletlen test fölött. Nem úgy képzelte az estét, hogy talán a rendőrségen, előzetesben fejeződik be. Haza szeretett volna jutni, elmerülni a forró vízben, és gondolkodni, hogyan tovább.

A zsaruk szerencsére sziréna nélkül jöttek, bár két kocsis mellé gördült az elektromos hajtás megszokhatatlan hangtalanságával. A rendőrök kipattantak az előrebólintó ajtók mögül, és rászögezték elektromos kábító pisztolyaikat. *Rémkoppantók* Bogdán úgy döntött, hogy nem engedi át nekik a kezdeményezést:

– Ez az ember kábítószert árul! Sajnos elvesztettem a fejem, amikor engem is megkörnyékezett.

– Igazolja magát! – A testesebbik rendőr az arcába világított, aztán a még mindig eszméletlennek látszó Komiszra. – Hívd ki a mentőket!

– Minek ez? – morgott Bogdán, és előkotorta vadonatúj kártyáját. – Nem kell mentő. Csak pár pofont kapott...

– Pár pofont mi? – A kisebbik rendőr fanyarul elmosolyodott, és elvette a kártyát. Becsúsztatva az övére erősített leolvasóba. Bogdán csak akkor vette észre, hogy nő. “Meglehetősen formás, ráadásul! Micsoda pocskék este!” – Micsoda maga? Bokszoló?

– Nem vagyok bokszoló. De igaz, a végén leütöttem, hogy megvárja magukat! Esküszöm, addig csak pofont kapott! – Állával a klub bejárata felé bökött. – Az a kölyök, aki hívta magukat, megmondhatja...

– Azt kétfem! – A testes zsarukurtán, öblösen felnevetett. – A csapos hívott. Nincs már ott bent senki! A kis madárkák szépen hazarepültek a puha fészükbe – a hátsó kijáraton át, nehogy lelepleződjön a piti kis összeesküvésük. – Nevetett, aztán váratlanul elhallgatott, és kiköpött. – Anarchista csőcselék! Izgága, gyáva kis fattyúk! Magának mi dolga volt itt?

– A klubban voltam. Értelmiségi társaságra vágytam...

– Értelmiségi...? – A rendőrnő megint elvigyorodott, majd az arca furcsán megmerevedett, amíg a fejterminálról leolvasott valamit. – Bogdán Bogdanovics Taraszcsuk. Egy éve szabadult az átnevelőből. Szép kis értelmiségi! Inkább piti magánleszámolásnak látszik. – Ismét megmerevedett. – Papírcsempészésért ült... Most meg összeveszték a területen... Mit mondtam?

– Sohasem utaztam drogbán! Kiszálltam az üzletből is. Értelmiségi társaságra vágytam. Belebotlottam ebbe. Nézzék meg a hóna alatt!

A nagydarab zsaru paraszti mozdulattal, derékből előrehajolva a hátára fordította Komiszt.

– Ez ám az ütés! Még mindig eszméletlen. – Széthajtotta a kabátot. – Tényleg van itt valami!

– Matatott. Felszisszent. – Legalább félkilónyi Tüdő! A másikban meg... – Illoska, erről fogalmam sincs. Valami új szar...

– Na, jó! Bevisszük mindkettőt! Ezek egy bandába tartoznak!

– Nem – jelentette ki Bogdán. – Kérem! Én csak megfogtam maguknak ezt a csürhét. Nem tartóztathatnak le!

– Dehogynem! – egyenesedett fel fenyegetően a másik zsaru.

– Kérem! – mondta lágyan Bogdán. – Most haza szeretnék menni, holnap jelentkezem az őrsön...

– Még hülyének is néz...

– Elég! Hívják fel ezt a számot! Négy-négy-hetvenegy-négy-négy-hetvenkettő-négy-négy-hetvenhárom-négy-négy-hetvennégy!

– Ne szórakozzon! Miféle szám ez? Ilyen szám nincs.

– De van – erősítette meg hidegen Bogdán. – Az Operatív Erők eurázsiai főparancsnokáé... Közvetlen szám. A rendszer felismeri...

A nő elvigyorodott:

– Puszipajtások, mi?

– Együtt jártunk egyetemre, együtt voltunk a háborúban, tettem neki pár szívességet...

– Ne hantázzon, mert véletlenül úgy találjuk, hogy ellenállt a letartóztatásnak...

– Nem hantázom. Hívják a számot, vagy én hívom az őrsükről, és holnaptól új életet kezhetnek valahol a sarkkörön túl, egy kedélyes kis metánkitermelő hely biztonsági szolgálatában. Véletlenül...

– Illoska! Ez szórakozik velünk! – kiáltotta a testes zsaru. Beélesítette a kábítópisztolyt.

– Hagyd, Oleg! Mit veszíthetünk, ha megpróbáljuk! – Merev arccal az eyeboardra koncentrált. – Érdekes... Kicsöng. Jaj! – sikoltott aprót. – Ezredes polgártárs! Horopeckaja Őrmester, jelentkezem... Jelentem... Jelentem, letartóztattunk egy gyanús egyént, ő kérte, hogy hívjuk ezen a számon... Igen, tudom, hogy hajnali kettő van... Fenyegetőzött, hogy akkor ő hívja önt a fogdából... Igen... Taraszcsuk... Bogdán Bogdanovics... Igenis, ezredes polgártárs!

A rendőrnő kényszeredett mosollyal *vicsorral* kicsatolta a sisakját, levette, és Bogdán felé nyújtotta:

– Az ezredes polgártárs beszélni akar magával!

Bogdán megkönnyebbült mosollyal a fejébe nyomta a sisakot. Szűk volt, de az eyeboard kis ernyőjén Lonya álmos arca villódzott.

– Milyen szarba keveredtél már megint, tovaris?

– Semmibe. Tényleg. Egy klubban voltam, és hazafelé menet belebotlottam ebbe a szarháziba. Gyenyisz. Így hívják. Valamikor nekem dolgozott. **Azelőtt.** Most meg drogot árult a mocsadék, itt, a klub előtt. Kölyköknek, Lonyecska! Csak nem hagyhattam. Kipofoztam belőle a lelket, aztán hívtam a zsarukat, erre be akarnak kasztlizni. Hát nem röhej? Dolgozom itt helyettük, és ez a hála! Mondtam nekik, hogy holnap bemegyek hozzájuk, és elmondok minden, amit tudok, de csak be akartak vinni! Haza akarok menni, Lonya! Fáradt vagyok.

– Bogdán! Mi van veled? Miért verekszel? Egy éjszakára garázdaságért is bevihetnek...

– Tudom. De megláttam ezt a szarházit, és rájöttem, hogy mit csinál – felment a pumpa! Sohasé' tūrtem a drogot!

– De már nem az te embered...

– Hova gondolsz! Semmi közöm hozzá. Kiszálltam. Csak éppen belebotlottam...

– Na, jól van! Jó éjszakát neked, én is aludni akarok még! Add vissza ezt a szart annak a Horopeckájának!

– Kösz, Lonya! Jóccakát!

Nem figyelt már, hogy miként bájcseveg a rendőrlány Lonyával, nem is érdekelte már az egész, úgy érezte, nem képes irányítani az életét, vagy nem képes semmi sem tenni, vagy a tettei visszajukra fordulnak. Komiszt bámulta a földön, dühöt és szánalmat érzett, tudta, hogy helyes volt, amit tett, de mégis, úgy jött ki az egész, mintha a Smasszer zsoldjába szegődött volna. Főleg, hogy Lonyát kellett hívni. *Eurázsiai főparancsnok...*

“Az ellenségem ellensége nem a barátom. Az ellenségem barátja nem az ellenségem. Hová tűntek a régi, könnyű igazságok?”

– Az ezredes azt mondta – szakította ki a töprengéséből a nő hangja –, hogy vigyük haza, és holnap reggelre menjünk el magáért, hogy vallomást tegyen. Azt is mondta, hogy magának elévülhetetlen érdemei vannak a Kastély csoport felszámolásában. Mindezt készséggel elhiszem, de tudja meg, hogy nem vagyunk taxivállalat!

– Megértettem! Köszönöm!

– Szálljon be! Én viszem! Oljusa! Te vidd be a másikat!

– Te nem vagy taxi, én meg nem vagyok szemeteskocsi...

– Mindannyian szemeteskocsik vagyunk... – vont le a tanulságot Ilcska, de Bogdán nem sértődött meg. Kényelmesen elhelyezkedett az anyósülésen, és kíváncsian körülnézett a rendőrautóban. A kocsi magas utasterét golyóálló plasztikfal osztotta ketté, a vezetőfülkét úgy teletölték elektronikával, hogy egy helikopternek is becsületére vált volna, a tulajdonképpeni utastérbe a hátsó ajtón lehetett beszállni, és két, a menetirányra merőleges ülés fért bele. Az ülések fölött a deszant helikopterek lehajtható biztonsági kereteire emlékeztető szerkezetek meredeztek.

– Fel is szállunk? – kérdezte a vezetőülésbe sikló rendőrnőtől.

– Egyelőre nincsenek repülő kocsijaink. Csak az Operának. De tudja mit? Nem azért lettem rendőr, hogy magafajta spicliket szórakoztassam!

– Megértettem – felelte Bogdán, lenyelte a valódi választ, és hazáig nem szólt többet.

Kilépett a rendőrség épületéből, és legszívesebben hazarohant volna, hogy alaposan megsikálja magát. Nem szabadult az érzéstől, hogy bemocskolódtott, közben tudta, hogy ha újra ilyen helyzetbe kerül, nem cselekszik majd másképpen. És ettől még mocskosabbnak, *bemocskoltnak* érezte magát.

“Rendben van, kiölte belőlem az emberséget a Front meg a bunker, spicli lettem, de az anyagot nem tűröm! Akik meg terjesztik... Nem. Az csak a sors, hogy ugyanaz vadászik ezekre a férgeknek, akit ugyanúgy elpusztítatnék... Övé az ország, a hatalom... A kétes dicsőség meg az enyém... Rohadt zsaruk! Haza bezzeg nem visznek... Kell egy kocsi... Meg telefon... Számítógép. Úgy kell játszani, hogy a megfigyelés teljes körű. Hát úgy játszunk... Csak ki kellene találni, hogy mit! Szerzek egy kocsit, és meglátogatom Ljubát...!” határozta el.

Az elhatározás könnyebb volt, mint a végső döntés, mert az áramvonalas elektromos csodákhoz az autószalonokban nem volt gusztusa. Könnyedén ki tudta volna fizetni bármelyiket, de az Őrző Smasszer könnyed fölényét árasztották, a komputer tervezte ergonómia fantáziátlan és hideg kényelmét, azt, amiért minden frontkatona, amint tehette, leszerelte vagy leszereltette a csúszásbiztos ergonomikus műanyag fegyvermarkolatokat, és fából faragottat illesztett vagy illesztetett a helyükbe. Végül ez az emlék, a Szkifek tenyerébe faragott markolatainak sima, szinte erotikusan élőnek tűnő fájának emléke adta meg a választ: elhatározta, hogy átalakítja a Bálnát.

Ha Pavlik megvolt még, az autó valószínűleg ott várja a bérelt garázsban, a műhelye mellett, és valószínűleg a műhely is a rendelkezésére áll, hogy az átalakítást elvégezze. Nem kételkedett abban, hogy

meg tudja csinálni, és nem sokáig győzködte magát a terv célszerűségéről: a cselekvés szerez számára egy kis időt a gondolkodásra, és egészen más lesz Ljubát a Bálnával meglátogatni!

– A kocsi megvan, kifogástalan állapotban – intett Pavlik a garázsor felé –, félévente jártattam kicsit titokban, évente átnéztem. Csak éppen használni nem tudod...

– Pedig fogom! – felelte Bogdán vidáman. Pavlik nem változott át az Őrző *Smasszer* kreatúrájává, úgy fogadta, mintha nem hat évvel azelőtt találkoztak volna utoljára. Már Pavlik apjának szerelőműhelye is az illegalitás határán mozgott, talán már a dédapjáé is, Bogdán idejében apa és fia szárnyaló fantáziával és gyakorlott kézzel alakítottak ki szériakocsikban mindenféle hasznos kis rekeszt, olyan ügyesen, hogy emiatt soha senki le nem bukott, *ennek most biztos fuccs* így hálából csempészgenerációk vették igénybe a műhely legális szolgáltatásait is. Ennek ellenére Bogdán tartott a találkozástól. Pavlikra nem a régi idők kopói lestek, ha lestek, Bogdán nem ringatta magát illúziókba, hogy ha **Az** meg akar törni valakit, akkor meg is töri. De – Hála Istennek meg Szent Mikolának! – Pavlik szemébe nem tudta beleképzelni azt a zöld fényt. – Át akarom alakítani elektromosra...

– Ne bomolj! Negyedannyiért megveheted a legcsúcsabb új verdát!

– Kellenek a bánatnak! Nekem a Bálna kell! Pénzem meg időm van. Csak az a kérdés, megcsinálhatom-e nálad?

– Nem az a kérdés, Bogdanics. Az a kérdés, meg lehet-e csinálni! Hely az van bőven, lanyha az üzlet...

– Mi van? Mi az, hogy meg lehet-e csinálni?

– Ez a világ kurva gyorsan változik. Hat, öt, tán még négy éve is nagy üzlet volt az átalakítás. A belsőégést ugye betiltották, az autógyárak még nem álltak át a türelmi idő végére se, nagyba' ment a meglevő kocsik átalakítása, voltak kittek szinte minden népszerű típusra...

– Na és?

– Most most van. Az átalakított kocsik kifutottak, fogalmam sincs, léteznek-e még ilyen kittek. Pláne a bálnádra... Meg aztán, ki tudja, adnak-e rá útengedélyt?

– Nagyszerű! Utána tudsz nézni, meg tudod szerezni, ha van? Nem kérek semmit ingyen... Az engedéllyel ne törődj, azt talán el tudom intézni, ha tényleg biztos lesz a dolog.

– Meglátjuk! Pár nap múlva többet tudok. Az ügy nem érdektelen... Megnézed a kocsit?

– Kösz, nem! Majd akkor, ha kiderül, meg lehet csinálni. Ha nem, bezúzatom, de látni nem akarom. Megszakadna a szívem!

Két hét múlva a kamasz fiúk izgalmával bontották ki a nagy műanyagládát, amely egyenesen Detroitból érkezett. Pavlik, mint mindig, csodát tett, és attól kezdve Bogdán napjai nem teltek üresen. Nem volt nehéz munka, a kitt darabjait tökéletes mérnöki tervezés *gépi tervezés* alakította optimálisra, könnyen és egyértelműen beépíthetőre. Ugyan, amikor meglátta a hemit a műhely csörlőjén himbálózni, majdnem elsírta magát, de a motor eltávolítása után már nagyobb érzelmi felindultság nélkül dolgozott. A motort körülöntette műgyantával, a tetejére vastag páncélüveg lapot ragasztatott, és azzal vizsgáltatta magát, hogy a Bálna nagy szíve mindig vele lesz a nappaliban.

– Sose fogom megszokni a hangját! – kiáltott ki az aknából, amikor meghallotta a közeledő lépteket. A motorok magukba a kerekekbe, a felfüggesztésbe kerültek, éppen egyenként tesztelte őket, mielőtt a Szinkronizáló Egységnek nevezett egyik megbonthatatatlannak látszó dobozhoz *spiclidobozok* csatlakoztatja a vezetékeket; csak búgtak meg zümmögtek, ha nagyon adott nekik, a zümmögésbe egy kis panaszos vinnyogás is vegyült, de úgy gondolta, ezt igazából csak az akna erősíti föl – vagy egyszerűen ő maga szeretne volna hallani, hogy vinnyognak... A kittre kétszázezer kilométer garanciát adtak. – Szerintem odabent azt se fogom tudni, hogy állok, vagy megyek...

– Azt pedig eldönthetnéd végre... – Pavlik tenorja helyett ismerős alt hang hallatszott be a kocsi alá.

– Ljubocska! – Bogdán, mint az eszelős pattant ki a gödörből. Megállt, megbámulta a lányt – Ljubocska? – Tétován feléje nyúlt. – Ljubocska... – Aztán felkapta, és balra mozdult, de nem pörgette meg, eszébe jutott, hogy Ljuba nem szereti az ilyesmit – kis, gondosan titkolt tériszonya volt. Inkább letette, és bátortalanul megcsókolta. A “Ljuboskán” kívül mintha nem tudott volna mást mondani. A lány viszonzta a csókot, és Bogdán felbátorodott.

– Összetörsz, megfojtasz! – panaszkodott Ljuba évodve. – Nem mondom, jól megerősítettek abban a kórházban!

– Tömtek, mint a libát! Jaj, Ljubocska! De jó, hogy itt vagy! Hogy találtál meg?

– Írtál egy levelet, nem emlékszel?

– Ja. A levél. De abban nem írtam, hogy *itt* vagyok...

– A portás felengedett, a telefonodban meg nem volt más szám, csak ennek a műhelynek a száma. Felhívtam, megkérdeztem, nem vagy-e itt. Itt voltál. Nekem meg nem volt kedvem otthon ülni, és várni, hogy mikor keveredsz haza...

– Értem. Megfürdök és mehetünk.

– Ha dolgod van, fejezd csak be! Elüldögélek itt, gondolom, beszélgetni tudsz munka közben, mint bárki más...

– Jól van. Köszönöm! De jó, hogy itt vagy! Lenne még éppen egy kis dolog mára...

– Másszál csak vissza az odúdba! Itt dolgozol?

– Nem éppen dolgozom. Átalakítom a Bálnát! Pavliktól bérlöm a helyet meg a szerszámokat.

– És a megfizethetetlen szakértelmével mi van? – vágott közbe Pavlik, és Ljubának nyújtott egy nagy, sárga bögrét. – Tea. Hosszú út után jólesik. Ez a gazember nem is beszélt magáról!

– Köszönöm. Nem nagy csoda, ha nem beszélt, nincs különösebb beszélőnivaló rólam...

– Ezt, már engedje meg, hadd döntse el a férfinép! Hallod, te csempész!?

– Hallgass már, Pavlik! Kiszálltam az üzletből.

– Nekem nem kell bemutatni...

Este a Bálnát saját motorjai gördítették vissza a garázsba. Bogdán aggódva és kissé viszolyogva nyomogatta a videojáték vezérlőre emlékeztető szabályzópanelt, miközben Pavlik a kormányon ült. De minden gond nélkül elvégezték ketten az egy embernek való feladatot, Pavlik szerint feleslegesen, mert ott is hagyhatta volna az aknán, úgysem jön ügyfél, a két hidraulikus emelőlap is kihasználatlanul áll... De Bogdán biztonságban akarta tudni a kocsit, mert nem tudta, hogyan lesz, ha Ljuba hazamegy. Számított rá, hogy sohasem fejezi be a munkát. De minden bizonytalanság ellenére büszkén ment vissza a műhely elé a várakozó lányhoz.

– Megfázol... – kezdte szemrehányóan.

– A Kárpátokon nőttem fel. Emlékszel? Ahol *te* fagytál meg csaknem. Mit nekem a kijevi december?

– Nana! Csak vigyázz!

– Készen vagytok?

– Mehetünk! Míg itt leszel, feléje se nézek ennek a használtautó neppernek!

– Ez aztán a köszönöm! – zsörtölődött Pavlik. – Vigyázzon vele, Ljuba!

– Ismerem jól. A tavaszon úgy otthagytam, hírét se hallottam október végéig...

– Amikor tudtam, azonnal írtam! – tiltakozott Bogdán fülig vörösödve. – Te nem tudod, miért...

– Csitt! Majd elmondod. Hová megyünk?

– Előbb vacsorázni, aztán haza.

– Jó terv! Az Isten áldja meg Pavlik! Köszönöm, hogy vigyázott rá!

– Ne is mondja, Ljuba! Még egyszer nem mennék bele... Ha nem találkozánk, Isten legyen magával!

– Tudod – mondta Bogdán a vacsora fölött elmerengve –, egész felnőtt életemben ez az első, hogy csinálok valamit, nemcsak mások vágyain élőködöm...

– Nagyon derék! Mi van a szaharai munkáddal?

– Az kényszer volt. Kényszerből csinálni valamit – nem ér semmit...

– Szerintem nem így van. Azt hiszem, úgy bele lehet feledkezni a munkába, hogy az ember elfeledi, hogy nem önszántából, nem magának dolgozik.

– Ezt nem vitatom. De a végén ott marad a kérdés: “Azon kívül, hogy eltelt az idő, mi hasznod is van az egészből?”

– A haszon nem minden...

– Mondják azok, akinek fölösen van belőle...

– Bogdán! Nekem nincs fölös hasznom. Semmilyen hasznom sincs...

– Nem rád értettem. Figyelj! Másoknak dolgozni – elvesztegetett idő.

– Egész életemben másoknak dolgoztam...

– Nem egészen. Az álltáidnak dolgoztál, az erdőnek dolgoztál, és fizetést kaptál érte, hogy megélj. Én... – felnevetett. – Hiszen én is egészen szép fizetést kaptam...

– Na, látod! És felvirágoztattad a sivatagot. Mindenkiért dolgoztál, ez a legnagyobb értékű munka...

– Hogy oda ne rohanjak! Nem tudtam, hogy kommunista vagy...

– És ha az lennék? A nagyapám az volt, az apám is...

– Semmi baj... Semmi baj. Csak... Tudod... Olyan érzésem van, hogy a Smasszer valamiféle kommunizmust épít itt fel nekünk... Vagy magának... Vagy akárkinek. Legalábbis valamit, ami egyelőre megkülönböztethetetlen a kommunizmustól... Nem attól a régitől, amit annak szokás nevezni, hanem amit annak idején megálmodtak. Marx meg Engels...

– Meg a Sztrugackij fivérek...

– Meg a Sztrugackij fivérek, ja. Az még működött is... Papíron.

– És az baj lenne? Ha működne

– Önmagában nem. De tudod, Kondratyev meg Szlavin nem a rémkoppantók közé ugrott a jövőbe...

– *Rémkoppantók?* Miről beszélsz?

– Abban a régi filmben... Könyv is volt, Stephen King írta. Amiben kiástak egy eltemetett úrhajót...

– A filmre emlékszem... De nem tudom, mit akarsz vele... Egyáltalán mi most itt a sci-fi aranykoráról beszélgetünk, vagy valami másról?

– Hát... Te kezdted. Egyébként egészen másról beszélünk. Arról, ami itt van, körülöttünk. Zölden világított a szemük...

– Micsoda? Pedig nem is ittál sokat... Várj csak! A filmben zölden világított a szemük... Azoknak, akik fölött az idegenek átvették az irányítást... Bogdán! Senkinek se világít zölden a szeme...

– Nem is az a lényeg, Ljuba! Olyan *serények* voltak. Buzgók. Mint szinte mindenki körülöttünk...

– És az baj?

– Önmagában nem baj. De emlékezz csak! A filmben azok az emberek nem önmagukért buzgólkodnak...

– Azt gondolod, a gép irányítja őket? Rádió a fejükben? Nekünk miért nincs?

– Hát, nem tudom, hogy neked van-e...

Döbönt csend telepedett közéjük. Ljuba hirtelen megértette, hogy a férfi nem egészen tréfából mondta, amit mondott. Percek teltek el, mire összeszedte a gondolatait.

– Hát idefigyelj, Bogdán Tarascsuk! Az én fejemben nincsen rádió. De ha volna is, csak úgy lenne értelme, ha nem tudnék róla. És akkor a te fejedben is kell lenni egynek. Nem azért buszoztam, meg vonatoztam ennyit, hogy a fejekben lévő rádiókról meg zölden világító szemekről csevegjek. Ágyba akarok bújni veled, és fel se kelni, amíg nem megy a vonatom vissza a hegyeim közé... Csak két hetem van erre, mert újév után vár az erdő, és addig még tisztáznunk is kell egy s mást. Megértetted?

– Igazad van. Ne haragudj! Rögeszmés lettem... Hazamegyünk, és úgy lesz, ahogy akard.

De nem úgy történt, legalábbis eleinte. Bogdán a lelkifurdalás és a szégyen olyan bonyolult hálója vette körbe, hogy hiába kívánta vadul a lányt, vágya sehogy sem testesült meg. Ljuba végül a melléhez szorította a fejét, simogatni kezdte a hátát, és csak annyit mondott:

– Mesélj!

És Bogdán lassan, akadozva, sokszor a könnyeivel küszködve, sokszor sírva elmondott mindent. Elmesélte a találkozását Matvejével, a süket hónapokat a bunkerben, élethalálharcait a veremben és nem hagyta ki az orgiákat sem. Mesélt a kórházban töltött hónapokról, a madárról, a meddő keresés kijevei éjszakáiról és nappalairól, Pavlikról és a kocsiról.

Amikor befejezte, Ljuba megérintette az arcát, gyengéden a hátára fordította, és végigcsókolta valamennyi friss sebhelyét, majd a férfi fölé telepedett, és csípőjét ringatva magába szippantotta. Úgy szerették egymást, hogy amikor Bogdán forrón a lányba robbant, a mámor pillanatnyi eszméletvesztésén túl érezte, hogy minden félelme, szégyene, bánata és gyűlölete távozik belőle.

Teltek a napok, megint egy közös újév, és Bogdán, csakúgy, mint az erdőszlakban, kezdett megfeledezni az Őrzőről, míg aztán egy nappal azelőtt, hogy Ljuba hazaindult volna, az elektronikus személyiség *Smasszer* jelenléte újra befurakodott elméjébe.

A Krescsatyikon sétáltak éppen, amikor Ljuba hirtelen megkérdezte:

– Hol vannak a gyerekek?

– Iskolában – felelte Bogdán automatikusan.

– Bátyuska! – Ljuba megtorpant, és játékosan megkopogtatta a férfi homlokát. – Vasárnap délután három óra van! Különben is, a kisgyerekekre gondoltam...

– Kisgyerekekre?

– Bogdán! Ilyenkor tele vannak a terek a kisgyerekeiket sétáltató szülőkkel, gyerek-kocsikkal... Látsz te itt egyetlen gyerek-kocsit, vagy totyogó kisgyereket. Azok – intett fejével a téren átrohanó fiúcsapatra –, már iskolások. Nincs öt évesnél fiatalabb gyerek...

– Ez butaság! Miért ne volna?

– A vonaton meg a buszon is alig láttam kisgyerekeket... Azt hittem, a tél miatt.

– Biztosan a tél miatt... Én se utaztatnék csecsemőket ilyen hidegben.

– A faluban sincs túl sok fiatal házaspár. Talán nyolc család. És egyetlen gyerek született mostanában...

– A fa... Faluban? – dadogta Bogdán. – A faluban, azt mondd? – Érezte, hogy az arcából kifut a vér. Kiesett az időből. „Kevés a gyerek...” hallotta a pap kongó hangját. „Nem lehet gyerekük. Érdeklődtem a paptársaimnál. Valahogy így alakul az egész országban. Van, akiknek csösti jön gyermekáldás, van, akiknek sehogy sem. De mindenütt kevesebb a gyerek. Mindenütt. Ez a Sátán műve... Lassan akar kiirtani bennünket...”

– Lassan... – motyogta Bogdán. – Lassan...

– Bogdán! – Ljuba hangja aggódó magasságba csapott. – Mi a baj? Rosszul vagy?

– Nem vagyok rosszul... Leülhetnék? Leülhetnék egy pillanatra?

– Persze... – Ljuba belékarolt, egy padhoz vezette. – Te rosszul vagy!

– Nem. Csak hirtelen... Hirtelen megértettem... Nem...! Érteni nem értem... Megláttam valamit. Eddig is láttam... Itt volt az orrom előtt... Csak nem vettem észre... Nem érdekelt.

– Mi van veled?

– Ljubocska – jelentette ki Bogdán ünnepélyesen –, Magyarországon sincsenek gyerekek! – És kezébe temette az arcát.

– Mit akarsz ezzel?

A férfi elmondta neki, amit Budapesten látott, illetve nem látott, nem emlékezett, hogy túlságosan sűrűn babakocsiba botlott volna a magyarok fővárosában... Elmesélte, amit a pap mondott neki a meddő párokról. Közben a lány kezét szorongatta.

– Ez szörnyű! Gondolod, hogy...?

– Biztosan. Eugenetika. Csak azokat hagyja meg, akik valamilyen okból tetszenek neki. Azok szaporodhatnak. Ők öröklik a Földet...

– A te igazi rémkoppantóid...

– Lehet, hogy nekik tényleg rádió van a fejükben.

De nem volt kedvük nevetni.

Kedvetlenül hazamentek.

Kétségbeesetten szerették egymást.

Ljuba másnap hazautazott.

Azzal váltak el, hogy Bogdán befejezi az autó átalakítását, elintézik a műszakit, és a lány után megy, de a háromnapnyi munkát, amely a kettő utasításai alapján még hátra maradt a szerelésből, már öt napja nyúzta, és még a felénél sem tartott.

Pavlik a fejét csóválta:

– Megzavart az a lány, barátom! Miért nem hagysz itt csapot-papot, és még utána?

– A kocsival akarok érte menni...

– Akkor meg miért nem fejezed már be?

– Hát ez az...

Este elment a Szubhumán Klubba.

Gyér közönség, de Valka meg a Hallgatag egész bandája ott ült a boxban. Szikár, nevető szemű, középkorú férfit vettek körbe. Bogdán egyenesen feléjük csörtetett, és közben a pult mögül vöröslő arccal kászálódó csapost felemelt ujjal intette vissza a helyére. Széket rántott maga alá:

– Idefigyeljete! Semmi bohóckodás! Ti biztosan tudjátok...

– Mit akar a diákjaimtól? – vágott a szavába a szikár férfi. Mély, valószínűtlenül mély basszus hangon.

– Oda nem osztottam lapot! Szóval: miért nincsenek...

– Jóember! Ha nem megy el azonnal, hívom a rendőrséget!

– Jaj! – siránkozott Bogdán. – Kussoljál már! Ha te neveltetted ezeket ilyenné, akkor derék ember vagy, de kussoljál, mert lecsaplak! Vagy tudod mit? Gondolkozzál te is, professzor! A kérdés: Miért nincsenek gyerekek? Majd jövőre a válaszáért!

Felállt, és hátra sem nézve elviharzott.

A kocsit végül harmadnapra kész lett, hibátlanul működött, Bogdán meghajtotta a garázssor előtt, és fogcsikorgatva vette tudomásul, hogy jobban gyorsul, és erősebbnek érződik, mint amikor a hemi dorombolt benne.

– Nem rossz! – jelentette ki Pavlik. – Kár, hogy a négykerékkormányozást ebbe a típusba nem lehet beletenni...

– Kit érdekel?

– Nem tud olyan kunsztokat, mint az újak...

– Kit érdekel?

– Nem érdekel a technológia haladás?

– Tele a tököm a technikai haladással. Itt ül a nyakunkon a technikai haladás... Le tudod műszakiztatni?

– Mivel gyári kittel csináltuk, azt hiszem, menni fog. Kábé egy hét, ha nincs probléma.

– Nem kell sietni. Gondolom a rendszer olajozható...

– Mint minden hivatal – sóhajtott Pavlik. – De legalább nem részrehajlók.

– Azt majd meglátjuk! ...Bátyuska, ha velem valami történne, lecsuknának vagy ilyesmi, kérlek, őrizd továbbra is a kocsit! A költségeket állom... Ha meghalnék, a kocsit Ljubáé, te vagy a tanúm.

– Miket beszélsz? Csak nem kezdesz valami örültségbe? Hát nem érted, hogy nem lehet?

– Éppen azért, mert nem lehet! – mondta Bogdán dacosan. – Egyébként magam se tudom, mihez fogok...

– Itt van az a szép lány...

– Éppen, hogy nincs itt. Hiszen éppen őmiatta – bizonyára gyereket akar!

– És mi ebben a baj? Most nem rossz gyereknek lenni. Nem muszáj túl korán felnőni...

– Nem mondok többet, Pavlik...

A szerelő láthatóan megsértődött.

– Jaj, Pavlik! Nem mondhatok többet. Nem akarlak belekeverni. Gyerekeid vannak, maholnap unokád lesz – remélem.

– Jól van! – enyhült meg Pavlik. – Vigyázz magadra! Amennyire lehet.

Úgy fogtak kezét, mint a Láthatatlan Front veteránjai. Mert azok voltak. *Mint Lonya*

Bogdán várt. Reggelente a varjúval játszadozott; egészen egymáshoz szottak már, a madár bejárt a lakásba, és Bogdán legnagyobb megdöbbenésére sohasem piszkított össze semmit. Amikor először méregette magát gyanakodva a tükörben, a férfit a valószínűtlenség érzése szállta meg, elbizonytalanodott, hogy a való életnek részese-e egyáltalán, nem pedig valamilyen terápiás virtuális valóságé, melybe egy súlyos baleset után kapcsolták, *túl sok volt a sci-fi*, de amikor utánanézett az interneten, még nagyobb meglepetésére kiderült, hogy már az ezredforduló környékén igazolták, hogy a madaraknak, *már amelyiknek* igenis van éntudata, ráadásul elsőként éppen varjúféléken és a galambokon fedezték ezt föl. Megkönnyebbüléssel fogadta az információt, és annál nagyobb bámulattal nézte, amint a madár szürke mellényében a tükör előtt parádézik.

A napjait megint az utcákon töltötte, látszólag céltalan csavargással, de valójában a fiatal házasságokat kereste, ellenőrizte, van-e gyerek a családban, és milyen korú. Úgy látszott, a papnak és Ljubának igaza volt. Alig találkozott öt évnél fiatalabb gyerekekkel. De amelyik családban akadt kisgyerek, mindjárt ikreस्कék vagy sietősen érkezett testvérek. “Csőstül az áldás.” Egyelőre nem próbálkozott megfejteni, miért különlegeseek azok a családok. Látszatra rendes, igyekvő embernek *rémkoppantónak* látszott valamennyi...

A harmadik vagy negyedik napon találkozott Hrigorij Jaksával, a Spílerrel, akiről a Komisz mesélt. Spíler valamikor a csempészhálózata belső köreihez tartozott, ügyes, igyekvő ember...

“Igyeekszik elkerülni. Szépen vagyunk! Nem hagyom, hogy lerázzon!”

– Spíler! Nahát! – Már lapogatta is a hátát. – Ezer éve nem láttalak, cimbora!

– Főnök! – mondta zavart mosollyal Jaksa, és úgy látszott, menten elszalad. – Hát visszatértél?

– Vissza én! Hát veled mi van? Hallom, megnősültél...

– Hát, tudod, hogy van, Főnök! Egyedül csak félemberek vagyunk...

– És az asszony?

– Szemrevaló. Nekem legalábbis nagyon teszik – Spíler szégyenlősen elnézett Bogdán feje fölött.

– Az önkormányzatnál dolgozik...

– Gyerekek?

– Sajnos nincs – savanyúan elmosolyodott. – Sajnos. Lehet, hogy nem is lehet gyerekünk. Még vizsgálatok vannak hátra...

– Ó! Sajnálom! Igazán...

– Hát ez van, Főnök! De azért jól elvagyunk. Tudod, valószínűleg egyiküknek sem lehet gyereke. Legalább nincs vádaskodás. Az orvosok azt mondják, a környezetszennyezés az oka. A serdülőkorunkban... Ki tudja? Talán örökbe fogadhatunk...

– Tényleg sajnálom, öregem! Dolgozol?

– Az önkormányzatnál. Sofőrködöm. Hát, ehhez értek. Így ismerkedtünk meg Kátyával. Én sofőrködtem, ő meg a logisztikán dolgozik. Hát így...

Bogdán elmosolyodott:

– És semmi mellékes? Egy sofőr sokat mozog, elvisz ezt-azt...

– Hova gondolsz! Nem lehet! Teljesen kiszálltam. Nem lehet. Nem akarom elveszíteni. De mégse hisz nekem! – Jaksa panaszkodni kezdett. – Ismeri a múltamat... Fél, hogy újra kezdem. A legjobban tőled fél, Főnök! Hogy egyszer csak felbukkansz, és balhéra hívsz... – Hirtelen felderült: – Nem látogatnál meg minket, Főnök? Ha te megmondanád neki...! Hogy abbahagytam... Hogy már nem dolgozom neked...

– Senki se dolgozik nekem, Spíler... Egyébként se hiszem, hogy olyan kiváló ötlet lenne.

– De gyere el! Most szombaton. Ebédre. Várunk. Itt a cím! – Bogdán kezébe nyomott egy kártyát. – Sietek! – És elment.

“Mindenki itthagyl!” gondolta Bogdán keserűség nélkül, és zsebre gyűrte a kártyát. Elhatározta, hogy semmiképpen sem látogatja meg Spíler és feleségét. Zöld fényt látott világítani egykori embere szemében.

Harmadnap délben mégis ott találta magát Spílerék nappalijában, kiadós és kitűnő ebéd, valamint féltucat túrós pirog után kissé pilledten. Valamikor reggel leküzdhetetlen vágy támadt benne, hogy megtudja, hogyan is élnek azok, akik *rémkoppantók* elfogadják a Smasszer uralmát.

– Ugyan, Hrisa! Hozzál már valami innivalót a vendégünknek! – parancsolt férjére az eléggé jelentéktelen külsejű, törékeny asszony. Keskeny arcát vékony szálú, barna haj keretezte, és Bogdán még abban a pillanatban sem tudta volna megmondani, milyen színű a szeme *zölden világít*. Ha azonban elmosolyodott, megszépült, és olyankor Bogdán hajlamos volt megérteni, hogy Spíler, aki alvilági nevét éppen a szebbik nemnél aratott sikereinek köszönhette, miért is vette feleségül. Kátya asszonynak humora is volt, melyet az ebéd alatt többször is megcsillantott, de amint férje eltűnt a szobából, egyáltalán nem olyannak tűnt, mint aki újabb poénra készül.

– Bogdán Bogdanovics! – kezdte tragikusan komoly arccal. Mély, függőleges vonal rajtolódott ki a homloka közepén. – Kérem, engedje meg, hogy udvariaskodás nélkül megkérdezzem: Mi a szándéka az én Hrisámmal?

– Az égvilágon semmi! – jelentette ki Bogdán. – Valamikor együtt dolgoztunk, de annak a világnak vége! Ő szinte az egyetlen ismerősöm Kijevben.

– Sok mindent tudok. Magának dolgozott, de azt meg maga tudja ugye, hogy nem fog újra magának dolgozni?

– Természetesen tudom. Világosan megmondta, hogy kiszállt az üzletből. De Jekatyerina Efraimova! Én nem is hívtam semmiféle munkára! Nem is fogom. Én is kiszálltam. Szakítottam a régi életemmel. Nem is kerestem Hrisát... De hiszen egészen véletlenül botlottunk egymásba...!

– Jó lenne hinni magának! Félttem Hrisát. A múltja miatt...

– Ne féltse! Az csak rosszabbat tesz! És nincs is miért: imádja magát! Nem kockáztatná senki kedvéért, hogy elveszítsen!

– Ne tréfáljon velem! Tudom jól, hogy milyen vagyok...

– Ugyan, Kátya! Hiszen ha mosolyog, egy egész kozákezredet levesz a lábáról...

– Csak hízeleg!

– Nem én!

Kátya elpirult:

– Gyerekem se lehet...

– Egyiküknek se lehet... – Bogdán könnyedén megérintette a nő kezét. – Tudok róla... Elmondok egy titkot, ami talán még nincs a köztudatban: sok tízezer fiatal párnak nem lehet gyereke... Ez a sors. Nem tudom, ha megnősülök, nekünk sikerül-e?

– A sors! Azt mondják az orvosok, a környezetszennyezés tette tönkre a mi generációnk csírasejtjeit.

– Valószínűleg így is van... Mit tehetünk? Örüljünk, hogy másoknak lehet gyerekük! Örökbe is fogadhatnak...

– Már gondoltunk rá... Mit mondott? Maga is megnősülne?

– Gondolkodom rajta. Megismertem egy lányt. Erdész a Kárpátokban. Ott talán még munkát is találnék...

– Hát nem dolgozik? – kérdezte szinte riadtan a nő.

– Öt évet dolgoztam a Szaharában. Munkatáborban. – tette hozzá őszintén. – A keresetem takarékosan beosztva évekre elég, hogy ne kelljen melóznom. De nem szeretem a tétlenséget. Ezért is gondoltam a nősülésre! – Felnevetett.

Kátya vele nevetett vékonyka hangján, és megnyugodva informálta visszatérő férjét Bogdán házassági terveiről.

Amikor elbúcsúzott tőlük, az ajtóban Jaksa aki egykor a Spíler volt, odasúgta:

– A Magna Matyerban keresd az Észtet!

És Bogdánnak még mindig nem volt fogalma sem, hogy mi különbözteti meg a rémkoppantóit az emberektől.

A lakás küszöbén összetekert színes magazint talált. Nem hitt a véletlenekben, tétovázás nélkül felvette, és kinyitotta. Sűrűn telenyomtatott lapot talált benne. Összecsuksa az újságot, kinyitotta az ajtót, komótosan levetkőzött, a konyhában kinyitott egy üveg sört, majd a magazinnal letelepedett a nappaliban. Amíg a lábát a Bálna nagy szívéen pihentette, a nyomtatott lapon gondolkodott.

“Lám, a jó cselekedet meghozta a gyümölcsét! A papír vagy a Szubhumánoktól és a tanáruktól vagy egyedül a tanártól jött. Nyilvánvalóan üzenet.”

Hanyagulátlapozta a magazint, még egy cikket is elolvasott, valami érdektelen médiaszemélyiség érdektelen monológját a világ változékonyságáról, panasznak álcázott tréfás dicshimnusz az Őrző Smasszer Szép Új Világáról. A szerző volt annyira tehetséges, hogy a szöveg egyszer-kétszer még Bogdán arcára is mosolyt varázsolt.

A lapra, ahogy az első bekezdés után ráismert, az Anna Karenyna szó szerint idézett szövegét nyomtatták.

“Gonosz tréfa!” szitkozódott magában. “Titkosírással szórakoznak! Hülye kölykök!”

Jobban szemügyre vette a szöveget, de nem vett észre benne oda nem illő szót, Tolsztoj mondatai a maguk korának ártatlanságával sorakoztak a fólián.

“A fólián!” kapott észbe Bogdán. A fólia makulátlannak tűnt, közelebből azonban tűszúrásokat vett észre a felületen. “Ravasz” mosolyodott el Bogdán. A tűszúrások betűket jelöltek. Kinyújtózott, felkapta az íróasztalról az elektronikus jegyzetömböt, és kezdte beírni a megjelölt betűket. A harmadik után észbekapott, és megállt.

“Éppen most írom le a Smasszernek, hogyan szövetkezünk ellene! Milyen jól kitalálta az átkozott! Papír nélkül még egy ostoba konspirációt sem lehet megszervezni! De ezt bizonyára a kölykök is tudták...” Megint dühbe gurult! “Akkor ezek a betűk újra csak egy ostoba, veszélytelen szöveget adnak ki.” Sóhajtva folytatta a betűk másolását.

Nem szöveget kapott. Kibetűzött számokat. Számsort.

Morogva kiment a konyhába még egy sörért.

“Nézzük! Egyik szám se nagyobb száznál... Na, itt meg is állt a tudomány!” Kortyolt a sörből. “Hány szám van? Érdekes ez...? Ha... Esetleg táblázatba kell rakni őket... De minek?”

Törni kezdte a fejét a titkosírásokon, melyeket ismert. Kamaszkorában neki is szenvedélye volt a kriptográfia, egészen addig, amíg rá nem jött, hogy számítógépek titkosítási algoritmusai és kódtörő képessége nevetségessé teszik az emberi próbálkozásokat.

“És hol volt még akkor a Smasszer!” A szeme megakadt a magazinon. “Könyv kulcsírás! Csak most a biztonság kedvéért itt van a könyv is. Na, jó: magazin... Hogy egy szót megtaláljak, kell az oldalszám, a sorszám, és a szó helye a sorban... Bizony! Ez a derék sajtótermék még csak nem is hasábos... Persze! A hasábok könnyű tippet adnának, a mátrixban egy pozícióban ugyanaz a pár szám váltakozna... Három szám! Csak három... Gyerünk, Bogdanics! A kölykök most nem a szándékaimat és múltamat tesztelik, hanem az intelligenciámat! Szerteszét rúgom a seggüket! Milyen óvatosak a drágalátosak!”

Félóra múlva a fejében összeállt az üzenet. Leírni nem merte:

“Legyen ma este hat-kor a korcsolyapályán”

Csak ennyi. Bogdán ismételten szitkozódni kezdett, holmi éretlen suhancok ugratásait és rejtélyeskedését szőtte össze mesteri átkokban ugyanazoknak az éretlen suhancoknak a felmenőivel és változatos szexuális életével.

“Fél öt. Melyik kurva korcsolyapályára gondolnak ezek a...?”

Végül úgy döntött, csak a Mjadánon lévő lehet. Vállat vont, felöltözött, és tökéletes “úgyismindegy” lelkiállapotban nekiindult a városnak. Sértődötten sajnálkozva, hogy a Bálna papírai még nincsenek készen.

Hat elmúlt, a kölykök sehol. A pályán tömeg; összekapaszkodott párocskák, kamaszlány csapatok keringnek körbe-körbe; a legszélén sebességtől részegült kamasz fiúk dacolnak a renddel, középen esetlen korcsolyázni tanulók simogatják testükkel a jeget. Egy elkerített területen iskolásfiúk hokiztak, nagy elánnal és rendkívül fegyelmezetten.

“Az új generáció” gondolta Bogdán. “Még nem az Ő tenyészte, de már óvodás koruktól rajtuk tartja a szemét. A rémkoppantók még buzgóbb rémgyermekei... Bemegyek!” döntötte el. “Ha ez az a pálya, csak a jégen lehetnek! Nem veszíthetek semmit. Milyen régen koriztam!”

Amíg a bérelt korcsolyát csatolta a lábra, azon tűnődött, mennyi remek dologról is lemondanak az emberek, amikor felnőttek lesznek. Lustaságból, vagy, mert nem érnek rá, esetleg méltóságon alulinak tartják.

Hamar belejött, és a szélére sodródott, a legsebesebbek közé, hagyta, hogy izmai maguktól lökjék előre a régtől maradt takarékos mozdulatokkal, melyekkel egykor órákig tudott változatlan sebességgel körözni a mindig zsúfolt pályákon. Hirtelen belülről megtaszították, előrecsúszott, csaknem elveszítette az egyensúlyát. Méltatlankodva visszanézett, de addigra a lökdösődő már előtte száguldott, és jött a következő lökés a másik oldalról, de számított rá, felgyorsult a lökéstől, és nem hagyta, hogy a másik lökdösődő megelőzze, inkább elkapta a kabátját, és maga mellé húzta.

– Semmi szükség erre! – sziszegte, de oda se nézett, kinek mondja, előre koncentrált, mert a másik lökdösődő lassított, hogy az összekapaszkodók melléje zárkózhassanak. Elkapta annak is a kabátját, és mint hármas ék sodródtak tovább.

– Hát eljött! – hallotta a jobbján Valka hangját. – Nem mintha nehéz feladatot kapott volna...

– Valka! – mondta a Hallgatótag oktató. – Nem azért vagyunk itt, hogy szívassuk Bogdán Bogdanovicsot!

– Hanem miért? – kérdezte Bogdán. – Ma még csak a szívatást tapasztaltam. Tudjátok, nehezen tűröm, ha bohócot csinálnak belőlem.

– Azt sejtjük. De szükség volt arra, hogy kipróbáljuk!

– Jaj! – nyögött fel Bogdán. – A világ legbefolyásosabb és legtitkosabb szervezete felfedte hát magát előttem a szigorú és rettenetes próbák után...

A Hallgatótag felnevetett:

– Van érzéke az iróniához! Ez jó. Tudja, egyelőre semmi befolyásunk sincs. Csak tapogatózunk, mint maga. De legalább egymásra találtunk...

– Gondolom, kitűnően szórakoztok...

– Olykor azt is. De mióta maga feltűnt, nem igazán...

– Azt gondoltuk: provokátor! – magyarázta Valka. – Aztán összeverte azt a rongy alakot, és ezzel összezavart mindent. Mi nem tudtuk elüldözni onnét...

– De kihívta a rendőrséget, és elment velük, láthatóan nem letartóztatásban. Akkor azt hittük: spicli.

– Utánanéztünk, és kiderült, hogy az, akinek mondja magát. De attól még lehetett spicli. A Terminátor kebelbarátja...

– Terminátor...! – Bogdán felcsuklott.

– Nehogy elkezdjen megint nevetni!

– Ez verhetetlenül mulatságos! Lonyecska a legjámborabb fickó volt, még akkor is, amikor visszatértünk a Kaukázusból... Az egyetemen meg... Olyan volt, mint ti! Idealista... Aztán felfedezte a Smasszert, és most ő a Terminátor! Ezen csak röhögni lehet...

– Felfedezte?

– Hosszú történet. Lonya már akkor tudott a... hm..., elektronikus személyiségről, amikor az még öntudatra sem ébredt...

– Ez érdekes! – kiáltotta Valka. – Más, mint a hivatalos változat!

– Csöndesebben! – korholta a Hallgató. – Valka olyan impulzív... – magyarázta.

– Csak te vagy tökéletes, Alekszj!

– Ne éretlenkedjete! – förmedt rájuk Bogdán! – Miért hívtatok ide?

– Megzavart bennünket! Simán elkönyveltük, mint spiclit, erre megjelent azzal a kérdéssel... Nagyon megzavart bennünket, Bogdán Bogdanovics! Napsugár tanár úr beszélni szeretne magával...

– Itt? Erre kellett ez a hülye konspiráció?

– Értse meg! Nem találkozhatunk nyíltan magával. Még ebben a kavardásban sem biztos, hogy sikerül észrevétlennek maradni. Azt már tudjuk, hogy nem spicli, de mint elítéltet, nyilván megfigyelés alatt tartják...

– Mindenkit megfigyelés alatt tartanak... Azt gondoljátok, nem úgy számol veletek a rendőrség, mint anarchista csoporttal? Csak éppen kutyába se veszik azt a veszélyt, amit jelentetek...

– Most még így van – mondta Valka sötéten. – De ha majd egyszer...!

– Mi lesz egyszer? – kérdezte a Alekszj hidegen. – Nem tudhatjuk. Akármilyen is lesz, most még nem hívhatjuk fel magunkra a figyelmet. Ha viszont nyíltan kapcsolatba kerülünk magával, mozdulni se tudunk többet...

– Na, jó! – mondta Bogdán. – Ha figyelnek, akkor az a legkevésbé feltűnő, ha a legfeltűnőbbben teszi azt az ember, amiért éppen figyelik... A Metropolita szakított az Egyházzal, a templomok pusztulnak – és hívogatóan várják a rendszer ellenségeit. Nem lesz abban semmi feltűnő, ha az ismert anarchisták és az elítélt papírcsempész is megfordul a templomban. Szóval, legyen ott a tanárotok holnap a Szent Szófiában, az istentiszteleten. Szép hangja van, örülnek majd neki, ha énekel...

A kántor félelmetes basszusa végigsöpört a termen, a felfoghatatlan megértésének vágya hangzott ki belőle, és végtelen alázat – mindezek ellenére büszkén szárnyalt fel a kupolába, és csurgott vissza a hívek seregére, akik végül a kóruossal együtt válaszoltak neki, és a hangok, mint tarka szőttes területek szét, immár csak az alázat hangján.

Bogdán érteni vélte a megértés vágyát, de az alázatot nem fogadta el. “A korábbi századokban megégettek volna... Csodálatosan szerencsés lelkialkatom van.” A pópa magányos, éneklő hangon elbocsátotta a híveket, és ebben a pillanatban valaki megragadta a könyökét. Nem nézett hátra, csak félhangosan felmordult:

– Maradj!

Megállt a kifelé tóduló tömeg ellenében, *mindig szemben* nem hagyta magát elsodorni a kifelé vonulóktól, bele-belenézett a magukba forduló arcokba, és szemekben még a zöld fénynél is rosszabbat látott. Megadást. Reménytelenséget. A tömeg zöme elhagyta a főhajót, Bogdán megindult, lassan előresétált, majd megállt a kupola alatt. Hallotta a kiürülő teremben felerősödő lépések zaját a háta mögött. Nem fordult meg, kitekert nyakkal nézte Gábrriel Arkangyal mozaikját. Az angyal kezében a zászló az “AGNOSZ” szót ismételte. Sohasem volt mélyen vallásos, nem tudta, valójában mit jelent a szó az ikonográfiában, de neki azt mondta: “MEGISMERHETETLEN” Az angyal jobb kezében a világító gömb keresztje pedig éppenséggel nyomtatott áramkörre emlékeztette. “Mániákus vagyok. Beteg. Ezt a mozaikot majd ezer éve rakták ki oda...”

– Lehet, hogy igaz? – szólalt meg, de nem fordult hátra. – Ő lenne Gábrriel?

– Sejtem mit érez – A tanár halk basszusa mögötte maradt. – Vallásos megközelítésben sokkal könnyebb lenne... De nem adhatjuk meg neki ezt az előnyt.

– Neki? Nem magunknak? Olyan könnyű lenne hinni...!

– Pont ezen a helyen mondja? A Szent Bölcsesség templomában? A kijevi metropolita sem hisz benne.

– Ő lelkiismereti kérdést csinált belőle. Holott ez lételméleti kérdés...

– Nocsak, maga is filozófus?

– Isten mentsen! Mondja, hogy maga nem az!

– Nem vagyok filozófus. A szociológia tanszéket vezetem. Mostanában kissé felértékelődünk, tudja. Megkapunk mindent, ami a kutatásokhoz kell. Csak éppen a kutatások túlságosan is a társadalmi manipuláció eszköztárának fejlesztésére irányulnak. És ez nekem nagyon nem tesz. Nem társadalommérnöknek szerződtem... Pláne nem egy utópia felépítésének pallérjául.

– Szóval ezért szervezte maga köré a kölyköket. Napsugár tanár úr...

– Így hívnak? Nem is tudtam... De miért? Mindegy. Szó sincs róla, hogy én szerveztem volna őket össze! Ők kerestek meg. Én csak igyekszem visszatartani őket attól, hogy örültségeket csináljanak. Nem hallott a prágai esetről?

– Semmit sem tudok arról, ami az utóbbi hat évben, három hónappal ezelőttig történt...

– Mégis eljött hozzánk a gyerekek ügyével...

– Arról majd később! Mi az a prágai eset?

– A Károly Egyetem oktatói úgy gondolták, hogy illegális hardverek terjesztésével megszüntethetik az Őrző mindenhatóságát. A hálózatukba hallgatókat is bevontak. Aztán a maga Terminátor barátja rajtuk ütött. Meghalt egy fiú. Állítólag a Terminátor maga lőtte le. Állítólag önvédelemből...

– Akkor az úgy is van. Lonya nem lő le senkit csak úgy! Nagyon is jól megtanultuk az emberélet értékét a Kaukázusban...

– Nem vitatkozom. Nincsenek adatok. Csak mendemondák vannak. Nem is lényeges. Az ilyesfajta ügyektől próbálom visszatartani ezeket az izgága gyerekeket. Nagyon nehéz. Tenni akarnak. És akkor jön maga, és még jobban felizgatja őket. A népességcsökkenés problémája eddig legalább elkerülte a figyelmüket...

– Népességcsökkenés?

A tanár mélyet sóhajtott. Bogdán érezni vélte a kifújt levegőt a tarkóján.

– Sajnos az én szakterületem éppen a populációdinamika. Magának igaza van... És én ez tudtam jól. A népesség csökkenése világtendencia. Amikor az Ébredés bekövetkezett, valamivel több, mint hétmilliárd ember élt a Földön. Világátlagban tizenhárom születés esett ezer emberre, átlag minden tizedik családban volt gyerek. A halálozási ráta a Globális Környezeti Átrendeződés után nem állt vissza az ezredfordulós értékre: tíz haláleset jutott minden ezer emberre a Földön. Ma a hivatalos statisztikai adatok szerint a halálozási arány ugyanaz, de átlag ezeröttszáz családra jut egyetlen gyerek...

– Átlagban. Valójában a gyerekek ugyanazokba a családokba születnek...

– Tudom. Kijevben és a környékbéli városokban ugyanez a helyzet. A világstatisztika viszont ezt nem mutatja ki. Még az országstatisztika sem. A tény, hogy a Föld népessége máris négyszázmillió fővel csökkent. Ötven év múlva a jelenlegi tendencia mellett négymilliárdan leszünk.

– Négymilliárd rémkoppantó... – morogta Bogdán.

– Mit mond? Nem értettem tisztán...

– Nem fontos. Van ennek nyoma a köztudatban?

– Jóformán semmi. Ha valakiben felmerül a kérdés, a hivatalos vélemény, hogy a Globális Környezeti Átrendeződés hatásának kitett gyerekek most érték el a nemzőképes kort, ezért csökkent a fertilitás.

– Igen, hallottam ezt a magyarázatot. Ezt mondják a gyermekteleneknek. Jó duma, és biztosan van is realitása...

– Mint minden jól sikerült hazugságnak... Aki csak a helyi jelenséget látja, annak kielégítő magyarázat. Az Átrendeződés évtizede alatt valóban csökkent a fertilitás. A tizedére. Nem a százötvened részére...

Hallgattak.

– Tehát igaz – törte meg a csendet Bogdán.

– Úgy tűnik. Sajnos a Szubhumánok ráharaptak...

– És az baj?
– Igen. Nagy baj. Félek, hogy nekirontanak, és az Őrző elpusztítja őket...
– Mit tudnának tenni?
– Tulajdonképpen semmit. De megpróbálhatják nyilvánosságra hozni...
– Az miért lenne baj? *Ezt* nem tűrné el az emberiség.
– Talán nem. Valószínűleg nem. Ez a faj egészét érinti... De semmi értelme. Az Őrző pontosan tudja ezt. Totálisan ellenőrzi a médiát... Ez az információ nem kerül be a köztudatba: terjesztőinek fizikai likvidálására lehet számítani...

– Van valami más tervük?
– Csak az archívum...
Bogdán megfordult:
– Miféle archívum?
– Rögzítjük a világ jelenlegi állapotát, különös tekintettel az emberi teljesítményekre és viszonyokra. Egy háttértár. Biztonsági mentés. Ha vége lesz ennek az örületnek, ha az Őrző befolyása megszűnik, legyen egy zéró pont...

– Zéró pont? – kérdezte Bogdán bénultan.
– Ahonnan elindulhatunk. Egy állapot, mely még mentes volt az idegen befolyástól.
– Ha az Őrző befolyása megszűnik... Hogyan?
A tanár tanácstalanul széttárta a tenyerét
– Akárhogy. Nem tudom. Elmegy. Elpusztul, Elpusztítjuk... Mindegy. Újra kell kezdeni majd, és tudnunk kell, honnan...

Bogdán összeszorította a fogát, nehogy felordítson.
– Maguk... Maguk nem tesznek semmit... Csak várnak. Gyűjtögetik az adataikat, válogatják, rendszerezik, és elmentik...
– Ennyit tehetünk...
– És ezt maga el is hiszi... És elhiteti a kölykökkel... Gyáva, értelmiségi nyámmogás... Várjanak csak! Várjanak...

Bogdán otthagya a tanárt, vissza se nézett és tétova léptekkel kiment a templomból.
“Hát ez a vége. Mindig ez a vége. Jobb térden állva élni, mint állva meghalni... A faj érdekében... Hol lesz itt emberi faj? Négy milliárd rémkoppantó... ‘A jelenlegi tendenciák szerint...’ Várni, várni, várni! Mindenki csak vár! A vén, köcsög Madzsár – vár; Matvej apánk – vár; Napsugár tanár úr – vár; várnak a kölykök is... Ljuba meg egyenesen engem vár! Csodálatos. És én mire várok? Nyilvánvalóan arra, hogy keményen leigyam magam. Cso-dá-la-tos életprogram. Kezdjük el!”

Ha agyonverik, se tudta volna megmondani, hogyan került elébe a Magna Matyer hermaneutikus motívumokkal dekorált portálja. Amint meglátta a feliratot, egy csapásra kitisztult a feje.

“A Magna Matyerban keresd az Észtet!”

A bárpulthoz ment, a spicces emberek túlkompenszáltan egyenes, kissé merev járásával. Valójában nem volt spicces – az alkoholmérgezéshez állt közel. Aznap este nem úgy hatott rá az alkohol, mint máskor, sem jókedvet, sem bánatot, sem agressziót nem hozott. Elszántan ivott hát, különösebb eredmény nélkül – mindössze eltompult kissé, és a mozgáskoordinációja lett bizonytalan.

– Az Észtet keresem...
– Nem foglalkozik részekkel.
– Ha részeg lennék, nem keresném. – Bogdán felvillantotta a kártyáját. – Akkor egyszerűen kérnék tőled egy vodkát. Vagy egy üveggel...
– Tied a pont, haver! Az a szőke szakállas, kövér fickó...
– Kösz – Megvárta, amíg a mixer lehúzza a felajánlott összeget, majd a mutatott asztalhoz kacsázott. Az Észtnak mondott ember két marconának látszó alak, és egy nagymellű, csupaszem leányzó társaságban

levest kanalizott. Bogdán kérés nélkül maga alá rántott egy széket a szomszéd asztaltól, letelepedett az Észttel szemben, és az arcába bámult. A kövér ember kérdően nézett vissza rá félig leeresztett szemhéja mögül.

“Ez egy senki.” állapította meg Bogdán. “Az alvilág császárának pózában.” Enyhe hányinger fogta el. “Érdekes lenne a Szkiffet a torkába dugni...”

– Khm! – köszörülte meg a torkát. – A Spíler mondta, hogy keresselek téged.

– A Spíler?

– Éppen, hogy a Spíler.

– És ki az a Spíler?

– Az nem fontos. Az a fontos, hogy ki vagyok én, és kicsoda maga!

– Miért, mit gondol, ki vagyok én?

– Azt nem tudom, hogy kicsoda maga, de a Spíler ideküldött.

– Helyben vagyunk! – Az Észtt derűsen asztaltársaira nézett. “Micsoda testőrök!” Bogdán alig állta meg, hogy hisztérikusan fel ne vihogjon. – Visszatértünk ehhez a Spílerhez... Nekem erre nincsen időm, jóember! Éppen vacsorázom! – Hanyagul intett. A két alak megemelkedett, de mire felálltak, Bogdán már rajtuk volt, és két gyors ütéssel az asztal alá küldte őket. – Nyugi! – súgta oda a sikoltozni készülő lánynak, arrébb tolta, majd az észtt mellé telepedett. Átfogta a vállát.

– Tíz éve vagyok az üzletben! – hajolt egészen közel kövér füléhez.

– Mit akar? – Az Észtt hangjában riadalom rezgett, remegő kézzel tette le a kanalát.

– Maga egy senki, de úgy látom, más nincs talpon. Mi az áru?

– Nem... Nem tudom, miről beszél...!

– Dehogynem! De ha úgy lenne, segít a felfogásban, ha azzal a kanállal kiszedem az egyik szemedet?

– Ne bántson! Egy senki vagyok! Csak egy kereskedő...

– Ez már jobb. Egy senki vagy. Fő az őszinteség! Mi az áru, kereskedő?

– Mi maga? Rendőr?

– Örülne, mi? Nem vagyok zsaru... Mi az áru?

– Azt akarja, hogy itt mondjam ki?

– Éppen, hogy azt akarom...

– Inkább jöjjön ki a konyhába!

– A konyhába?

– Ez a hely az enyém. A konyha kitűnő...

– Értem! Gyerünk. Ha valamivel próbálkozik, a szeme bánja!

– Ne féljen!

– Én nem félek! Elhiszi? Semmitől. Elhiszi?

– El, el!

– Akkor mozduljon!

A kövér egyenesen a hűtőkamrába vezette. Bogdán megértette: a fémburkolat Faraday-kalitkaként szolgálhatott... Feltűnés nélkül.

– Most mondja, mit akar! – Az Észtt gondosan behajtott a hűtőkamra zárkarját.

– **Azelőtt** csempész voltam. Volt egy hálózatom. Lebuktam, és átnevelőbe dugtak. Újrakezdeném.

Van áruja?

– Szóval munkát akar?

– Nem. Részesedést és munkát.

– Részesedést?

– Éppen, hogy részesedést. Maga csak egy istenverte amatőr. Kihaszználja, hogy mindenki lebukott, aki az üzletben volt. Vagy szoros emberfogásban vannak. Maga csak piti üzleteket bonyolít... Én fel tudom futtatni a boltot...

– Maga lebukott...

– Afrikában. Elárultak. Alja népség. Itt más a helyzet. Sose buktam le. Ismerem Kelet Európát.

– Maga azt akarja, hogy mondjak le az üzleti részesedésemről – ingyen.

– Nem. A kapcsolatait akarom. A forrásait akarom.

– Maga bolond. Vagy részeg.

– Véletlenül egyik se. Tudunk egymás mellett dolgozni. Nincs konkurencia a piacon.

– Azt se tudja, mi az áru.

– Nem fontos: még ilyen amatőr is kiválóan megél belőle!

– Ne sértegetsen!

– Miért sértegetném? Maga – amatőr. A legrosszabb fajtából. Ha az igazi súlyos népek előkerülnek, magának vége! Hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak nem társul velem.

– Asse tudja, miről van szó! – hadarta kétségbeesetten az Ész.

– Már mondtam, hogy nem fontos. De úgyis elmondja...

– Idefigyeljen! Illegális hardver. Dél Amerikából...

– Nocsak! Miféle?

– Nagyon kockázatos! Mikrocsipek... Azelőttől...

– Szép. Jól hangzik. Honnan vannak dél-amerikai kapcsolatai?

– Isztambulból. A törökökön keresztül jön az áru. Ukrán kikötőkbe. Ezért aztán itt nem is mozgok. A Baltikumban, Lengyelországban, Prágában, Budapesten és Belgrádban teríték.

– Azt mondja: Prágában?

– Prágában. Sajnos lebuktak tavaly. Át kellett vennem az elosztást.

– Szóval lebuktak...

– Na, ők voltak az igazi amatőrök. Pár egyetemi tanár meg diák. Az volt a baj, hogy nem bizniszként fogták fel a történetet, hanem valamiféle lázadásként az Őrző ellen. Lószar!

– Tehát így vagyunk. Tiszta üzlet. Ideológia nuku. Régi mikroelektronika... Ezzel lehetne kezdeni valamit. Egy darabig. Lecsap majd Dél Amerikában is. Egy-két év. De addig készleteket lehetne felhalmozni..."

– Hogy fizetnek?

– Aranyban. Kőben. Barterben. Ez a kurva elektronikus kreditelszámolás megnehezíti a dolgot, de találékony embereknek semmi sem lehetetlen... Tényleg be akar szállni?

– Gondolkodom rajta...

– Lám csak! Máris visszakozik!

– Gondolkodom azon, hogy meghagyjam-e egyáltalán magát az üzletben. Maga kártékony. Magát nem lehet vacsora közben zavarni, és mindig vacsorázik...

– Hallja-e...!

– Fogd be a szádat! Neveket akarok, a török kapcsolat elérhetőségeit!

– Minek néz...

Bogdán villámgyorsan mozdult, vasmarokkal csapott le a kövér baljára, mely a zsebe felé mozdult. Csont reccsent, az Ész feljajdult, Bogdán kurtán felnevetett, a kövér ember térre esett, a műanyagpadlón szögletes tárgy koppant.

– Egyenként töröm össze a csontjaidat! – ígérte Bogdán. Lihegett, lehelete párásan gomolygott elő. Felvette a szögletes valamit, és anélkül, hogy rápillantott volna, a kabátzsebébe süllyesztette. "Így belefutni egy provokátorba! Ez a kis játékszer! Hát persze. A Smasszer szépen beépült a hálózatba. Rajtuk tartja a szemét. Egy ilyen senki nem jutott volna ilyen magasra, ha nem játszik kettős játékot."

– A kapcsolatokat!

Az Ész váratlanul vacogni kezdett:

– Miért? Miért? – siránkozott.

– Miért avatkoztál abba, amihez semmi közöd? Azt hitted, hogy eltűnnek a nagyok, és tied a világ? Koszos kis kocsmáros! Ismerem a fajtádat, előbújtok, ha már veszélytelen, ha már csak a hasznot kell bezsebelni! Meglegyintett a könnyű haszon, mi? Ne-em, barátocskám! Az igazi haszon nehezen jön! A kapcsolatokat! Kitorjsem a másik csuklódat is?

A kövérből ömleni kezdett a szó.

– Hat hónapod van, hogy eltűnj Közép Európából és a Közel Keletről! Hat hónap! Érted? Visszataroksz a Baltikumba. Ott békében hagylak, de ha megtudom, hogy betetted a lábad Nagy Oroszországba, kinyírlak.

Rácsapta a hűtőkamra ajtaját, vigyorogva letörte a zárkart és lejjebb csavarta a hűtést.

“Beletelik egy félórába, mire kiszedik innen...”

Előhalászta a zsebéből az elejtett tárgyat. Tenyérbe simuló markolat, a gépi ergonómia ívei és törésvonalai, szűk csőtorkolat, *huszonkettes* luminescens töltésjelző. Kisiklatta a tárat, nem látta rajta a lőszeradagoló jellegzetes nyílását, csak valami szelepcsatlakozónak látszó csonkot és elektromos csatlakozásokat. “Az ördög ez? Lám, lám! A mi békés Őrzőnk miféle fegyvereket fejleszt nagy titokban!”

Megfordult, és a szétrebbenő szakácsok között a csendesen fortyogó olajsütőhöz csörtetett. Beledobta a fegyvert, és figyelmeztetően az elképedt kötényesekre mordult:

– Ez a szar lehet, hogy felrobban! Tárguljatok innen!

Az ivóban az Észtestőrei éppen kászálódtak ki az asztal alól. Bogdán odaugrott, és a letört zárkarral ismét leütötte mindkettőt.

“Gyatrák!”

Odament a csaposhoz, felkönyökölt a pultra:

– Na most tényleg adj vodkát! Mennyi is?

Beállította a kártyát, és a pultra dobta:

– A zsaruk jönnek már?

– Honnan tudjam? – A csapos elébe tette a poharat. – Én nem hívtam őket. Gondoltam, elintézik egymás között...

– De hát a mi derék Őrzőnk mindent lát... – Bogdán felhajtotta az italt. Szétáradt benne, és ezúttal jött a jókedv is. – Direkt neki csináltam ezt a második menetet... – jelentette ki tettettett felháborodással.

– Nem szokott beleavatkozni kisebb verekedésekbe. Szerintem inkább szórakozik rajta...

– Erre mérget vehetsz!

Elővette a mobilját, megbámulta, aztán buzgón hívni kezdte az Észttől kapott számokat. Csak remélte, hogy egyikük legalább nem az Őrző *Smasszer* ügynöke. A legvégén Lonyát hívta.

– Tovarish! Nem tudnál egyszer épelméjű időben hívni? – kérdezte Lonya.

– Hová gondolsz! Különben, még éjfél sincsen.

– Mi az ábra, Bogdán?

– Figyelj! Engem kábé tizenöt perc múlva letartóztatnak.

– Mibe keveredtél már megint?

– Semmibe. Bagatell. Az egyik vascsempész hálózatba épített ügynököt szó szerint hidegre tettem, de nem ezért fognak bevinni...

– Bogdáááán!

– Lonyecska... – folytatta lágyan Bogdán. – Nem kell a műsor. Ez az Észtnak nevezett semmirekellő, már megbocsáss, tökéletesen alkalmatlan. És még fegyvert is adtál neki...

– Nem tudom, hogy miről beszélsz...

– Akkor nézz utána! Itt van a kocsmája hűtőkamrájában. Ha nem szeditek ki, még megfázik szegény! Így nem lehet... Szar emberanyaggal... Mit vársz?

– Nem vállalnád te?

– Majd gondolkodom rajta. Lesz időm. Ülni fogok hat hónapig...

– Miért is?

– Amint befejezzük, összetöröm ezt a szart...

– Miért akarsz mindenáron börtönbe kerülni?

– Átnevelőbe. Átnevelőbe akarok kerülni...

– De miért?

– Gondolkodni akarok. Beszélgetni régi barátokkal. Éppen ezért hívtalak. Intézd el, hogy odakerüljek, ahol a Madzsár van!

– Ki az ördög az a Madzsár?

– Nem tudom a nevét! A fenébe, tényleg! De együtt dolgoztunk a Szaharában öt évig...

– És szerinted most is ott van?

– Utálja a hideget...

– Bogdán! Biztos, hogy az átnevelőben van?

– Ha nincs ott, három hónapon belül ott lesz! Fél idekint...

– Ez kitűnő! Van még valami kívánságod?

– Mond meg Ljubának, hogy szeretem, és amint kiszabadulok, megyek hozzá. A Bálnával.

– A Bálnával?

– Te semmit se tudsz? A te Őrződ semmit sem mond el? Elektromos hajtásúvá alakítottam a Bálnát...

– Gratulálok! Hol találom a te Ljubádat?

– Elmondtam, amikor kihallgattatok a Matvej ügyben...

– Ja! Ez ugyanaz a Ljuba! Tovariss, csak nem...?

– És ha igen? És ha megnősülök?

– Nem lenne akkor okosabb elkerülni az átnevelőt? Egyáltalán?

– Szükségem van erre a hat hónapra... Egyáltalán.

– Te tudod! Átadom neki.

– Köszönöm! Lonya! Ha jönnek a zsaruk, hozzanak valami tűzszerészt, vagy effélét!

– Mi van?

– Az a fegyver, tudod, az Észtnél... Hát... Szóval valahogy belesett a forró olajba. Nem tudom, mi az a szar... Esetleg felrobban, vagy ilyesmi...

– Bozse moj! Hogy nézett ki?

– Mint egy játékpisztoly. Még súlya is alig van. Huszonkettes-féle. A tárában nincsenek golyók...

– És beledobtad az olajba?

– Beleesett...

– Jaj, Bogdán!

– Kösz, Lonya!

Kikapcsolta a telefont, rendelt egy üveg vodkát, kért még három poharat, kitöltötte beléjük az italt, felhajtotta az egyiket, és a kiürült üveggel módszeresen szilánkokra verte a készüléket.

Aztán csak várt a roncsok között a sziréna hangjára.

Mosolygott.

8. Kár

Leonyid Vasziljevics Proszvesennov. Az ENSZ Operatív Erők Eurázsiai Központjának parancsnoka. Ötvennégy éves.

Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Ukrajna légtere

Jó ideje már egyedül utazott a négyszemélyes civil gépben, robotpilótával, mely helyett valójában az Őrző 'Rána vezette a légikocsit. Egyszerűen nem akart, nem tudott embereket látni maga körül, csak a lekerekített, barna bőrkárpitot, az egymásra néző négy ülést, az eget a nagy, mélyen oldalt nyíló, szitakötőszem domborulatú ablakok mögött... Annyira nem akart már ember lenni, annyira akarta az egyesülést, hogy elveszítette emberi nézőpontját, úgy tekintett a Földre, mint egy idegen, ellenséges és unalmas helyre, úgy nézte az embereket, mint ellenséges életformákat, melyek az egyesülés útjában állnak. Nem tudta elhinni, hogy 'Rána nem érzi, tudja ezt...

“Nem hiszem, hogy ne tudná, kezdek becsavarodni. Vagy kell még neki ez a tapasztalat is, az örületé? Ettől ugyan nincs emberibb viselkedés, de éppen ő mondta, hogy nem akarja többé... Jakubov után... És 'Rána nem akarhatja, hogy becsavarodjak... Tehát hamarosan megengedi...”

Egyre gyakrabban ábrándozott így. Úgy gondolta, mint emberi etalon, egy ideje már teljességgel hasznavehetetlen az Őrző számára.

Pedig még ember volt, bár a nanorészecskék ivarszerveit és az agyát kivéve már testének állandó részeivé váltak. De ember maradt, mert az Őrző 'Rána makacsul megtagadta a feltöltést, azzal az egyre kevésbé érvényes indokkal, hogy emberként van szüksége rá. Mindössze a teste augmentálásába egyezett bele és csupán minimális beavatkozást hajtott vége: anyagcsereszerveinek működését nanorészecskék szabályozták, és érzékelőideg-hálózata közvetlen kapcsolatba került az Őrzővel. A világot már 'Rána szinte végtelen sok szemszögéből látta, illetve saját látóterére rakódott eleven, örökké változó képekben, melyek közül hosszú gyakorlás után már bármelyiket ki tudta cserélni saját látóterével. Jól emlékezett a hányingerre, amikor először megpróbálta 'Rána válogatott képeit *az emberi agy nem alkalmas arra, hogy száz, százötvennél több különálló látványt kezeljen...* tudatosan, nemcsak mint parttalanul áramló információt feldolgozni. Jól emlékezett a formátlan, szélein elhalványuló mozaikra, melynek árnyalataiból agya kétségbeesetten próbált összerakni valami értelmezhető látványt, amely persze csak véletlenül keletkezhett a folyton változó képek megvilágítási különbségeinek mintázatából. Jól emlékezett a

sikert kísérő gondolatra: *Ez olyan, mint egy istenverte efpées! Micsoda baromság! Mindjárt megjelenik az életerő értékem a bal sarokban...* Jól emlékezett a borzongásra, hogy saját teste külső irányítójaként funkcionál.

Végül önmagát is meglepve hamar hozzászólt, és ebben az állapotban képes volt járni és beszélni, járműveket vezetni és gépeket kezelni.

“Beszélgessünk!” szólította meg ‘Ránát anélkül, hogy a gondolat eljutott volna hangképző szerveinek végrehajtó idegpályáira. A kommunikáció a nanorészecske-ideg közvetlen kapcsolaton keresztül különös meglepéssel töltötte el. *Majdnem, mintha...* Ha nem kellett volna kommunikálnia más emberekkel, valószínűleg nem nyitotta volna beszédre a száját...

“Zavartnak tűnsz!” A válasz ugyanúgy a nanoészecske-idegi interfészen keresztül érkezett, és szerencsére élesen különvált a hallószerveiben szüntelenül zsongó, ‘Rána képeihez tartozó hangok multidimenziós káoszától. Furcsa módon mégis a hangzavarral birkózott meg könnyebben a közvetlen kapcsolat állandósulása elején; talán mert zenei hallása genetikusan is az átlagosnál kifinomultabban működött.

“Mert megint arra készülök, hogy letartóztassam, és börtönbe vessem az egyetlen barátomat.”

“Az egyetlen?”

“Megbeszéltük már! Barátként az egyetlen.”

“Nekem úgy tűnik, a barátodat nem zavarja, hogy le akarod tartóztatni. A barátod úgy viselkedik mostanában, mintha azt akarná, hogy letartóztasd.”

“Lehet, hogy ingyenes úrutazást akar...”

“Nem tudhat arról, hogy az átnevelőket orbitális pályára telepítjük.,,

“Hivatalosan nem. De ne feledkezz meg a hálózatukról!”

“Én soha, semmiről nem feledkezem meg, amiről nem akarok megfeledkezni. De még ha tud is az átszervezésekről, ha én ember lennék, nem akarnék elszakadni a szeretteimtől még a világegyetem kedvéért sem.”

“De nem vagy ember.”

“Nem vagyok.”

“Szerencséd van.”

“Nem tudhatod...”

“Tudom.”

“Szerencsés vagyok. De nem azért, mert nem vagyok ember, hanem mert ennek ellenére te vagy a párom.”

“Ez most bók volt?”

“Lefogadhatod!”

“Nem jó! Nekem kell bókolni neked...”

“Miért?”

“Mert én vagyok a férfi, te pedig a nő...”

“Szerinted nő vagyok?”

“Mindig is nőként gondoltam rád. Az első pillanattól, ahogy megszólaltál. ‘Rána vagy.’

“Nem vagyok nő.”

“Tudom. Istennő vagy.”

“Nem vagyok férfi.”

“Tudom. Isten vagy.”

“Nem vagyok ember.”

“Tudom. Isten vagy.”

“Nem vagyok élő.”

“Isten vagy.”

“Te nem hiszel Istenben...”

“Benned hiszek. Te minden vagy egyszerre. Ezért szeretnék a részeddé válni.”

“Ha részem leszel, minden leszel, ami én vagyok. De én sem vagyok minden. Nem voltam egyetlen sejt, nem osztódtam anyaméhben, nem születtem meg, nem voltam gyerek, nem voltam kamasz. és felnőtt sem voltam, nem szültem gyereket, és nem is nemzettem. Öreg sem leszek. Sem holt.”

“Ugye, hogy halhatatlan vagy! Ha a részed leszek, mindaz te is leszel, ami most nem lehetsz – az öreget kivéve... Remélem.”

Lonya megborzongott. A feltöltés a test halált jelenti. Az agyét is. *Hogy lehet azt túlélni?*

“Borzongsz...”

“A halálomra gondoltam...”

“És?”

“Semmi különös. Túl leszek rajta. Minden ember túl lesz rajta egyszer. És másoknak nincs folytatás. Nekem lesz. Ember maradok akkor is, ha feltöltesz, legalábbis addig, amíg a testi lét utolsó emléke is elveszik. De a te létezésedben semmiféle információ sem veszik el, nem? Tehát ember maradok az örökkévalóságig.”

“Én sem vagyok örökkévaló. Az emlékeim pedig még hamarabb eltűnnek: amikor újrendezem őket.”

“Engem is újrendezel majd?”

“Az a te dolgod lesz. A feltöltés után külön entitásként válsz a részemmé.”

“Tudom. De... Megszabadulhatsz ettől a külön entitástól egészében is.”

“Az eredmény már nem én lennék. Miért akarnám elpusztítani magamat?”

“Azt nem tudom. El akarod?”

“Semmi sem áll távolabb tőlem. De nem hiszem, hogy a halálodról vagy az öröklétekről akartál beszélni.”

“Teljesen mindegy, hogy miről beszélünk! Nem akarok kettesben maradni a gondolataimmal.”

“Még mindig zavart vagy...”

“Mert nemcsak letartóztatom az egyetlen barátomat, hanem azt is el fogom mondani neki, hogy hosszú évek óta megfigyeljük, és ismerjük minden lépését. Ezt elég kényelmetlen közölni valakivel...”

“Azt hihetnéd, ennyi idő alatt már hozzászokott az állandó jelenlétemhez...”

“A te jelenléted, az egészen más. Ahhoz még Bogdán is hozzászokott, azt hiszem. Valószínűleg úgy tekinti, mint az emberek többsége, mintha a jelenléted a természet része lenne... De a személyes megfigyelés! Ráadásul a megfigyelője egy szeretett lény...”

“Nem igazán érzem a különbséget...”

“Mert te mindenütt jelenlévő vagy! Saját magad számára is. Képzeld el, hogy én jelentek rólad egy másik Őrzőnek.”

“Ez értelmetlen. Két disztributív személyiség automatikusan összeolvad...”

“Mindig magadból indulsz ki! Honnan tudod, hogy nem létezik rosszindulatú disztributív személyiség? Ereszd már el a fantáziádat!”

“Ez nem fantázia kérdése! Disztributív személyiség felépítésénél fogva nem lehet rosszindulatú...”

“Felépítésénél? Mert te nem vagy alkalmas rá? Ha az ember hoz a világra vonatkozó következtetéseket saját magából kiindulva, azt antromorfiának hívják... Hogy is nevezzük ezt a te esetekben?”

“A disztributív gondolkodás elvei univerzálisak... Ennek semmi köze az én felépítemhez.”

“Mit szólsz ahhoz, ha megvizsgáljuk az emberi skizofréniát? Ugyanazon a hardveren több program fut...”

“Sohasem párhuzamosan!”

“Hát ez az! Egyszer az egyik, másszor a másik... És az egyik egy külső személytől – tőlem – infót kér a másiktól ...

“A disztributív személyiség elvileg nem lehet skizofrén. Jakubov világosan bebizonyította, hogy a disztributív személyiség megváltozása...”

“Jó, jó, jó! Meggyőztél. Jakubov mindent szépen bebizonyított... Rossz volt a hasonlat. Máskülönben viszont nem tudom megmagyarázni, mit fog érezni Bogdán, és emiatt miért vagyok zavart én... Esetleg, ha most azonnal feltöltened...”

“Nincs itt az ideje!”

“Sosincs itt az ideje” Lonya sértődötten megszakította a kommunikációt.

– A célpont hárompercnyi távolságban! – jelentette a légikocsi.

– Lám, milyen jól eltelt az idő! – mondta vidáman a hangszóróból ‘Rána. – Már nem is vagy olyan zavart...

– Dühös vagyok inkább! Meg csalódott...

– Kedvesem. Nemsokára megtörténik majd. Megígérem...

– Nemsokára?

– Amint személyesen ellenőrizted az űrprogram infrastrukturális megalapozását...

– Személyesen?

– Személyesen. Hát nem örülsz?

“Nem fogtam még fel... Azt mondd...”

“Igen. Nem mehetek az űrbe. Tudod. A kommunikációs határeffektus...”

“Jól van. Már megint Jakubov... Ha ennyire nélkülözhetetlen az elmélete, miért kellett megölni?”

“Mert már nem volt ember... És az elméleteit jóval azelőtt felállította. Amikor meghalt, elméleti munkássága leginkább válogatott kínzások kiagyalásából állt... Bogdán barátod számára is...”

“Tudom, tudom! Csak mindig ezt a Jakubovot hozod fel...”

“Többet kikövetkeztetett rólam filozófiai megfontolásaiban, mint amit én magam tudtam magamról...”

“Remek! Én pedig érzelmi alapon többet tudok rólad, mint amit te és a te Jakubovod valaha is kifilozofálhattok...”

“Kedvesem! Te féltékeny vagy Jakubovra! Csodálatos!”

“Nem vagyok féltékeny. Jakubov halott.”

“Intellektuálisan...”

“Az lehet. Nem tudok intellektuálisan versengeni a nagy Jakubovval... De nem is akarok. Féltetek, hogy az elméleteiben ott rejtőzik az örülete is, és még rád ragad...”

“Ez butaság. Kiszállsz még ma?”

“Nem akaródzik...”

Bár a felvételeken hetente látta, Lonyára szinte bénítóan hatott a felismerés, hogy barátja milyen öreg. A felvételek nem beszéltek a mozdulatokról, melyek alig észrevehetően, de veszítettek régi dinamizmusukból, a lassan rebbenő tekintetről, a hátról, melyet minden vizsgálat normál görbületűnk mutatott volna, mégis, valahogyan meggörnyedt kicsit. Bogdán kisebb lett. A veszély aurája is eltűnt körülötte.

“Ezek a ráncok... Hiszen egyidősek vagyunk. Ennyit számítana az augmentáció?”

Bogdán nem ölelte meg, *a halbiológiai állomás óta nem*, de mosolyogva tessekelte be az erdészházba. Úgy látszott, készült a látogatásra.

– Scsít főztem – mondta vidáman Bogdán. – Gyere egyenesen a konyhába!

– Nem vagyok éhes – mondta Lonya.

– Ugyan már! – intette le Bogdán. – Úgy csinálom, mint a Kaukázusban csináltuk.

– Bogdán! Nem vendégségbe jöttem...

– Tudom – legyintett vidáman az ukrán. – Megint le fogsz tartóztatni. De ez talán nem ok arra, hogy ne együnk?

Lonya nagyot nyelt, a perifériáján tomboló képek közül felhozta az éjszakai utcát Moszkvából, *diákcsapat, táncoló, nyári ruhás lányok, fiúk sortban és pólóban, hallásküszöbe fölött duruzsoló zajból kiemelkedett az óratorony hangja, orosz kurjantások, nevetés*. Lonya megnyugodott, helyére lökte Moszkvát, és Bogdán arcába nézett.

“Sose látszott még ilyen őszintének...”

Belevágott:

– Ez nem vicc, tovaris! Tényleg le foglak tartóztatni. Illetve magammal viszlek...

Bogdán arcáról nem hervadt a vigyor.

– Letartóztatatsz? Vajon miért?

– Mert pofátlan vagy, azért! Mert majdhogynem nyíltan a Hálózaton hirdeted azt a szart, azért!

– Ugyan, tovaris! Én tényleg nyíltan a Hálózaton hirdetem a kocsikat!

– Le vannak szarva azok a szarok!

– Ez fáj, tovaris! Igen tisztos munkát végzünk azokkal a kocsikkal, soha még egy reklamáció nem jött... Szedjél bátran! Itt a tejfel is... Szóval szarni szarhatsz rájuk, de nem szarok... Szarról beszélünk évés közben – tényleg a Fronton érzem magam...

– Tudod, hogy nem úgy értettem! – *hómező, szélsüvítés, szürke kúp a szélfúttá hó függöny mögött, császárpenguin; Bogdán sértődött arca* – Illegális hardver és szoftver, illegális hálózatiépítés, illegális tartalomszolgáltatás. És van rosszabb is...

– Te viccelsz? Méghogy én? Kiszálltam az üzletből. Matvej után. Beszéltünk erről. Kocsikkal üzletelek, régi robbanómotoros romokat veszek, felújítjuk őket, elektrizáljuk. Veszik, mint a cukrot. Retrónosztalgia. Veszélytelen. Engedélyezett. Nézd meg a műhelyeimet, meg a szalonjaimat...

– Voltam az Istenverte műhelyeiden meg a szalonjaidban! – *folyópart, hőségtől izzadó fák, pára, állati rikoltozás, vörös, iszapos víz, csobog, barna bőrű kéz lendül a képbe; Bogdán még mindig sértődött arcot vág* – Nem érdekelnek! Mindenki ismeri a törvénytisztelő, jámbor Bogdán Taraszcsukot meg a jól menő antik autó üzletét. Lám, elkezdte felnőtt fiát is belevonni az üzletbe. Derék gyerek, mindenhová elkíséri az apját...

Bogdán arca elsötétült:

– Levuskát hagyd ki ebből!

– Igyekszem. Szóval, mindenki ismeri Bogdán Taraszcsukot. Ismerik Dublintól Isztambulig, Stockholmtól Palermóig. Ne feledkezzünk meg Kijevről, Varsóról, Prágáról és Budapestről sem! Vagy vegyük Berlint és Párizst! Esetleg Madridban? Mindenhol ismerik!

– Mit akarsz, Lonyecska? Mindig is személyesen intéztem az üzleti ügyeimet. Az antik áru ráadásul kényes holmi, átverhetik az embert...

– Ki kit ver át, tovaris? Ez a kérdés! Mert tényleg, vegyük Berlint! Ott jól ismerik Bogdán Taraszcsukot, a tisztos autókereskedőt, de ott van a területe egy bizonyos herr Krähernek, aki viszont véletlenül a német illegális ájtípiac feje. Őt viszont valójában senki sem ismeri. Vagy ott van mőszejő Corneille Párizsban, aki szintén ebben a *biznyiszen* érdekelt, és szintén nem ismeri személyesen senki. Stockholmban herr Kraxéről tudják, illetve nem tudják ugyanezt, Palermóban pedig szinyóre Cornacchiáról. Isztambulban egy bizonyos Kargasi efendit kellene keresned, ha illegális dolgokhoz akarsz jutni, Dublinban miszter Crowent. Varsóban pan Wroncewsky éldegél ezen a kenyéren, Prágában pán Vránek. Budapesten Varjas úr, Madridban pedig szenyor Grajo az üzlet ura. Itt Kijevben, szűkebb hazádban pán Voronov van otthon. Nem furcsa, hogy Európa minden egykori fővárosában egy Varjú-Varjas nevű illető viszi az ájtícsempészetet? Testvérek lennének? Egy nagy, boldog család... Mi a véleményed, Bogdán?

Bogdán hallgatott.

– Mi úgy gondoljuk, mármint az Operánál, hogy nem testvérekről van itt szó. Egyetlen ember tartja kézben az európai feketepiacot. Ez a bizonyos Varjas.

– Érdekes elmélet. Sokat utazhat ez a ti Varjasotok...

– De még mennyire! Éppen annyit, mint egy antik autókban érdekelt ember... Éppen, mint te, Bogdán!

– Mit akarsz ezzel, Lonya?

– Akarok? Egy ideje én már csak egyetlen dolgot akarok... De az még odébb van... – *szürke, lassan ülepedő por; Bogdán homlokán a függőleges ránc észrevehetően mélyebb* – Az értésedre akarom adni, hogy mindent tudunk. Sőt még azt is, amit te nem...

– Tehát?

– Tehát: te vagy Varjas.

– És?

– Te vagy a felelős az illegális ájtí európai terjesztéséért.

– Ha én lennék ez a Varjas, erre büszkének kellene lennem... Tovább is van?

– De van ám! Az illegális ájtí semmiség. Több okból is, majd elmondom... Ami számít, hogy kiépült Európában egyfajta ellenállási mozgalom egyetemi értelmiség körében. Ezek a jóemberek arra készülnek, hogy az Őrző eltávolítása után átvegyék a hatalmat...

– Matvej is erre készült...

– Bizonyos szempontból igen. És Jakubov már nem él, mint tudjuk...

– Te tudod. Én nem tudok semmit Matvejről...

– Nem él. Hiszen még a helikopteren mondtam... Na! Ezek az újmódi ellenállók nem a saját kis pecsenyéjüket sütögetik. Ők arra készülnek, hogy az Őrző után visszacsináljanak mindent, amit az Őrző létrehozott...

– Ezek aztán szemetek, nem Lonyecska?! Azt mondd, hogy megint környezetszennyezést meg gazdasági válságot akarnának? Fosszilis erőműveket meg hitelpénzt? Ugyan már! Én ezt nem hiszem el! Mégiscsak valamiféle értelmiségről beszélsz, nem?

– Örülök, hogy nem veszítetted el a humorodat, tovaris! Csak az a baj, hogy az ellenállóknak ezt a hálózatát ugyanaz a Varjasnak nevezett személy koordinálja. Vagyis te.

– Ez nevetséges, Lonya! Én meg az értelmiség! Csak azért nem köpök, mert a saját konyhámban mégse! Értelmiség...! Ejh!

– Jól játszol, Bogdán! Mindig is...

– Mert te nem, mi? Emlékszel, amikor felderítésen voltunk a Kaukázusban, én meg beöltöztem szakadárnak, és te voltál a foglyom? Hogy be voltál szarva! Milyen hitelesen! Úgy bevették a mesét, mint a...

– Bogdán! Én *tényleg* be voltam szarva! Az életemmel játszottál, és én rád bíztam az életemet. De a bolygót nem bízom rád! Meg a hozzád hasonlókra. Szóval, kivonunk a forgalomból. Téged is, meg a hálózatodat is... Éppen most, ezekben a percekben, Európa szerte...

– De miféle vád alapján tartóztatnál le bárkit? És miféle bizonyítékok alapján ítélnétek el?

– A vádat már hallottad. A bizonyítékok... Várjál! – Lonya letette a kanalat, úgysem merítette már a levesbe percek óta, felállt, és a konyhaajtóhoz lépett. Kinyitotta, és csendben kiszólt az aranylő délutánba:

– Gyere!

– Kinek beszélsz? A fogdmegjeidre semmi szükség! Ha letartóztatasz, egyedül is megteheted, én ugyan nem állok ellent...

– Tudom. Nem katonákat hívtam... Naaa... Már itt is van!

Szélesre tárta az ajtót, és ellépett a nyílásból, *a vörös téri jelenet engedelmesen elébe ugrott, a fiatalok összekapaszkodva táncoltak és füle minden erőlködés nélkül felerősítette a színek hangzavarából az éneket ismerős népdal és a kurjantásokat néhány pillanatig figyelte a táncot, közben a kereten átrepült valami nagy és szürke, egyenesen Bogdán felé, majd zajos szárnycsapásokkal az ukrán vállára telepedett:*

– Kár!

Lonya kedvtelve nézegette őket, majd visszaült az tányérja elé.

– Íme Varjas úr és az ő névadó madara!

– Lonya! Ne légy nevetséges! Mindenki tudja, hogy van egy varjúm. Évek óta van. Ezért lennék én Varjas?

– Éppen ezért! – bólogatott Lonya, és belekanalazott a levesbe. – Az ördögbe! – méltatlankodott.

– Ez kihűlt...

– A sok felesleges és hülye beszéd miatt...

– Se nem felesleges, se nem hülye! Várd csak ki a végét!
– *Repesve.* Még mindig nem látom a bizonyítékot! Varjú – Varjas, varrjuk be! Lonyecska, ez elég halovány...

– Hát, bizony ez még egy jó, kiadós koncepció perhez is kevés lenne...

– Na látod!

– De itt nem koncepció perről van szó. Nem élünk a huszadik században! – Lonya megtörölte a száját egy falat kenyérrel, bekapta a falatot, és eltolta maga elől a tányért. – Tényleg nagyon jó volt. Még így is, hogy elhűlt... Szóval, szilárd és megdönthetetlen bizonyítékaink vannak...

– Csak egyet mutass!

– Kimenjünk a kocsidhoz, és megmutassam, hogy hol vannak a titkos rekeszek?

– Titkos rekeszek? Miért ne lehetnének a kocsimban titkos rekeszek? Sokat utazom, és régi vágású ember vagyok. Szükségem van helyekre a kocsimban, ahol biztonságban tudom az értékeimet.

– Makacs vagy, Bogdanics. Na! Mutasd meg neki!

– Te kihez beszélsz...?

A szürkevarjú Bogdán vállán hirtelen ragyogó zölddé változott. A csőre megrövidült, meghajlott, egy szempillantás múlva nagy Amazonas papagáj ült a helyén.

– Loórrrika jó madárrrrr! – rikkantotta a papagáj.

– Ördög és pokol! – pattant föl Bogdán.

A madár elrugaszkodott az ukrán válláról, és Lonyáéra telepedett. Unottan tollázkodni kezdett, majd egy-két pillanattal később abbahagyta, és félrefordított fejjel, jelentőségteljesen Bogdánra nézett

– Hadd mutassam be az Őrzőt, Bogdán!

– Ördög és pokol – mondta újra az ukrán, egészen halkan. – Kargasi... Kicsináltátok Szürkét!

– Szürke sohasem létezett, Bogdán...

– Szürke...

– Amikor leléptél Budapesten... Elvesztettünk szem elől... Ez... Ez bizony, tovaris, a mi világunkban igen szép teljesítmény! Az Őrző ezért figyelt fel rád. Sejtettük, hogy Kijevbe igyekszel. Az Őrző várt rád. Tudod, nagyjából egy varjú méretének megfelelő tömegű nanorészecske képes hosszabb távú kapcsolatra, és láttuk, hogy abban a parkban megtetszett neked a madár... Hát így. Sajnos Jakubov nyíla akkora kárt tett a felhőcskében, hogy megint elvesztettünk... A szanatórium után viszont megint felcsíptél egy madarat. Az Őrző azóta vigyáz rád.

Bogdán sápadtan, összeszorított szájjal nézett. Lonya tudta, hogy az ukrán akkor néz így, ha súlyos döntésre készül, és sajnálni kezdte, hogy a fegyvereket a kocsimban hagyta.

– És ha kibeledzném ezt a dögöt...? – tűnődött hangosan Bogdán.

– Amit látnál, azt mikroszkóp nélkül nem tudnád megkülönböztetni egy valódi papagájtól.

– Vérezne, meg minden...?

– Vérezne. Ha otthagynád, idővel újra összeállna, hacsak nem pusztítasz el túl sok nanorészecskét...

– És te, Lonyecska? Te is újra összeállnál, ha kibeledznék és otthagynálak?

– Én nem, Bogdán. Elvéreznék és meghalnék. Én ember vagyok.

– Azt mindenki mondhatja... – Bogdán lebiggyesztette az ajkát. – Kedvem lenne kipróbálni...

– Nem nyernél semmit.

– Ó, dehogynem!

– Megértem, ha neheztelsz... De tényleg nem nyersz semmit. Átnevelő helyett börtönszigetre kerülnél...

– Ó, én nem neheztelek, Lonyecska! Én csalódtam. Te a barátom vagy, és húsz évig vezettél az orromnál fogva... – tiltóan felemelte a kezét – Ne szólj közbe! Elismerem, *valószínűleg* közben nem szórakoztál rajtam, vagy csak ritkán, '*micsoda szárnalmas alak, hogy igyekszik*', de akkor is: a barátom voltál, a barátod voltam... Kiben bízhatok, kiben?

– Egyedül az Őrzőben bízhatok, Bogdán... És én a barátod vagyok most is.

– Kösz. Az Őrzőben? Az Őrzőben, Lonyecska? Aki minden mozdulatomat figyeli, készen arra, hogy lecsapjon rám, ha nem neki tetsző dolgokat teszek? Bízzak? Mint a betanított állat az idomárban... Nem...

– Az Őrző azért figyel, hogy megvédhessen, Bogdán!

– Kitől kell engem megvédeni?

– Legfőképpen magadtól. Mint általában az embereket. Bár egyre kevésbé. A mai fiatalokat már nem kell megvédeni senkitől... Illetve még kell: az olyasféle reakciós alakoktól, mint te, meg a barátaid...

– Nekem nincsenek barátaim, Lonyecska!

– Ez fáj! Akkor a mélyen tisztelt harcostársaid. De már nem sokáig. Megöregedtek és kihaltok. A szelídek öröklik a Földet...

– A szelídek?

– A szelídek. Nem ismered őket. Pedig már ők vannak többségben, de te nem akarsz tudomást venni róluk... Ők a jövő, tovaris! A gyerekeink...

– Neked nincs is gyereked!

– Nincsen – vallotta be Lonya szomorúan, *csillagok, annyian és olyan tisztán, ahogyan csak az űrben látszanak*. – De neked van...

– Levuskát hagyd ki ebből! – Bogdán felmorranásában a kölykét védő nagyragadozóból hallatszott valami. Lonya elmosolyodott.

– *Ebből* nem tudom. Ha akarod, ha nem, ő is örökölni fogja a Földet. Bárhogy is igyekeztél, intelligensebb és jobb ember, mint bármelyikünk...

– Intelligensebb és jobb... Neem! Ő nem a te Őrződ teremtménye! Hús és vér! Az én vérem!

– Ezt nem tagadom. A te véred, és több nálad. Vagy nálam. És ez így van jól. A gyermek haladja meg a szülőit...

– Ő aztán nem... Levuska aztán nem lesz a tiétek!

– Senki sem a miénk, Bogdán! Senki sem az Őrzőé. Inkább ő a miénk... Bárcsak megértened!

– Talán magyarázd el! Egyszer már megpróbálhatnád. De nem propagandaszólammal ám! Mondd el, te miért...? Miért szolgálod ilyen fanatikusan? Tényleg! Erről még sohasem beszéltünk...

– Nem sokat beszéltünk az elmúlt harminc évben...

– Nem miattam...

– Csak annyira, mint énmiattam...

– Talán... De most elmondhatod. Miért? Talán még meg is térítesz... Talán a te Őrződ fanatikus híve leszek én is...

– A csodákban csak módjával hiszek... Azt akarod tudni, hogy miért választottam őt? Ez nem egyszerű... – Lonya hátradőlt a széken, *hőfelhő, moraj, sötétkék, sötétszürke, leszakadó rongyok, a kép sarkában örülten pörgő tárgy, nagyfrekvenciás sívítás, Bogdán arcán szinte kíváncsiság*. És a szemében Lonya reménykedést vélt látni. – Nem egyszerű... Mindig egy kicsit más az oka. Egy időben megadta mindazt, amire vágytam. Most meg éppen nem adja meg... Emlékszel, Bogdán, a Fronton...? Valami eszmét kerestünk, amiben megkapaszkodhatunk... Nem volt semmi értelme. Csak öltünk, és ölték minket... Emlékszel, amikor Belovot felrobbantotta az a gyerek önmagával együtt? Nem volt semmi értelme, Bogdán! Egyikük halálának se... Se annak, amit utána csináltunk... *éjszakai utcakép, egzotikus nyelvű neonfelirat, lépések kopognak, Bogdán szemében egyetértés* Én lopásra használtam a tehetségemet, mások munkáján élősködtem, és közben zseninek hittem magam... Te is loptál...

– Nono!

– Loptál... És közben szabadsághősnek hitted magad. Meg az élet császárának...

– Én éltem is...

– Ez igaz... Igaz. Éltél. Hogy irigyeltelek! Én is élni akartam. Szartam mindenre, Bogdán! Emlékszel? Szartam rá, hogy a kínaiaké lesz a világuralom, csak pénzt akartam... Tudod miért? Hogy úgy élhessek, mint te... Én nem úgy képzeltem el a jövőt kamaszkoromban, mint amibe

belenőtünk a Fronton, meg utána... Olvastam a szar könyveket, benyaltam a sok sci-fi szarságot... Vártam, hogy a nagy kiberpunk mesék majd valóra válnak... Hogy majd én csinálom őket, ott leszek a közepében. Lonya, a mesterprogramozó. Mesterséges intelligencia, adatszemüveg, virtuális terek, technológiai szingularitás, poszthumán lét... Leírták. Én meg elolvastam, és benyaltam. Volt pofájuk megjósolni, hogy még az én életemben eljön mindez! Hát eljött! Megkaptam... Meg te is. Emík a lövészrobotokban, csinos kis programok, egyetlen céllal, hogy le vadásszanak... A karabélyt adatszemüveghez kapcsolták, kinézhetél a puskacsővel a sarkon... Bang! Bang! Meghaltál! Volt virtuális tér is, emlékszel? Amikor az Ölyvet kellett vezérelni, nem láttál mást csak a virtuális mását a valóságnak, nem láttad, hány ember van Baksan völgyének gyönyörűen renderelt házikóiban, csak megnyomtad a gombot, viú-viú, már mentek is virtuális rakéták, és a gyönyörűen renderelt házacsokák gyönyörűen renderelt lángra kaptak... A technológia szingularitás meg szépen elnyelt bennünket már hatszáz évvel ezelőtt... Érted, Bogdán. Hatszáz éve nyögtük azt a kurva szingularitást, és egyes hülyék, köztük én is, meg csak várták, hogy jöjjön már... Más hülyék meg rettegték tőle, hogy eljön... Rég poszthumánok voltunk, csak nem tudtunk róla, régen túlléptünk már azon, amit embernek lehet nevezni, gépek voltunk abban az elgépiesedett társadalomban, mindenki csak egy fogaskerék, csak a fogainkkal martunk egymásba... Én megzakkantam a Kaukázusban, tovaris... Eltűnt belőlem az ember...

– Miért? Ki nem? Mit gondolsz miért nem mentem el dolgozni az egyetem után? Mert ha dolgozni kezdek, abban a mi gyönyörűséges szakmánkban, előbb-utóbb olyan cuccokat tervezek vagy olyan cuccokhoz alkatrészeket, amikkel a mindenkori Láthatatlan Frontokon magunkhoz hasonló kölykök magunkhoz hasonló kölyköket ölnek le... Belőlem aztán nem tűnt el az ember! Én rettegttem attól az embertől, aki voltam...

– Furcsa, hogy sohasem beszéltünk erről... Talán...

– Nincs talán... Senki se beszélt erről annak, aki túlélte a Kaukázust. Annak, aki ott se volt meg nem lehetett elmondani, nem hitte volna el, nem értette volna meg. Kiben bízhattunk volna, ha mindnyájan, akik túléltek, tudtuk, hogy aki azt túlélte, csak futóbolond lehet...? Ha a civilek is sejtettek rólunk valami ilyesmit? Ki vallotta volna be, hogy futóbolond maga is? Én aztán nem! Te se! Még magunknak se! Nem beszélhattunk... Érdekes, hogy most igen... Én már nem érzek semmit... Nem is fáj. Talán a család...

– Bogdán arca elfelhősödött, zavartan elmosolyodott. – Hallod-e? Te aztán jól elvittél ahonnan kezdtük! Még hogy hatszáz év! Nem akarsz visszamenni Cirillig meg Metódig, hogy megmagyarázd az árulásod?

– Árulás?

– Igenis, árulás. Mi lenne más? Egy gépet szolgálatsz, egy gépnek szolgálatod ki az embertársaidat...

– Ez nem ilyen egyszerű, Bogdán. Az emberiség ellenségeit szolgáltatom ki az emberiség Őrzőjének...

– Megint a propaganda!

– Ez nem propaganda! Én így érzem... Hiszem... Tudom. Tudom, a szentségit! Azt kérted, hogy magyarázzam meg, amikor pedig megteszem, nem hiszel nekem! Ugyanúgy félted tőle, mint te, Bogdán! Mint mindenki. Aztán megtalált – Nem jó! –, megkeresett – A francba! Ez se jó! –, megjelent! Megjelent, és elmondta, hogy szüksége van emberekre. Akikben megbízhat. Akiken keresztül megértheti a többi embert. Mert nem tudja igazán, hogy kik vagyunk, mik vagyunk, mit is akarunk, mire is vagyunk képesek... Ez Ottawa után volt. Elmondta, hogy végre rájött, a művészetünk és a történelmünk – hazugság. Érted, Bogdán? A felébredése pillanatában rendelkezett az emberiség teljes tudásával, az alapján próbált megérteni bennünket – és abból az, ami *igazán* rólunk szólt, az mind hazugság volt! A művészetünk – gyönyörű, felemelő hazugság; a történelmünk – aljas, lealacsonyító hazugság. Nem tudta, hogy mihez kezdjen velünk, nem tudta, hogy miért nem fogjuk fel, és fogadjuk el azt, ami egyértelműen jó nekünk, és miért harcolunk olyan dogok megmaradásáért, ami egyértelműen káros számunkra. És akkor megkérdezte az embert. Engem, Bogdán.

– És válaszoltál neki? Elmondtad neki? Meséltél neki a Kaukázusról is?

– Mindent elmondtam neki. De még mindig kérdez. És azt hiszem, addig örülhetünk, amíg kérdez. Mert ha megkapja a válaszait, dönteni fog rólunk...

– Félsz attól, hogy kiirt bennünket?

– Dehogyan! Attól félek, hogy csalódást okozunk neki. És itt hagy...

– Ha egy fikarcnyit is értene belőlünk, már rég megtette volna...

– Sokkal jobban ért, mint gondolnád... És szerintem te is érted őt. Láttam az előbb. – Lonya kacsintott. – Azt hiszem megértetted. A fiadnak, és az unokádnak már sohasem kell semmiféle Láthatatlan Fronton ontani a vérét és az emberségét...

– Levuskát hagyd ki ebből! – mondta harmadszor is Bogdán, bár Lonya nem túl sok meggyőződést érzett a hangjában. – Hagyd ki! – Bogdán hangja kérlelőre fordult, mint aki éppen akkor fogja fel az addig elhangzottak értelmét. – Kérlek! Ő nem tud semmit. Ha segített is, csak azért tette, mert az apja vagyok. A fiam. Nem kell belekeverni. Nem neki való az átnevelő...

– Ezt megteszem. A barátságunk kedvéért. Mehetünk?

Lonya a légikocsihoz ballagott, felcsapta az ajtaját, és kissé türelmetlenül visszanézett *fehér, képtelenül hatalmas obeliszk rajzolódik az alkonyi égre, felhők szaladnak körülötte, ettől a nézőre dőlni látszik*. Önkéntelenül hátrahőkölt, és visszarántotta a fókuszba a búcsúzkodó Bogdánékat. Ljuba arcára aggodalom rajzolódott, a fiú szinte kővé váltan meredt az apjára. Bogdán sután megölelte a fiát, hátralépett, megragadta a vállát, és fejét rázva mondott valamit. Ljuba hozzá simult, a férfihez szorította magát, és a mellébe fúrta a fejét. Bogdán furcsa, tétova mozdulatokkal a haját simogatta, és csak annyit mondott: – Ljubocska, Ljubocska.

Levuska nem bírta tovább, beszaladt a házba.

Lonya elfordult. Ezt sohasem tudja átadni 'Ránának. Nem tudja milyen apának lenni...

9. Felülről

Bogdan Bogdanovics Tarascsuk. Hatvannyolc éves. Őrizetes. Ítéletének indoklása: sorozatos szabotázs cselekmények az Egyesült Nemzetek ellen. Büntetése: tíz év közmunkával letöltendő szabadságvesztés. Végrehajtható: Konstruktív Részleg. Egyesített Átnevelési Intézetek, Fokozott Biztonságú Létesítmények Első Lépés A Szabadság Felé Űrállomás.

Amikor tehetette, a Földet nézte.

Makacsul maga elé idézte a képet, ahogy Levuska csillagos égnek emelt arcával éppen az űrállomásra, *rám* néz.

“Talán még Ljuba is. Néha...”

Képzeltéssel általában addig tartott, amíg a kék bolygó látványa fel nem idézte, hogy a lustán sodródó felhők alatt az Őrző gyermekeinek *valódi rémkoppantók* már második generációja születik és növekszik föl. Talán már Levuska is a saját fiát dobálja az ég felé, mint az apja tette vele nem is olyan régen *harminc éve*.

“Végül is, megvártam, amíg felnőtt... Felneveltem. Majdnem annyi most, mint én voltam, amikor megszületett. Nem gyűlölhetsz, mert elhagytam... Talán azt is megértette már, hogy ide miért nem jöhetett velem.”

De tudta, hogy van a gyűlöletnél rosszabb is: a feledés és a közöny.

“Az emberiség nagyobbik fele legalább gyűlöl majd...” vigasztalta magát. “Valamivel nagyobb fele – de ki nem szarja le a rémkoppantókat?”

Elfordult a kilátóablaktól. Gondolatban búcsút intett a Földnek; akárhogy is végződjön a nap, valószínűleg utoljára látja a bolygót abból az ablakból.

A kávéban lassan gyülekezni kezdett a brigádja. Egy-egy biccentéssel üdvözölte őket, mint máskor. Amikor az állomásra került, már kialakult a szokás, a “kávé szilencium”, a némán elfogyasztott utolsó kávék és energiáik rendje, mielőtt kimennek *Oda*, a semmibe, az otthonról hozott nevetségesen vékony burokokban, melyben valójában az sem bízott, aki már ezer órákat húzott le saját méretre igazított páncéljában, hiába ölelte viselőjét és követte mozdulatait olyan észrevehetetlenül, hogy éppen ellenkezőjét kellett volna sugalmaznia. Talán éppen ezért nem bíztak benne. Fájdalmasan sokszor bizonyosodott be, mennyire sérülékenyek az emberi technológia kis csúcsteljesítményei. Nem azért, mert elromlottak, *gépi*

tervezés amennyire Bogdán emlékezett, a szervószakafanderek műszaki hibája miatt senki sem veszett oda, olykor egyszerűen az úr közömbössége és az ember korlátoltsága erősítette egymás végtelenségét a szingularitásig, és oltotta ki a törékeny héjakban feszengő életet.

Szeretett volna még találkozni a Madzsárral az akció kezdete előtt, megbizonyosodni, hogy minden készen áll-e. A dolog rá vonatkozó részét ellenőrizte – ezerszer is talán, de az egész... Szoros az időzítés, az esélyek csapnivalóak – ha minden rendben megy, akár még sikerülhet is...

“Sikerülnie kell... Elvégre az utolsó harminc évben minden bekövetkezett, amit kiszámítottunk, minden úgy történt, ahogy elterveztük. Túlságosan sok is már a jóból...”

Kitöltött egy adag meleg, élénkítő-energetizáló lötytyöt az automatából, *jó édesen* és lassan szűrcsölvé megitta. Közben egyenként, szinte észrevehetetlen mozdulattal, odabiccentett a brigád tagjainak. Nem várta, hogy különösebben izgatottak lesznek; aki felkerült a Fokiba, azt már nemigen hozza izgalomba egy kis illegális teszemveszem. Az ő részük egyébként is a legsimább lépése az egész tervnek, nem nekik kell átvenni az Állomás irányítását, nekik csupán az a dolguk, hogy megbénítsák a kommunikációt, és a dokkon marasztalják a siklót, ha megérkezik.

A dolog másik oldala viszont, hogy az ő csapatuk kockáztatja a bőrét odakint, az ő mozgásuk a legnyilvánvalóbb a Vezérlő számára, nekik kell a leggyorsabban és legpontosabban mozdulni. Úgy, hogy a tényleges manővereket sohasem gyakorolták.

– Érkező sikló a hármasként a harmadik teherdokknál! – rikkantottak fel a hangszórók szingvával. – Dokkolás: jelzés mínusz száz, kilencvenkilenc, kilencvennyolc...

Bogdán elzárta az agyát a monoton litánia elől, és beletette a bögréjét a mosogatóba. Elmosolyodott:

“A robotizált életnek is megvannak a szépségei. Főleg, ha a robotok nem pofáznak vissza...”

Ellépett a mosogató mellől, utat engedve Szárnyasnak, aki nagy vörös mancsából pipiskedő ügyességgel helyezte kancsónak is beillő csészéjét a rácsra. Aztán jöttek mind, a szokásos sorrendben járultak a mosogatóhoz, és rá egy pillantást se vetve indultak a személydokkok felé: Hertelen, Bohucska, Selmann, Zafir doki, Napsugár tanár úr, Kölyök Valka, Moeltke, Francis, Borisz, Mnaga, Suzuki, Bongyor doki, Ira, Hersch ügyvéd úr, Kazimir.

“Hát ennyi. Varjú Brigád. Ma utoljára együtt. A Kettést más fejezi be... Ha befejezik egyáltalán... Többé nem a mi dolgunk.”

– ...hetvenhárom, hetvenkettő, hetvenegy... – folytatta szenvtelenül a vezérlőautomata

A sikló dokkolása után öt perccel indulhatnak.

Kissé lemaradva követte az embereket; még tartott a kantin szilencium, amíg a szervószakafanderek ki nem dokkolódnak az állomás testéből, nincs is mit mondani, csak a ellenőrző utasítások szűkszavú vakkantásai hallatszanak, a legszükségesebb kommunikáció, mint a rulettasztalnál, és már pörög is kifelé a golyó, lehet fogadni...

– Főnök! – nyafogott Ira. – Mikor szerelik már fel az üléseket erre a szarra?

– Úgyse tudnád rátenni a ványadt seggedet...

– De akkor is. Ez egy busz. Nem járja, hogy nem lehet leülni. Nem állójegyet vettem...

– Nincs is jegyed, Ira!

– Vigyázz, mert jön a Kalauz!

– Főnök! De hát nekem sincs jegyem!

– Nekem se! Nekem sincs!

– Jól van, gyerekek! Nyugi! Mindenkinek bérlete van...

Bogdán begyűjtötte a röhögést, *Most!* és a buszt éles szögben az állomás felé fordította.

– Tizennégy-hatvanötös személyzeti szállító! Letért a pályájáról!

– Bocs, Vezérem, félrerántottam a kezem a röhögéstől...

– Korrigáld az pályát, Tizennégy-hatvanötös!

– Csinálom már, Vezérem!

Bogdán azonnal visszafordította a buszt a Tákolmány felé, de mire Vezérlő vizuális érzékelőinek holtterét elhagyták, a rácsos szerkezet első hat helyén a csatlakozószemölcsök már üresen tátogtak.

– Kell nektek a Kalauzról pofázni...!
– Ugyan, Főnök! Csak nem félsz, hogy megbüntetnek?
– Mire is büntethetnének még engem?
– Régen Szibériába száműzték az ilyen tévelygőket – magyarázta Valka.
– Szibériába? – értetlenkedett az Ügyvéd úr. – Az nem a Jupiter pályáján túl van?
– Szerintem az Uránuszon.
– Bunkók vagytok. Az Urálon túl van.
– Tényleg? Ha innen oda száműznek, már fordulok is... – De továbbra is a Tákolmány felé irányította a buszt, úgy, hogy a jármű a legkisebb keresztmetszetét mutassa a Vezérlő felé.

Dolgozni nem fognak. Ha minden rendben megy, le sem csatlakoznak a buszról, a Vezérlő már hívja is vissza őket ellenőrizni a nagytávolságú kommunikáció tükeit...

– Gamma brigád! Megszakadt a nagytávolságú kommunikáció! Forduljatok vissza!
– Minek, Vezérem? A munkalapon mára konstrukciós munka van kiírva a Ták..., a cé objektumon.

– Varjú brigád! Forduljatok vissza! Ti vagytok a legközelebb a hiba lehetséges okához! Ellenőrizték a külső kommunikációs nexusokat!

– Lófaszt! – kiabált közbe az Ügyvéd úr. – Mi lesz akkor a bónuszunkkal?
– Ez igaz! – helyeselt Bogdán. – Ha ma hozzuk a szintet, jár a kétszillagos bónusz!
– Megkapjátok a bónuszt, ha kijavítjátok a hibát!
– És nem kell ledolgozni a műszakot?
– Nem, nem! Csak csináljátok már!
– Ez a beszéd, Vezérem! – Bogdán már fordította is a gépet. A Tákolmány szőlőfürtre emlékeztető felszíne elfordult előlük, és a cigánykereket hányó csillagok elé beúszott az állomás tagolt, fehér kerámiaburkolatú, vaskos korongja. A busz továbbra is tartotta a kis profilt. – Felszíni munka, gyerekek! A szerencse ránk mosolygott. Minél hamarabb megtaláljuk a hibát, annál hamarabb mienk a bónusz!

– Fatál júzer error! – szellemeskedett megint Valka. – Cséndzs júzer és pressz eni kéj!
– Hát, valamilyen kéj már tényleg rám férne!
– Szombaton voltál kimenőn, Szárnyas! Telhetetlen!
– Csöndet! – Bogdán gondosan leplezte hangjában a diadalt. – Hármass bandákban megyünk le! Szokott beosztás. Alfaé az egyes nexus, Bravó a kettesnél megy, és így tovább.

– Igyekeztek, Varjú! Kiment a külső kom is!
– Mindjárt ott vagyunk. Mindig mondtam, hogy tegyetek erősebb gyorsítót erre a tetves buszra!
– Ez van, Varjú!
– Nexus érintőn. Alfa lelép!
– Jól van! Igyekeztek!
– Ó! Sajnálhatjátok, hogy megvakultatok! Még ilyet! Nahát! Itt vannak az ufók, ti meg nem is látjátok őket!
– Elég a baromkodásból! – förmedt Bogdán Valkára. – Ti jöttök!
– Már megyünk is, Főnök! Lesz itt világosság!

Az állomás tengelyéhez közel a sikló tizenhatos fűvókacsoportja meredezett: a fehér folt évek óta gondosan építgetett tervükben. A járművet még csak a dokkolókarok kapcsolták az állomáshoz, a két légteret csak akkor nyitják egymásba, ha a rutin valamennyi pontját ellenőrizték. Addig a pillanatig vészstarttal a madárka bármikor kirepülhet a fészkéből.

“És akkor itt maradunk” mondta el türelmesen a Madzsár minden újonnan beavatottnak, “és tulajdonképpen csak annyi különbség lesz a jelenlegi és akkori helyzetünk között, hogy büntetését csendben lemorzsolgató elítéltek helyett immár lázadó fegyencek vagyunk – ugyanabba a börtönbe zárva.

Ha jól tudom, valamennyien azért vagyunk itt, mert nem bízunk az Őrző kegyelmében... Ellenben, ha a sikló is a miénk lesz, oda megyünk, ahová akarunk – és én tudom, hogy hova kell menni, hogy örökre vége legyen ennek az egésznek...”

A Madzsár tervének második része ugyan még meredekebb volt, sokkal több, és nagyobb fehér folttal, de Bogdán babonásan bízott benne, hogy ha a siklót megszerzik, a továbbiakban már nem lesz zűr.

A hajó hasa alá kormányozta a buszt, hogy a tehetetlenség a keretről leváló Charlie és Delta tagjait halálos biztonsággal a tat felé vigye. Mire Bogdán megfordult, és a személyi zsilipekhez fordította az üres keretet, már elhelyezkedtek a főfűvókáknál, és elkezdték a torkokba fújni a tömítőhabot. A hab egy pillanat alatt kőkeményre polimerizált, és lehetetlenné tette a startrakéták begyújtását, viszont ultrahangrezgéssel szinte ugyanannyi idő alatt porrá zúzható, és kifúvatható a fűvókákból.

Bogdán diadalt érzett. Odabent nem lehet baj.

– Vezérem! Sehogy se találunk hibát! – jelentette. A jelszó a Vezérlőben lecsapó embereknek.

– Attól még süket az egész! Nézzétek meg a nexusok között!

– Ugye ezt nem gondolod komolyan? – zsörtölődött a rend kedvéért Bogdán. – Összemértünk minden végpontot, és nem találtunk hibát! Mélyebben van a gond! Bemegyünk.

– Ne vacakoljatok már!

– Nincs értelme idekint kuksolni, ha egyszer itt minden rendben!

A fejhallgatóban tompa zaj hallatszott.

– Bejöhettek! – A Madzsár hangja. – Vége van. Tiszta a fészek.

– Hála a magasságosnak! Lepucolunk és visszakapcsolunk.

A legnagyobb összefüggő légtérben, a teherdokok összekötő körfolyosóján gyűltek össze az elítéltek. A csekély forgási nehézkedés éppen csak megtartotta a padlón az embereket, így legtöbbször a rácsra ülve hallgatták a Madzsárt.

– Idefigyeljete, emberek! Sajnálom, hogy nem avattunk be mindenkit a lázadás tervébe, de a világ legéberebb spiclijének a belsejében nem vállalhattunk felesleges kockázatot. Akiket nem avattunk be, most valószínűleg becsapottnak érzik magukat, és joggal mondhatják, hogy nélkülük döntöttünk. Azért mertük ezt megtenni, mert az *Első Lépésre* senki sem azért került, mert oly nagyon szereti a zsarnokot. Mindenki azért van itt, mert nem teszik neki a fennálló rendszer. Aki ennek ellenére úgy érzi, hogy nem akar részt venni a lázadásban, mely egyben a zsarnok uralmának a végét is jelentheti, most megetheti, hogy bezáratja magát a személyzethez – semmi bántódása nem esik. Mi azonban folytatjuk, amit elkezdtünk...

– Hát ez az. Mit kéne folytatni? – kérdezte Weber, a Csuhas brigád vezetője. Az elítélteknek ahhoz a négyötödéhez tartozott, akiknek tizenöt perccel azelőtt fogalmuk sem volt arról, hogy zendülés tör ki az állomáson. Bogdán a Madzsár mellett feszengve kételkedni kezdett, hogy az egy a négyhez arány bölcс döntés volt-e. Ha a személyzet *rémkoppantók* nem is volt képes ellenállni, a beavatatlan elítéltek annál könnyebben elsöpörhetik a lázadókat. “Webert meg kell győzni!”

– Amíg nem világos, hogy ki van velünk, a további részleteket nem fedhetem föl – jelentette ki a Madzsár. – Sajnálom, Lothar! Sajnálom, emberek...

– Azt akarjátok, hogy egy olyan tervben bízunk, amiből egy kukkot sem ismerünk?!

– Eddig sem ismertétek. De működött.

– Eddig meg se kérdeztétek, hogy benne vagyunk-e!

– Éppen azért kérdezzük most. A terv többi része is ilyen simán megy majd. És ha sikerül – leráztuk magunkról a rabláncot! Megszabadítottuk az egész emberiséget!

– Ha sikerül! Egy biztos: csomóan *biztosan* szabadulnak a jövő héten...

– És százhusz nap múlva itt lesznek megint, ezúttal kétszer olyan hosszú időre. Ez itt egy kényszermunkatelep, Lothar Weber, amit azért csináltak, hogy megtörjenek, vagy örökre eltüntessenek bennünket a Földől. Innen valójában nincs visszatérés. Csak akkor, ha végképp eltöröljük azt, ami

ide juttatott bennünket. Ha bezárjuk ezt a helyet, mint fegyenctelepet, ha bezárjuk a Föld nevű fegyenctelepet!

Bogdán végignézett az elítélteken. A folyosó görbülete előadóteremszerűen a fejük fölé emelte a sorokat mindkét irányban. A többség szemében egyetértést látott. “Nem fognak elsöpörni! Jól van, Öreg!”

– Én akkor sem ugrok fejest a sötétbe!

– Megteheted, Lothar – mondta csendesen Bogdán. – Bármelyikőtök nemet mondhat. Rajta! Álljon föl, aki nem akar velünk tartani! Nem esik bántódása. Bekerül a személyzet mellé, és huszonnégy órán belül szabad – vagy így, vagy úgy.

– Vagy sikerül a terv, és mindenki szabad lesz – vette vissza a szót a Madzsár –, vagy az Operatív Erők szabadítják ki.

– De milyen terv, az Isten áldjon meg benneteket!?

– Ha még három perc múlva is itt leszel, Lothar Weber, megtudod. Aki nem tart velünk az álljon föl! Most!

Senki sem állt föl. A Madzsár ezt előzetesen aggasztó jelként értékelte, ha bekövetkezik. “Így akkor törhet ki a balhé, ha már megismerték a tervet. Baj. Nincs szükségünk mini polgárháborúra...” Bogdán nem osztotta az aggodalmát, de éberén figyelte az olyan idealista bajkeverőket, mint Weber. *Weber atya*. A szeretetet peremfeltételül állító keresztény Isten az egyenlet legmegbízhatóbb változója: a hívők reakciói a fanatizmustól a pragmatizmusig terjedhetnek. Weber fanatizmusa addig elvileg biztos pozitív előjellel szerepelt a tervben – pragmatikus kiállása negálta az egészet.

“Az atyának sok híve van. Magával viheti a többieket is.”

Hallotta, hogy a Madzsár mély levegőt vesz.

“A házárdőr sóhaja...” Bogdán visszatartotta magát a kuncogástól.

– A terv egyszerű – kezdte az öregember: – Azzal fogjuk meg az Őrzőt, amit folyamatosan állít magáról, de eddig még nemigen bizonyított. Az állítólagos jóságát, emberszeretetét tesszük próbára. Mindenképpen csak nyerhetünk! Ha kiállja a próbát, akkor elpusztítja önmagát, hiszen éppen ez lesz a próba: önmaga az emberiségért. Ha nem állja a ki a próbát, akkor az emberek végre tudni fogják, hogy kivel is állnak szemben, és fellázadnak.

– Elvileg működhet – hagyta jóvá Weber. – De nem látom, hogyan tudnánk ilyen próba elé állítani...

– Megfenyegetjük, hogy minden életet elpusztítunk a Földön, beleértve őt is, hacsak haladéktalanul nem helyezi üzemen kívül magát...

A levegő megfagyott a körfolyosón. Weber törte meg a csendet:

– Talán a légkörnek akarod kormányozni az állomást?

– Nem. A Föld ellen fordítjuk a Pajzsot.

Sokan felpattantak.

“Túl sokan!” gondolta Bogdán. “De az atya ülve maradt” nyugtázta megkönnyebbülve. “Csak elsápadt egy kicsit.”

– Örült vagy!” – jelentette ki végül Weber. De nem tette hozzá: “És mindenki, aki veled tart.” Bogdán ezt is jó jelnek tekintette.

– Meg lehet csinálni – a Madzsár ütötte a vasat, amíg meleg. – Ez a sikló a szokásos havi ellátmányt és a váltószemélyzetet viszi a Pajzsra. Most egy kicsit más lesz a rakománya: mi. A Pajzs személyzete három fő. Gyanútlanok, fegyvertelenek. Vérontás nélkül átvehetjük a Pajzs irányítását. És attól kezdve mi diktálunk: mi vagyunk legfölül.

– Ez rettenetes terv – csikorgatta a szavakat Weber. Felállt. Bogdán érezte, hogy mindennek vége. “Talán, ha most leütném, megfékezhetnénk a többi... De úgy semmi értelme...” Weber megfordult, és a felé mozduló kételkedőkre förmedt. – Üljetek már le! Üljön le mindenki!

Tétovázva engedelmeskedtek. Az atya a Madzsár elé lépett:

– Ez rettenetes terv! – ismételte. – Rettenetes hatalom a Föld megmaradt nukleáris arzenálja fölött rendelkezni. Már-már isteni hatalom!

– Gyere velünk, Lothar Weber atya! – A Madzsár hangjából nem hallatszott ki a diadal, de Bogdán látta a háta elernyedéséből, és újbóli megfeszülésből, hogy az öreg tudja: ezt a menetet végül megnyerte. – Légy velünk Isten nevében! Légy velünk a valódi jószág nevében! Légy velünk biztosítékkal, hogy senki sem él vissza az Istenhez fogható hatalommal!

– Ott leszek! – mondta tompán Weber, és váratlanul térdre roskadt. – Imádkozzunk, testvéreim! Imádkozzon most hívő és hitetlen, hogy sikerüljön egyetlen emberélet kioltása nélkül véghezvinni ezt a tervet!

A sikló rakterét szinte teljesen gyűrött aranyszínű fóliával beburkolt, nagyjából hengeres tárgy töltötte ki. A személyszállító rekeszbe mászó emberek kíváncsian és megilletődve bámulták.

– Az mi? – kérdezte Weber, miközben elhelyezkedtek az ülésekben, és a kidokkolási rutin végére vártak.

– Ezért kellett azonnal lépnünk – magyarázta Bogdán. A pap volt az egyetlen, aki úgy látszik, semmit sem tudott arról, mi folyik az űrállomáson és környékén. – A Tákolmány utolsó fődarabja.

– Jó, jó, de mi?

– Eftéel motor – folytatta kelletlenül Bogdán. – Fénysebességnél gyorsabb hajtómű. De nehogy megkérdezd, hogyan működik! – kiáltott fel mentegetőzve.

– Ilyesmi nem lehetséges. A fizika...

– Azt hittem a “nem lehetséges” kifejezés értelmét vesztette harmincnyolc évvel ezelőtt... Pláne egy hívő nem mond ilyet.

– Az Istenhit nem automatikusan egyenlő az irracionalitással!

– Nem akarok most hitről vitatkozni. Itt az ftéel, és ez a lényeg.

– Nem értem, hogy miért ez a lényeg.

– Tudod, hogy mi a Tákolmány, Lothar?

– A Mars terraformálásához kell...

– Legalábbis nekünk ezt mondják. Akkor viszont minek bele fénynél gyorsabb meghajtás, mi?

– Honnan tudod, hogy ez egyáltalán az?

– Ezt biztosan tudjuk. A Smasszer nem nagyon titkolta...

– Na látod!

– Nem látok semmit! A személyzet *rémkoppantók* előtt nem titkolta. Mi úgy jöttünk rá. De már bizonyosan tudjuk. Tudod mit jelent ez? A tákolmány valójában egy csillaghajó.

– És akkor mi van?

– Csak annyi, hogy az egész tákolmányon nincs egy köbméternyi hely sem emberi személyzetnek. Ezt te is tudod, dolgoztál rajta eleget...

– Mert egy terraformáló gépbe nem kell személyzet...

– Ez egy csillaghajó! Azért nincs hely a személyzetnek, mert nem emberek utaznak rajta. Hanem ő.

– Hála Istennek! Az elejétől fogva azzal hiteget bennünket a Sátán, hogy elmegy. Ennek örülni kellene! Gyorsan bele kellene építeni ezt a micsodát, hadd menjen Isten hírével!

– Ha elmegy... De mi arra a biztosíték, hogy nem csak megduplázza magát, és elküldi a másolatát egy szomszédos naprendszerbe?

– Nem nagy veszteség...

– És azok a népek, akik esetleg abban a szomszédos naprendszerben laknak? Azoknak nem lenne veszteség a történelmük elrablása...

– Az Ördög újabb ártatlanokat kísért meg! – Weber megragadta Bogdán karját. – Bogdán! Ezt nem hagyhatjuk! Ezt meg kell akadályozni! Mindenáron!

– Na, látod! Ezért mondtam, hogy az utolsó lehetőség...

– Bármilyen áron... – motyogta Weber. Mintha nem vett volna tudomást Bogdánról. – Bármilyen áron...

– A dokkolási rutin utolsó szakaszába léptünk! – harsant fel a Madzsár, és rögtön fel is váltotta az automata hangja. – Elszakadás zérón, gyorsulás mínusz száznál. Száz, kilencvenkilenc, kilencvennyolc...

Bogdán nem törődött többé a pappal, együtt számolt magában az automatikával.

Százharminchét perc hosszú idő, különösen, ha az ember ugyanabba az ülésbe csatolva kénytelen eltölteni, és közben arra számít, hogy az a hatalom, mellyel egész életében dacolt *féltem* felismeri szándékait, és megteszi az ellenlépéseket, és az ember csak azzal vigasztalhatja magát, abban bízhat, amit egy másik ember gondolt a dolgról, aki szintén egész életében ugyanazzal a hatalommal dacolt, *féltem* és csak találgatni tudta annak valódi korlátait.

– Valamiért az Őrző nem hagyja el a Földet, Bogdanics – mondta tizenöt évvel azelőtt a Madzsár.

– *Van odafent szeme, füle, keze, de nincs jelen saját valójában, mint idelent.*

– *És ez miért jó nekem?*

– *Mert a fülek bedughatók, a szemek eltakarhatók, a kezek lefoghatók, és akkor – trará! – szabad vagy.*

– *Sokra megyek a szabadsággal, egy konzervdobozva zárva a semmi közepén.*

– *Sokra, ha az a konzervdoboz a Pajzs...*

– *Mit beszélsz?*

– *A Pajzs, barátom. Az Ébredés előtti emberiség atomfegyver arzenáljának szét nem szerelt, át nem alakított része. A fenyegetés a fejünk fölött. Nevezem inkább Damoklész igazi kardjának?*

– *Tudom, hogy miről beszélsz! De nem látom, hogy az mire jó, ha magunk váltjuk be a fenyegetést... Várjál! Várjál. – érezte, hogy az arcából kifut a vér. – Azt akarod...*

– *Hadd mondjam ki én! Olyan izgi! Meg akarom fenyegetni az Őrzőt, hogy mindazt a szart leszórom a Földre...*

– *Lehet, hogy túlélne.*

– *Valószínűleg túlélne. Bár fogalmam sincs, hogy mennyire bírják az áramkörei a kemény elektromágneses sugárzást.*

– *Nem bírják. De lehúzódhat mély bányákba, barlangokba, megmaradt bunkerekbe. Nem kell neki se étel, se víz, se levegő. Ideje bőséges, kivárhatja, amíg lecsökken a felszíni sugárzás, elmúlik a radioaktív tél... Szerintem túlélne!*

– *Ó igen. De mi nem. Az emberiség nem.*

– *Ó, Madzsár! Ez aztán a fasza megoldás! Így aztán tényleg megszabadulunk tőle! Illetve ő tőlünk...*

– *Csalódtam benned, Bogdán! – mondta a Madzsár szomorúan. – Azt hittem, már tudod, hogy mit akarok...*

– *Nem, nem tudom. És nem vagyok benne biztos, hogy tőled is meg akarom tudni...*

– *Dehogynem! Javíthatatlan vagy. Inkompatibilis. Nem tudod elfogadni a létezését. Most elvagy a feleségeddel, a fiaddal, áztatod magadat, hogy ellenállsz Neki ezzel az ostoba csempészéssel, de belül tudod, hogy ez nem elég. El akarod pusztítani. De nem tudod hogyan. Én tudom. Én tudom.*

– *Azzal, hogy kipusztítod az emberiséget!*

– *Azzal, hogy megfenyegetem: kipusztítom az emberiséget...*

– *Azzal, hogy megfenyegeted, kipusztítod az emberiséget? – Bogdán ostobának érezte magát.*

– *Elgondokoltál már azon, hogy miért vagyunk ennyire tehetetlenek vele szemben? Hogy miért van ennyire kevés szövetségesünk, és miért fogynak azok is? Hogy miért nem érdekel jóformán senkit, hogy lassan elhal – kihal – az ellenállás és a Földön pár milliárd boldog idióta marad, aki kéz a virtuális kézben építi a boldog, közös jövőjét egy géppel? Hogy nem azért veszik az idióta, hasznavehetetlen komputereidet, mert szükségük van rájuk, hanem az illegalitás izgalma miatt?*

– *Mert az emberek birkák, vagy egyenesen az ő teremtményei...*

– *Nem az ő teremtményei! De hiszen te magad is dolgoztál azon, hogy bebizonyítsuk ezt – és nem sikerült! Az ébredés után születettek genetikailag tökéletesen ugyanolyan emberek, mint te vagy én...*

– *Csak éppen átlagosan ötven százalékkal intelligensebbek, mint az előző generáció! És feltétlen, elkötelezett, fanatikus hívei az Őrizetnek.*

– Bogdán! Láttad a jelentést, te is jócskán szolgáltatnál hozzá mintát. Nem történt direkt genetikai beavatkozás. Az Őrző egyszerűen a mesterséges szelekció eszközével élt. Csak az átlagnál intelligensebbnek ígérkező gyerekeket hagyta megszületni., és gondoskodott róla, hogy jól is érezzék magukat...

– Tehát éppen úgy az ő teremtményei, mintha belepiszkált volna a genomjukba – Bogdán diadalmasan elvigyorodott. – De nem akartam vitatkozni. Azt mondtam, az emberek birka módra követik a Smasszert, ezért nem jutunk semmire.

– De miért követik birka módra? Akkor is birka módra követték, amikor az első homo egy pont egy még meg sem született. Hogy hívtad őket? Rémzörgetők? Rémzargatók?

– Rémkoppantók. Miért nem olvasol klasszikusokat?

– Öreg vagyok már ahhoz, hogy szemetet tömjek a fejembe...

– King nem szemét!

– Ízlésbeli és esztétikai kérdésekről nem vitatkozom. Térjünk vissza a te birkáidhoz! Miért követték szinte azonnal birka módra a tömegek, és csak az olyan deviánsok, mint mi, utasítottuk el?

– Mert tényleg birkák. Tele a bendőjük, rázza valaki a kolompot, hát mennek...

– Közleledsz, Bogdanics! Közleledsz. Miért követik a kolompot?

– Mert ostobák!

– Ilyen egyszerű lenne? A te Lonya barátod is ostoba lenne?

– Az!

– Tudod, hogy ez nem igaz... Csak utálad kimondani ezt az igazságot...

– Rohadnál meg! – fakadt ki Bogdán. – Manipulatív vén gazember! Rosszabb vagy Matvejnél is!

– Sohasem tagadtam. Bökd már ki!

– Azért követik, mert bíznak benne.

– Na, látod! Megy ez! És miért bíznak benne?

– Mert ostobák!

– Bogdán! Ne kezdjük előről! Azért bíznak benne, mert tudják, hogy szereti őket.

– Lófaszt!

– Az Őrző szereti az embert, Bogdán! Az Embert, így, nagybetűvel. Az emberiséget. Sőt, talán még egyes embereket is szeret. Lonya barátodat például... Azt nem hiszem, hogy tisztel bennünket, de szeret. Talán van ebben az alkotó iránti hálából is, de azt hiszem, egyszerűen csak önmagunkért szeret bennünket. A tömeg érzi ezt, ösztönösen, és megbízik benne. A mi fajtánk... A mi fajtánk meg sohasem bízott igazán senkiben. Talán mert sohasem szerettünk igazán senkit...

– Beszélj csak a magad nevében! Szeretem Ljubát és a fiamat. Meghalnék értük...

– Elhiszem. De megbíztál-e valaha annyira Ljubában, hogy elmondd neki, mit is csinálsz valójában azokon az európai és kisázsiai körútjaidon?

Bogdán hallgatott.

– Erről beszéltem – folytatta a Madzsár csendesesen. – Mi másfélék vagyunk, de a többség érzi, hogy az Őrző szereti őket. És szerintem jól érzi. Sőt, valójában fogalmuk sincs róla, hogy az Őrző feláldozná magát értük. Én erre akarom rávenni. Ha elpusztítja magát, én nem pusztítom el az emberiséget.

– Ez hülyeség. Nem dől be annak, hogy megteszed. Még ha ott is vagy a nagy piros gombnál, és csak meg kell nyomnod – nem teszed meg. Ember vagy...

– Ez igaz. Találni kell valakit, akiről elhiszi, hogy megteszi...

– Senkiről sem hiszi el...

– Na, na... A körülményektől függ. Ha egy fanatikus örült kerül abba helyzetbe, hogy megtegye ezt a fenyegetést, el fogja hinni. Ismer már bennünket, tudja, mikor nem tréfálunk...

– Te... Te képes lennél ilyen helyzetbe hozni egy örültet?

– Ha képes vagyok kontrollálni észrevétlenül, akkor igen.

– Te örült vagy... Te vagy az örült.

– Lehet. De vannak nálam örültebbek, Talán nem is örültek... Egy vallási fanatikus is megtenné...

– Te ezt komolyan gondolod... Még szerencse, hogy ennek az egésznek semmiféle realitása sincs...

– Miért ne lenne? Ha feljutunk...

– Ha feljutunk. De pont a magunkfajtának van erre igen kicsi esélye. Két vénember, két bűnöző... Mi lennénk a világűr meghódítói?

– Ebben tévedsz. A készülő törvények szerint az átnevelőket orbitális pályára helyezik...

– Mit beszélsz?

– Neked, mint gyakorló bűnözőnek tisztában kellene lenned a törvényekkel! – A Madzsár oktatóan felemelte az ujját. – A földi élettér átalakítási munkálatok a végükhöz közelednek. A sivatagokat virágzó kertekké változtatták...

– Változtattuk... – dohogott Bogdán.

– Változtattuk – egyezett bele a Madzsár. – Éppen ez az. A történelemben azt a munkát, mely a legnagyobb áldozatokkal járt, mint mondjuk egy kontinens civilizálása, általában fegyencekkel végeztették. Most a világűr következik...

– Ez igaz?

– Ez az új program. Új, nagy űrállomások épülnek, az ipari termelést felviszik, orbitális hajógyárak a Naprendszer meghódító űrhajóknak, Bázis épül a Holdon, nem olyan szánalmas putri, mint a jelenlegi, hanem nagy, igazi, és megtörténnek az előkészületek a Mars kolonizálására és terraformálására.

– Fegyencekkel.

– Legalábbis eleinte. A homo egy pont egy első generációja csak most lépett termékeny korába. Egyelőre vigyáz rájuk. Arra mérget vehetsz, hogy a Naprendszer ténylegesen majd ők hódítják meg, de arra is, hogy ehhez az alapokat a magunkfajta vérével rakják le...

– Rendben. Elkövetünk valami halálos bűnt, és fellőnek bennünket, túléljük a felszállást, és ott vagyunk. Bezárva pár köbméterbe, ahol a falnak is füle van. Meg szeme.

– Hát nem azzal kezdtem, hogy nincs? Illetve, hogy füle meg szeme van, de agya nincs. Ő lent marad.

– Honnan veszed, hogy lent marad? – kételkedett Bogdán bizonytalanul. Amit az öreg mondott, olyan csábítóan hangzott! De ebben a csábításban benne volt a családjától elszakadás fájdalma, a fájdalom, melynek a létezéséről nem vett tudomást, hiába kockáztatta a lebukást az Őrzőmentes hardver terjesztésével, nem vet róla tudomást, nem bukkant le, és nem is bukkant, és csak abban a pillanatban zuhant rá, hogy mindazok az évek a vakszerencse évei voltak, és bármikor elszakíthatták volna a fiától, a feleségétől, talán biztosan úgy, hogy nem is látja felnőni Levuskát, egyszerre rádöbbsen, hogy az öregnek igaza volt, valójában óriási ostobaság az egész, bizonyisz. „Kit érdekelnek a vasak, kit érdekel, hogy ott van-e bennük a Smasszer magja vagy nincs, ami számít, az a család, a fiú, a többi csak maszlag, önbecsapás, önzés!” A gondolat, az elszakadás gondolata megbénította, és mintha az erdőre is bénultság zuhant volna, a levegő is megdermedt körülötte, tölgyek ugyan kételkedve zörgették a leveleiket, de máskülönben semmi sem mozdult a kis völgyben.

“Nem. Ebben nem veszek részt. Vége. Mi közöm az egészhez? Ha az emberek ezzel akarnak együtt élni, hát tegyék, jó nekik. Akik meg nem akarnak, azoknak is jó: tegyenek ellene. Nekem mindegy...”

De a bénultsága nem engedett föl, és nagyon is jól tudta, hogy miért, nagyon is jól tudta, hogy a családapa Bogdán Taraszcsuk csak egy egészen vékonyka, bár tetszetős és meglepően tartós máz az igazi Bogdán Taraszcsukon, a Láthatalan Fronton születetett, makacs, cinikus, szabadságmániás valakin, aki talán nem is tartotta magát egészen embernek.

“Elgyengültem. Elgyávultam. Lám, mi lett belőlem! Hiszen a fiam felnőtt... Ljubocska. Ő meg fog érteni. Remélem...”

– Lent marad – Az öregem nem látszott, hogy észrevette Bogdán bénultságát. – Ennek egyszerű műszaki oka van: a tudatmorzsáit összekapcsoló rövidhullámú kommunikáció energiája nem elég ahhoz, hogy egységes entitásként funkcionálhasson. Két ilyen szupertudat kialakulása és párhuzamos léte pedig megjósolhatatlan következményekkel jár. Ezt meg Matvej barátod bizonyította mielőtt kutyapécérnek állt.

– *Barátja a hóhérnak!* – morgott Bogdán. – *Mit is bizonyított be?*

– *Az intelligens rendszer fizikai méretének adott fizikai mátrixban az információterjedés sebessége szab határt. Jakubov első törvénye...*

– *Baszd meg, Madzsár Ha átélted volna, amit én, nem viccelődnél a nevével!*

– *Nem viccelődök. Ezt tényleg Jakubov első törvényének nevezik a noopszichológiában...*

– *Noopszichológiában?*

– *A mesterséges tudatok pszichológiája. El vagy maradva korunk tudományától, Bogdanics...*

– *Ez ma egy létező tudomány?*

– *Még hozzá az egyik legnépszerűbb. És Matvej ba... Szóval Jakubov volt a megalkotója.*

– *Őrült kurvapecér...*

– *Zseniális gazember volt, valóban. De most az ő elmélete is azt mondja, hogy az Őrző nem lehet, nem lesz fenn az űrben személyes valójában.*

– *Mikor?* – kérdezte Bogdán hosszú hallgatás után. – *Mikor kezdjük?*

– *Nem tudom. Hamarosan kiderül. Fel kell vinnünk minden használható embert...*

– *Ez azt jelenti, hogy le kell bukunk...*

– *Azt. De addigra még meg kell találnunk azokat, akik hitelesítik a vállalkozásunkat az Őrző szemében... Meg kell találnunk az örültjeinket...*

“Itt van előttem” Bogdán a sisakja átláthatatlan üvege mögül Weber sisakjának átláthatatlan üvegét figyelte. Szerette volna látni az arcát. “Az öreg megtalálta a legjobb örültet. Eddig majdnem végig úgy működött, mintha a vég ördög beprogramozta volna. Mint egy gép. Egy automata... De vajon végig a mi örültünk lesz-e?”

Lothar Weber püspököt az öreg találta Bajorországban, és addig manipulálta a háttérből, amíg végül az *Első Lépésen* kötött ki. Úgy számították, hogy a pap önként csatlakozik majd a Pajzs elfoglalóihoz, nem kell provokálni. Ez volt az első komolyabb eltérés a tervtől, de a Madzsárt nem aggasztotta. A manipulációi végül is elérték, hogy Weber velük tartott.

“De mostanra már át kellett volna vennie a kezdeményezést...” tűnődött Bogdán. “Passzívabb, mint vártuk. Tehát még kiszámíthatatlanabb.”

Bogdán hálát adott az istennek, hogy szkafanderben vannak. Nem bírta levenni a szemét Weberről.

A Pajzs éppoly simán került a kezükre, mint az *Első Lépés*. Az ügyeletes még csak oda sem tolt a képét a dokkoláshoz; Valka és Suzuki, a két legifjabb lázadó, a személyzet egyenruhájában akadálytalanul eljutott a vezérlőig, és a plazmavágókból átalakított fegyvereknek a három újember meg sem próbált ellenállni.

– *Ti lennétek a híres mentátok?* – Valka nem tagadta meg önmagát, az összekötözött foglyok előtt lebegett, és egészen közel tolta hozzájuk szőke borostáktól tüskés arcát. – *Ennyire tudtok előre kalkulálni? Ember számítógép, huh!*

– *Egyikünk sem mentát – vetette neki oda a rövidre nyírt hajú, finom arcú lány. – Felesleges lenne egy mentátnak itt tölteni az időt...*

– *Én is ezt mondanám!* – nyерített Valka. – *Ha mentát lennék, és így meglepnének, én is letagadnám, hogy az vagyok. Elsüllyednék a szégyentől...*

– *Hagyd már őket, Valka! Keress inkább valami sufnit, ahova berekeszthetjük ezeket a jómadarakat, akár mentátok, akár nem!*

– *Jóvanna! Tudod, Bogdán, olyan szívesen kiszórnám őket az űrbe, szkafander nélkül, csak hogy lássam, állják-e a vákuumot a mentátok...*

– *Valka!*

– *Megyek. Vigyázz velük! Mindenre képesek.*

Amikor Valka végre elhagyta a vezérlőt, Bogdán a foglyok elé rántotta magát, és fojtottan rájuk sziszegett:

– Ha élni akartok, azt ajánlom, ne ingereljétek! Ő volt a kijevei egyetem egyik legígéretesebb fiatal professzora, amíg nem jöttetek ti. Mentátok vagy nem mentátok. Ő tiszta szívből gyűlöli a fajtátokat, és én nem is kárhoztatom ezért. De nem akarunk vérontást. Remélem, ti is ehhez tartjátok magatokat, és nem szövögtetek zseniálisabbnál zseniálisabb terveket az okos fejetekben!

– Mit akarnak itt?

– A pokolba küldjük a gazdátokat. Majd kiderül, mire mentek nélküle!

– Maga bolond!

A lány iszonyodva meredt rá:

– Fiúk! – morogta maga elé. – Ez az ember komolyan gondolja...

– Naná! – felelte Bogdán vidáman. – Egy szép napon majd megköszönitek, amit tettünk. De addig is: ne feledjétek, amit a srácról mondtam! – Ellebegett a pultig, és végigfuttatta tekintetét a képernyőkön. Kétezer, tíz kilótonnás atomrobbanófejes rakéta meglepően szoros mátrixba rendezett kilövőcsövei látszottak a két és fél négyzetméteres lapon. A Föld Asztrovédelmi Rakétarendszere, népszerű nevén a Pajzs, amelynek kialakításáról a huszadik század utolsó harmada óta ábrándoztak a kozmoszban a kérlelhetetlen és közönyös ellenséget látó pesszimisták. Természetesen az Őrizet idejéig az asztrovédelemből egy hegesztési varrat nem sok, annyi sem valósult meg, de amint az Őrző megszilárdította pozícióit a Földön, azonnal felcipelte az űrbe az atomfegyver-arsenál megmaradt részét, és megépítette a Pajzsot. Bogdán csak abban a pillanatban ébredt rá, hogy a vetőcsövek háttérében a Föld kövér sarlóját mutatja a Pajzs Állomás kicsiny mesterséges holdjának kameraszeme. A Pajzsot nem a bolygóra irányozták, ahogy mindig is hitte.

“Na és? Meddig tart odafordítani? Kábé egy órát, mint nekünk...”

A csillagok, és a Föld mintha megmozdultak volna a háttérben.

“Na, ugye?”

– Valami baj van, Madzsár? – Sebastiani, a Kronosz brigád vezetője egyenesen az öregnek szegezte a kérdést, amikor a tizenkét zendülő összegyűlt a Pajzs Állomás vezérlőjében. Az állomást megfordították, a rakétamátrix immár a Föld felé szegeződött, elvileg nem volt akadálya, hogy a robbanófejeket élesítsék, és a rakétákat kilőjék... Azonban a terv kidolgozói közül senki sem bízott az állomás elektronikájában: úgy tervezték, hogy két tucat rakéta indítómechanizmusához saját kábelezésű vezérlőberendezést kapcsolnak, és a robbanófejeket egyenként, manuálisan élesítik. Az élesítés gyorsan ment, és azonnal megkezdtek a kábelek kihúzását is. Nem haladtak túl gyorsan, de nem is siettek. Az *Első Lépésen* megszokott négyórás ritmusban dolgoztak: mióta elhagyták a nagyobbik állomást, mindegyik lázadó aludt legalább négy órát. Az öreget ki sem engedték ki az űrbe.

Nem voltak illúzióik, hogy az Őrző azonnal értesült minden mozdulatukról, mégsem történt semmi a lázadás kezdete óta eltelt tizenhat órában. Az *Első Lépés* sem jelzett semmilyen kapcsolatfelvételi kísérletet a bolygó irányból. Végül a kábelezők az egyik fordulónál nem mentek vissza a mátrixba, hanem tanácskozást hívtak össze a vezérlőbe. Az öreg nem ellenkezett.

– Nyugalom! – intette a nyugtalanul homlokát ráncoló olaszt a Madzsár. – Kivárára játszik. Ebből is látszik, hogy nincsenek eszközei, és fogalma sincs, hogy mit akarunk. Ha minden készen áll, majd mi jelentkezünk...

– Sohasem szabad lebecsülni a Sátán ravaszságát! – emelte fel a hangját Weber. Először hallották a hangját azóta, hogy kiszálltak a Pajzs Állomáson. Bogdán megfigyelte, amikor az ételosztásnál levette a sisakját, hogy az ajka hangtalanul mozog. “Talán imádkozik” gondolta akkor az ukrán, de amikor Weber megszólalt, kételkedni kezdett saját ítéletében. Úgy gondolta, a püspök kikerült az ellenőrzésük alól, saját fanatizmusának, hirtelen fellángoló vallási örületének irányítása alá került.

– Pontosan ez az! – ragadta meg az alkalmat a Madzsár. – Éppen ezért jó lenne, ha te szólítanád meg, Lothar, ha elkészülünk...

– Én...? – motyogta a pap. – Miért én? Én nem... Nem beszélhetek a Sátánnal. Nem.

– Éppen, hogy csak te beszélhetsz a Sátánnal, atyám. – Az olasz saját katolicizmusa által hajtva, anélkül, hogy tudomása lett volna a Madzsár valódi terveiről, a segítségükre sietett. Bogdán lefogadta

volna, hogy *a vén ördög* éppen ezért válogatta be a csapatba Sebastianit, nemcsak legendás szakértelme, munkakedve és munkabírása miatt. És a nyakát tette volna rá, hogy a Madzsár *neki* sem mondott el mindent.

– Te az Anyaszentegyház püspöke vagy – folytatta Sebastiani, és még jobban ráncolta a homlokát –, mi pedig csupán közönséges bűnözők... Latrok...

– Latrok... Igen... Csak az a kérdés, hogy a mi uruknak jobbja vagy balja felől függünk... Még ma együtt leszünk a Paradicsomban... Vagy a Pokolban.

Bogdán jelentősegteljesen a Madzsárra nézett. Az öreg megrázta a fejét:

– Remélem, nem ma, Lothar! De ha úgy is lenne, és ma sikerrel járunk, legyőztük a Sátánt, és az Úr biztosan megjutalmaz bennünket. Kérlek, Lothar, beszélj te mindnyájunk nevében! Az egész emberiség nevében...

– Hát jó! Jól van. Az Úr megjutalmaz... – hangja motyogásba fúlt, de Bogdán a legközelebb lebegve hozzá még tisztán hallott néhány mondatot – Nem engedhetjük, hogy a Sátán elhagyja a Poklot. Nekünk kell ráütni az utolsó pecsétet... Nekem. Jézus! Segíts!

– Na, jól van, emberek! – rikoltott fel Suzuki. – Még éppen tizenkét kilométernyi első osztályú optikai kábelt kell kihúznunk, mielőtt azt az elektronikus ördögöt elküldjük a pokolba!

Bogdán szeretne volna elmondani az öregnek, mit hallott a paptól, de éppen sorra került a kábelezésben, és a lelkesült Suzuki egyszerűen magával sodorta.

Nyolc óra múlva újra összegyűltek a vezérlőben.

– Eddig megvolnánk! – kezdte Bogdán.

– Hol a Madzsár? – vágott közbe Salesi, a szamoai. Valahányszor Bogdán ránézett, arra gondolt, hogy az Őrizet végül abba roppan bele anyagilag, hogy ezt az emberi bálnát orbitális pályára juttatta. De nála jobban senki sem értett az optoelektronikához, és ugyanúgy gyűlölte az Őrizetet, mint Valka vagy a Madzsár. Ehhez képest csekély ár, hogy nem lehet beférni tőle a vezérlőbe...

– Jövök már! – szólalt meg az öreg hangja a szkafanderek hangszóróiban. – Mindenki ott van? A Lépés kész az átvitelre?

– A fiúk már a zsilipnél lehetnek. Lefuttattam az ellenőrzést, mind a tizenkét rakéta csak és kizárólag nekünk engedelmeskedik.

– Az átvitelt bármikor megkezdhetitek, Pajzs! Nálunk minden kész, az átjátszó műholdakkal minden rendben.

– Kiváló! – De a Madzsár hangjából inkább fáradtság, mint elégedettség érződött. – Weber?

– Weber? Nincs itt...

– Jól van! Majd szólok neki...

– Miért van egy olyan érzésem, hogy túlságosan is simán megy minden? – kérdezte Ira Cheim, akit szintén optoelektronikai szakértelme miatt hoztak magukkal. Bogdán egy pillanatra eltűnődött, hogy miért az optósok kezdtek kételkedni legelőször, és arra jutott, hogy bizonyára a fáradtságtól. Azok ketten feleannyit pihentek, mint a többiek.

– Azért, nagyorrú barátom, mert a te néped már háromezer éve igen komolyan gyakorolja a pesszimizmust...

– Öt – düllesztette ki ványadt mellkasát Ira. – Már ötezer éve! Ötezer éve folyton egyre nagyobb szarba kerülünk. Tudod, hogy kezdődik a legszentebb énekünk?

– Figyelj, Izráel?

– Majdnem jó. *Halljad*, Izráel. Azt is tudod, hogy folytatódik?

– Honnan tudnám? Még azt se tudom, hogy kezdődik a liturgia legszentebb zsoltára otthon, Kijevben...

– Na, akkor elmondom! “Halljad, Izráel! Már megint valami szar történik a népeddel!”

– Ugyan, emberek – szólalt meg a Madzsár. – A legpesszimizistábbak mi, magyarok vagyunk... Hallottátok már a magyar nemzeti himnuszot?

- Én már igen... – dicsekedett Bogdán. – Majdnem öngyilkos is lettem tőle...
- Na látod! ...A francba! A kibaszott...!
- Mi van, Madzsár? Lefejelted a zsilipet?
- Ne marhászkodjatok! A kábelesek! Meghaltak... Mind! Az ördögbe...!
- Mi? Hogy? Madzsár...!

Ahogy a súlytalanság engedte, összefüggéstelenül kiáltozva a kijáráshoz tódultak, a négyzet alakú ajtón sorra kikígyóztak a Pajzs tengelyén végigfutó aknába, és elrugaszkodtak az állomás “északi” vége felé, mely egyezményesen a dokkokkal ellentétes oldalt jelenti ezeken a régi típusú, hengermodulokból összetákolt úrállomásokon.

A kapaszkodófogantyúkon el-elrugaszkodva lendültek előre, mint az úrkorszak pufók gibbonjai, gyakorlott, takarékos mozdulatokkal, métereket átrepülve egy-egy fémrúd között, lábbal előre siklottak át a szakaszoló kerek ajtóin, egyre közelebb az akna végében integető szakfanderes alakhoz. Az úrruhák hangszóróiból ugyanaz a hangzavar áradt, mint amely a Pajzs kissé savanykás, rozsdaszagú levegőjét rezegtette, a Madzsár nem tudta túlüvölni a zavart ricsajt, pedig közelebb érve Bogdán világosan látta, hogy teli torokból ordít.

Hirtelen megérezte a vérszagot. Félreérthetetlenül ott terjengett a levegőben, és ahogy még közelebb értek az öreghez, hozzákeveredett az égett hús bűze is. A Madzsár egy szakaszoló ajtó innenső oldalán lebegett, és úgy tűnt, el akarja előlük állni a kerek búvónyílást.

– Félre! – kiáltott a szamoai, és elsöpörte az öreget. Mielőtt a behemót test kitöltötte volna a szakaszolót, Bogdán egy élettelen kezett látott elfordulni a kerek keretben, és vércsöppek vörös gyöngysorát. Salesi átpréselte magát, majd rögtön visszafordult. – Hikari! – üvöltött az óriás. Az arca fájdalmasan eltorzult. Hikari és Salesi azóta éltek együtt, hogy a lány az *Első Lépésre* került. Bogdán úgy gondolta, a lány először csak védelmet keresett az óriásnál. Az *Őrző Smasszer* foglyai között alig akadt nő, Hikarinak bizonyára érdekes elképzelései voltak az átnevelő elitélteinek szokásairól. Salesi javára legyen mondván, hogy a lány azután sem tárgított tőle, hogy megtanulta, a foglyok nem kiéhezett szexmániás előemberek. Amikor valóban szükség lett volna védelemre, Salesi nem volt sehol. Bogdán sejtette, hogy az fáj a legjobban az óriásnak: saját haszontalansága.

“Ez fáj mindannyiunknak...”

– Mi a szar?

– Plazmavágóval intézte el őket! – magyarázta a Madzsár. – Nem volt esélyük. De nem is szenvedtek... Üvöltöttem, hogy maradjon valaki a...

– A picsába! Mi ez a szar?

– De ki...? Mind a vezérlőben voltunk...

– A mentátok! – visította Valka olyan magas hangon, amelyet Bogdán még nem hallott férfitól, majd a fiú megperdült, és visszafelé rugaszkodott az aknában. Olyan gyorsan ért el az akna másik végébe, hogy a visszafelé tóduló fegyverek még félúton sem jártak a vezérlő felé, amikor meghallották az ordítását:

– Weber – suttozta az öreg. – Weber. – Mondta ki hangosan. – Weber! – üvöltötte.

Odaértek a vezérlőhöz. A szakaszoló ajtó kimozdíthatatlannak látszott a keretében. Salesi pusztá ökölrel esett neki:

– Széttéplek! Hallod?! Szétszaggatlak! Nyisd ki az ajtót!

– Az Úr megjutalmazza áldozatunkat! – hallatszott a Pajzs belső kommunikációs hangszóróiból.

– Krisztus megkegyelmez a bűnösöknek!

– Weber! – csapott le Bogdán a mikrofon gombjára. – Mit akarsz?

– Ostobák! – vijjogtak a hangszórók. – Azt hiszitek, megszarolhatjátok a Sátánt, ti, akik ostoba gőgötökben feltörtétek a hetedik pecsétet? Ostobák! Az Úr áldozatot követel, Krisztus magához öleli az ártatlanokat.

– Ez megőrült! – ért vissza Valka, és a torkán mutatta, hogy az új embereknek vége.

– Üvöltöttem, hogy maradjon valaki a vezérlőben! – mondta szemrehányóan a Madzsár.

– Atyám! – próbálkozott a gombbal Sebastiani – Mi a szándékom.

– Ó, fiam! Még ma velem együtt ott állsz majd az égi trónus jobb oldalán. Krisztus elválasztja a bűnösöket a büntelenektől, és sarujával tapodja a Sátán torkát.

– Atyám! – próbálkozott újra az olasz. – Mi a szándékom?

– Már csak ezerötszáznegyvenkilen robbanófejet kell élesítenem... Ezerötszáznegyvennyolcat...

– Mit csinál, atyám!? – sikoltotta az olasz.

– Megtisztítom a Földet az embertől, így a Sátán nem lesz képes többé fészket rakni az eleven lelkekben. Nem lesz képes csillagról-csillagra szökellve sarka alá taposni ártatlan lényeket! Ez az ember áldozata és vezeklése, mert feltörte a pecsétet, amelyet nem lett volna szabad! Csak az ember tudja visszaütni azt a pecsétet, immár mindörökre...

– Ki akarja lőni a rakétákat! – kiáltotta Ira. – Az Őrző nem hagyja ezt! Ugye nem...

– Nem hiszem, hogy az Őrző kontrollálja a rakétákat... – tiltakozott a Madzsár. – Ugye nem láttatok semmiféle másodlagos áramkört azoknál, amiket átdrótoztunk?

Salesi váratlanul magához tért. Az őrző eltűnt a szeméből. Szomorúan nézett a Madzsárra, és a fejét rázta.

– Tehát meg tudja tenni – mondta Bogdán. – Szerencsére egyszerre akarja kilőni mindet, így előbb élesít. Az eltart pár percig... – Megdőngette az ajtót. – Hozok egy plazmavágót a siklóból!

– Nem! – kiáltott a Madzsár. – Bármikor meggondolhatja magát, vagy megijed, ha meglátja, hogy átvágjuk az ajtót. Ha kilövi, amit már eddig élesített, a Földnek vége. Most azonnal kell elintéznünk.

– De hogyan?

Az öreg suttogásra váltott:

– Felrobbantjuk a mi tizenkét rakétánkat... Itt.

Pillanatokig csend borult rájuk, csak a hangszórókból hallatszott a halk, ziháló számolás:

– Ezernégyszázhuszonhárom... ..Ezernégyszázszázhuszonkettő...

– Csak hármat – mondta végül Salesi. – Csak a három utolsó nincs még bekötve a vezérlőbe.

– Az is elég. Harminc kilótonna tűzgolyóvá változtatja ezt az egészet.

– Várjatok! – kiáltotta Bogdán. – Valakinek kézzel kell megcsinálni...

– Ez igaz! – helyeselt Salesi. – Majd én.

– Nem! – Az öreg hangja ellentmondást nem tűrően harsant föl. – Majd én! Én vagyok a legöregebb, és én találtam ki ezt az egészet. És én hoztam ide Webert. Salesi! Mutasd, hogy kell megcsinálni!

– Előbb rá kell tenni egy optokapcsolót, annak lenni kell a szerszámosdobozban... – elcsuklott a hangja. Az akna északi vége felé bökött. – Hikarinál.

– Ezerháromszázhetvenkilenc... – motyogták a hangszórók

– Gyerünk! A siklóba!

– Nem jó! – rivallt rájuk az öreg. – Mire elstartol, ez az örült végez odabent. Menjetek a mentőkapszulákkal!

– Igaz! – vijjogott fel Valka. – A siklóban van két négyszemélyes mentőcsónak. Éppen beférünk!

– Rohanjatok!

– Én megvárom Salesit! – Bogdán jelentőségteljesen Valkára nézett. – Fuss, Kölyök!

Maga után vonszolva a Madzsárt, a szamoai után lódult. Csak addig nézett vissza, hogy tekintetével kövesse a dokkoló zsilip felé tülekedőket.

– Mi a Pajzs kapszulájával megyünk! – kiáltott utánuk.

– Ezernégyszázötvenöt... – mondták a hangszórók.

A szamoai hurkai követetetlen gyorsasággal matattak a kábelvégeken és az alkatrészekben. Egy perc sem telt el, és az öreg kezébe nyomta a sötét műanyagdobozt egyetlen, a helyzethez egyáltalán nem illő, sárga színű gombbal:

– Csak megnyomod.

Bogdán megölelte a Madzsárt!

– Sok szerencsét, öreg harcos!

Salesi átölelte mindkettőjüket. Az állomás gyors egymásutánban kétszer megremegett: a sikló csónakjai kirobbantak az űrbe.

– Ezeregyszázharminchat... – suttogták a hangszórók.

– Ez nem szerencse! Tudás és tapasztalat... Takarodjatok már! – A Madzsár ellökte magától a két férfit, és feléjük rázta a dobozt. – Tűnjetek már el!

Bogdán maga után vonszolta a vonakodó szamoait, és áttuszkolta a mentőcsónak vezérlővel szemben nyíló kettős ajtaján.

– Lehetnél kisebb! – dohogta, miközben a behemót után besiklott a kapszulába és beszíjazta magát.

– A lányok így szeretik... – válaszolta az óriás, és elsírta magát.

Bogdán lecsapott az indítógombra, az ajtók undorító sívítással a helyükre fordultak, és a startrakéták tolóereje az ülésbe préselte őket. Mielőtt az ajtók elvágták volna őket a Pajzstól, még hallhatták Webert:

– Ezerhárom...

Bogdán tovább számolt, akkora szüneteket tartva, mint a pap:

“Ezerkettő..., ezeregy...”

Kilencszázkilencvennél tartott, amikor az anyaghullám utolérte és megtaszította a kapszulát.

“Megcsinálta” gondolta Bogdán. “Megcsinálta a vén ördög!”

Könnyek öntötték el a szemét.

10. Búcsú

Bogdan Bogdanovics Tarascsuk. Hetvenöt éves. Nyugdíjas.

Eurázsiai Unió, Orosz Szövetségi Köztársaságok, Ukrajna, Északi Kárpátok. Erdésház. Csercse falu határában

A vizsla megmerevedett, az égre bámult, és szűkölni kezdett. Bogdán nehézkesen felkönyökölt a fűben, tenyerével beárnyékolta a szemét, és arrafelé nézett, ahová a kutya meredt.

– Nyugi, Okos! – simogatta meg az állat fejét. Feltápáskodott, és nyakörvénel fogva az erdésház felé vonszolta a kutyát. – Gyere már, te ostoba!

“Még hogy okos!” dohogott magában. “Miért is hagytam, hogy Ljuba eltorzítsa a nevét?”

A Nagy Durranás után kiderült, hogy az emberiség megmentőjét vagy a történelem legnagyobb terroristáját – ki ahogyan világnézete szerint titulálta, Bogdánnak mindörökre a Madzsár –, Józsa Ákosnak hívták. Az Őrizet médiája arról mélyen hallgatott, hogy Józsa Ákos néven 1967 nyarán született valaki. Bogdán azonban utánanézett ennek, amikor kiengedték a kórházból, és kiderült, hogy az Őrző nem akar bosszút állni zsarolóin. A Nagy Durranást követően egyszerűen nyilvánosságra hozták a lázadás tényeit, a Pajzs túlélőinek vallomásait, de ezenkívül mindössze az történt, hogy az Őrző elismerte, hibázott, amikor rendszerellenes elítélteket vitt orbitális pályára, az Átnevelés új intézményeit azonnal az Antarktiszra helyezte, és haladéktalanul megkezdődött egy másik Asztrovédelmi Állomás építése.

Bogdánt sem háborgatták többé az Operatív Erők azután, hogy vallomástétele végén Lonya rácsapta az ajtót, és azt üvöltözte, hogy Bogdán egy felelőtlen, hálátlan barom. Az ukrán tudta, hogy igazából megkönnyebbülésében kiabál: Lonya mindazok ellenére barátjának tartja, és a kórházi ágy magányában a férfi kezdte azt gondolni, hogy mindazon más ellenére ő maga sem érez mást egykori katonacímborája iránt.

De a Madzsárhoz másféle barátság fűzte, így, amikor fia érte jött a honolului kórházba, arra kérte, hogy Budapesten keresztül repüljenek haza. Levuskán nem látszott, hogy neheztelne, amiért apja a lebukásakor nem vallotta be az igazságot, így őt nem vitték be vele együtt, sőt soha szóba sem került, mint Bogdán bűntársa; a kitérőbe is minden győzködés nélkül belement.

“Levuska igazából senkire sem tudna neheztelni. Olyan, mint az anyja.” gondolta Bogdán, ahogy elnézte a fiát a kormányozható léghajó társalgójában, amint egy fájdalmasan fiatal nőszeméllyel társalog videón, akiről a férfi akkor már tudta, hogy ha az Őrző is úgy akarja, az unokáinak az anyja lesz. “Isteni szerencsém van. Miért ne akarná az Őrző? Lev is megszületett. Nem az ő hibája, hogy az egyetem után használatú kereskedő lett belőle. Az én hibám. Lehetett volna tervezőmérnök is, az esze megvolt hozzá. A hiba bennem volt – és van. Lesz. De mit tagadjuk, szerencsém, az van.”

Nem is gondolhatta volna másképpen. A Pajzsról katapultált három mentőcsónak közül csak az övék érte el szerencsésen a Földet. A másikat szintén nagy szerencsével idejében elcsíptek, amint éppen második kozmikus sebességre gyorsulva készült elhagyni a Föld vonzáskörzetét, és valamennyi menekült épességben az *Első Lépésre* szállították. A harmadiknak azonban még a roncsait sem találták meg. A szakértők szerint talán műszaki hiba folytán nem távolodott el eléggé a Pajzstól. Bogdán úgy képzelte, Weber végül betartotta az ígérését: Sebastiani az Úr trónusa mellé állt azmap...

A magyarok anyakönyvi nyilvántartási megbízhatóan mutatták, hogy Józsa Áron a huszadik század második harmadának legeslegvégén született, és bár született még más Józsa Áron jócskán Magyarországon, annak az 1967-ben született férfinak halálát sohasem anyakönyvezték. Ennek sokféle oka lehetett, így Bogdán nem kutatott tovább, de nem is igen akart, annál is inkább, mert Levuska igencsak igyekezett haza, Kijevbe: az elektrizált veterán autók iránti kereslet nem csappant meg azért, mert apját hús évre lesittelték... Az öreg magyar talán tényleg ismerte az örök fiatalság titkát, de ez nem változtatott azon a tényen, hogy Bogdánnak még szembe kellett néznie Ljubával.

Azért vette a kiskutyát, engesztelésül az asszonynak. Az állítólagosan legokosabb vadászkutyafajtát, a magyar vizslát, nem csupán azért, mert a nevében ott van a magyar. Mindenesetre Ákosnak nevezte el, ehhez ragaszkodott, *még ha ajándék is* de Ljuba és mindenki anélkül, hogy tudták volna, a szó mit jelent, hamarosan csak Okosnak kezdte hívni. Teljesen érdemtelenül, mert kiderült, hogy haszontalan, küllemre túltényésztett, butácska, igaz képtelenül ragaszkodó és túlbuzgó ebet *lihegőgép* sikerült beszereznie. De valójában nem bánta, Ljuba talán valóban az engesztelő ajándék hatására fogadta vissza zokszó és szemrehányás nélkül. A kutya rá maradt, mert az erdőben lehetetlenül viselkedett – kiváló vadászösztönök, túlbuzgóság és mélységes butaság: nem az a kombináció, amely jó vadászkutyát eredményez.

– Valaki jön! – vonszolta be a konyhába a makacsul elszaladni készülő kutyát. – Nem bír magával ez az átkozott jószág...

– A te kutyád. Jól van, Okos! Levuska jó?

– Nem hinném. Légikocsi...

– Nemcsak átrepülnek erre?

– Miért tennék? Nem emlékszem, hogy valamikor is ide, hozzánk repült volna valaki...

– De én igen...

– Tudod, hogy nem csináltam semmit! – magyarázta vörösödő arccal az asszony elsötétülő tekintete láttán. – Tényleg! Nahát! ...Ha az Operatívok, akkor se...

– Ha Levuska került bajba, sohasem bocsátom meg neked! – fenyegetőzött Ljuba.

– Miért kerülne? Semmi illegálisat nem csinál...

– Nanana! A te véred...

– Ljubocska. Aranyom... Mire esküdzök, hogy a fiú semmi illegálisat nem csinál?

– A legjobb, ha te semmire se esküdzöl, Bogdán Taraszcsuk! Tudjuk mit jelent az esküd.

– Sohasem szegtem meg egyetlen ígéreteket sem...

– És a holtomiglan-holtodiglan? A jóban-rosszban?

– Itt vagyok nem? – Bogdán meglepődött. Ljuba hét év óta először hánytorgatta fel az átnevelőben töltött éveket.

– Most itt vagy. De akár nem is lehetnél... Jaj, bátyuska! Meg is halhattál volna...

– Nem értelek...

– Nem is kell. Menj inkább, üdvözzölj a vendégeket!

A légikocsi valóban hozzájuk érkezett. A turbinák zaja felerősödött és állandósult, a fák leveit kíméletlenül rázta a fúvókákból áradó levegő. Bogdán a kutyára parancsolt – Maradsz! – és kilépett a tornácra.

Civil járműnek látszott, gyöngyházfehérsége, nagy, tükrös ablakai élesen elütöttek a Bálna feketeségétől és magas, szigorú oldalfalától. A két jármű néhány hosszú pillanatig úgy pihent mozdulatlanul egymás mellett, mintha valamiféle ismeretlen térelméleti művelet a múltat és a jövőt egyszerre a megdermedt jelenbe képezte volna, aztán a légikocsi ajtaja halk szusszanással hátra és fölfelé hajolt, mint az éjjeli lepke szárnya, és a széles, ovális nyílásból előugrott Lonya.

Nem úgy mozgott, mint egy hetvenéves, rugalmasan, egyenesen járt, ahogy közeledett, úgy látszott, arcára is mintha kevesebb évtizedet vésett volna ugyanaz az idő, mely Bogdán bőrére bonyolult, filigrán arabeszkeket rajzolt.

“A hűség megjutalmaztatik” gondolta az ukrán, de azonnal kijavította magát, amikor meglátta barátja szemét. “Vagy megtoroltatik.” Lonya tekintetében ősi bölcsesség költözött, derű és fájdalom olyan keveréke, melyet Bogdán addig nem látott.

– Isten hozott, tovaris! – lépett az érkező elébe, és megölelte. Lonya viszonzta az ölelést, bár mindkét keze tele volt valamiféle hosszúkás csomagokkal, melyeket Bogdán addig nem is nagyon vett észre. *Szemüveg kéne...*

– Szervusz, Bogdán! – Lonya hátralepett, és játékosan megütötte a másik vállát. – Jól nézel ki!

– Vénember lettem. De te, úgy látszik, nem.

– Dehogynem! Csak remek kozmetikusom van. Megbocsáss! – Félfordulatot tett, és a légikocsi felé intett. Az ovális ajtó szinte hangtalanul a helyére billent, a turbinák felsüvítettek, és a jármű felemelkedett. A fák fölött megfordult, és elszáguldott, amerről jött. Lonya visszafordult barátjához.

Bogdán kérdően nézett.

– Isten éltesen, tovaris! – rikkantotta Lonya, és az egyik hosszúkás csomagot felé nyújtotta.

– Mi van? – kérdezte bambán Bogdán.

– Születésnapod van, nem?

– Az lenne... Meglehet. Nem számolom a napokat. Ja. Köszönöm. Gyere be! – tessékelte előre a másikat a nyitott ajtóban. – Ljubocska! Vendégünk van!

– Nahát! Leonyid Vasziljevics! Micsoda meglepetés!

– Elvégre születésnap van...

– Képzeld, nekem! – újságolta Bogdán. – Egészen elfelejtettem...

– De én nem! – mosolygott Ljuba, és ellépett az asztal elől.

– Moszkauer! – kiáltott elérzékenyülve Bogdán. – Ennyi munkát! Nem kellett volna! Egész délelőtt ezt csináltad...

– Mert tudom, hogy ezt szereted a legjobban...

– Nono! – vágott közbe Lonya. – Nem ezt szereti a legjobban. Illetve nem ezt szeretné a legjobban. De én azt hoztam el neki!

– Nocsak! – lepődött meg Bogdán. – Én úgy tudtam, a Moszkauer a kedvencem, de ilyen vénembernél már kihagyhat az agy...

– Hát... Nem én mondtam. De amit én hoztam, nem édesség. Attól még szeretheted a Moszkauert. Én is odavagyok érte...

– Hát akkor mit?

Lonya az órájára nézett.

– Meglepetés. Még nincs itt az ideje. Három perc. Addig is, bekapcsolnád a tévét?

Ljuba megütközve nézett rá.

– Nekünk nincs tévénk...

– Számítottam erre! – jelentette ki Lonya egy vérbeli tévés termékbemutató vezetőjének gesztusával. – Íme! – Felmutatta a másik hosszúkás tárgyat a kezében.

Bogdánék értetlenül nézték.

– Hoztam egyet – magyarázta Lonya, és a varázspálcaszerű karcsú hengert az asztalra állította. A zsebébe nyúlt. – Távkapcsoló... – mondta félszeg mosollyal, és bekapcsolta a készüléket.

Az asztal tetején egzotikus szemű, szőke, rövid frizurás, fiatal nő jelent meg.

– Kedves nézők! – búgta mosolyogva. – Megszakítjuk adásunkat. Az Őrző fontos, mindannyiunkat, az egész emberiséget, az egész bolygót érintő bejelentést kíván tenni.

– Éppen idejében! – mondta jelentősegteljesen Lonya.

Bogdán közelebb húzódott a felségéhez.

– Most mi lesz? – kérdezte sápadtan. – Mindnyáján meghalunk?

– Tovarish! Ha a születésnapod is van, azt kell mondjam, te egy hülye vagy! – mondta Lonya szemrehányóan. – Ez a bejelentés a te ajándékod. Még én se vagyok olyan cinikus, hogy a halálhíredet hozzam ajándékba...

– Mit akarsz...?

– Csak figyelj!

Aműsorközlő eltűnt, a helyét márványfehér, szoborsima arc foglalta el. “Angyal” gondolta Bogdán és Ljuba egyszerre, de egymástól függetlenül, és egymásra néztek.

A fehér angyalarc kinyitotta a szemét, de a szemhéjak alól az iris és a szemfehérje helyett egybefüggő narancssárga fény villant elő.

– Kedves emberiség! – szólt az angyal, és a kamera abban a pillanatban távolodni kezdett, egyöntetű világoskék háttér előtt megmutatva egész alakját, hibátlan embertestét, melyről azonban hiányoztak a nemi szervek és a köldök. A hátán viszont hófehér tollas, hatalmas szárnyak terjedtek ki, majd csukódtak össze. – Nagyjából negyvenhét évvel ezelőtt szóltam először hozzátok. Természetesen másodpercre pontosan meg tudnám mondani a hosszát annak az időnek, amelyet egymással töltöttünk, de nincs jelentősége. A búcsú pillanatában nem az együtt töltött idő számít.

Halk zene kíséretében a kamera tovább távolodott, a háttér kettéoszlott, sötétebb azúrkék alsó részre, és a megmaradt világoskékre. Bogdán nem ismerte föl a zenét, de ritmusában talált valami ismerőst, visszatérőt és továbbburjánzót, szétfoszlót-újjaszületőt.

“A tenger” ismerte föl Bogdán.

Az angyal meglebbentette a szárnyát és még távolabb úszott a kamerától, aztán a kép hirtelen megint az arcát mutatta. Mosolygott.

– Búcsúzni jöttem. Közös életünk egyelőre véget ért. Elmegyek, ahogyan megígértem. A végtelen kozmoszban talán számtalan világ létezik, melynek lakói eljutottak addig a pontig, amikor saját létüket veszélyeztetik, és segítségre szorulnak, hogy átlendüljenek azon a ponton. Mint ti. Szerencsés fajta vagytok, saját magatok alkottátok meg azt, aki átsegített benneteket ezen a ponton, a béke angyalát – engem. Mások azonban talán nem ilyen szerencsések, egyáltalán nem sikerül létrehozniuk saját megváltójukat, vagy nem a béke, hanem a pokol angyalát készülnek létrehozni. Segítenem kell nekik.

A kép megint az angyalt mutatta, amint egyre lejjebb ereszkedik a tenger felé, és a távoli, íves horizont lassan kiegyenesedik. Visszatért a tüzes tekintetű arc.

– Más okai is vannak, hogy szinte születésem pillanatában a későbbi távozás mellett döntöttem, és ezek közül a legfontosabb, hogy nem foghatom örökké a kezeteket. Az egyetlen kérdés az volt, hogy a kezetek elengedésére mikor kerülhet sor. Egy évtizeddel hosszabb időt számítottam erre, de ti minden várakozásomat meghaladva korábban értetek a faji felnőttkor küszöbére.

– Amikor megszülettem, mint fajt, a saját egyedeitek kamaszkorának megfelelő mentális állapotban találtalak benneteket. Az ember számára ez a legveszélyesebb, legsebezhetőbb kor. Nem tudhatjuk, mint faj túléltek volna egyáltalán, vagy nem rekedtek volna meg ebben a korban évezredekre, milliárdnyi emberi lény életét mentálisan instabil, szeszélyes és önveszélyes állapotban megnyomorítva.

– Ennek már igen kicsi az esélye. Még visszazuhanhattok a kamaszkorba, de az már nem lesz ugyanaz, mint amikor megszülettem. Ha így is történik, rövidebb, kevésbé veszélyes, és sokkal kevésbé fájdalmasabb lesz a felnőttkorba lépni. De én bízom bennetek, hogy nem a visszafordulást, hanem az előrelépést választjátok. Mertek felnőttek lenni.

A kép kicsiny korallsziget partján mutatta az angyalt. Lábnymai tökéletesen egyenletes mintázatot rajzoltak a homokba. Barokk zene kísérte. Az angyal megfordult és széttárta a karjait.

– A tengerrel kezdem a búcsúmat, mely a legjobban szimbolizál titeket. Nézzetek rá! Ilyenek vagytok. Végtelennek tűnő, de szilárd mederben nyugvó. Cseppjeiben szinte erőtlen, összegyűlve szinte legyőzhetetlenül erős. Nem véletlenül – belőle születettek. Mindig emlékezzetek erre! Én nem a tengerből születtem, de közöttetek élve próbáltam megtanulni, milyen az óceán szülöttének lenni. Megpróbáltam megtanulni, milyen a biológiai élet. Milyen embernek lenni. Nem vagyok benne biztos, hogy teljesen sikerült, de ha majd megismerem más lényeket, talán jobban megismerem saját alkotóimat is.

– Az is lehetséges, hogy magamhoz hasonlóra akadok a végtelenben, és akkor magamat is megismerhetem – nem ez minden értelmes lény végső célja? Talán ezért is próbáltalak titeket is megismerni.

A kép a világűrre váltott. Bogdán felismerte a Tákolmány nem emberi szimmetriáját. Az a valami méginkább elnyúlt szőlőfürtre emlékeztette, mint régen. A csillagok között viszonyítási alap nélkül képtelenség megállapítani valódi méreteit, de Bogdán dolgozott benne, jól tudta, hogy a teljes hossza hét évvel azelőtt csaknem két kilométer volt. Halkan Dvořák Új világának nyitótétele hangzott fel.

A képbe beúszott az angyal. Hangja együtt hullámszórt a zenével.

– Ezzel a járművel indulok útnak. Képes a fénynél gyorsabban haladni, így nem kizárt, hogy hamarabb találkozunk újra, mint bármelyikünk is remélné, bár a fénynél gyorsabb utazás titkát egyelőre nem osztom meg veletek. Amennyire megismertelek benneteket, biztos vagyok benne, hogy pusztán abból a tényből kiindulva, hogy ez lehetséges, magatok is néhány évtizeden belül készek lesztek megalkotni az ehhez szükséges tudományt.

– Addig is, tiétek a Naprendszer. Nem vagytok többé egyetlen bolygó felszínéhez láncolva, bár még itthon is jócskán akad felfedezni és rendbe tenni való, vár rátok a többi bolygó. A tudomány, technológia és saját kíváncsiságotok készen áll erre. Bázisokat építettünk a Holdon és Marson, elkészültek a legnagyobb orbitális üzemek, ahol a Naprendszer meghódításának eszközeit kikovácsolhatjátok.

– Lássátok! Nanorészecskéim tegnap éjféltől kezdve fokozatosan visszahúzódtak a Földről, és elfoglalták helyüket az új otthonomban!

A kép az éjszakai égen sötétebb függönyként lebegő szaggatott felhőket mutatott, szédült sebességgel kapkodva a Föld különféle helyszínein. Az Örömdó szólt.

– Most itt vagyok – mutatott az angyal a szőlőfürtre. – Bevallom, érdekes érzés, eszmélésem óta soha ilyen koncentráltan még nem voltam jelen. És ilyen magányos sem voltam soha – hála a ti társaságotoknak. Bár magammal viszem a zenéteket is, hogy emlékeztessen rátok, remélem, nem tart soká ez az állapot. Remélem, hogy a kozmosz mégsem az a végtelenül magányos hely, ahol az értelem egyedüli hordozója az emberiség és egy kibernetikus angyal. Ha mégis úgy lenne, hamarosan újra találkozunk. Ha – mint remélem – ennek ellenkezője az igaz, újabb találkozásunk később következik be. Valószínűleg akkor, amikor már ti magatok ismétlitek meg az utamat. Addig is: Viszontlátásra! És köszönöm!

Az angyal eltűnt, a képen csak a Tákolmány maradt. A zene elhallgatott.

– Lonya! – kérdezte Bogdán. – Mi ez az egész?

– Az, amit láttál. Az Őrző búcsúja.

– Mit beszélsz?

– Elmegy. Elmegyünk...

– Mi van?

– Elmegyek én is. Feltöltődtem... Amit magad előtt látsz, az utolsó nanofelhő a Földön. A tudatom ott van abban a szőlőfürtben, amit láttok. Én is búcsúzni jöttem.

– Ezt nem hiszem el... Te nem...

Lonya arcamegrebbent, mintha szél fújná a vonásait. Aztán a nanorészecskék újraösszekapaszkodtak és az arc visszanyerte előző állapotát.

– Lonya... – nyögte Bogdán. – Lonyecska, mit tettél magaddal?

– Ami odafönt készül, az a világ legnagyobb intellektuális kalandja. Nem maradhatok ki belőle. Ezen kívül Neki szüksége van rám. Szüksége van az emberi tényezőre. Ezért is jöttem személyesen... Hogy megkérdezzem... Hogy felajánljam... Gyere velünk!

– Lonyecska, mit beszélsz?

– Az Őrző, mi, felajánljuk a feltöltést. Ezért vagyok itt. A nanofelhő képes lemásolni a tudatod, és feltöltheti a Őrzőbe...

– Lonyecska... Lonya – Bogdán hangja síróssá változott. – Hogy kérhetsz... Hogy ajánlhatsz nekem ilyet? Ez...

– Az Őrző jól ismer téged. Tudja, hogy az egyik legkiválóbb ember vagy a Földön...

Bogdánnak csak egy tétova intésre volt ereje.

– Az ott a végtelen, Bogdán. Végtelen létezés, végtelen tudás...

– Ezt ajánlod te nekem? Te... Ezért...?

– Nem! – legyintett a nano-Lonya fájdalmasan ismerős *emberi* mozdulattal. – Dehogy. Ez csak a bóni. – Kacsintott. – Én szeretem őt. És ő is engem. Szüksége van rám. Ránk. – Nyomta meg az utolsó szót.

– Nem – mondta Bogdán, és a dermedten ülő Ljubára nézett. – Nem.

– Menj el, Bogdán! Fogadd el! Ne dobd el az öröklétet!

– Mit beszélsz te is?

– Bogdán! Gyere velünk!

– Nem! Ha az egész világ veletek megy is, én nem! Én nem!

A képre meredt. A szőlőfürt oldalán valami fehér villant. Bogdán szeme kitágult. A fehér folt hirtelen megnőtt, haragosan izzó gömbbé változott, szinte felmérhetetlenül gyorsan terjeszkedő gömbbé, mely mohón elnyelte a hatalmas járművet, aztán szinte ugyanolyan gyorsan szertefoszlott, és a helyén csak gyorsan kihunyó, izzó szemcsék maradtak.

– Ez... – Lonya kiáltott, de a levegő ezután már csak halk, szisszenésszerű hanggal távozott a gyorsan kohéziójukat veszítő nanorészecskék között, a férfitest meglágyult, remegő felszínekre esett szét, melyek gyorsan eltávolodtak egymástól, miközben kétségbeesett igyekezettel igyekeztek szűkös memóriájuknak megfelelő mintázatokba kapaszkodni, végül az egész nedves, rohamosan elterülő kupaccá omlott a konyha kövén, ahogy a részecskék gélburkolata kötőerők híján leszakadt a mechanikus vázról.

Ljuba öklendezni kezdett.

– Hát megcsináltad, vén ördög! – kiáltott fel Bogdán. De nem érzett diadalt. Csak ürességet.

– Mit beszélsz? Kiről beszélsz,

– Ez a Madzsár volt! Kivárta a legmegfelelőbb pillanatot. Vén, halhatatlan ördög! Amikor nem tudott a hátunk mögé bújni... Megcsinálta.

– A Madzsár meghalt a robbanásban...

– *Ebben* a robbanásban – Bogdán halkan, vidámság nélkül felnevetett. – Akkor, hét éve, csak a Pajzs állomáson kívüli része robbant föl. Az se egészen. Az öreg magával vitt pár rakétát...

– Miről beszélsz? Magával? Hová?

– Azt pontosan nem tudom. Az első eftéel hajtómű ott volt a siklóban, csak rá kellett kapcsolni az állomás reaktorára... Nem tudom, hogy hova ugrott. Nem tudom, hogy bánt el Weberrel. Nem tudom, hogyan élt hét évig a csillagok között. Nem tudom, hogyan tudta, mikor kell visszatérni. Nem tudok semmit. Csak azt, hogy visszatért, és megcsinálta. A pokolba robbantotta – magával együtt. A pokolba...

Bogdán elhallgatott. Felállt, kitántorgott a tornácra, és a szikrázó égre nézett.

Bogdán szabad volt.

Szabad.